



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

### Usage guidelines

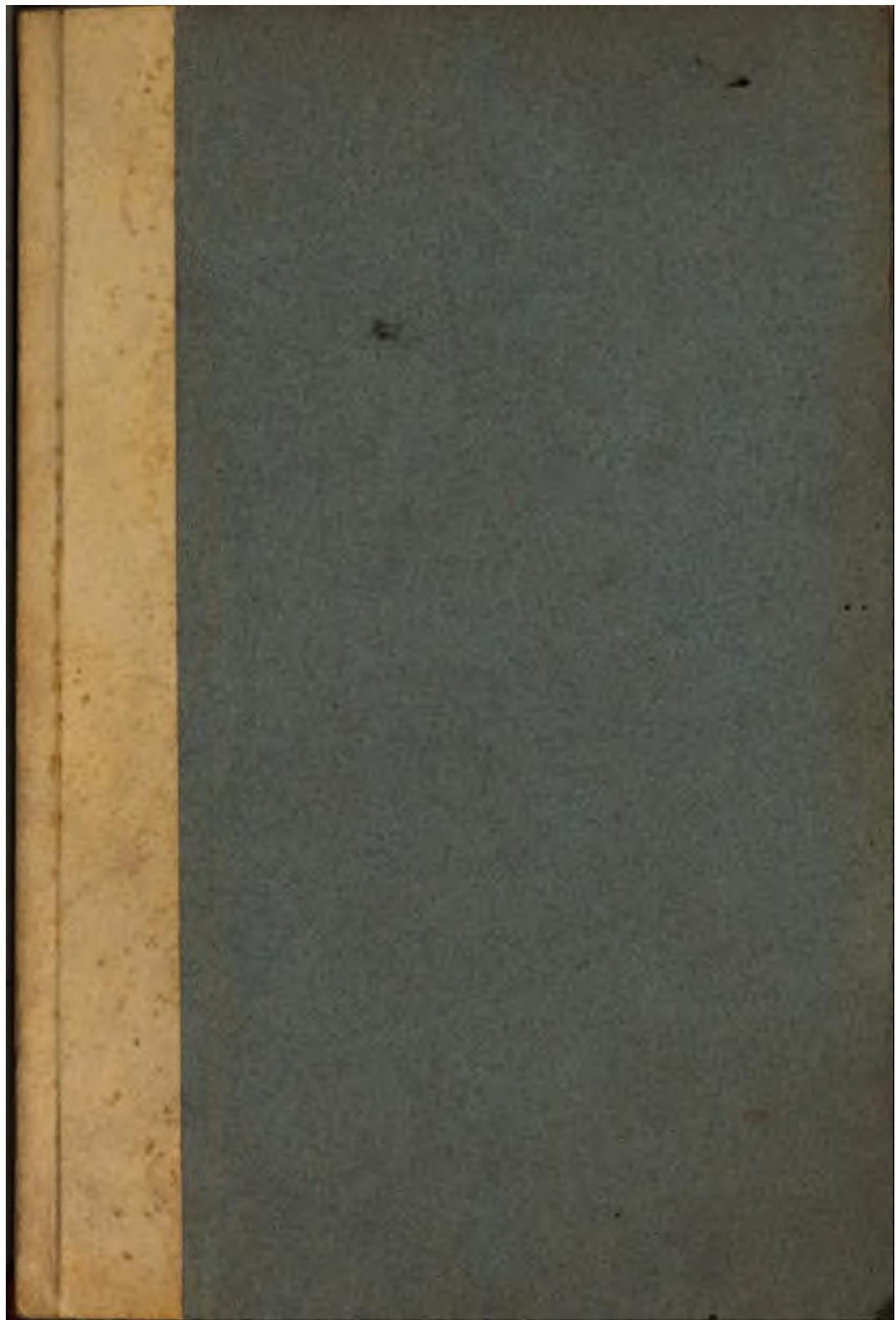
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

### About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>





600093625V







600093625V







# ΠΙΝΔΑΡΟΥ

## ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΤΜΙΑΚΑ

ΝΤΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΝΔΑΩΜΑΣΙ ΤΟΙΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ  
ΕΠΙΚΛΗΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ  
ΕΚΔΙΟΜΕΝΑ



ΑΘΗΝΗΣΙΝ  
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΡΜΟΥ  
(Περὶ τὸν τὸν Μεσοῦ ἡρᾶ τ.)

1875.



# ΠΙΝΔΑΡΟΥ

## ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΤΜΙΑΚΑ

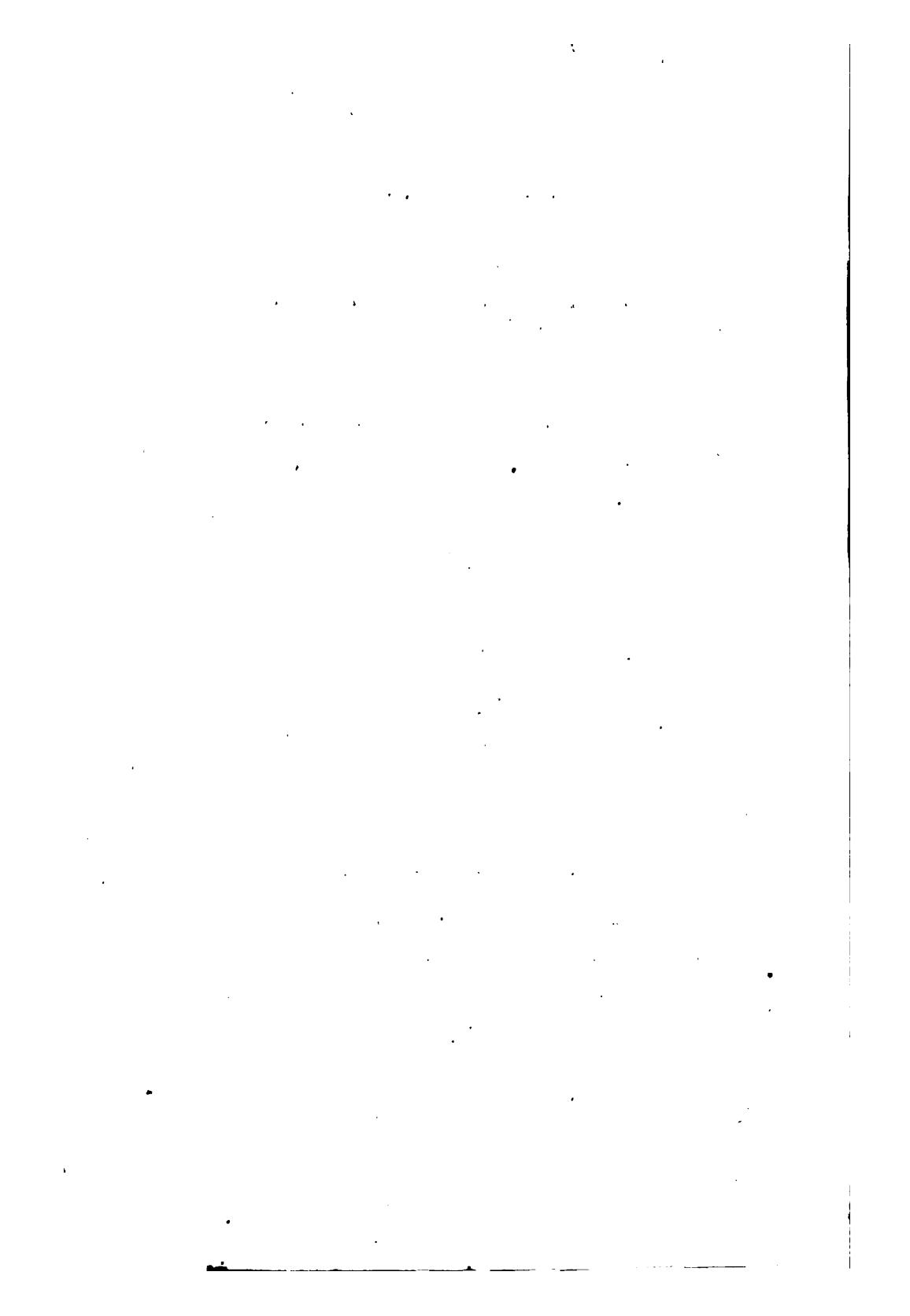
ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΝΔΙΩΜΑΣΙ ΤΟΙΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ  
ΕΠΙΚΛΗΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ  
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ



ΑΘΗΝΗΣ ΕΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΡΜΟΥ  
(πάρα την 100 έκδοση, σρ. 2.)

1875.



## ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἐν τῇ Πατμιακῇ βιβλιοθήκῃ πολλά τε ἄλλα τεθησαύρισται παλαιὰ βιβλία, χειρόγραφά τε καὶ ἔντυπα, καὶ ἀντίτυπον τῆς πρώτης Πινδάρου ἐκδόσεως, ἣν Ζαχαρίας Καλλιέργης ὁ Κρής ἐν Ρώμῃ ἐξέδωκε τῷ ἀφίε ἀπὸ Χριστοῦ ἐνταυτῷ. Περὶ τούτου δὴ τοῦ βιβλίου Ἰωάννης Σακκελίων, ἀνὴρ ἄλλως τε λόγιος καὶ παλαιογραφικῆς τρίβων, λόγον ποιούμενος ἐν Πανδώρᾳ\* ἐνδέκατον ἔτος τάδε, πρὸς ἄλλοις τάδε φησίν· α' Δλλ' ὅ, τι καθίστησιν ιδίως ὃ τὸ Πατμιακὸν τεῦχος πλείστου λόγου ἄξιον ἔστι τὰ χειρόγραφα σχόλια, ἀπέρ. ἀνὴρ σύγχρονος, καθὰ τεκμαίρομαι, τῷ Καλλιέργη γενόμενος, παρεπέγραψε πολλαχοῦ τῆς φας, ἀνένδοτα τὰ πάντα, ἀτε δὴ ἐν μηδεμιᾷ τῶν ἀχρις ἡμῶν ἐκδόσεων ντοῦ Πινδάρου φερόμενα. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν τὰ εἰς τὰ Πύθια ἐπιγέγραπται· Τοῦ σοφωτάτου Μαγιστρου σχόλια (τοῦ οὐθωμᾶς δηλονότι)· ἐν οἷς δἰς ἀπαντᾷ καὶ ἐτέρα ἐπιγραφή· Ἐκ στῶν παλαιῶν σχολῶν. Ἐγκατέσπαρται δὲ αὐτοῖς καὶ τινα ὑταύτην φέροντα τὴν ἐπιγραφήν· Άλεξάνδρου Φορτίου, δε τὸν ἀνὴρ τῶν ἐπισήμων ἐν τοῖς κατὰ τὴν ιζ' ἐκατονταετηρίδα ἀναθήσασιν διμογενέσι λογίοις, καὶ περὶ οὗ οὐδὲν ἄλλο γινώσκομεν, εἰμὴ δὲ τὸν Ἐλληρομήμορον ἀπεμνημόνευσεν δο σοφὸς οὐσυπολίτης αὐτοῦ Μουστοξύδης, διπέρ καὶ μεταγράφομεν ἐνταῦθα· Άλεξάνδρου δὲ τοῦ Φορτίου, διτὶς διμως ἡτο Κερκυραῖος, ἔχομεν πέρτε Ἐλληρικὰ ἐπιγράμματα καὶ δύο ἀδεκατεράστιχα Ἰταλικὰ μελύδρια (sonetti) ἐν τῷ πορήματι τῷ ἐπιγραφομένῳ Tempio della divina Signora Gio-

\* Τόμ. ιε σελ. 445 καὶ ξ.

... Piran had  
been to see him  
and he had been  
very angry at  
what he had said.  
He had told him  
that he was  
not fit to be  
a teacher. But  
he had not  
done it because  
he did not  
want to offend  
the old man.

την ιστορίαν της από την περιοχή της Καστοριάς στην Ελλάδα.

πρώτου ἔξιμφύλλου εὑρίσκεις ἀπογραφὴ τῶν ἑξῆς συγγραφέων: «Ἀρτεῖος Καππαδόκης μὴ λειπόμενος.—Μινάρεψον τραγῳδίαις (γράψεις καμιώδειαι).—Εἰρηναῖον Ἐπισκόπου Λουγδονών κατὰ αἱρέσεων βιβλία Ε'.—Ἡγησίππου ἀρδρὸς ἀποστολικοῦ βιβλία Ε'.—Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου λόγοι ἀθίαρφοι.—Γαληνοῦ περὶ ἀποδείξεως βιβλία ΙΑ'.—Ἀρτεμιδόρου γεωγραφικά.—Ἡρώος περὶ κεροῦ. Μετ' οὐ πολὺ εὖτε περιῆλθε τὸ τεῦχος εἰς τὴν κυριότητα Νικηφόρου Ἱερομονάρχου τοῦ Χαρτοφύλακος, καθάδη δηλοῦ τὸ ἐπὶ τοῦ προμετινασίδιου φύλλου ιδεοχείρως σεσηματιμένου: Νικηφόρου Ἱερομονάρχου τοῦ Χαρτοφύλακος. Ἡν δὲ οὗτος Κρήτης τὴν πατρίδα, πάνηρ παιδεῖς τε καὶ ἀρτῇ διαλάμψεις, μικρῷ δὲ τοῦ Φορτίου ονειώτερος, δρῦηλις δὲ καὶ συμμαθητὴς γενθένεος τοῖς περιπατεῖσθαις ἐκείνοις Μελετίων τῷ Πηγῷ Ηατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας, ο Γερμανόλιφ τῷ Σεβήρῳ μητροπολίτῃ Φιλαδελφείας, καὶ Μανῆλιφ τῷ Μαργουνίῳ ἐπισκόπῳ Κυθήρων.\* Μεκροῦ δεινὸς διηράκιος τὸ βιβλίον δὲ τὰ πάντα λυμαινόμενος χρόνος, εἰς ἀπηνῶν φιλολόγων χειρας, τῶν σητῶν, παραδοὺς αὐτό, οὐ καὶ διεντρύπησαν κοσκινηδὸν τὰ πρόσθια φύλλα, πολλὴν οὕτω λώνην ἐπενεγκάντες τοῖς χειρογράφοις σχολίοις.»

\* Τοῖς εἰρηνικοῖς περὶ Νικηφόρου τοῦ Χαρτοφύλακος προστίθεται Σακελλίων ἐν δραστηρεύσατε τάδε: επιλαύτερον περὶ τοῦ ἀνδρὸς διαλημματοῦθεν ἐν ίδιᾳ διατριβῇ. Τοῦτο δὲ μόνον νῦν σημαίούσθω ἐνταῦθα, ὅτι εἶναι διδάσκων ἐν Πάτραι τὰ φιλόσοφα μεθήματα περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΣ' εκαὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΖ' ἐκετοντας τεττράδος. Ἀναδειχθεὶς δὲ καὶ καθηγούμενος τῆς ιερᾶς μονῆς τοῦ Θεολόγου, εἴτε δὲ καὶ Λαοδικείας μητροπολίτης φιλόφ τῷ ὄντρεσσε πραχειρισθείς, παρέτανε τὸ ζῆν μέχρι τοῦ οἰδεῖτον. Πλείστα τῶν ἐν τῇ μοναστηριακῇ βιβλιοθήκῃ ἀποκειμένων χειρογράφων τε καὶ ἐντάκτων βιβλίων ἥσσαν κτῆμα αὐτοῦ· ἐφ' ὧ καὶ δοκιμοδομήσας εἰχεν ἀριστερῷ τοῦ ναοῦ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τὸ νῦν ἐξ αὐτοῦ φυλάκιον λεγόμενον, ἐπιθεὶς ἐκω τῆς θύρας τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην: Βάντανθε· τεθησαύρισται· τὰ βιβλία Νικηφόρου Δασδίκειας τοῦ Κρητὸς προηγουμένου εμονῆς τῆςδε, οἰκοδομήσαντος ἐπὶ τούτῳ τὸ δικτύον ἐπειδιού, ἵτει Χριστοῦ φύλακε.

*stemma d'Aragona, fabricato da tutti i più gentili spiriti.*  
*> Venezia,presso Pietro Pietrasanta. 1555, et 8".* Καὶ  
*τοῦ μὲν, ὃς περὶ τὸν ἄθων, οὗτος καὶ περὶ τῆς εἰρηνᾶς τούτης,*  
*τὰ τὸν οἰκεῖον καὶ τὸν ἐκαρπόν αὐτοῦ ἐπεραιρέμεθα, τοῦ*  
*πορτοῦ τὸ δυομάριον δικαίως θέλει μεταλέβει τὸν ἐκαρπόν,*  
*νολεῖτες ἀσθόνως ἀποφέρονται εἰς Ἀγγελον τὸν Καρυά-*  
*ντιον, Ἱερόνομον τὸν Φραγαστόρον, Βενέδικτον τὸν Οἴδά-*  
*γονον (Varchi), Ἀρρίβαρ τὸν Κάρον καὶ τοῦτον ἀλλούς, οἵσας*  
*τοι πάλαιροι συνεχόγαρας τὸ βιβλίον ἔχετε.*

Ἐφαντεῖται δὲ διὰ τὸ ἐν λόγῳ τῶν οὕτως ἡντιμειαστοῦν  
 ποτοῖσι τοῦ πορτοῦ καὶ τοῦτο τεκμαίρομεν εἰς τὸν δέκατον: α)  
 εὗτι πάντων τῶν ἐπὶ τῆς φας χειρογράφων σχολίουν<sup>\*\*\*</sup> ὑπὸ δύο  
 εδιαφρόνων μὲν, ἀλλὰ συνηλικωτίδων χειρῶν καθαρώτατε γε-  
 στηραμένων θνητῶν, μόνον ἐν τοῖς τὸ δυομάριον αὐτοῦ φέρουσιν  
 εδρονταί τινες διαγεγραμμένα καὶ ἀλλως διεσκευασμένα· θνητοί  
 δέποι δὲ τις θιδύγραφα αὐτοῦ εἶναι ταῦτα τε καὶ τῶν ἀλλων  
 τὰ πλεόντα καὶ β') διὰ δὲ τῆς γραφῆς ἐκπατέρας τῶν χειρῶν  
 οὐχ αρακτήριον οὐκέτε νεώτερος τοῦ πρώτου ήμισσος τῆς ιε-  
*τονταετηρίδος.* Παρὰ δὲ τὰ σχόλια ταῦτα φέρονται μεταξὺ<sup>\*\*\*\*</sup>  
 τῶν τοῦ κειμένου στίχων καὶ ἀλλαὶ ἐξηγητικαὶ παρασημειώ-  
 σεις,<sup>\*\*\*\*\*</sup> πῆ μὲν διὰ κινναβάρεως, πῆ δὲ διὰ μέλανος ὑπὸ τῆς  
 ηλιότητος χειρὸς σεσημασμέναι. Ἡ δ' αὐτὴν χειρὸν προετέθεικε καὶ  
 ἐπίνακας κατ' ἀλφάβητον τῶν ἐν τοῖς σχολίοις ἐρμηνευθέντων,  
 εὗτοι ἐν τῇ ἀρχῇ μὲν δύο, ὁδὸς πως ἐπιγράψασα: *Πίτραξ τῷρ*  
*ἐρμηνευθέντων* ὑπὸ τῶν ὑπομηματιστῶν ἐτοῖς τοῦ *Πιτρ*-  
*δάρον* *'Ολυμπίοις*, καὶ: *Πίτραξ τῷρ* *ἐρμηνευομένων* ἐτοῖς  
*ετοῦ* *Πιτρδάρου* *Πυθίοις*· ἐν δὲ τῷ τέλει ἕνα, τοιᾳδε ἐπιγραφή:  
*πίτραξ εἰς τὸν Πιτρδάρον Νέμεα καὶ Ἰοθμία.* Ἐπὶ δὲ τοῦ

\* 'Ελληνομνημονος φυλλ. Β' σελ 296.

\*\* "Βοτὶ δὲ ταῦθ' δε' ἐν τῷδε τῇ βίβλῳ πῷ ἀστερίσκῳ ἐπισεσήμα-  
 οται.

\*\*\* 'Εξηγητικὸς παρασημειώσεις λόγοι Σεκκελίων τὰ ἐν τῇ βίβλῳ  
 τῷδε μηδὲν σημεῖον φέροντες σχόλια.

»πρώτου ἔξιμφύλλου εὑρηται ἀπογραφὴ τῶν ἑξῆς συγγραφέων: »Ἀρεταῖος Καππαδόκης μὴ λειπόμενος.—Μινάρδρου τρα-  
»γῳδίαι (γράψεις καμιῷδίαι).—Εἰρηναῖος Ἐπισκόπου Λου-  
»γδούνων κατὰ αἱρέσεων βιβλία Ε'. — Ἡγησίππου ἀρδρὸς  
»ἀποστολικὸν βιβλία Ε'. — Ἀμφιλοχίου ἐπιστόλου λόγοι  
»θιάδοροι.—Γαληνος περὶ ἀποδείξεως βιβλία ΙΙ'. — Ἀρτε-  
»μιδάρου γεωγραφικά.—Ἡρωγος περὶ κεροῦ. Μετ' οὐ πολὺ<sup>1</sup>  
»εὖτε περιῆλθε τὸ τεῦχος εἰς τὴν κυριότητα Νικηφόρου Ἱερομο-  
»νάχου τοῦ Χαρτοφύλακος, καθάδη δηλοῖ τὸ ἐπὶ τοῦ προμετι-  
»νταδίου φύλλου ιδεοχείρως σεσηματάμενον: Νικηφόρου Ἱερομο-  
»νάχου τοῦ Χαρτοφύλακος. Ἡν δ' οὗτος Κρής τὴν πατρίδα,  
»νάνηρ πειδεῖς τε καὶ ἀρτῇ διαλάμψεις, μικρῷ δὲ τοῦ Φορτίου  
»ονειώτερος, δρυῆλις δὲ καὶ συμμαθητὴς γανθμένος τοῖς πειρα-  
»πνευσάτοις ἐκείνοις Μελετίῳ· τῷ Πηγῷ Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας,  
»η Γεωργίᾳ τῷ Σεβήρῳ μητροπολίτῃ Φιλαδελφείας, καὶ Μα-  
»κέλιῳ τῷ Μαργουνίῳ. ἐπισκόπῳ Κυθήρων.\* Μεκροῦ δεῖν δικα-  
»ιοφάνιος τὸ βιβλίον δὲ τὰ πάντα λυμαίνομενος χρόνος, εἰς ἀπη-  
»ινάν φιλολόγων χείρας, τῶν σητῶν, παραδοὺς αὐτό, οὐ καὶ διε-  
»ντρύπησαν κοσκινηδὸν τὰ πρόσθια φύλλα, πολλὴν οὕτω λώ-  
»νην ἐπενεγκάντες τοῖς χειρογράφοις σχολέοις.<sup>2</sup>

\* Τοῖς εἰρημένοις περὶ Νικηφόρου τοῦ Χαρτοφύλακος προστίθεται Σε-  
»κέλιων ἐν ὁπανημειώσαι τάδε: εΠλατύτερον περὶ τοῦ ἀνδρὸς διαληψέ-  
»σμεθε ἐν ίδιᾳ διατριβῇ. Τοῦτο δὲ μόνον νῦν σημασίουσα ἐνταῦθα, ὅτι  
»εὗην διδάσκων ἐν Πάτραι τὰ φιλόσοφα μαθήματα περὶ τὰ τέλη ΙΣ'  
»εκαὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΖ' ἰκατόντας τετράδος. Ἀναδειγθεὶς δὲ καὶ καθη-  
»γωμένος: τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Θεολόγου, ἄτα δὲ καὶ Λαοδικείας μη-  
»ντροπολίτης φιλῷ τῷ δύομετροῖς προχειρισθείς, παρέτανε τὸ ξῖνον μέχρι τοῦ  
»εἰδούς ἔπους. Πλείστα τῶν ἐν τῇ μοναστηριακῇ βιβλιοθήκῃ ἀποκειμέ-  
»νων χειρογράφων τε καὶ ἐντύπων βιβλίων ἡσαν κτῆμα αὐτοῦ· ἢδ' ὃ καὶ  
»δοκιδομῆσας εἶχεν ἀριστερῷ τοῦ ναοῦ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τὸ νῦν ἐξ α-  
»υτοῦ φυλάκιον λεγόμενον, ἐπίθεις ἐκαὶ τῆς θύρας τὴν ἐπαγγε-  
»λιὴν ταῦτην: Ἐνταῦθε τεθῆσαντες τὰ βιβλία Νι-  
»κηφόρου Δασδίκειας τοῦ Κρητὸς προηγουμένου  
»εμονῆς τῆςδε, οἰκοδομήσαντος ἐπὶ τούτῳ τῷδε τὸ  
»δοκιδομῆσι, ἔτει Χριστοῦ φχχέ.

Τέν εν τῇ Πατμιακῇ δῆτα ταύτη βίβλῳ χειρογράφων σχο-  
λίου ἐκδόντες τότε Σακκελίων ἐν τῇ Πινδάρᾳ μόνα τὰ τὴν ἐπι-  
γραφὴν Ἀλεξάνδρου Φορτίου φέροντα, ὑστερὸν καὶ ἀπαντα διέ-  
γνω ἐκδοῦναι, τὰ τε ἐν τοῖς μετωπίοις παρεπιγεγραμμένα καὶ  
τὰ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν τοῦ ἐδάφους στίχων. Ἀπογράψας τούν  
συνήρμοσε καὶ πολλαχοῦ τὰ ἐφθαρμένα ἀνεπλήρωσε. Διαχρίνων  
δὲ τὰ σχόλια ταῦτ' ἀλλήλων, τὰ μὲν ἐν τοῖς μετωπίοις πα-  
ρεπιγεγραμμένα τῷ ἀστερίσκῳ ἐπεσημάντο, τὰ δὲ ἀσήμαντο  
εἶλαν. Ἐπει δὲ καὶ τὰ ἔντυπα σχόλια προσθήκας τινὰς ἔχει  
χειρογράφους, καὶ ταύτας τζέωσε Σακκελίων συμπαραλαβεῖν  
καὶ ἐκασταχοῦ ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι συναποδοῦνται, ὡς ἐξ  
ἀπογράφου πληρεστέρου τοῦ Καλλιεργέου εἰλημμένας. Οὐ δὲ  
τὰς προσθήκας ταύτας προσθείς, διν Σακκελίων ἐν ταῖς ὑποση-  
μειώσεσιν ἀπλῶς σχολιαστὴν καλεῖ, τάχ' ἀν Ισως ὁ αὐτὸς εἴτε δε  
καὶ τὰ πολλὰ τῶν σχολίων παρεπέγραψεν, δὲ Ἀλεξάνδρος Φόρ-  
τιος. Τέλος δὲ Ἰεροθέου Φλωρίδου, τοῦ τῆς ἐν Πάτμῳ μονῆς  
βιβλιοφύλακος, ἔτερον ὑστερὸν τοῦ Πινδάρου βιβλίον τῆς αὐτῆς  
τοῦ Καλλιεργοῦ ἐκδόσεως ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἀνευρόντος, χειρο-  
γράφους τινὰς εἰς τὸν 6' Ὁλυμπιονίκην συντάξεις κατὰ τὴν ις'  
ἀ. Χ. ἐκατονταετηρίδα ἐν τῷ μετωπίῳ γεγραμμένας ἔχον, ἀπο-  
γράψας καὶ ταύτας Σακκελίων καὶ τὰ ἐφθαρμένεις δύναμιν ἀνα-  
πληρώσας, ἀτε δὴ καὶ τοῦ βιβλίου τούτου τοῖς φιλοβίβλοις θη-  
ροῖς κατηλοκισμένου, ἐν τῷ οἰκείῳ κατέταξε τόπῳ τῷ τοῦ  
σταυροῦ σημείῳ ἐπισημηνάμενος. Ἀλλ' ὅμως εἰ καὶ ἐκ πολλοῦ  
Σακκελίων τὰ σχόλια ταῦτα πρὸς ἐκδοσιν ἐξήρτυσεν, οὐ που  
συχνὸν ἔτι χρόνον ταῦτ' ἔμελλεν ἐν σκότῳ ἐμμενεῖν, εἰ μὴ ἥδη οἱ  
τοῦ Ἀθηναίου ἐκδόται εἰς φῶς αὐτὰ τύποις προφέρειν προύθυ-  
μήθησαν, γενναίως ἐκ τῶν γλίσχρων τοῦ Ἀθηναίου πόρων ἀνα-  
λίσκοντες, δθεν περ καὶ οὕτοι μετὰ Σακκελίωνα δίκαιοι εἰσιν  
ἐπαίνων τυγχάνειν τῶν προσηκόντων. Ἐν Πάτμῳ δὲ τανῦν Σακ-  
κελίωνος τὰς διατριβὰς ποιουμένου καὶ τῆς τῶν Πατμιακῶν του-  
των σχολίων ἐκτυπώσεως μακρόθεν ἐπιμέλεσθαι καὶ ἐπιτετ-  
τεῖν ἀδυνατοῦντος, οὐ φροντίς αὐτη ἐπετράπη ἐμοί. Ἄσμενος  
δὲ ἔγω ὑπέδυν τὸ ἀχριστότερον τοῦτο ἐπιμέλημα, καίπερ οὐ

πολλῆς παρούσης μοι σχολῆς, ἔμα μὲν οὐ παντάπαισιν ἀχρηστα  
καὶ ἀνωφέλητα τὰ σχόλια ταῦτ' ἔσεσθαι ἐλπίζων, ἔμα δὲ καὶ  
αὐτὸς σμικρόν τι συμβαλέσθαι βουλόμενος. Καὶ γάρ καὶ διορ-  
θοῦν τὰ σχόλια, εἴ τι δέοι, ἐδόθη μοι ἔξουσία. "Ο, τι μὲν οὖν ἔγώ  
ἐν τῷ βραχεῖ τῆς ἐκτυπώσεως χρόνῳ καὶ οὐκ ἐπὶ σχολῆς συνε-  
βαλόμην, χωρὶς τῆς τῶν τυπογραφικῶν πταισμάτων διορθώ-  
σεως καὶ τῆς φροντίδος δπως ὄρθως τε καὶ πιστᾶς τὰ ἐν τῷ  
Σακκελάμωνς ἀπογράφῳ γεγραμμένα ἐκτυπωθῆ, διαφρήδητοι ἔμνη-  
μόνευσα ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν, ἀπέρ ἐπὶ τέλους τούμδον φέρει  
δνομα, τὰ γράμματα δηλονότι Δ. Χ. Σ. Σιγῶν δὲ διώρθωσα  
μόνον σμικρότερό δέττα περὶ τὴν ὄρθογραφίαν καὶ τὴν στίξιν  
μεταγραφικὰ ἀμαρτήματα. Πάντων δὲ τῶν ἀλλων, τῶν τε ἐν  
τῷ ἐδάφει ἀναπληρώσεων τε καὶ διορθώσεων καὶ τῶν ἐν ταῖς  
ὑποσημειώσεσι λεγομένων, ὀπόσαι μὴ τούμδον φέρουσιν δνομα,  
ὑπεύθυνος Σακκελίων, δς καὶ ἔγραψε. Δεῖ δέ με διολογῆσαι δτι,  
εἰ καὶ ὑστερον ὑστερα τῆς ἐμῆς προσδοκίας τὰ Πατμιακὰ ταυτὶ  
σχόλια ἐδοκμάσθη, δμως οὐ μεταμέλει μοι τὴν τῶν σχολίων  
τούτων ὡς εἰπεῖν μετέκδοσιν λεληθέτως καὶ ἐξ ὑπογυίου ὑπο-  
δύντι καὶ πολὺν ἐπ' αὐτοῖς χρόνον καὶ πόνον ἀναλώσαντι. Ὡφέ-  
λιμα. γάρ πολλαχῇ καὶ ταῦτ' ἀν γένοιτο τῷ τε γνῶναι βουλο-  
μένῳ ποία τις τῶν Πινδάρου ποιημάτων ἐρμηνεία τε καὶ διόρ-  
θωσις διὰ παντὸς τοῦ χρόνου γεγένηται καὶ οὐχ ἥκιστα τῷ  
ἀκρεβέστερον ποτε καὶ τελεώτερον ἀπαντα τὰ εἰς Πινδάρον σχό-  
λια ἐκδώσοντι. Δηλα γάρ δὴ δτι τελεία τις τῶν Πινδαρικῶν  
σχολίων ἔκδοσις, θν.δὴ πᾶς τις ἐπιποθεῖ ἄλλως τε καὶ τελέως  
ἡδη τῆς τοῦ Βοικκίου (Βοικκί) ἐπιλελοιπούσας, οὐκ ἀν πρότερον  
γένειτο, πρὶν καὶ πάντ' ἐκδοθῆ ὀπόσα μέχρι τοῦδ' ἀνέκδοτ'  
δητα. τυγχάνει, οἷα δὴ πολλὰ ἔτι φέρεται ἐν τοῖς Πινδάροις  
χειρογράφοις, καν σμικρὰ ταῦτα καὶ σμικροῦ ἀξεὶ εἶναι δυκῆ. Οὗτω  
γάρ οὐ μόνον πληρέστερα γένοιται τὰ σχόλια, ἀλλὰ καν  
βέλτιον πρὸς ἄλληλη ἀντεξεταζόμενα ἐκκαθαρθείη καὶ διακρι-  
θείη καὶ τὸ οἰκεῖον. ἐκάστῳ σχόλιαστῇ ἀσφαλέστερον ἀποδο-  
θείη. Τοιγαροῦν οὐδεμία ἀν εἴη ζημία διότι πρὸς τοῖς ἀλλοις  
καὶ τὰ εἰς τὸν τέσσαρας πρώτους Πινδιονίκας, ὀπότ' ἐν τῇ συλ-

λογῇ τῇδε τῷ μιστρίσκῳ ἐπιπούμασται, πάλιν αὐτὸντας  
 ἐνδέδοται πάλαι ταῦτα ὑπὸ Καρόλου Σχνειδέρου (Car. Ern.  
 Christopher Schneider) εἰς ἑτέρου ἀπογράφου, τοῦ Βρατισλαούπι-  
 κοῦ Ε., ἐκδεδομένα. Ἐπιγέγραπται δὲ τὰ τοῦ Σχνειδέρου ὁδε·  
 Θομᾶ Magistri et Demetri Triclinii Scholia in Pythia  
 quattuor prima ex codice Vrat. E. Vratislaviæ MDCCCLXIV.  
 Χωρὶς γὰρ τοῦ Δατικικᾶς φράσεις συχνάς τοῖς Βρατισλαούπι-  
 κοῖς σχολίοις παρεστάθησι, τῷ μεταγραφεῖ, ὡς ἔμοι δοκεῖ,  
 μεταξὺ ἀπογράφουντος παιδιᾶς χάριν γεγραμμένας ἀνθ' ἓν ἀνε-  
 γίγνωσκεν ὡς ἀναγιγνωσκομένων ἦκουεν Ἑλληνικῶν, μηδεμίων δὲ  
 τοιωτῶν. τοῖς Πατριαρκᾶς, καὶ ἀλλας ἀλλήλων τὰ Βρατι-  
 σλαούπικὰ καὶ Πατριαρκὰ ταῦτα σχόλια διαφέρει διορθωτής δὲ  
 δὴ πολλὰ ἐν ἑκείνοις μεταγραφικὰ πταίσματα διορθωτής δὲ  
 τούτων. καὶ τοῦμπταλιν. Ἐκ τίνος μέντος τύχης τὰ Βρατι-  
 σλαούπικὰ ταῦτα σχόλια οὐκ ἐδυνάθην ἐνταῦθα καρπώσασθαι  
 πλὴν ἐπὶ τῷ τέλει. Ἀμα γὰρ ἥρξατο τὰ Πατριαρκὰ ταῦτα. τι-  
 ποῦσθαι καὶ τούτου ἕγωγε ἀπετράπην ἐπιστατεῖν. Σπεύδων μὲν  
 οὖν ἀγήτησα τὸ τοῦ Σχνειδέρου. βιβλίον, οὐ γὰρ αὐτὸς εἶχον,  
 δῆμος μέντοι ὅντ' ἐν τῷ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ αὐτὸν ἀλλοδότι που  
 εὑρεῖν ἐδυνάθην. Ἐκ τούτων δὴ ἐδέσπος μ' ἐκ Γερμανίας τὸ βι-  
 βλίον μεταστέλλεσθαι, δῆμος δὲ σχεδόν, τὸ δὴ λεγόμενον, κατέ-  
 πιν ἀρτῆς ἐκομισάμην, ἡγίκα τῶν σχολίων τουτοῦ ἀξετε-  
 πωτο μὲν τὴν τὸ πέμπτον φύλλον, ἄκελλο δὲ τὸ ἔκτον τυποῦ-  
 σθαι. Τὰ δὲ εἰς τοὺς Νεμεονάκας καὶ Ἰσθμιούκας ὑπὸ Μομσίνου  
 (Tycho Mommsen) ἐκδεδομένα σχόλια, ἀπερ ἐπιγέγραπται  
 ἄλλα· Scholia recentiora Thomasio-Tricliniana in Rin-  
 dari Nemea et Isthmia e codicibus antiquis x. t. l. Fran-  
 cof. 1865., ὡς εἰπώντως ἀμήχανον δυτί· Διθύνησιν ἀμοῦ γέ που εὐρεῖν,  
 οὐδὲ ἐκ Γερμανίας, ὡς περ τὰ Σχνειδέρου, δὲ βιβλιοπώλης Ούλιβέρ-  
 γιος ἐκπορίσαι μοι ἐδυνήθη, καίπερ δις ἐπιστείλας, ὡς κάκε ἐπι-  
 λελοιπότα. Οὐκ ἔχοντι δύνα τὰ τοῦ Σχνειδέρου σχόλια ἀνάγκη μοι  
 ἐγένετο εἴς εἰκασίας ἔστιν & διορθῶσαι, οὐ σκικρόν μέντος φύλλον  
 τε ἄμα καὶ ἐλυπήθην ὑστερον, ἐπειδὴ τὰ τοῦ Σχνειδέρου σχόλια  
 εἰς χειρές μοι περιῆλθε, τούτο μὲν δτὶ αἱ ἐμεῖς διορθώστες οὐκ

άστοχοι σχεδὸν ἀπισαι εἶηλγχθησαν, τοῦτο δ' ὅτι μάτην εἰς αὐτὰς ἐπόνησα.

Ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Ἐθί δὲ νῦν διὰ βραχέων ἔξτασιμεν τοῖς ἀττα τὰ Πατμιακὰ ταῦτα σχόλια καὶ πόθεν εἶληρεν δὲ παρεπιγράψιμας σκοπῶν φησί που τάδε· «Τούτων τοίνυν τὰ μὲν εἰπιγεγραμμένα Ἐκ τῶν παλαιῶν σχολῶν ἀνήκουσιν εἰς τὸ οὐκέτι σέ τῶν Πυθίων εἶδος, καὶ εἰς πιθανῷ τῷ λόγῳ ἐκ τῶν οὗτοῖς Ἀλεξανδρινοῖς γραμματικοῖς περιλοπονημένων» τὰ δὲ τὸ χρόνομα Τοῦ σοφωτέστου Μαγίστρου φέροντα ἀπεδοτέα πάντως οὐτῷ περὶ τὴν ιδ' ἀρχομένην ἐκατοντάετηρίδα ἀκμάσαντι γραμματικῷ Θωμῷ τῷ Μαγίστρῳ, τῷ μετέπειτα τῷ μοναχικὸν χρόνοδυθέντι τριβώνιον καὶ Θεοδούλῳ μετονομασθέντι ταῦτα οὐδὲ ἀνήκουσιν εἰς τὸ ά καὶ β' τῶν Πυθίων εἶδος. Τὰ δ' αὖτε Ἀλεξάρδρου τοῦ Φορτίου ἀνήκουσιν εἰς τὸ Πυθίων εἶδος δ', στ. 125, 44 καὶ 488· τὸ θ', στ. 137 καὶ 177· τὸ ί, στ. 74· καὶ οὐτὸν Νεμέων εἶδος δ', στ. 32. Πάντων δὲ τῶν ἀλλων πατέρων ἀγγαρεῖς ὑπολαμβάνων τὸν περὶ τὴν ιδ' τελευτῶσαν ἐκατοντάετηρίδα ἀνθήσαντα γνωστότατον γραμματικὸν καὶ τοιητὴν οὐδὲ γε ἀνασχετὸν τούτο τῇ Μωάῃ» Ιωάννην Τζέτζην, τεκμηρίοις χράμενος τούτοις; α) τῷ τοῦ λόγου χαρακτῆρι, οὖ γνωρίσματα ιδιαίτατα εἰσι μέλιστα τὸ κομπῶδες καὶ ὑπεραπονηφαντικόν, προσθετέον δὲ καὶ τὸ περὶ τὴν τοῦ κειμένου διόρθωσιν τολμηρόν· β') τὸ εἰς στ. 288 τοῦ δ' τῶν Πυθίων εἶδους σχόλιον ἀναφέρει ἐπὶ λέξεως· «Ἡ Ιστορία (περὶ Φρίξου) ἐγράψη ἡδὲ Νεφέλαις Ἀριστοφάνους (βέσ. σχόλ. αὐτοῦ. στ. 256), δηπολον δὲ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ σχολικεστοῦ. Ὁτι δὲ πρὸς τοῖς ἀλλοις καὶ Τζέτζης γέγραψε σχόλια εἰς Ἀριστοφάνην, μνημονεύει δ. σοφὸς Κύντερος (Ludolphus Künsterus) ἐν τῷ προλόγῳ τῆς τῶν Ἀριστοφάνους κωμῳδῶν ἀρίζτης ἐκδόσεως αὐτοῦ (Amstelod. 1710)· γ') δὲτι καὶ εἰς τὸ Πυθ. εἶδος γ', σ. 178—79 τὰ περὶ Θέτιδος ἐν συνέψει Ιστορῶν προετίθησιν· «Εἰρήκαμεν οὐν τὴν Ιστορίαν ἐν τῇ Λυκόφρονος παραφράσει. Γνωστὸν δὲ τοῖς οὐτός ἐστι, κατὰ τοὺς πλείστους τῶν κρι-

Τῶν ἐν τῇ Πατμιακῇ δῆτα ταύτη βιβλιώ χειρογράφων σχο-

λίων ἐκδοὺς τότε Σακκελίων ἐν τῇ Πανδώρᾳ μόνα τὰ τὴν ἐπι-

γραφὴν Ἀλεξάνδρου Φορτίου φέροντα, ὑστερὸν καὶ ἀπαντα διέ-

γνω ἐκδοῦναι, τὰ τε ἐν τοῖς μετωπίοις παρεπιγεγραμμένα καὶ

τὰ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν τοῦ ἑδάφους στήχων. Ἀπογράψας τοίνυν

συνήρμοσε καὶ πολλαχοῦ τὰ ἐφθαρμένα ἀνεπλήρωσε. Διακρίνων

δὲ τὰ σχόλια ταῦτ' ἀλλήλων, τὰ μὲν ἐν τοῖς μετωπίοις πα-

ρεπιγεγραμμένα τῷ ἀστερίσκῳ ἐπεστημένατο, τὰ δὲ ἀσήμαντο

εἴασσεν. Ἐπει δὲ καὶ τὰ ἔντυπα σχόλια προσθήκας τινάς ἔχει

χειρογράφους, καὶ ταύτας τῇσιώσε Σακκελίων συμπαραλαβεῖν

καὶ ἐκασταχοῦ ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι συναποδοῦναι, ὡς ἐξ

ἀπογράφου πληρεστέρου τοῦ Καλλιεργέου εἰλημμένας. Οἱ δὲ

τὰς προσθήκας ταύτας προσθείς, δν Σακκελίων ἐν ταῖς ὑποση-

μειώσεσιν ἀπλῶς σχολιαστὴν καλεῖ, τάχ' ἀν Ισως ὁ αὐτὸς εἴη δες

καὶ τὰ πολλὰ τῶν σχολίων παρεπέγραψεν, δ Ἀλέξανδρος Φόρ-

τιος. Τέλος δὲ Ἱεροθέου Φλωρίδου, τοῦ τῆς ἐν Πάτμῳ μονῆς

βιβλιοφύλακος, ἔτερον ὑστερὸν τοῦ Πινδάρου βιβλίον τῆς αὐτῆς

τοῦ Καλλιεργοῦ ἐκδόσεως ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἀνευρόντος, χειρο-

γράφους τινάς εἰς τὸν 6'. Ὁλυμπιονίκην συντάξεις κατὰ τὴν Ιε-

ρ. Χ. ἐκατονταετηρίδα ἐν τῷ μετωπίῳ γεγραμμένας ἔχον, ἀπο-

γράψας καὶ ταύτας Σακκελίων καὶ τὰ ἐφθαρμένεις δύναμιν ἀνα-

πληρώσας, ἀτε δὴ καὶ τοῦ βιβλίου τούτου τοῖς φιλοβίθλοις θη-

ρίοις κατηλοκισμένου, ἐν τῷ οἰκείῳ κατέταξε τόπῳ τῷ τοῦ

σταυροῦ σημείῳ ἐπισημηνάμενος. Ἀλλ' ὅμως εἰ καὶ ἐκ πολλοῦ

Σακκελίων τὰ σχόλια ταῦτα πρὸς ἔκδοσιν ἔξηρτυσεν, ἢ που

συχνὸν ἔτι χρόνον ταῦτ' ἔμελλεν ἐν σκότῳ ἔμμενεν, εἰ μὴ ἥδη οἱ

τοῦ Ἀθηναίου ἐκδόται εἰς φῶς αὐτὰ τύποις προφέρειν προύθυ-

μήθησαν, γενναίως ἐκ τῶν γλίσχρων τοῦ Ἀθηναίου πόρων ἀνα-

λίσκουντες, δθεν περ καὶ οὕτοι μετὰ Σακκελίωνα δίκαιοι εἰσιν

ἐπαίνων τυγχάνειν τῶν προσηκόντων. Ἐν Πάτμῳ δὲ τανῦν Σακ-

κελίωνος τὰς διατριβὰς ποιουμένου καὶ τῆς τῶν Πατμιακῶν του-

των σχολίων ἐκτυπώσεως μακρόθεν ἐπιμέλεσθαι καὶ ἐπιτα-

τεῖν ἀδυνατοῦντος, ἢ φροντὶς αὗτη ἐπετράπη ἐμοί. Ἄσμενος

δὲ ἔγω ὑπέδυν τὸ ἀχαριστότερον τοῦτο ἐπιμέλημα, καίπερ οὐ

παλλῆς παρούσης μοι σχολῆς, ἅμα μὲν οὐ παντάπασιν δύχρωται καὶ ἀνωφέληται τὰ σχόλια ταῦτ' ἐσεσθαι ἐλπίζων, ἅμα δὲ καὶ αὐτὸς σμικρόν τι συμβαλέσθαι βουλόμενος. Καὶ γάρ καὶ διορθοῦν τὰ σχόλια, εἴ τι δέοι, ἐδόθη μοι ἔξουσία. "Ο, τι μὲν οὖν ἔγώ ἐν τῷ βραχεῖ τῆς ἐκτυπώσεως χρόνῳ καὶ οὐκ ἐπὶ σχολῆς συνεβαλόμην, χωρὶς τῆς τῶν τυπογραφικῶν πταισμάτων διορθώσσως καὶ τῆς φροντίδος δπως δρθῶς τε καὶ πιστῶς τὰ ἐν τῷ Σακκελώνος ἀπογράφῳ γεγραμμένα ἐκτυπωθῆ, διαρρήδην ἐμνημόνευσα ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν, ἀπέρ ἐπὶ τέλους τούμδον φέρει δνομα, τὰ γράμματα δηλονότι Δ. Χ. Σ. Σιγῶν δὲ διώρθωσα μόνον σμικρότερ ἀττα περὶ τὴν δρθογραφίαν καὶ τὴν στίξιν μεταγραφικὰ ἀμαρτήματα. Πάντων δὲ τῶν ἄλλων, τῶν τε ἐν τῷ ἐδάφει ἀναπληρώσεών τε καὶ διορθώσεων καὶ τῶν ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι λεγομένων, ὀπόσαι μὴ τούμδον φέρουσιν δνεμα, ὑπεύθυνος Σακκελίων, δει καὶ ἔγραψε. Αεὶ δὲ με δμολογησαι δτι, εἰ καὶ ὑστερὸν ὑστερὰ τῆς ἐμῆς προσδοκίας τὰ Πατμιακὰ ταυτὶ σχόλια ἐδοκιμάσθη, δημας οὐ μεταμέλει μοι τὴν τῶν σχολίων τούτων ὡς εἰπεῖν μετέκδοσιν λεληθότως καὶ ἐξ ὑπογίου ὑποδύντι καὶ πολὺν ἐπ' αὐτοῖς χρόνον καὶ πόνον ἀναλώσαντι. Νφέλματα γάρ πολλαχῇ καὶ ταῦτ' ἀν γένοιτο τῷ τε γνῶναι βουλομένῳ ποία τις τῶν Πινδάρου ποιημάτων ἐρμηνεία τε καὶ διόρθωσις διὰ παντὸς τοῦ χρόνου γεγένηται καὶ οὐχ ἥκιστα τῷ ἀκρεβέστερὸν ποτε καὶ τελεώτερον ἀπαντα τὰ εἰς Πίνδαρον σχόλια ἐκδώσοντι. Δῆλα γάρ δὴ δτι τελεία τις τῶν Πινδαρικῶν σχολίων ἔκδοσις, θν ἥδη πᾶς τις ἐπιποθεὶ ἄλλως τε καὶ τελέως ἥδη τῆς τοῦ Βοικού (Βοική) ἐπιλελοιπούσας, οὐκ ἀν πρότερον γένειτο, πρὶν δὲ καὶ πάντ' ἐκδοθῆ δπόσα μέχρι τοῦδ' ἀνέκδοτ' δητα τυγχάνει, οία δὴ πολλὰ ἔτι φέρεται ἐν τοῖς Πινδάροις χειρογράφοις, καν σμικρὰ ταῦτα καὶ σμικροῦ ἀξιοῦ εἶναι δυκῆ. Οὔτω γάρ οὐ μόνον πληρέστερα γένοιτ' ἀν τὰ σχόλια, ἀλλὰ καν βέλτιον πρὸς ἄλληλη ἀντεξεταζόμενα ἐκκαθαρθείη καὶ διακριθείη καὶ τὸ οίκειον ἐκάστῳ σχολιαστῇ ἀσφαλέστερον ἀποδοθείη. Τοιγαρούν οὐδεμία δὲ εἰη ζημιά διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ εἰς τοὺς τέσσαρες πρώτους Πινδιούκας, δπόδ' ἐν τῇ συλ-

»τικῶν, ὁ τὸ σκοτεινὸν τοῦ Δικόφρονος ποίημα παραφράσσει τε  
καὶ διαλευκάνει, οὐχ ὁ αὐτοῦ ἀδελφὸς Ἰσαάκιος· καὶ δ') δτὶ<sup>1</sup>  
ντὸ εἰς στ. 63 τοῦ ἡ τῶν Ὀλυμπίων εἶδους σχόλιον φέρει εἰς  
σμαρτυρίαν δίστιχον ἀπὸ τοῦ μηκέτει σωζόμενου ποιητοῦ Φερε-  
νίκου, δπερ καὶ ταῖς Τζέτζου Χιλιάδιν ἀπαντᾷ, ὡς ἐν τῷ οἰ-  
νκείῳ τόπῳ ὑπεσημειώσαμην. Καὶ πάντα μὲν ταῦτα τὰ σχό-  
λια φέρονται, ὡςπερ εἴρηται, περὶ τὴν τοῦ τεύχους φαν λε-  
υπτεπλέπτοις γράμμασι γεγραμμένα, δπερ καὶ ἀστερίσκῳ (\*)  
υδιεσημηνάμην πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς μεσοςιχίοις καὶ  
υτοῖς πλαγίοις ἀπαντωσῶν βραχειῶν παρασημειώσεων, αἰτινές  
εἰσι παλαιῶν, ὡς ξοίκε, διδασκάλων λεξικαὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ<sup>2</sup>  
υέρμηνεῖαι. Ἐνιαὶ μέντοι τῶν ἐν τῷ ἡ τῶν Ὀλυμπίων εἶδει  
υέγκατεσπαρμένων εὑρηται ἀπαραλλάκτως ἔχουσαι ταῖς ἐμ-  
φερομέναις ἐν τῇ τοῦ περικλεεστάτου Βοικχίου ἐκδόσει καὶ  
»Glossae interlineares ἐπιγραφομέναις.»

Αλλ' δμως δρθά που λέγων Σακκελίων περὶ τῶν γλωσσῶν  
καὶ σχολίων, δι μηδὲν ἐν τῇ βίβλῳ τῇδε φέρει σημεῖον, σφόδρα  
σφάλλεται τῆς ἀληθείας ἐν οἷς περὶ τῶν ἀστερίσκων ἐπισεσημα-  
σμένων λέγει. Καὶ γάρ πολλοῦ γε καὶ δεῖ τοιαῦτα ὡς ἀληθῶς  
εἶναι τὰ σχόλια ταῦτα, οὐα Σακκελίων ἡγεῖται. Ἐπεὶ δὲ τὰ μὲν  
πλεῖστα καὶ χράτιστα καὶ ταῦτα πικνῆς γεγραμμένα προσ-  
ήκει τοῖς Πυθιονίκαις, ὀλίγα δὲ τοῖς Ὀλυμπιονίκαις καὶ ταῦτα  
σποράδην εἰς αὐτοὺς γεγραμμένα, πλὴν τῶν εἰς τὸν πρῶτον πυ-  
κνοτέρων ὄντων, ἐννέα δὲ μόνον τοῖς Νεμεονίκαις καὶ ἐν τοῖς  
Ιαθμιονίκαις, ἄγε δὴ πρῶτα τὰ εἰς τοὺς Πυθιονίκας σκοτῶμεν,  
εἴτα δὲ τἄλλα. Τίς οὖν ἡ τίνες πότι ἔγραψαν τὰ σχόλια ταῦτα;  
εἰ μέν τις ἀπλῶς τὰς ἐπιγραφὰς σκοποίη, αἵπερ ἐνιαχοῦ τῶν  
σχολίων τούτων κεῖνται, φαίνε ἀν ταῦτα καὶ παραπλήσια Σακ-  
κελίων, ὡς τὰ μὲν εἰς τὸν ἡ καὶ δ' Πυθιονίκην ἐκ τῶν παλαιῶν  
εἴληπται σχολίων, τὰ δὲ εἰς τὸν ἡ καὶ δ' Θωμᾶς Μάγιστρος  
ἔγραψεν, ἕκα δὲ τῶν εἰς τὸν δ', δ' καὶ ἴ, διόσα τὴν ἐπιγραφὴν  
Ἀλεξάνδρου Φορτίου φέρει, αὐτὸς οὗτος δὲ Ἀλεξανδρὸς Φορ-  
τίος, ἀλλος δὲ τις τἄλλα. Εἰ δέ τις δμως ἐγγύθεν τε καὶ ἀκρι-  
βέστερον, ἀλλὰ μὴ οὕτως ἐπικολῆς καὶ ἐξ ἀπόπτου; τὰ σχόλια

σκοπούμενος, τοῖς χρατίστοις τεκμαίροιτο γνωρίσμασι, τῷ τε λεκτικῷ καὶ τῷ πραγματικῷ τῶν σχολίων τούτων χαρακτῆρι, οὐκ ἀν ἔτε τὴν αὔτην περὶ αὐτῶν ἔχοι γνώμην, ἀλλ' ἡτοι ἀν πεπλημμελῆσθαι τὰς ἐπιγραφὰς φαίη, ηγε ἀλλως αὐτάς ἀκούειν δεῖν. Ἐπειδὴν γάρ τὰ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν εἰς τὸν Φόρτιον ἀναφερόμενα σχόλια ἔξαιρεθή — οὐδαμῶς δέ, οἶμαι, δεῖ ἀπιστεῖν μὴ εἶναι ταῦτ' ὄντως τοιάντα, ἐπειδὴν περὶ τοὺς αὐτοὺς παρεπεγράφη χρόνους, ὅτε Φόρτιος ἤκμαζε, τάχα δέ, καθάπερ ἔμπροσθεν εἴρηται, καὶ ὅπ' αὐτοῦ τοῦ Φορτίου, ὡς τε σφόδρα γε ταῦτ' ἀπέοικε ψευδεπίγραφ' εἶναι καὶ Φορτίῳ ὑπόσβλητα — πάντα τάλλα, πλὴν τινῶν οὐ πολλῶν καὶ τούτων σποράδην κειμένων, οὗτα προσέσθικεν ἀλλήλοις τὴν τε λέξιν καὶ τάλλα, ὥστ' οὐκ ἔσθι δπῶς οὐχ ἐν μόνῳ γέγραπται σχολιαστῇ. Τὸ σύνολον γάρ οὕτε τὰ εἰς τὸν ἐ καὶ σ' Πιθιονίκην τῶν εἰς τὸν ἀ καὶ δ' διαφέρει, εἰ καὶ ἐκεῖνα μὲν φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ἐκ τῶν παλαιῶν σχολῶν, ταῦτα δὲ τὴν τοῦ Θωμᾶ Μαγίστρου, οὗτε πάλιν ἐκάτερα τῶν ἀλλων εἰς τοὺς ἀλλοὺς Πιθιονίκας. “Ωλέτε δῆλον δτι αἱ ἐπιγραφαί, πλὴν τῆς Ἀλεξάνδρου Φορτίου, ως ἔμπροσθεν λαμβανόμεναι καὶ ὡς ἕκουσε Σακκελίων, οὐκ ἀν ἔχοιεν δρώως. Ἐπει δὲ πάντως εἰκὸς λόγον τινὰ ἔχειν τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας, σκεπτέον δεῖται πότε δρ' οὕτως ἔστι καὶ δπῶς δεῖ αὐτάς δρθύτερον ἀκούειν.

Πρῶτον μὲν οὖν σκεψώμεθα τὰ εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πιθιονίκας σχόλια, ἀπέρ καὶ ἐν τῷ Βρατισλ. Εἰ ἀπογράφω φέρεται ταῦτα. Τὰ σχόλια τοινυν ταῦτα ἐν μὲν τῇ Πατμιακῇ βίβλῳ δύο μόνον ἔχει ἐπιγραφάς, ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀ Πιθιονίκου τὴνδε «Τοῦ σοφωτάτου Μαγίστρου σχόλια», ἐν δὲ τῇ ἀρχῇ τοῦ δ' «Τοῦ αὐτοῦ Μαγίστρου σχόλια», οὐδεμίαν δὲ ἐν τοῖς λοιποῖς δύο. Ἐν μέντοι τῷ Βρατισλαουιακῷ ἀπογράφῳ μετὰ τὰ ἐν ἀρχῇ μετρικά εἰς τὸν ἀ Πιθιονίκην σχόλια, ὃν ἐνδεῖ τῇ Πατμιακῇ βίβλῳ, ἐπιγέγραπται «Τοῦ αὐτοῦ σοφωτάτου τοῦ μαγίστρου χριστού Θωμᾶ σχόλια εἰς τινὰ τῶν Πιθίων». Πρὸ τῶν μετρικῶν δὲ εἰς τὸν δ' Πιθιονίκην σχολίων, ὃν ὡςαύτως ἐνδεῖ τῇ Πατμιακῇ βίβλῳ, ἐπιγέγραπται «Ἐντεῦθεν ἔμετρήθη τὰ πύθια παρὰ τοῦ λογιωτάτου τοῦ χριστού Δημητρίου τοῦ Τρικλ.». Μετὰ

δὲ τὰ μετρικὰ σχόλια ἐπιγέγραπται «Τοῦ αὐτοῦ σχόλια». Πε-  
ώντως δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ τῶν εἰς τὸν γ' καὶ δ' Πυθιονίκην σχο-  
λίων μετὰ τὰ μετρικὰ ἐπιγέγραπται «Τοῦ αὐτοῦ σχόλια». Πελ-  
λαχοῦ δὲ πρόσκεινται καὶ παρεπιγραφαῖ, τῷ μὲν τελευταίῳ εἰς  
τὸν 6' Πυθιονίκην σχολίῳ καὶ τῷ εἰς στ. 36δ τοῦ δ', ἔτι δὲ τῇ  
ἀρχῇ τῶν μετρικῶν εἰς τὸν γ' καὶ δ' Πυθιονίκην σχολίων ἡ πα-  
ρεπιγραφὴ «Τοῦ Τρικλ.», τοῖς δὲ σχολίοις εἰς Πυθ. γ' στ.  
18—19, δ' στ. 16, 144, 149, 245, 305, 384 ἡ παρεπι-  
γραφὴ «παλαιίν». Τῇ ἐπιγραφῇ οὖν τῇ πρὸ τῶν μετρικῶν εἰς  
τὸν 6' Πυθιονίκην σχολίων παραχθεὶς δὲ Δέρσιος\*, οὐκ ὅρθως  
ἔπι τῆς πρὸ τῶν εἰς 6', γ' καὶ δ' Πυθ. σχολίων ἐπιγραφῆς  
«Τοῦ αὐτοῦ σχόλια» τὸν Τρικλίνιον ἤκουεν ἀντὶ τοῦ Θωμᾶ  
Μαγίστρου· ταύτδε δὲ δοκεῖ πρὸ αὐτοῦ καὶ Σχημαδηρος πεπον-  
θέντα, ὃς ἐκ τῆς ἐν τῇ προμετωπίδιῳ σελίδῃ ἐπιγραφῆς εἰκάσαι  
καὶ δέξαντα φησιν ἐν τῇ εἰς Πυθ. δ' στ. 194 ὑποσημειώσει. «Οτι  
μέντοι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην «Τοῦ αὐτοῦ σχόλια» οὐκ εἰς Τρι-  
κλίνιον, ἀλλ' εἰς Θωμᾶν Μαγίστρον ἀναφέρειν δεῖ, δηλοῖ σαφῶς  
ἡ πρὸ τῶν εἰς ἀ Πυθ. σχολίων ἐπιγραφὴ «Τοῦ αὐτοῦ σοφιστάτου  
τοῦ μαγίστρου χυρίου Θωμᾶ σχόλια εἰς τινα τῶν Πυθίων». Πρό-  
δηλον γάρ ἐντεῦθεν, διτὶ δὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐπιγράψας οὐ  
μόνα τὰ εἰς τὸν ἀ Πυθιονίκην σχόλια, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς τὸν  
λοιπὸν τρεῖς τῷ αὐτῷ Θωμᾷ τῷ Μαγίστρῳ προεξκούει, μόνα  
τὰ εἰς τὸν 6', γ' καὶ δ' Πυθιονίκην μετρικὰ σχόλια προεποιῶν  
τῷ Τρικλίνιῳ, καθάπερ δηλοῖ δὲ πρὸ τῶν μετρικῶν σχολίων εἰς  
τὸν 6' Πυθιονίκην ἐπιγραφὴν ἐντεῦθεν ἐμετρήθη τὰ Πύθια κτλ.».  
Συμμαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ Πατριμακὰ ταῦτα σχόλια, ἐν οἷς πρὸ  
τῶν εἰς τὸν 6' Πυθιονίκην σχολίων ἐπιγέγραπται οὐχ ἀπλῶς  
«Τοῦ αὐτοῦ σχόλια», ἀλλαρ τὸν τοῖς Βρατισλαουιακοῖς, ἀλλὰ  
«Τοῦ αὐτοῦ Μαγίστρου σχόλια». Εἰκός δὲ τὸν λόγον λέγον  
ἔχειν καὶ τὴν πρὸ τῶν σχολίων εἰς τὸν γ' καὶ δ' Πυθιονίκην

\* Περινέγνωθε σιλ. 97 τοῦ συγγράμματος Δέρσιου, διπερ ἐπιγέγρα-  
πται. Die Pindarscholien, eine kritische Untersuchung zur philo-  
logischen Quellenkunde von K. Lehrs. Leipzig. 1873.

δροίαν ἐπιγραφὴν «Τοῦ αὐτοῦ σχόλια». «Οτι γοῦν δὲ γράψας τὰ εἰς τὸν 6' Πυθιονίκην σχόλια δὲ αὐτὸς καὶ τὰ εἰς τὸν γ' ἔγραψε, μαρτυρεῖ καὶ τὸ εἰς Πυθιονίκην γ' στ. 185 σχόλιον. Εδὲ δεῖ καὶ τὰς παρεπιγραφὰς σκοπεῖν, δπως μὴ τὸν πρὸς τῷ τελικῷ εἰς τὸν 6' Πυθιονίκην σχολίῳ παρεπιγραφὴν «Τοῦ Τρικλ.» εἰς ἀπανταὶ ἀνοίσαις τὰ εἰς τὸν 6' Πυθιονίκην σχόλια<sup>\*</sup>. Αὕτη γάρ, ὡς καὶ αἱ ἄλλαι παρεπιγραφαὶ δηλοῦσι, μόνῳ τῷ τελικῷ φανεται προσήκουσα. Τάχα δὲ καὶ τόδε τις φέσεται ἀν., ἡττον μέντοι ἔκεινου πιθανῶς, δτι χάριν τῶν εὐθὺς ἐπιφερομένων τοῦ Τρικλινίου μετρικῶν σχολίων η παρεπιγράφῃ αὐτῇ παρεπιγέραπται, εἰ καὶ ἐπέρει ἐπιφέρεται χάριν αὐτῶν δροία παρεπιγραφή: Αλλ' ἐῶμεν ταῦν τὰς παρεπιγραφὰς ὡς μεταγενεστέρας τε τῶν ἐπιγραφῶν καὶ οὐ μεγάλην ἔχοντας πρὸς τὸ ζήτημα: ροπήν: Κατά γε οὖν τὰς ἐπιγραφὰς φανερὸν ἐκ τῶν εἰρημένων, δτι οὐ τὰ μέν, τὰ δ' οὐκ, ἀλλ' ἀπλῶς ἀπανταὶ τὰ εἰς τοὺς πρώτους τέσσαρας Πυθιονίκας σχόλια τῷ Θωμᾷ: Μεγίστρῳ δεῖ πρὸς ποιεῖν.

Φέρε νῦν καὶ τὰ εἰς τοὺς ἄλλους Πυθιονίκας ἐπισκεψώμεθα καὶ πρώτα τὰ εἰςτὸν ἐ καὶ ζ', ὃν προτέτακται η ἐπιγραφὴ ε' Έκ τῶν παλαιῶν σχολίων. Τὰ σχόλια δη ταῦτα τὸ δλον παραπλησία, ὡς εἴκομεν, τηῖς εἰς τοὺς ἄλλους Πυθιονίκας δυτα, οὐ πάνυ τε προσέοικε τὸν λεκτικὸν καὶ πραγματικὸν χαρακτῆρα τοῖς ἄλλῃ πολλαχῇ γνωστοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀναφριεζπετήσεις Βιζαντιακά ἔστι, πλὴν τοῦ πρώτου ἐκατέρωθι καὶ εἰ τινος ἄλλου ἐν τῷ μεταξύ, οἷον τοῦ εἰς Πυθ. 6 στ. 16. Δῆλον ἀρά δτι η ἐπιγραφὴ ε' Έκ τῶν παλαιῶν σχολίων χάριν μάνου τοῦ πρώτου ἐκατέρωθι σχολίου κεῖται, οὐδὲν δ' αὐτῇ δοτεὶ καὶ τοῖς λουποῖς. Εχει δὲ τὰ δύο ταῦτα παλαιότερα σχόλια τὸν αὐτὸν που λόγον, δύντερ ἄλλα τε πολλὰ καὶ οὐχ ἕκιστα ταῦτα, ἐν οἷς δὲ λόγος περὶ τοῦ ομρείου χ. Ἐπειδὲν γάρ τις ἀκριβέστερον τὰ σχόλια ταῦτα σκέψηται, τὰ τοῖς περὶ Βοικκίῳ παλαιοτέροις προεξεκτα; τὰ τε ἄλλα καὶ τὰ περὶ τοῦ ομρείου χ, εὑρήσεις παραπλη-

\* Παρανάγνωθε Δερσίου Pindarsch. σελ. 98.

στα μὲν ἔκεινοις, οὐ ταῦτα δὲ παντάπαισιν, ἀλλὰ πολλαχῇ τὴν γε φράσιν διαφέροντα. Δίτιον. δὲ τούτου ἔοικεν εἶναι οὗτοι ποτὲ τὰ σχόλια ταῦτα ἐξ ἀλλων παλαιῶν σχολίων, τῶν παρὰ Βοικχίῳ διαφερόντων, εἰληφθαι, ἀλλ' ὅτι δὲ γράψας αὐτά, ταῦτα τοῖς παρὰ Βοικχίῳ ἐπίπροσθεν τῶν δόθαλμῶν ἔχων καὶ βουλβούμενος οἴκειώσασθαι, κατὰ τὸ τοῖς Βιζαντιακοῖς σχολιασταῖς ἐπικολάζον ἔθος, ἢ μὲν μετέβαλλε συντέμνων, ἢ δὲ διὰ πλειόνων ἢ διαφόρως ἐμπηνεύμων, οἷα φέρεται περὶ τοῦ σημείου χ σχόλια. Ἀναγγεγνώσκων γάρ ἐν τοῖς παλαιοτέροις σχολίοις «τὸ σημεῖον χ ὅτι ἡ ἀπρὸς ὃ τὸ σημεῖον χ» καὶ τὰ τοιαῦτα, μεταβάλλων αὐτὸς ἔγραψε «σημειοῦται (σημειοῦνται) τὸ κώλον (τὴν λέξιν) τῷ χ ὅτι κ.τ.λ.», εδίδε καὶ τὸ σημεῖον τέθειται (τέθεικε) τὸ χ καὶ τὰ τοιαῦτα. Οἶμαι δὲ τὰ περὶ τοῦ σημείου χ ταῦτα σχόλια οὐκ ἀλλιφ τῷ ὑστερὸν γεγράφθαι, ὡς Δερσίῳ δοκεῖ\*, ἀλλὰ μᾶλλον τῷ αὐτῷ ἐξ ἀρχῆς, φασκοῦντας γέγραπται σχόλια. Ἀν γάρ Δερσίῳ διολογῶμεν ὅτι ἀλλος τις ὑστερὸν ἐκ τῶν παλαιοτέρων ταῦτα ἀπογράψας σχολίων παρεπέγραψεν ἐν τῷ μετωπίῳ, ἐντεῦθεν δὲ πάλιν ἀλλος τις ὑστερὸν μετέθηκεν εἰς τοῦδε φορος, ἀνάγκη ταῦτα καὶ περὶ τῶν πρώτων εἰς τὸν ἐκαὶ τοῦ Πυθιονίκην σχολίων δοξάζειν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ πολλῶν ἀλλων τὸν αὐτόν, καθάπερ ἐρρήθη, τοῖς περὶ τοῦ σημείου χ ἔχοντων λόγον, δικερούντων τοῦ πιθανὸν δοκεῖ· λίαν γάρ πολλὰ ἔξετάζοιτο\* ἀν οὗτω τὰ ὑστερὸν προστεθέντα σχόλια. Ὡςπερ οὖν δὴ τῶν ἐν τῷ Βρατισλακούιακῷ ἀπογράφῳ περὶ τοῦ σημείου χ σχολίων ἔστιν οἱς παρεπιγέγραπταις ὑστερὸν ὑπὸ ἀλλού του, οὐχὶ δὲ δήπου τοῦ γράψαντος τὰ σχόλια ταῦτα, «παλαιόν», ἐν δὲ «Τοῦ Τρικλ.», ἀλλοις δὲ οὐδέν, οὐτως εἰκὸς καὶ τῷ πρώτῳ εἰς τὸν ἐκαὶ τοῦ Πυθιονίκην σχολίῳ πρότερον μὲν παρεπιγεγράφθαι ἐν τῷ μετωπίῳ ὑπὸ ἀλλού τινὸς μεταγενεστέρου τοῦ τὰ σχόλια ταῦτα γράψαντος εἰς τὸν παλαιῶν σχολίων, ὑστερὸν δὲ ἐκ τοῦ μετωπίου μετατεθεῖσθαι τὴν παρεπιγραφὴν εἰς τοῦδε φορος καὶ γενέσθαι ἐπιγραφήν. Ἐπει τοίνυν ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἰς μάνον τὸ πρῶτον ἀκατέρωθι

\* Pindarsch. σελ. 96.

σχόλιον ἔξητασται τείνουσα καὶ δὴ καὶ ὑστέρα οὖσα τοῦ τὰ εἰς τὸν ἐ καὶ σ' Πυθιονίκην σχόλια γράψαντος, τίς ποτ' ἀρ' ὁ γράψας αὐτά; ὡς ἐκ τοῦ λεξικοῦ καὶ πραγματικοῦ τῶν σχολίων τούτων χερακτῆρος εἰκάσαι, οὐδεὶς ἀν δήπου ἄλλος εἴη πλὴν ἡ αὐτὸς ὁ καὶ τὰ εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πυθιονίκας γράψας. Ότι γοῦν ὁ τὰ εἰς τὸν ἐ Πυθιονίκην σχόλια γράψας ὁ αὐτὸς καὶ τὰ εἰς τὸν δὲ ἔγραψεν, ὡς τε κατὰ τὰ εἰρημένα ὁ Θωμᾶς Μάγιστρος, μαρτυρεῖ καὶ τὸ εἰς Πυθ. ἐ στ. 117 σχόλιον. Εἰκός δὲ τὸν αὐτὸν καὶ τὰ εἰς τὸν σ' Πυθιονίκην σχόλια γεγραφέναι, οὐ μήν ἄλλα καὶ τὰ εἰς τοὺς λοιποὺς πάντας Πυθιονίκας, ἐπειδὴ καὶ ταῦτα παντάπεις προσέοικε τοῖς ἡγουμένοις τὴν τε λέξιν καὶ τὰλλα.

Δεδειγμένου ἡδη ἡμῖν πρῶτον μὲν ὅτι πάντα που τὰ εἰς τοὺς Πυθιονίκας σχόλια, δσα τῷ ἀστερίσκῳ ἐπισεστήμασται, πλὴν τῶν τὴν ἐπιγραφὴν εἰς Αλεξάνδρου Φορτίου φερόντων, εἰς γέ τις ἔγραψε σχολιαστής, εἰθ' ὅτι οὗτος, ὡς γ' ἐκ τῶν ἐν τῇ Βρατισλαουιακῇ καὶ Πατμιακῇ βίβλῳ ἐπιγραφῶν εἰκάσαι, δο Θωμᾶς Μάγιστρος ἔστιν, φέρε νῦν ἀμφότερα ταῦτ' ἐπανασκοπῶμεν, εἰ βέβαια δὴ καὶ ἀναμφιεβήτητα, εἴτε καὶ μή. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον φαίνεται βίβλαιον ὃν καὶ τοιοῦτον, οἷον μὴ πλειόνων τῶν εἰρημένων δεῖσθαι λόγων καὶ ἀποδεικεῖν, οὐχ οὕτω μέντοι καὶ τὸ δεύτερον, ὑπὲ τῶν ἐπιγραφῶν ἀπλῶς μαρτυρούμενον καὶ τούτων ὑστερὸν τοῦ τὰ σχόλια ταῦτα γράψαντος ἐπιγεγραμμένων. Δῆλον δὲ τοῦτο οὐ μόνον ἐκ τῶν διαφορῶν, ἃς διαφέρουσιν αἱ ἐν τῇ Βρατισλαουιακῇ βίβλῳ ἐπιγραφαὶ τῆς Πατμιακῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ἐνθένδε, ὅτι σοφώτατος δο Μάγιστρος ἐν αὐταῖς καλεῖται. Ἀμέλεις γάρ οὐδαμαὶ οὐδαμῶς οἵσις τ' ἦν δο Μάγιστρος οὐτωσι αὐτὸς ἔσωτὸν προειρεύειν, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἔτερός τις, ὑστερὸς τοῦ Μαγίστρου γενόμενος, φαίνεται τὰς ἐπιγραφὰς ἐπιγράψας. Οὗτος γενὴν καὶ σφάλλεσθαι τῆς ἀληθείας ἐδύνατο, οὐκ δλίγει δὲ καὶ ἄλλα συγγράμματα ἔξηλέγχθη ψευδεπίγραφ' ὃντα καὶ ψευδώνυμα, ὡς τούτοις αἱ ἀναμφιεβήτητάν ἔστι τὸ τῶν ἐπιγραφῶν κύρος, ἀλλὰ πολλαῖς καὶ πάνυ ἀμφιεβήτησιμον, οἷον δὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων φαίνεται συμ-

ειναιν. Τὸ μὲν γὰρ εἰς τὸν γ' Πιθαιονίκην στ. 178 σχόλιον εἴ τις σχοτοὶ ἔχον ὅδε, «Οσους παιδας η Θέτις δύνινα, ἐν τοῖσι ζέοντι<sup>\*</sup> λέβητος ἐρβάλλουσα διοδλλυ,<sup>\*\*</sup> οὐκ εἰδένουσα φανῆναι παιδας θυπτοὺς τρέρουσε» θεὰ γὰρ ἦν. Ἐπιχειρήσασε αὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα τοῦτο ποιῆσαι, ἔξειρνες ὑπὸ Ηηλίους πατελήρθη καὶ εἰς τὸν θάλασσαν ἀπέφυγε. Διὸ οὖν τὸ μέντον τῶν Ἀχιλλέων διαφυλαχθῆναι, μόνον ἔτικτε λέγει. Εὔρηκαμεν οὐδὲ τὴν Istoriar ἐν τῇ Λακόδρομος παραφράσει<sup>\*\*\*</sup>, αὐτίκα Ιηχυ-ρίοντ<sup>\*\*\*\*</sup> ἀν δὲ οὐχ ὁ Μάγιστρος, ἀλλὰ τὸν Τζετζένην διότερος, δὲ καὶ τὰ εἰς ἡμᾶς περιγεγενημένα σχόλια εἰς τὴν Δικύρρονος Κασ-σάνθραν ή Ἀλεξάνδρου ἔγραψεν, εἴτε ἀν δ τῶν σχολίων τούτων συγγραφεύς, μᾶλλον δὲ τοῦ Ἰσαακίου ὁ Ιωάννης. Εἰ δ' αὐτὸν πέ-λιν ἐκ τοῦ λεκτικοῦ τις καὶ πραγματικοῦ τῶν σχολίων τούτων χαρακτῆρος τεκμιρίστο, παντὸς μᾶλλον Δημητρίῳ τῷ Τρικλι-νῷ προσποιούντες ἀν αὐτόν, ἀπε τὴν πάντα τὰ τῶν Τρικλινίου γνω-ρίσματα καὶ ιδιόματα φέροντα, οὐκ ἐναγγής διηκρίβωσε Δέρ-σιος,<sup>\*\*\*\*\*</sup> ὅθεν περ οὐκ ἀπεικότες διαφέρει, οὐκ ἀλληλού δ' αὐτοῖς, οἶμαι, καὶ περ τῶν εἰς τοὺς ἄλλους Πιθαιονίκας Πατμιακῶν σχολίων ἀπερίνατο γνώ-ριμην, εἰ καὶ ταῦτα πρόσθεν ἀπέγγανεν ἐκδεδομένα. Ἐκεὶ δὲ μα-κρὺν ἀν εἴη, οἷς ὑπὲρ τῆς τοικύτης γνώμης Δέρσιος χρῆται τεκ-μηρίους καὶ πίστεσι, καὶ συντεμόντας ἀνταῦθι<sup>\*\*\*\*\*</sup> ἀπαναλαμβάνειν, δὲ βουλόμενος αὐτὸν τὸ τοῦ Δερσίου βιβλίον ἀναγνωτεῖ. Ἐκ τού-των οὖν πολλὴ ἀνάγκη τὰς μὲν εἰς Μάγιστρον τὰ εἰς τοὺς

\* Εἰ καὶ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς βίβλοις, τῇ τε Βρετιολαουκαχῇ καὶ τῇ Πι-θαιονίκῃ, ζέοντι γέγραπται, θμως μεταγραφηκόν ἔγωγε τῷτο οὐκολαμ-βάνων πτεῖμε, οἶμαι ζέοντος γραπτῶν εἶναι.

\*\* Ιστέον δι τοῦ καὶ ἐν τῇ Βρετιολαουκαχῇ βίβλῳ, καθέπερ ἐν τῇ Πι-θαιονίκῃ, γέγραπται διώλει, δῆλον μέντοι δι τοῦ κατὰ μεταγραφικὸν πτε-ίμα, διπερ ἔγωγ' οὐ κατόκνησα διορθώσαι. Σχνεδήρῳ δέ, δι τοῦτον δινέφον, οὐδέκεσσε κεφί τοσούτον τοσούτον εἰπεῖν μόνον «Fotina inscribita».

\*\*\* Pindarschol. εἰλ. 78. καὶ ἔτης.

\*\*\*\* Pindarschol. εἰλ. 94 καὶ ἔτης.

Ευθυνήκους σχόλια αναφερόντας ἐπιγραφής μηδὲν ἔχειν χώρος ζητεῖσθαι πλημμελῶς τε οὐτέρον αὐτάς γεγράφθαι, Τέττην δὲ ποιτ' ἡ Τρικλινίφ προσποιεῖν. Οὐδένας γάρ ἄλλον παρὰ τούτοις ἔχει ἀντιτειλάνθεν γέ ποθεν πιθανολογεῖν.

Διλλὰ μέντοι πότερον τούτων δεῖ μᾶλλον αἰρεῖσθαι, Τέττην δὲ Τρικλινίους; ταῦτα Δερσίφ καὶ αὐτὸς συνομίζων πολλῷ φημι μᾶλλον Τρικλινίους πιλεῖσθαι δεῖν ἡ Τέττην, διστοιχοὶ καὶ ἡ ἐκ τοῦ λεκτικοῦ καὶ πραγματικοῦ τῶν σχολίων ταύτων χαρακτήρες ἀπόδειξις μεῖζον δύναται τῆς τοῦ σχολίου εἰς στ. 178 τοῦ γ'. Πιθιονίκου μαρτυρίας. Τάχα γάρ ἀν δύναιτο τὸ σχόλιον τοῦτο καὶ ἔτερον ἔχειν λόγον διντινοῦν. Ἐπεὶ δὲ Λέραιος ὑπὲρ τούτου μᾶλλον ἐφρόντισεν, διπλῶς δεῖξει διότι τὰ τοῦ Σχηνείδητος εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πιθιονίκας σχόλια τῷ Τρικλινίφ προσποιητικά ἔστιν, διμοις δὲ ἀνταλέγει ὡς τοῦ Τρικλινίου ιδιαιμάτων κοινά ἔστι τινα καὶ τῷ Τέττην, ὥσθ' ἔνεκά γε τριπλού ἀμφιβολεῖται ἀν δὲ ἀπόδειξις, ἀγε δὴ τιμεῖς, τὸν Δερσίου λόγον ἀγαπτηροῦντες, πειρώμεθ' ἐμπαλιν διὰ βραχέων δευκινόντος τοῦ ἔνεκκα ταῦτη οὐκ εἰς Τέττην ἀνοιστέα ἔστι. Τούτου γάρ διεγέντος, οὐδεὶς ἀν οὐδαιμῶς ἔτι ἀπιστοῦ μὴ γράψαι τὸν Τρικλινίου τὰ εἰς τοὺς Πιθιονίκας σχόλια. Ός τοίνυν οὐχ δ Τέττης τοικε ταῦτα γράψαι, τεκμαίροις ἀν ἐκ τῶνδε. Πρῶτον μὲν γάρ ἡ τὸν σχολίων τούτων λέξις παρὰ τὰ εἰς Δικόρφρανα τοῦ Τέττηου ἔξεταζεμένη· οὐχ ἡ κύτη καὶ παραπλησία εὑρίσκεται οὖσα, ἀλλὰ τὸ σύνολον ἐπικεκών παραλλάστουσα. Εἴτα δὲ τὸν ἐν ἔκείνοις ἐπικελάζοντα τοῦ Τέττηου χαρακτῆρα, τὸ τε ὑπέρκομπον καὶ τὸ φορτικὸν καὶ τὸ εἰς τοὺς ἀλλούς ὑβριστικὸν καὶ φυροῖκον, πολλῷ ἐλαττον ἀν ἐν τούτοις ἐπαίσθειο καὶ διλυγαχοῦ. Εἰ δὲ δὴ Τέττης ἦν δ ταῦτα γράψας, οὐ που πυκνότετον ἐν ἄντοις τὸ δεῖγμα ληρεῖ... ἐγὼ δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα· καὶ δὴ καὶ τούτοις ἔσυρρον οὐκ ἐν παρέλιπεν ἀμνημένετον; διπλὸν ἐν τῷ Δικόρφρονος ἔξηγήσει φιλεῖ ποιεῖν, ὡς περὶ δεδικώς μή τις ἔτερος οὐτέρον τὴν ἀλλοτρίαν δέξαν σφετερίσῃ. Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ ἄλλ' ἀττα τὸ εἰρημένον τεκμηριοῦ, οἷον διπ τὴν περὶ Περσίας ιστορίαν ἀλλοις μὲν ιστορεῖ Τέττης παρὰ Λυκά-

επίνειν. Τὸ μὲν γάρ εἰς τὸν γ' Πυθιονίκην στ. 178 σχόλιαν  
εἴ τις σκοποὶ ἔχον ἀδεῖ, «Οσους παιδεῖς ή Θέτις ἐγένεται, οὐ  
ἔδειτι ζέοντι \* λέειν τοις ἑρμηνεῦσιν διώλλου, \*\* οὐκ εὐθέλεσσα  
φανῆναι παιδεῖς θυητοὺς τρέφουσαν θεὰ γάρ ἡν. Ἐπιχειρήσασε  
οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα τοῦτο ποιήσαι, ἔξικρντις ὑπὸ Ηηλίους πα-  
τελήρθη καὶ εἰς τὴν Θάλασσαν ἀπέσφυγε. Διὸ οὖν τὸ μόνην τὸν  
Ἀχιλλέα διαφυλαχθῆναι, μόνον ἔτικτε λέγει. Εἰρήνημεν οὐδὲ  
τὴν Ιστοριῶν τῇ Λυκόδρεφος παραρράσει», αὐτάκια ἰσχυ-  
ρίζειται ἀνά οὐχ ὁ Μάγιστρος, ἀλλὰ τὸν Τέλετῶν διόπτρος, διό  
καὶ τὰ εἰς ἡμᾶς περιγεγενημένα σχόλια εἰς τὴν Δικύρρωνος Κασ-  
σάνδραν ἢ Ἀλεξάνδρων ἔγραψεν, εἴη ἀνὴρ δὲ τῶν σχολίων τούτων  
συγγραφεύς, μᾶλλον δὲ τοῦ Ἰσαακίου ὁ Ἰωάννης. Εἰ δὲ αὐτὸν πά-  
λιν ἐκ τοῦ λεκτικοῦ τις καὶ πρεγρατικοῦ τῶν σχολίων τούτων  
χαρακτήρος τεκμαίρεται, πάντας μᾶλλον Δικηπτίων τῷ Τρικλι-  
νίῳ προσποιεῖται ἀνά αὐτά, ἀπεδειπνά τὰ τούτου Τρικλινίου γνω-  
ρίσματα καὶ ιδιόματα φέροντα, οἷς ἐναγγής διηκρίνεται Λέρ-  
σιος, \*\*\* διθενὶ περὶ οὐκ ἀπεικότων διοφθόρων οὔτες οὐντος ἐντὸς,  
τά τε εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πυθιονίκας τοῦ Σχνεδήρου σχόλια εἰς  
Τρικλίνιον ἀναφέρει, \*\*\*\* οὐκ ἀλληλού δὲ οὐδεὶς, οἶμαι, καὶ περὶ τῶν εἰς  
τοὺς ἄλλους Πυθιονίκας Πλετιμακάνων σχολίων ἀπερίνατο γνω-  
ρίπην, εἰ καὶ ταῦτα πρόσθεν ἀπύγανεν ἐκδεδομένα. Ἐπειδὲ μα-  
κρὸν ἀν εἴη, οἷς ὑπὲρ τῆς τοιωτῆς γνώμης Λέρσιος χρῆται τεκ-  
μηρίους καὶ πίστεις, καὶ συντεμόντας ἐνταῦθι ἀπαναλαμβάνειν,  
δι βουλόμενος αὐτὸν τὸ τοῦ Λέρσιον βιβλίον ἀναγνωτεῖον. Ἐκ τού-  
των οὖν πολλὴ ἀνάγκη τὰς μὲν εἰς Μάγιστρον τὰ εἰς τοὺς

\* Εἰ καὶ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς βίβλοις, τῇ τε Βρετανικούμακῃ καὶ τῇ Πε-  
τιμακῇ, ζέοντι γέγραπται, θμως μεταγραφικὸν ἔγεγε τοῦτο ὑπολημ-  
βάνων πτεῖται, οἶμαι ζέοντος γραπτέον εἶναι.

\*\* Ιστόν δην καὶ ἐν τῇ Βρετανικούμακῃ βίβλῳ, καθέπερ ἐν τῇ Πε-  
τιμακῇ, γέγραπται διώλιτος, δῆλον μέντοι δεῖ κατὰ μεταγραφικὸν πτεῖ-  
ται, ὅπερ ἔγωγχον κατέκνησεν διορθόσσαι. Σχνεδήρως δέ, ὡς θετερον  
ἀνέτρον, ιένεται περὶ τούτου τοιούτουν εἰκασίην πένθον «Forma inscripta».

\*\*\* Pindarschol. σελ. 78 καὶ ἑπτη.

\*\*\*\* Pindarschol. σελ. 94 καὶ ἑπτη.

Πιθιονίκους συδίκια διναφερόντας ἐπιγραφάς μηδὲν ἔχειν κύρος θέμεσθαι· πληκμελῶς τε ὑστερον αὐτὰς γεγράφθαι, Τζέτζη δὲ ταῦτ' ἡ Τρικλινίφ προεποιεῖν. Οὐδένα γάρ ἄλλον παρὰ τούτους ἔχοι ἀν. τις ἀμύθεν γέ ποθεν πιθανολογεῖν.

Διλλὰ μέντοι πότερον τούτων δεῖ μᾶλλον αἰρεῖσθαι, Τζέτζην ἡ Τρικλινίους; ταύτα Δερσίφ καὶ αὐτὸς συνομίζων πολλῷ φρονιμάλλον Τρικλινίουν αἱρεῖσθαι δεῖν ἡ Τζέτζην, δισὶ περ καὶ ἡ ἐκ τοῦ λεκτικοῦ καὶ πραγματικοῦ τῶν σχολίων τούτων χαρακτήρας ἀπόδειξις μεῖζον δύναται τῆς τοῦ σχολίου εἰς στ. 178 τοῦ γ'. Πιθιονίκου μαρτυρίας. Τάχα γάρ ἀν δύναιτο τὸ σχόλιον τοῦτο καὶ ἔτερον ἔχειν λόγον δυτινοῦν. Ἐπεὶ δὲ Λέρσιος ὑπὲρ τούτου μᾶλλον ἐφρόντισεν, διποὺς δεῖξει διότι τὰ τοῦ Σχυνιδήρου εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πιθιονίκας σχόλια τῷ Τρικλινίφ προεποιητέα ἐστίν, διμιας δὲ ἀν καταλέγειν ὡς τοῦ Τρικλινίου ἰδιωμάτων κοινά ἔστι τινα καὶ τῷ Τζέτζη, ὥσθ' ἐνεκά γε τρύπου ἀμφιβόητοῖς ἀν ἡ ἀπόδειξις, ἅγε δὴ τιμεῖς, τὸν Δερσίου λόγον ἀναπληροῦντες, πιερώμεθ' ἐμπαλιν διὰ βραχέων δεκνύντι διου τοικα ταῦτ' οὐκ εἰς Τζέτζην ἀνοιστέα ἔστι. Τούτου γάρ διεχθέντος, οὐδεὶς ἀν οὐδαμάκως ἔτι ἀπιστοῦ μὴ γράψαι τὸν Τρικλινίους τὰ εἰς τοὺς Πιθιονίκας σχόλια. Ός τοῖνυν οὐχ δ Τζέτζης δοικε ταῦτα γράψαι, τεκμαίρω μὲν ἐκ τοῦδε. Πρῶτον μὲν γάρ ὃ τῶν σχολίων τούτων λέξις παρὰ τὰ εἰς Δικόρφονα τοῦ Τζέτζου ἐξεταζομένη οὐχ ἡ κύτη καὶ παραπλησία εὑρίσκεται οὖσα, ἀλλὰ τὸ σύνολον ἐπιεικῶς παραλλάσσοντα. Εἴτα δὲ τὸν ἐν ἐκείνοις ἐπιπολάζοντα τοῦ Τζέτζου χαρακτῆρα, τό τε ὑπέρκομπον καὶ τὸ φορτικὸν καὶ τὸ εἰς τοὺς ἀλλεους ὑβριστικὸν καὶ φύροικον, πολλῷ ἔλαττον ἀν ἐν τούτοις ἐπαίσθιο καὶ διλγαχοῦ. Εἰ δὲ δὴ Τζέτζης ἦν δ ταῦτα γράψας, ἢ που πυκνότατον ἔν τὸν ἐν αὐτοῖς τὸ δεῖγμα ληρεῖ . . . ἐγὼ δὲ καὶ τὰ τριαῦτα καὶ δὴ καὶ τοῦνομ' ἐκευθῆσιν οὐκ ἀν παρέλιπεν ἀμνημόνευτον, διπερ ἐν τῇ Δικόρφονος ἐξηγήσαι φιλεῖ ποιεῖν, ὡς περὶ δεδιώς μητικοῦ ἔτερος ὑστερον τὴν ἀλλοτρίαν δέξαν σφετερίσῃ. Ἐπεὶ δὲ τούτοις καὶ ἄλλ' ἀττα τὸ εἰρημένον τεκμηριοῦ, οἷον δη τὴν περὶ Περσίων ιστορίαν ἀλλως μὲν ιστορεῖ Τζέτζης παρὰ Δικά-

φρονι ἐν τῷ εἰς στ. 888 σχολίῳ, ἐτέρως δὲ καὶ ἀνομοίως δὲ ήμετερος ἐν τῷ εἰς στ. 25 τοῦ ιβ' Πιθιονίκου σχολίῳ, κατὰ Φερεκύδην, ὡς φησιν, ιστορῶν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν Φορκίδων ὄνδρατα οὐχ ὅμοιογοῦσιν ἀλλήλοις οὗτοι, καθάπερ καὶ ἀλλα ἀλλαχοῦ. Ό μὲν γάρ Τζέτζης τὰ τῶν οὗ Δωρικῶν πόλεων ὄνδρατα καταλέγων πρὸς τῷ τέλει τοῦ εἰς στ. 980 σχολίου, Ἐρεγεός φησι, θηλυκῶς δῆλον δτι—παρανάγνωθι δὲ καὶ τὸ εἰς στ. 741 σχόλιον—καὶ Κάρφαιον, δ' ἡμέτερος περὶ τῶν αὐτῶν τούτων πόλεων ἐν τῷ εἰς στ. 126 τοῦ ἀ Πιθ. σχολίῳ λόγον ποιούμενος, Ἐρεγεός φησιν οὐδετέρως καὶ Κάρφαια. Τὴν μέντοι γραφὴν τῆς πόλεως Λετρίνων ὅμοιογοῦσι τε ἡμα καὶ διαφωνοῦσιν ἀλλήλοις οὗτοι, δ τε Τζέτζης καὶ δὲ ήμέτερος, τὸ μὲν δτι, ὡς περ ἔκεινος πολλαχοῦ Λατεριναρα καλεῖ τὴν πόλιν κατὰ Λυκόφρονα, οἷον ἐν τῷ σχολίῳ εἰς στ. 52 καὶ 54 καὶ 158, οὗτω καὶ δὲ ήμέτερος ἐν τῷ εἰς στ. 93 τοῦ ἀ Πιθιονίκου σχολίῳ, δπου ἡμεῖς οὐχ ὅρθως, ὡς ξοικεν, ἵγε οὐκ ἀναγκαίως ὑπεσημειώσαμεθα τάδε ἐΓράφε Λετρίνων· τὸ δ' αὖ δτι ἐτέρως ἐκάτερος γράφει τὴν πρώτην τοῦ ὄνδρατος συλλαβήν, Τζέτζης μὲν τῷ αι, εἴ γε γνησία αὐτοῦ ἡ γραφὴ αὕτη, ἀλλὰ μὴ νόθος ἦτοι κατὰ πταισμα μεταγραφικόν, δ' ἡμέτερος ὅρθοτερον τῷ ε.

Καὶ ταῦτα μὲν ίκανὰ τὸ ῥηθὲν τεκμηριώσαι, δτι οὐχ δ Τζέτζης, ἀλλ' ἔτερός τις ἔγραψε τὰ ήμέτερα εἰς τοὺς Πιθιονίκας σχόλια. Φέρε δὲ νῦν κάκενον σκοπῶμεν, ποιόν ποτε ἔχει λόγον δύο σχόλια, ἀπερ ἥδη καὶ μόνα φαίνεται τούναντίον μαρτυρεῖν, τό τε εἰς στ. 380 τοῦ δ' Πιθιονίκου καὶ τὸ εἰς στ. 178 τοῦ γ', ἐξ οὗ δὴ καὶ τὸ ζήτημα ὠρμηται· ἀνευ γάρ τούτου ἀρχὴν οὐκ ἀν ἐνεθυμηθη τις ἥδη Τζέτζου. Τὸ δὲ δὴ εἰς στ. 288 τοῦ δ' Πιθιονίκου σχόλιον, δ Σακκελίων ὑπὲρ Τζέτζου μαρτυρεῖν ἡγεῖται, οὐδέν τι μᾶλλον ὑπὲρ Τζέτζου μαρτυρεῖ ἢ οὐχ ὑπὲρ Τρικλινίου, καθάπερ οὐδὲ τὸ εἰς στ. 191 τοῦ θ' Πιθιονίκου. Τὰ μὲν τοίνυν ἐν τῷ πρώτῳ ῥηθέντι σχολίῳ, τῷ εἰς στ. 380 τοῦ δ' Πιθιονίκου, περὶ ἴνγγος λεγόμενα οὗτως ἄρ' δμοιά ἔστι τοῖς ὑπὸ Τζέτζου ἐν τῷ εἰς στ. 309 τῆς Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρας λεγομένοις, ὡςτε παραγγίκα τεκμαίροιτ' ἀν τις ἐντεῦθεν Τζέ-

τέσσαν καὶ τὸ ἡμέτερον τοῦτο σχόλιον γράψαι, ἐκ τούτου δὲ καὶ τὰλλα. Ἀλλ' ὅμως ταῦτά που καὶ αὐταῖς σχεδὸν λέξεσι λέγεται καὶ τῷ παρὰ Βοικήιφ παλαιοτέρῳ εἰς Πίνδαρον σχολίῳ, καὶ πιθανώτερον τοῦτο ὑπολάβοι ἀν τις, δτι Τζέτζης τὰ ἐν τῷ εἰς Δυκόφρονα σχολίῳ ἔγραψεν ἐκ τοῦ παλαιοτέρου τούτου σχολίου ἐρενισάμενος, οἵτιν ἀ δὲ καὶ προσθεῖς ἀφ' ἑαυτοῦ, εἴτε καὶ ἄλλοθεν λαβών, ἢ τοῦμπαλιν δτι τὸ εἰς Πίνδαρον παλαιότερον σχόλιον ἐκ τοῦ εἰς Δυκόφρονα σχολίου τοῦ Τζέτζου ἐλήφθη, ὡς φησι Μυλλῆρος (M. Müller) παρὰ Δυκόφρονι. "Ωςπερ τούτην δ τζέτζης τὸ εἰς Πίνδαρον τοῦτο παλαιότερον σχόλιον φαίνεται καρπωσάμενος, καθάπερ καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ, θ καὶ αὐτὸς ἔστιν δπου δμολογεῖ\*, οὔτως ἐδύνατο ταῦτὸ καὶ ἔτερός τις ποιῆσαι, καὶ τοιοῦτος δοκεῖ μοι μᾶλλον εἰναι δ τὸ ἡμέτερον εἰς Πίνδαρον γράψας σχόλιον, ἢ αὐτὸς δ τζέτζης, φγε ἀλλαχοῦ πληρέστερα περὶ ἕνγγος εἰπόντι, ἐν τε τῷ εἰς Δυκόφρονα σχολίῳ καὶ ἐν Χιλιάδων ιά στ. 585 καὶ ἔξις, οὐδεμίᾳ ἵν ἀνάγκη καὶ ἐνταῦθα ταῦτὰ καὶ δὴ ἐλιπέστερα ἐπαναλαμβάνειν, δπου ἔχρισεν ἀν αὐτῷ τῶν ἐκεῖ εἰρημένων ἀπλῶς μηνοθῆναι. Ἀλλὰ γάρ, ὡς ἐκ τῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ σχολίῳ λεγομένων εἰκάσαι, φαίνεται δ τοῦτο γράψας καὶ τὰ τῷ Τζέτζῃ εἰρημένα παρά τε Δυκόφρονι καὶ ἐν Χιλιάσιν οὐκ ἀγνοεῖν, τάχα δὲ, δτ' ἔγραφε, καὶ ἐπίπροσθεν τῶν δφθαλμῶν ἔχειν. Τδ δ' αὖ εἰς στ. 178 τοῦ γ' Πινθονίκου σχόλιον, ἀν ἀκριβέστερον σκοπώμεθα, εύρισκομεν κατ' ἔμφασιν μόνον ὑπὲρ Τζέτζου μαρτυροῦν, ἀλλ' οὐ καθ' ὑπόστασιν. Σημεῖον δέ· Δυκόφρονος γάρ εἰπόντος ἐν Κασσάνδρῃ στ. 177 κ. ἁ.

Πελασγικὸν Τυρῶνα γεννᾶται πατέρ,  
Ἄφ' ἐπτὰ παῖδων φεψάλω σποδομένων  
Μοῦνον φλέγουσαν ἔξαλύξαντα σποδόν.

Τζέτζης μεμφόμενος αὐτῷ, ε'Ο μέν, φησίν, ε'Δυκόφρων οὕτος οὐδ' δθεν εύρων ἦ ψευδογραφῶν ἐπτὰ παῖδας δρόβενας λέγει τὴν Θέτιν ἐκ Πηλέως τεκεῖν κ. τ. λ.ν. Προϊὼν δὲ Ισχυρ-

\* Πργν. τὸ εἰς στ. 911 σχόλιον.

ζετατοι κατισταται οπουληθδωροι και μηλλους ενα μόνον τῷ Πηγαλει  
οιδον τεκειν τὴν Θέτιν, τὸν πρότερον μὲν Διγύρωνα, ουτερον  
δὲ Ἀχιλλέα μακούσαντα. Ο μέντοι τὸ εἰς πίνθαρον σχόλιον γράψας τῇ λεκέφερον πειθόμενος μαρτυρίᾳ, οὐχὶ δὲ τῇ κοινωτέρᾳ  
ἄλλων τε καὶ αὐτοῦ τοῦ Πηγαλέων, ἐρμηνεύεν πειράται καὶ  
τὴν τὸύτου φράσιν βιάζεσθαι περιφενῶς τῷ Λυκόφρονε· μαχού-  
μένην, δικας Πήνθαρον Λυκόφρονι περὶ τοῦ μέντοι τούτου ὄμο-  
λογούσθεντες παρεστατησάντες· ὅποδειξῆν, δικας δὲ οὐδεμίαν εἶποίσσεν ἀν Τζέτζην,  
ῶς γ' ἐκ τὸν ἄπειρον αὐτοῦ παρὰ Λυκόφρονι λεγομένων ἀπεικάσαι.  
Οὐκοῦν ἀναγκαῖον ἔτερόν ειναι ὑπολαμβάνειν τὸν τὸ σχόλιον  
τούτο γράψαντα, ἀλλὰ μὴ Τζέτζην, καθάπερ Σακκαλίων τε  
καὶ ἄλλοι οὐτελεῖον, οἷος δὲ Μομστήνος πρότερον. Τοτερον γάρ  
ἄλλοισιν τινες ἀπερήνατο Μομστήνος γνώμην καὶ ταύτην οὐ  
πάντα, δοκεῖ, πιθανήν.\* Όσο μὴν ἀλλὰ καὶ η φράσις τοῦ σχόλιου  
εἰς Ειρήνηαμεν οὖν τὴν ιστορίαν ἐν τῇ Λυκόφρονος παραρράσει  
ἴστοχε ταῦτο συμμετρευρέειν;\*\* Καὶ γάρ πολλάκις μνημονεύων δὲ  
Τζέτζην ἐν ταῖς Χιλιάσι τὰ εἰς Λυκόφρονα σχόλια ἐξήγησεν  
καλεῖ καὶ τὰ εἰς Λυκόφρονα ἐγγηγηθέντα, οὐχὶ δὲ παράγρα-  
ψιν. Αὐτίκα γάρ ἐν τῇ σδεί τοις ή Καλιάδος τάδε φησι·

Οὗτος δὲ παῖς τοῦ Αύκου δέ, εἰτε μὲν τοῦ Σωκλίου,  
Λυκόφρων, δὲ καὶ σύγχρονος ὑπέρχων Πτολεμαῖος,  
Πολλὰ μὲν συνεγράψατο δράματα, τραγῳδίας,  
Καὶ βίβλου, ήν ἐπέγραψε τὴν κλῆσιν Ἀλεξανδρεαν,  
Εἰς δὲ Τζέτζην ἔγραψεν ἐξήγησιν, καὶ ἔλλες.  
Ταῦτην δὲ τὸν ἐξήγησιν εἰς τὸν διφερεβίσατο τοις,  
Οὐδὲ τὴν βίβλου παρ' αὐτοῦ λέγων ἐξηγησεν θητηναι,  
Ἄλλ' ἐρμηνεύων τὰ βηταὶ σύμπαντα τὰ τῆς βίβλου,  
Τὴν βίβλου ἴπαρύπτων δέ, καὶ τοῖς φοιτῶσι λέγων  
Οἰκεῖον τέκνα λογίσμου διπερ θερμηνεύει,  
Ἄποντα καὶ τὸν Τζέτζην δὲ καὶ λοιδορῶν καὶ τύπτων;  
Ἐως πολλοὶ τῶν φοιτητῶν τῇ καλλῃ τῇ ἐκείγουν  
Λαθραίως παρεισφρήσαντες ἀφεύρον τὸ βίβλον  
Καὶ τὸν ἐξηγησιν μενον οὐτως ἐνδρισμένον κ.τ.λ.

\* Πργν. Scholia Germani κτλ. σελ. XIX.

\*\* Πργν. Δερσον Pindarschol. σελ. 94,

Δηλον δὲ ὅτι οὐδεμῶς ἔνταιθε τὸ μέτρον ἐκφύει. Τζέτζης περάφεσιν γράψειν ἀντὶ ἀξίηραστος καὶ περαπρωτηπότερος ἀντὶ ἔξιγνοθέας. Καὶ τάλιν ἐν τῷ στόντι λεπτορίᾳ τῆς θ' Χιλιάδος στ. 960—961 φασὶ Τζέτζης:

Ἐν δὲ τοῖς εἰς Δυσκόφρονα ἐμοὶ ἔξηγηθεῖσι

Καὶ πέρι τούτου ἔγραψα τότε τοῦ ζωτικοῦ:

Τικανῶς δῆτα ἐκ τῶν εἰρημένων δειχθέντος δὲ τὸ ἔτερός τις καὶ οὐχ ὁ Τζέτζης, τὰ εἰς τοὺς Πιθιονίκας σχόλια ἔγραψεν, οὐκέτι ἀπίστοιν ἀν τις μὴ οὐ Τρικλύνος· ἡ δὲ τῶντα γράψας δὲς καὶ εἰς Ἀριστοφάνη καὶ Λίσχάλον πρότερον τοιαῦτ' ἔγεγράφει, καθάπερ καὶ τὸ εἰς στ. 288 τοῦ δ' καὶ τὸ εἰς στ. 181 τοῦ θ Πιθιονίκου σχόλιον μαρτυρεῖ, οὐ μὴν ἄλλα καὶ Λυκόφρονος περάφεσιν, δὲ τέως μὲν ἄγνωστου ἦν, νῦν δὲ ὀιδέν· θμᾶς καλύτερος τοῦ εἰς στ. 178 τοῦ γ' Πιθιονίκου σχολίου μαθόντας ἀποδέχεσθαι· Ὅτι δὲ τὰ εἰς τοὺς Πιθιονίκας τῶντα σχόλια οὐκ ἀκριβῶς τοιαῦτα ἦκαν παρεδόθη, αἷς αὐτὸς δὲ Τρικλύνος ἔγραψεν, ἀλλὰ συντετριμένα τε καὶ διεσκευασμένα καὶ τὸν Τρικλινίου κόμικὸν περικεκομμένα, ὡς γε περὶ τῶν εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτης Πιθιονίκας τῶν Σχεδίων σχολίων Δερσίω δοκεῖ,\* οὐκ ἀποβλητού μὲν παντάπτερος τοῦτο φαίνεται, τάχα δὲ καν τὸ εἰς στ. 89 τοῦ θ' Πιθιονίκου σχόλιον συναγεράναι, δικιας μέντος σχολῆς που ἀν ἔγωγε τὸ νῦν εἶναι συνομολογήσκειται Δερσίῳ.

Καὶ τῶντα μὲν πέρι τῶν εἰς τοὺς Πιθιονίκας σχολίων. Ιθι δὲ νῦν καὶ τὰ εἰς τοὺς ἄλλους ἐπινίκους ἐπισκεψώμεθα. Τῶν μὲν τοίνυν εἰς τοὺς Νεμεονίκας καὶ Τσιθιονίκας διλέγων τε δυντων καὶ σποράδην γεγραμμένων οὐ ράδιον ἔξαχριδῶσαι τὸν συγγράφεα, δσα γε μέντοι ἐκ τοῦ λεκτικοῦ καὶ πραγματικοῦ αὐτῶν χαρακτῆρος εἰκάσαι, παραπλησίου τοῖς εἰς τοὺς Πιθιονίκας δικιας, οὐκ ἀπεικότως φαίνεται τις ἀπαντε πάλιν ἐνὸς τοῦ εἰς Νεμεονίκην στ. 82, 8 τὴν ἐπιγραφὴν Ἀισχάνθρου Φύρειον φέρει, τὸν αὐτὸν καὶ ἔχειν γεγραφέναι σχολιαστήν, δῆλος δή τὸν Τρικλί-

\* Πργν. Pindarsch. σελ. 95.

κον. Τὰ δὲ δὴ εἰς τοὺς Ὀλυμπιονίκας, παρὰ τὰλλα εἶσταν δὲ μενα, ήττονός τε φαίνεται διντα λόγου καὶ πολύ τι αὐτῶν τὸν τε λεκτικὸν καὶ πραγματικὸν χαρακτῆρα διαφέροντα, πλὴν ὅλης γων γέ τινων, ἀπερ ἐπιεικῶς προεύοικε καὶ τούτου γε ἔνεκα εἰς τὸν αὐτὸν ἂν τις ἀναφέροι συγγραφέα, τὸν Τρικλίνιον, οἷον μάλιστα τὸ εἰς Ὀλυμπ. θ' στ. 38 καὶ 65· ε' στ. 13 καὶ 18· γ' στ. 49 καὶ 69 καὶ 186, καὶ εἴ τι ἀλλο. "Ωςτε τὰ πολλὰ ἀπαντα εἰς τοὺς Ὀλυμπιονίκας σχόλια ἐτέρῳ δεῖ σχολιαστῇ προεποιεῖν. Εἴη δ' ἀν οὗτος οὐ τις δήπου τῶν ἐλλογίμων Βιζαντιακῶν σχολιαστῶν, ηκιστα δ' ὁ ὑπέρχομπος καὶ ὑπερόπτης Τζέτζης, ὃς οὗτοι Σακκελίων, ἀλλά τις μετὰ τοῦτον γενόμενος ἀγνωστός τε καὶ ἀσημός γραμματικός, δις γε οὐδαμῶς κατώκνει παρ' ἀλλῶν τὰ λεγόμενα ἐρανίζεσθαι, τὰς δὲ ἐτυμολογίας, αἱ συχναὶ εἰσιν ἐν τοῖς εἰς τὸν α' Ὀλυμπιονίκην σχολίοις, ἀπάστις ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἐτυμολογικοῦ εἴτε κατ' ἐπιτομὴν εἴτε καὶ αὐταῖς λέξεσιν.\* Τῇ δὲ τοῦ Σακκελίωνος γνώμῃ διαρρήθην ἀντιλέγει καὶ τὸ εἰς Ὀλυμπ. α' στ. 10 σχόλιον εἴν γάρ τῷ ἀρέ, φησιν δ Τζέτζης,\*\* συνέσταται κ. τ. λ. ν. οὐδὲν δ' αὐτῇ συναγορεύειν δύναται τὸ εἰς Ὀλυμπ. η' στ. 55 σχόλιον, ἐν φ' τοῦ Φερενίκου μνείᾳ γίνεται, οὐ καὶ Τζέτζης ἐν ταῖς Χιλιάσι μέμνηται. Καὶ γάρ καὶ ἐτερός τις ἐδύνατο τοῦ Φερενίκου μνησθῆναι, ἀλλοθέν ποθεν εἴτε καὶ ἐκ τῶν Τζέτζου Χιλιάδων τὰ ἄκενου ἔπη λαβών.

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα περὶ τῶν ἐν τοῖς μετωπίοις τῆς

\* Οἷον χάριν τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ἔριστον (Ὀλυμπ. α' στ. 4), παρανάγρωθι Μ. Β. λ. ἔριστος καὶ ἔρισιν διεν καὶ ἐν σελίδῃ 1 στ. 13 ἀπὸ τοῦ τέλους καὶ ἔξης γράφοις ἀν επὸ δὲ ἔρισιν περὶ τὸ ἔρης δὲ πόλεμος· χυρίως δὲ ἐν πολέμοις ισχυρός, καταχρηστικῶς δὲ καὶ δὲν οἰωδήποτε πρᾶγματι ὑπερτερῶν καὶ τοὺς ἀλλούς ὑπερβαλλόμενος. Ξάριν οὖ τοῦ χρυσὸς (στ. 2) πργν. Μ. Β. λ. Χρύσης. Ξάριν δὲ τῶν λεγομένων περὶ τῆς λίξιος δὲ μας (στ. 32) πργν. Μ. Β. λ. δέμιας καὶ κρέας. "Αλλα γεμήν λέγει Τζέτζης περὶ τοῦ δέμιας περὶ Δυκόρρου στ. 41. "Ο αὐτὸς δὲ λόγος καὶ περὶ τῶν ἀλλων.

\*\* Περὶ Δυκόρρου δηλονότι ἐν τῷ εἰς στ. 285 σχόλιφ.

πρώτης Πατμιακῆς βίβλου παρεπιγεγραμμένων σχολίων, ἀπερ  
ἐν τῇ βίβλῳ τῇδε τῷ ἀστερίσκῳ ἐπισεσήμασται. Ὑπολεί-  
πεται δ' ἡμῖν βραχές ἀττα καὶ περὶ τῶν συντάξεων εἰπεῖν,  
αἴπερ ἐν τοῖς τῆς ἑτέρας Πατμιακῆς βίβλου μετωπίοις παρεπι-  
γεγραμμέναι εἰσὶν, ἐνταῦθι δὲ τῷ τοῦ σταυροῦ ἐπισεσημασμέναι  
σημειώ. Διὶ συντάξεις τοίνυν αὗται μόνῳ προεκήκουσι τῷ δευτέρῳ  
Ολυμπιονίκῃ καὶ συνεχῆς εἰσιν αὐτοῦ παράφρασις, οὐδὲν μέντοι  
ἔξι ἀρχῆς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 29 στίχου μέχρι τέλους. Σακκελίων  
μὲν οὖν καὶ τὴν παράφρασιν ταύτην εἰς τὸν αὐτὸν αὖ ἀναφέρει  
Τζέτζην, ἐκ τῆς τοῦ λόγου ὑφῆς, ὡς πού φησιν, εἰκάζων. Ε-  
γωγε μέντοι οὐκ οἶδ': δῆτας δίκαιος ἔστι Σακκελίων. ἐκ τῆς λέ-  
ξεως τῆς παραφράσεως ταύτης συγγραφέα τὸν Τζέτζην τεκ-  
ματεροῦθαι, μᾶλλον δὲ δοκεῖ μοι ἀλλοις τις αὐτὰν γράψαι καὶ  
οὗτος πολλῷ τοῦ Τζέτζου ὅστερος γενόμενος. Τὰς γὰρ συντά-  
ξεις ταύτας πρὸς τὰς παρὰ Βοικήιφ τοῦ Μοσχοπούλου ἀν-  
τεξετάζων, οὕτως αὐταῖς πραξεικαίς εὐρύσκει, ὥστε τοπο-  
ραυτίκα αὐτὸν τὸν Μοσχόπουλον φάίς ἀν τῆς συνεχοῦς ταύ-  
της παραφράσεως συγγραφέα. Ἐπειδέντος δὲ τὴν παράφρα-  
σιν ταύτην γράψας ἔστιν οὖ ἐκείνῳ διαφωνεῖ, οἷον ἐν τῇ ἐρμη-  
νείᾳ τοῦ εού χθόνα ταφάσοντες ἐν χερός ἀχμῆς οὐδὲ πόντιον  
ὑδωρε—Μοσχόπουλος μὲν γὰρ (στ. 109) τὸ γεωργεῖν καὶ νευ-  
τιλία χρῆσθαι ἀκούει, δ' δὲ ἡμέτερος τὸ κατὰ γῆν πολεμεῖν  
καὶ τὸ κατὰ θάλασσαν γαυμαχεῖν — ὡς δ' αὐτοῖς ἐν τῇ τοῦ  
168 στίχου ἐρμηνείᾳ —Τὸ γὰρ τετράδ. δὲ μὲν ἡμέτερος πρὸς τὸ  
πόδιν συνάπτει, Μοσχόπουλος δὲ πρὸς τὸ ἄνδρα. —ἐκ ταύτων  
οὐκ αὐτὸς ἔστιν δὲ Μοσχόπουλος συγγραφεὺς τῆς παραφράσεως  
ταύτης εἶναι, ἀλλ' ἔτερός τις τούτου νεώτερος, δε παραφράζων  
τὴν τοῦ Μοσχοπούλου παράφρασιν ἐν δραματικοῖς εἶχε καὶ ταύτη  
μάλιστ' ἡχολούθει. Τοῦτο δὲ πιθανότερον ἔμοιγε δοκεῖ ἢ τοῦμ-  
παλιν, ὥστε προγενεστέρῳ τῷ, οἴω μάλιστ' Εὔσταθίῳ, τὴν ἡμε-  
τέραν προεποιεῖν. “Οξτις δ' ὁ τοῦ Μοσχοπούλου νεώτερος οὗτος,  
ἀδηλον· δὲ γοῦν Τρικλίνιος οὐ δοκεῖ οὗτος εἶναι, ὡς γ' ἀλλοθέν  
τ' ἀπεικάσαι καὶ ἐκ τῆς τοῦ 129 στίχου παραφράσεως. Ο μὲν  
γὰρ ἡμέτερος τὴν γῆσσον τῷ μακάρων λέγει, οὗτον δῆλον γί-

γνεται δτι εμακάρων νέσουν ανεγίγνωσκα, Τρικλίνος δ' ἐκ των περὶ Βοικείω σχολίου ενάσσος χρή γράφειν διὰ τὸ μέτρον, δὲ πάντως τῷ Τρικλινίῳ προσήκει, δηλός ἔστι γάρ σος ἀναγγενώσκων. Περὶ τῶν συντάξεων δὲ τούτων δντος τοῦ λόγου, καιροῦ λαθόμενος, οὐχί ἀναπληρώσαμεν μέν τινα κανέ έν αὐταις, διορθώσωμεν δέ τινα πλημμελός έχοντα. Ἐν μὲν οὖν τῇ 14 σε-  
κδίᾳ στ. 10 ἀναπλήρωμα εἰδίσαμε—». Οὕτω γάρ ἐρμηνεύει τὸ  
ἀπειροτελέστην καὶ τις περὶ Βοικείω γλῶσσα. Πρὸς δὲ τὸ ἀπειροτελέ-  
στη τοῦ παλαιοῦ σχολιαστοῦ εὐχὴ ικανὸς δὲ χῶρος, πάντες μόνον  
γράμματα εἰς ἀναπλήρωσιν ἀπαιτῶν δὲλλην δέ τινα λέξιν ἐν-  
ταῦθ' ἀρμόστευσαν οὐ δόδιον εὑρεῖν. Τὸ δὲ ἐν τῇ 15 σελ. στ.  
18 ἀσύνετον καὶ προδηλώς θμαρτημένον ετίς θῆρα διωρθώσα-  
μεν μὲν ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ εδικάζει· τις ἔκει, ἐπει μέντος ἐν  
τῇ τοῦ Μοσχοκούλου συντάξει, ἥπερ, ὡς εἴρηται, δὲ θμέτερος  
οὗτος μάλιστος ἕκολούθει, ὅδε γέγραπται εἰτὲ δὲ ἀμαρτήματα  
τὰ ἐν ταύτῃ τῇ ἡγεμονίᾳ τοῦ Διός, ήγουν τὰ ἐν τῷ κόσμῳ,  
ὅποκάτω τῆς γῆς κολαΐς τις, ήγουν δὲ Πλεύτων, ἀπόφασιν  
δοὺς ἀνάγκης ἔχθρας, τοις κολαζόμενοις δηλούνται, ἐκ τούτων  
ἀντὶ εδικάζει τις ἔκει πιθανώτερον δοκεῖ μοι νῦν γράφειν εδικά-  
ζει (ἢ κολαΐς) τις θεός. Ἐν δὲ σελ. 15 στ. 25 γραπτόν,  
οἶμαι, «Οἱ δὲ ἄτεροι, δηλούντει οἱ κακοί, ὡς ἔχειν ἐκ τῆς δμοίας  
τοῦ Μοσχοκούλου φράσεως εἰκάσαι εἰοί δέ, ήγουν οἱ τῆς ἄτε-  
ρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλούντειν. Ἐν δὲ σελ. 16 στ. 4 δὲ ἀντὶ<sup>τ</sup>  
τοῦ θμαρτημένου δήπου «πλουσίου» γραπτόν ήτοι «πληνίου»  
ἢ μᾶλλον «πλουσίου». Ἐν δὲ στ. 19 ἀντὶ τοῦ «οὐκ ἀπὸ μα-  
θήσας» δῆλον δτι «οὐκ ἀπὸ φύσεως» γραπτόν. Τοιαῦτα δὴ  
καὶ περὶ τούτων.

Ἐγραφον Ἀθήνησι μηνὸς Ἀπριλίου ἀρχομένου  
τοῦ ἡμεροῦ ἀπὸ Χριστοῦ ἑτους.

Δημήτριος Χ. Σεμιτέλος.

**ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ  
ΤΗΣ ΠΑΤΜΙΑΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.**

---

---

**ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΗΙΔΑΡΟΝ.**

**ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Α'.**

---

Τὸ προοίμιον ἀπὸ συγχρίσεως.

Στίχ. 1. Ἀριστον μὲν ὅδωρ] ἐστὶ τῶν ἄλλων στοιχείων πυρός, ἀέρος, γῆς.— Ἀριστον μὲν ὅδωρ]<sup>\*</sup> Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐστὶ καὶ τὰ πρὸς τῷ τέλει τοῦ Γ' τῶν Ὀλυμπίων εἰδόους (σ. 75—76):

Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὅδωρ, κτεάνων  
Δὲ χρυσὸς αἰδοίεστατον.

— Ἀριστον μὲν ὅδωρ]<sup>\*</sup> Τὸ ἀριστον ὑπερθετικὸν δνομα ἀπὸ τοῦ ἀρειώτηρ συγκριτικοῦ· τὸ δὲ ἀρειώτηρ παρὰ τὸ ἀρης, δ πόλεμος . . . . . δὲν πολέμοις ἴσχυρος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ δὲν οἰωδήποτε πράγματι ὑπερτερῶν καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερ(βάλλων? . . .). Ἀριστος, ἐπὶ σώματος· βέλτιστος, ἐπὶ ψυχῆς, τὸ α βραχύ· ἀριστον δὲ, τὸ γεῦμα, μακρόν.— Ὅδωρ]<sup>\*</sup> Ὅδωρ ἐστὶ στοιχεῖον κατωφερές, ψυχρόν, ὑγρόν, θρεπτικόν, παρὰ τὸ ὅω, τὸ βρέχω, ὅωρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ ὅδωρ<sup>ο</sup> τὸ υ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἐστὶ μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς βραχύ, ως τὸ ἀγήρ καὶ ἔτερα. Καὶ ἐνταῦθα τὸ υ βραχύ ἐστι.

Στίχ. 2. Χρυσὸς] Περιφανής ἐστι δηλαδή.—Χρυσὸς]<sup>\*</sup> χρυσὸς λέγεται παρὰ τὸ ρύω, ρύσω, ρύσδε καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ χρυσός. Ο γάρ χρυσὸς διδόμενος ρύεται τὸν ἀνθρωπὸν ἐκ τοῦ θανάτου. Καὶ Κολοφώνιος χρυσὸς λέγεται δ κάλλιστος χρυσός· καὶ γάρ πολὺ φασι παραλλάττειν τοῦ ἄλλου τὸν Κολοφώνιον χρυσόν.—Διθύρμενον πῦρ] Λάμπον ἐν γυκτί· ἐγταῦθα συνάπτεται

τὸν ρυκτήν. — Λιθόμενον πῦρ]<sup>\*</sup> Τὸ γάρ νύχτωρ αἰθόμενον πῦρ λαμπρότερόν ἐστι τοῦ μεθ' ἡμέραν καὶ ομένου πυρός.

**Στίχ. 3. Ἀτε]** Καθά.— Διαπρέπει] Διαλάμπει, ἔγουν διὰ πάντων τούτων πρέπει.— **Νυκτὶ**[<sup>\*</sup>] Νυκτὶ παρὰ τὸν ρύσσω, ρύξω, γέρξει, η νύσσουσα καὶ κάμπτουσα ἡμᾶς πρὸς ὅπνον· η παρὰ τὸν ρύξω μέλλοντα, τὸν δηλοῦντα τὸ πλήξω, διὰ τὸν νύσσεσθαι καὶ προςπαίειν τοῖς ἐνεργοῦσί τι ἐν σκότει. Κλίνεται νυκτός. Ο κανών: Πᾶν δνομά ἔχον ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος, θέλει ἔχειν καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς ποτὲ μὲν τὸ σύμφωνον τοῦ παρακειμένου, ποτὲ δὲ τοῦ μέλλοντος· καὶ ποιῶν ἐστι τοῦ παρακειμένου; τὸ χ., καὶ γίνεται ρυχός· πλεονάζει· γάρ τὸ τέν πολλαῖς λέξειν, ὡς τὸ ἄραξ, ἄραχος καὶ ἄραχτος· καὶ ἐπει ψιλὸν φιλοῦ καὶ δασὺ δασέος προγεῖται, ἐτράπη τὸ χ εἰς ς, καὶ γέγονε ρυκτής. Σημαίνει τέσσαρα· τὴν σωματοειδῆ θεὸν ὡς τὸ (Ιλ. Ξ, 259):

Εἴ μὴ Νῦξ δμητειρα<sup>1</sup> θεῶν.....

καὶ τὴν παρ' ἡμῖν νοούμενην ἐπὶ τῇ συνηθείᾳ, ὡς τὸ (Ιλ. I, 78):

Νῦξ δ' ἥδ' ἦτε<sup>2</sup> διακέβασσει στρατὸν ἥδε σαώσει.

καὶ τὴν σκοτίαν καὶ γνοφώδη κατάστασιν, ὡς τὸ (Οδ. Α, 19):

'Αλλ' ἐπὶ<sup>3</sup> νῦξ δλοὶ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν·

σημαίνει καὶ τὸν θάνατον καὶ σκοτασμὸν τῶν δραχαλμῶν, ὡς τὸ (Ιλ. Ε, 659):

Τὸν δὲ κατ' δραχαλμῶν ἐρεισεννή νῦξ ἐκάλυψεν.

— **Μεγάνορος]** Ἡγουν ὑπερηφάνειαν ἐμποιοῦντος. — **Μεγάνορος]** Ἰσχυροῦ, δυνατοῦ, ἀνδρείαν ἐμποιοῦντος· ἐπεὶ μεγάλα δύναται δ χρυσός. — **Μεγάνορος]** Τοῦ τοὺς ἀνδρας μεγίστους ποιοῦντος. — **Ἐξοχα]** Ἐξόχως. — **Ἐξοχα]**[<sup>\*</sup>] Γενικὴν ἔσχε σύνταξιν διὰ τὴν (τῆς) λέξεως ὑπεροχῆν· ὑπέρβεσιν γάρ δηλοῖς ἔξοχα πλούτου, ἔγουν ὑπερβαλλόντως· αἱ δὲ ὑπερθέσεις φιλ(οῦσι)

1) Ο ἡμέτερος σχολιαστὴς γράφει: Δ μήτηρα.

2) Κάνταῦθα γράφει: Ἡρ.

3) Τὸ σχόλιον: Ξπει.

τὴν γενικὴν σύνταξιν. — Πλούτου<sup>\*</sup> Πλοῦτός εστι τεχνητὸς χρημάτων τε καὶ κτημάτων, παρὰ τὸ πολὺς καὶ τὸ τῷ τῷ λαμβάνῳ καὶ δέχομαι, πολύνοντος καὶ συγκοπῇ πλοῦτος· ἢ δὲ ἐκ τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς γῆς δὲ πλοῦτος εὑρίσκεται τοῖς ἀνθρώποις· δῆμος καὶ Ἡσίοδος (Θεογ. 969):

Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἔγείνατο,.....

Σύνταξις: Τὸ ὄδωρο μὲν, τὸ στοιχεῖον δηλονότι, ἀριστερὸν εστιν, ἥγουν κράτιστον καὶ χρησιμώτατον, παρὸ εἰσὶ τὰ λοιπὰ τρία στοιχεῖα, πῦρ, ἀὴρ καὶ γῆ. Ο χρυσὸς δὲ διαπρέπει καὶ διαλάμπει ἔξοχα καὶ διαφερόντως.....τοῦ πλούτου τοῦ μεγάνορος, ἥγουν τοῦ μεγάλα δυναμένου, οὐδὲ κατὰ μετωνυμίαν, τοῦ ισχυροποιοῦντος καὶ μεγαλύνοντος τοὺς ἔχοντας αὐτὸν ἀνθρώπους· δέ τε καὶ καθὰ πῦρ αἰθέρμενον καὶ καιδύμενον νυκτί, ἀντὶ τοῦ νύκτωρ καὶ ἐν καιρῷ νυκτός· διπερ λαμπρότερόν εστι τοῦ μεθ' ἡμέραν καιομένου πυρός.

Στιχ. 5. "Αεθλα"] Αγῶνας. — "Αεθλα]<sup>\*</sup>" Αεθλὸς καὶ ἀεθλοὶ διαφέρει. Αρσενικῶς γάρ τὸν τόπον καὶ τὸ ἀγώνισμα δηλούοιν (Οδυσ. Χ, 5):

Οὗτος μὲν δὴ ἀεθλος ἀδατος<sup>1</sup>.....

οὐδετέρως (δὲ) τὸ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος διδόμενον ἐπαθλον<sup>2</sup> οἷον (Τλ. Ψ, 259):

Νηῶν δὲ ἀφῆρηται τὸ ἀεθλα<sup>2</sup> λίσητάς τε τρίποδάς τε.

Καὶ ἀπὸ τούτου ἀεθλείειν, τὸ ἀγώνιζεσθαι. Γίνεται δὲ η λέξις, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν, ἐπιτάσσει τοῦ α. αἱρετὸν γάρ καὶ θελητὸν δὲ ἀεθλὸς καὶ τὸ ἀεθλον. Ἐνταῦθα δὲ ἀεθλά φησι τοὺς ἀγῶνας.— Γαρύν] Φωνεῖν, ἀντὶ ὑμνεῖν.

Στιχ. 6. "Ελδεαι] Επιθυμεῖς, ἐλδέλεις.— "Ελδεαι]<sup>\*</sup>" Εἰδω, καὶ ἀπὸ τούτου ἐλδόμαι, τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ γ' ἐλδεται, ἀποβολῆ τοῦ τιλωνικῶς ἐλδεαι ἀντὶ τοῦ(ο) ἐλδη καὶ ἐπιθυμεῖς. Εἴρηται δὲ η λέξις ἀπὸ τοῦ ἐλκω, κατὰ μετάθεσιν τοῦ καὶ εἰς δὲ εἰς δὲ γάρ τις ἐπιθυμεῖ ἐκεῖ ἐλκεται· ἢ παρὰ τὸ (θέ).ιω, τοῦ θ τραπέντος

1) Τὸ σχόλιον: Αἴτος.

2) Τὸ ἐντυπον κείμενον: Νηῶν δὲ ἔκφερ<sup>3</sup> ἀεθλα.

τὸ νυκτί. — Διθύμενον πῦρ.<sup>1</sup> Τὸ γάρ νύκτωρ αἰθέμενον πῦρ λαμπρότερον ἔστι τοῦ μετ' ἡμέραν καινομένου πυρός.

Στίγ. 3. "Ατε] Καθέ — Διακρέπει<sup>2</sup> Διαλάμπει, ἥγουν διὰ πάντων τούτων πέπει.— Νυκτί<sup>3</sup> Νυκτί<sup>4</sup> παρὰ τὸ ρόσσω, ρόξι, ρέξ, ή νύσσουσα καὶ κάμπτουσα ἡμᾶς πρὸς ὑπονούντα περὶ τὸν ρέξιο μέλλοντα, τὸν δηλοῦντα τὸ πλήξιο, διὰ τὸ νύσσεθαι καὶ προπαλεῖν τοῖς ἐνεργοῦσι· εἰ ἐν σκήτει. Κλίνεται νυκτός. Οἱ κανόνες: Πᾶν δνομα ἔχον ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος, θέλει ἔχειν καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς ποτὲ μὲν τὸ σύμφωνον τοῦ παρακειμένου, ποτὲ δὲ τοῦ μέλλοντος καὶ ποιῶν ἔστι τοῦ παρακειμένου; τὸ χ., καὶ γίνεται νυχός πλεονάζει· γάρ τὸ τὴν πολλαῖς λέξειν, ὡς τὸ ἄραξ, ἄραχος καὶ ἄραχτος· καὶ ἐπει φίλον φίλον καὶ δασόν δασός προηγεῖται, ἐτράπτη τὸ χ εἰς χ., καὶ γέγονε νυκτός. Σημαίνει τέσσαρα· τὴν σωματοειδῆ θεόν ως τὸ ('Ιλ. Σ, 259):

Εἰ μὴ Νῦξ δμῆταιρα<sup>1</sup> θεῶν.....

καὶ τὴν παρ' ἡμῖν νοομένην ἐπὶ τῇ συνηθείᾳ, ὡς τὸ ('Ιλ. I, 78):

Νῦξ δ' ἦδ' ἦδ<sup>2</sup> διαρρέασει στρατὸν ἢτι σαύσει.

καὶ τὴν σκοτίαν καὶ γνοφώδην κατάστασιν, ὡς τὸ ('Οδ. Λ, 19):

'Αλλ' ἐπι<sup>3</sup> νῦξ δλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.

σημαίνει καὶ τὸν θάνατον καὶ σκοτασμὸν τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς τὸ ('Ιλ. E, 659):

Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἔρισσενην νῦξ ἐκάλυψεν.

— Μεγάνορος] "Ηγουν ὑπερηφάνειαν ἐμποιοῦντος. — Μεγάνορος] 'Ισχυροῦ, δυνατοῦ, ἀνδρείαν ἐμποιοῦντος· ἐπει μεγάλα δύναται ὁ χρυσός. — Μεγάνορος] Τοῦ τοὺς ἀνδρας μεγίστους ποιοῦντος. — "Εξοχα] 'Εξόχως.— "Εξοχα]<sup>4</sup>\* Γενικὴν ἔσχε σύνταξιν διὰ τὴν (τῆς) λέξεως ὑπεροχῆν· ὑπέρθεσιν γάρ δηλοῖς ἔξοχα πλούτου, ἥγουν ὑπερβαλλόντως· αἱ δὲ ὑπέρθεσεις φιλ(οῦσι)

1) Οἱ ἡμέτεροις σχολιαστὴς γράφει: Δμήτηρα.

2) Κάνταῦθα γράφει: "Ηρ.

3) Τὸ σχόλιον: 'Επει.

τὴν γενικὴν σύνταξιν. — Πλούτου] \* Πλοῦτός ἐστι κατῆσις χρημάτων τε καὶ κτημάτων, παρὰ τὸ πολὺς καὶ τὸ τω τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι, πολύνουστος καὶ συγκοπῇ πλοῦτος· ἢ διτι ἐκ τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς γῆς ὁ πλοῦτος εὑρίσκεται τοῖς ἀνθρώποις· δῆθεν καὶ Ἡσίοδος (Θεογ. 969):

Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἔγείνατο, . . . . .

Σύνταξις: Τὸ ὄνδρο μὲν, τὸ στοιχεῖον δηλονότι, δριστόν ἐστιν, ήγουν κράτιστον καὶ χρησιμώτατον, παρὸ εἰσὶ τὰ λοιπὰ τρία στοιχεῖα, πῦρ, ἀέρος καὶ γῆ. Ὁ χρυσὸς δὲ διαπρέπει καὶ διαλάμπει ἔξοχα καὶ διαφερόντως . . . . τοῦ πλούτου τοῦ μεγάνορος, ήγουν τοῦ μεγάλα δυναμένου, ἢ, κατὰ μετωνυμίαν, τοῦ ισχυροποιοῦντος καὶ μεγαλύνοντος τοὺς ἔχοντας αὐτὸν ἀνθρώπους· διτε καὶ καθὰ πῦρ αἰθέρμενον καὶ καιόμενον νυκτί, ἀντὶ τοῦ νύκτωρ καὶ ἐν καιρῷ νυκτός· διπερ λαμπρότερόν ἐστι τοῦ μεθ' ἡμέραν καιομένου πυρός.

Στιχ. 5. *[Ἄεθλα]* Ἀγῶνας. — *[Ἄεθλα]*\* *Ἄεθλος* καὶ *ἄεθλοι* διαφέρει. Ἀρτενικῶς γάρ τὸν τόπον καὶ τὸ ἀγώνισμα δηλοῦσιν (*Οδυσ. X, 5*):

Οὗτος μὲν δὴ *ἄεθλος ἀίστος* . . . . .

οὐδετέρως (δὲ) τὸ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος διδόμενον *ἔπαθλον* οἶον (*Τιλ. Ψ, 259*):

Νηῶν δὲ *ἄφηρηται τὸ ἄεθλα*<sup>2</sup> λιβητάς τε τρίποδάς τε.

Καὶ ἀπὸ τούτου *ἀεθλεῖειν*, τὸ ἀγώνιζεσθαι. Γίνεται δὲ ἡ λέξις, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀπὸ τοῦ *ἐθέλειν*, ἐπιτάσσει τοῦ αἰρετὸν γάρ καὶ θελητὸν δὲ *ἄεθλος* καὶ τὸ *ἄεθλον*. Ἐνταῦθα δὲ *ἄεθλά* φησι τοὺς ἀγῶνας. — *[Γαρύν]* Φωνεῖν, ἀντὶ ὑμνεῖν.

Στιχ. 6. *[Ἐλδεαι]* *Ἐπιθυμεῖς*, ἐθέλεις. — *[Ἐλδεαι]*\* *Ἐλδω*, καὶ ἀπὸ τούτου *ἐλδόμαι*, τὸ *ἐπιθυμῶ*, τὸ γ' *ἐλδεται*, ἀποβολῆς τοῦ τινονικῶς *ἐλδει* ἀντὶ τοῦ *ἐλδη* καὶ *ἐπιθυμεῖς*. Εἴρηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ἐλκω, κατὰ μετάθεσιν τοῦ καὶ εἰς δὲ εἰς δὲ γάρ τις *ἐπιθυμεῖ* ἐκεῖ *ἐλκεται*: ἢ παρὰ τὸ (*θέλω*, τοῦ θ τραπέντος

1) Τὸ σχόλιον: *Ἀετος.*

2) Τὸ ἔντυπον κείμενον: Νηῶν δὲ *ἔκφερ* *ἄεθλα*.

**Στίχ. 16.** Ἰκομένοις]<sup>\*</sup> Ἰκω, τὸ ἵκετέυω, καὶ παραγίνομαι<sup>ο</sup> τὸ παθητικὸν ἴκομαι. Τὸ πάλαι δὲ οὗτος ἔλεγον· νῦν δ' ή .. . ἀφικροῦμαι, τὸ ἔρχομαι.

**Στίχ. 18.** Θεμιστεῖον δὲ ἀμφέπει]<sup>\*</sup> Θεμιστεῖον σκᾶπτον συνεκδοχικῶς τοῦτο ἐξενήνεκται, ἀπὸ τοῦ συμβόλου τὸ κύριον θέλει γάρ εἰπεῖν τὴν δικαιοτάτην βασιλείαν. Ταύτης γάρ τὸ ἐπίσημόν ἐστι τὸ σκῆπτρον δύθεν καὶ σκηπτοῦχος, δ βασιλεύς. Τὸ δὲ ἀμφέπει ποιητικὸν ἀντὶ περιέπει, ἥγουν φυλάττει καὶ κυβερνᾷ καὶ ἐπισκοπῆς ἄξιοι.

**Στίχ. 22.** Ἀγλατέσται]<sup>\*</sup> Ἡγουν κοσμεῖται.—Ἀγλατέσται]<sup>\*</sup> Τὸ ἀγλατέσται ἐκ τοῦ ἀγάλλεται, κατὰ παραγώγην καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου.

**Στίχ. 26.** Τράπεζα]<sup>\*</sup> Τράπεζα κατὰ ἀποβολὴν τῆς τε συλλαβῆς τετράπεζα, τέσσαρας πέζας ἔχουσα· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν τράπεζαι τετράγωνοι ἦσαν.

**Στίχ. 27.** Φόρμιγγα]<sup>\*</sup> Φόρμιγξ..... πρῶτον γὰρ ἐκιθάριζεν δ' ἀπόλλων, εἴτα ἐπῆγον τὴν φόδην αἱ Μ(οῦσαι). — Πασσάλου]<sup>\*</sup> Πάσσα(λον) ... ωκε..... ρεμα... δπερ δεῖ παρὰ τὸν πήσσω μέλλοντα.

**Στίχ. 28—29.** Πίσας τε καὶ Φερενίκου]<sup>\*</sup> Καὶ Φερενίκου χάρις περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ή Πίσα καὶ δ Φερένικος.—Χάρις] Ή δέξα. — Χάρις]<sup>\*</sup> Χάρις ή θεά, καὶ τὴν αἰτιατικὴν (ἔχ)ει τρισύλλαβον, ἥγουν Χάρετα (Ιλ. Σ, 267):

.....Χερίων μίαν δπλοτερέαν.

καὶ τὴν δωρεὰν ἔτι σημαίνει (Ιλ. Σ, 235):

.....θὺω δὲ καὶ τοι ίδεω χέριν.....

καὶ τὴν εὐπρ(έπ)ειαν δηλοῖ, ως (Οδυσ. Ζ, 235):

.....κατέχειε ευε χάριν κεφαλῆ καὶ ὅμω<sup>2</sup>

καὶ τὴν ἡδονήν, ως δταν λέγωμεν: ετὴν τῶν λόγων χάριν.<sup>3</sup> Γίνεται δὲ παρὰ τὸ χαῖρω, χαρῶ, χάρις.

**Στίχ. 30.** Νόον]<sup>\*</sup> Νόον τὴν διάνοιαν. Νοῦς ἐστιν δρασίς ψυχῆς

1) Ο σχολιαστὴς προβάλλεται τὴν γραφήν: Ἰ κ δ μ ε ν ο ι.

2) Τὸ ἔντυπον: Κ ε φ α λ ḥ τ ε κ α i δ μ o i c.

Δι' αἰθέρος] Καὶ Σοφοκλῆς Οἰδίποδι τυράννῳ (866 — 67):

..... οὐρανίαν  
δι' αἰθέρα.....

Θηλυκῶς.

Στίχ. 11. Ὁλυμπίας ἀγῶνα] Τοῦ Ὁλυμπιακοῦ ἀγῶνος.

Στίχ. 12. Φέρτερον] Κρείττονα δτο ἔξοχος τῶν ἀλλων τῶν  
Ὁλυμπίων ὁ ἀγών. — Αὐδάσομεν] Λέξομεν.

Στίχ. 14. Ἀμφιβάλλεται] Κοσμεῖται.

Στίχ. 15. Σοφῶν μητίσι]\* Σοφοὺς ἐνταῦθα τοὺς ποιητάς φη-  
σιν, οὓς δι αὐτὸς ἄλλο(οθ?) σοφιστὰς λέγει (Ισθμ. Ε', 36—37).

..... Μελέταν δὲ (σο)φισταῖς  
Διὸς ἔκατη πρόσδιαλον σ(εβ.)ζόμενοι·

καὶ σοφίαν τὴν ποίησίν φησιν δι αὐτὸς ἐν τῷ τέλει τοῦ ὥμνου (187  
—88):

..... πρόφαντον σοφίαν καθ' "Ελ-  
λανας ἔντα παντα.

— Μητίσι] Ταῖς διανοίαις. — Μητίσι]\* Μῆτις ἡ σύνεσις, ἡ  
τέχνη καὶ ἡ βουλή δθεν καὶ μη(τιέτης .....  
....). Γίνεται παρὰ τὸ μῆδω τὸ βουλεύομαι, μέλλων μῆσω,  
μῆσις καὶ (μετα)θέσει τοῦ σ (.... μῆ)τις. — Κελαδεῖν]\*  
Ἄκυρως ἐπὶ γάρ ἀνέμων καὶ θαλάσσης καὶ ποταμοῦ κυρίως  
τάττεται κέλαδος γάρ δ θορυβώδης ἥχος καὶ ἡ ταραχή. Ἐν-  
ταῦθα δὲ κεῖται τὸ κελαδεῖν ἀντὶ τοῦ ἀνυμνεῖν, καὶ καθαρᾶ  
τῇ φωνῇ ἄδειν καὶ εὐφημεῖν, ώς καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει  
(Βατρ. 386):

..... ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε·

ἥγουν ἀναβοᾶτε.

λοῦντες περὶ τὴν πλεῖστον πυρὸς ἀπηλλαγμένην δύναμιν, ἀλλὰ διὸ τὸ  
ἀεὶ θεῖν κυκλοφορούμενην, κτλ. ε (Περὶ κόσμου. κεφ. 5').

\*Απορον μέντοι τί βούλεται ἐνταῦθα τοῦ τε Σχολιαστοῦ καὶ τοῦ Ἐτυ-  
μολόγου τὸ : Περὶ Κυρηναίων πλὴν εἰμή τις διπολάδοις δι ταύτα  
περὶ αἰθέρος εἰρήκει δ φιλόσοφος κάν τῷ Περὶ πολιτείῶν ἀπολωλότις  
συγγράμματι αὐτοῦ, ἐν φ καὶ Κυρηναίων πολιτεία συγκατε-  
λέγετο.

**Στίχ.** 16. Ἰκομένοις<sup>1)</sup>] \* Ἰκω, τὸ ἵκετέων, καὶ παραγίνομαι· τὸ παθητικὸν ἰκομαι. Τὸ πάλαι δὲ οὕτως ἐλεγον· νῦν δ' ή .. . ἀφικηροῦμαι, τὸ ἔρχομαι.

**Στίχ.** 18. Θεμιστεῖον δὲ ἀμφέπει]<sup>\*</sup> Θεμιστεῖον σχᾶπτον· συνεκδοχικῶς τοῦτο ἔσενήνεκται, ἀπὸ τοῦ συμβόλου τὸ χύριον· θέλει γάρ εἰπεῖν τὴν δικαιοτάτην βασιλείαν. Ταύτης γάρ τὸ ἐπίσημόν ἐστι τὸ σχῆπτρον· δύτεν καὶ σκηπτροῦχος, δὲ βασιλεύς. Τὸ δὲ ἀμφέπει ποιητικὸν ἀντὶ περιέπει, ἥγουν φυλάττει καὶ κυβερνᾷ καὶ ἐπισκοπῆς ἀξιωτό.

**Στίχ.** 22. Ἀγλαΐζεται]<sup>\*</sup> Ἡγουν κοσμεῖται.—Ἀγλαΐζεται]<sup>\*</sup> Τὸ ἀγλαΐζεται ἐκ τοῦ ἀγλάλεται, κατὰ παραγώγην καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου.

**Στίχ.** 26. Τράπεζα]<sup>\*</sup> Τράπεζα κατὰ ἀποβολὴν τῆς τε συλλαβῆς τετράπεζα, τέσσαρας πέζας ἔχουσα· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν τράπεζαι τετράγωνοι ἦσαν.

**Στίχ.** 27. Φόρμιγγα]<sup>\*</sup> Φόρμιγξ· . . . . . πρῶτον γὰρ ἐκιθάριζεν ὁ ἀπόλλων, εἶτα ἐπῆγον τὴν φόδην αἱ Μ(ούσαι). — Πάσσαλον]<sup>\*</sup> Πάσσα(λον) . . . ωκε· . . . ρεμα· . . . ὅπερ δεῖ· παρὰ τὸν πήσσω μέλλοντα.

**Στίχ.** 28—29. Πίσας τε καὶ Φερενίκου]<sup>\*</sup> Καὶ Φερενίκου χάρις περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἡ Πίσα καὶ δὲ Φερένικος.—Χάρις]<sup>\*</sup> Η δόξα. — Χάρις]<sup>\*</sup> Χάρις ἡ θεῖα, καὶ τὴν αἰτιατικὴν (ἔχ)ει τρισύλλαβον, ἥγουν Χάριτα (Ιλ. Ξ, 267):

· . . . . Χαρίτων μίαν διπλοτεράων·  
καὶ τὴν δωρεὰν ἔτι σημαίνει (Ιλ. Ξ, 235):

· . . . . ἄγρῳ δὲ καὶ τοι ἴδειν χάριν, . . . .  
καὶ τὴν εὐπρ(έπ)ειαν δηλοῦ, ως (Οδυσ. Ζ, 235):

· . . . . κατέχεις χάριν κεφαλῆς καὶ ὄμως<sup>2)</sup>  
καὶ τὴν ἥδονήν, ως δταν λέγωμεν: ετὴν τῶν λόγων χάριν. ΣΓίνεται δὲ παρὰ τὸ χαίρω, χαρῶ, χάρις.

**Στίχ.** 30. Νόσον]<sup>\*</sup> Νόσον τὴν διάνοιαν. Νοῦς ἐστιν δρασίς ψυχῆς

1) Ο σχολιαστὴς προσθέλλεται τὴν γραφήν: Ι κ δ μ ε ν οι.

2) Τὸ ἔντυπον: Κεφαλῆς τε καὶ ὄμως.

ἀσώματος πρὸς πάντα (ἐκ)τεινομένη. Νοῦς πρᾶγμα ἀδήλον, ἀδήλως ἀδηλα περιχ(θ)ρούν<sup>4</sup> τοῦτο γάρ ἐστι νοῦς ἐν ψυχῇ, διότι ὁφθαλμὸς ἐν σώματι. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ γένεσθαι τὸ πορεύεσθαι, διό πάντοτε ἐν ἡμῖν κινούμενος· οὐδὲν γάρ νοὸς δρμητικῶτερον.  
Καὶ Ὁμηρος (Ιλ. Ο, 80):

'Ιδις δ' ὅτι' ἄν<sup>1</sup> δίξῃ νόος ἀνέρος.....

Στίχ. 31. Ἐθηκε]<sup>\*</sup> Ἐθηκεν, ἔγουσν ἐπέθηκεν. Ὄφειλεν εἶναι ἔθησεν, ἀλλὰ δικανών φησιν: Ό αδριστος πρῶτος ἐνεργητικός, εἴτε ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων παράγεται, εἴτε ἀπὸ περισπωμένων, εἴτε ἀπὸ τῶν εἰς μι., ἀεὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, τροπὴ τοῦ ω εἰς α., καὶ προδολήψει κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς αὐξήσεως, συλλαβικῆς ἢ χρονικῆς, καὶ (ἀ)εὶ φυλάττει τὸ τοῦ μέλλοντος σύμφωνον· οἶον: τύψω, ἔτυψα, λέξις ἔλεξα, πεισω ἔπεισα, φανῶ ἔφηνα, χωρὶς τοῦ είπα ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἔτεγκω, ἔθηκα ἀπὸ τοῦ τίθημε, ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι, καὶ ἦκα ἀπὸ τοῦ ἰημι, τὸ πέμπω· ἀντὶ τοῦ ἥψα, ἤνεγκα, ἔθησα, ἔδωσα, ἤσα. — Φροντίσιν]<sup>\*</sup> Φροντὶς λέγεται ἐκ τοῦ φέρω, φορτίς, ὑπερβιβασμῷ καὶ πλεονασμῷ τοῦ φροντίζει. Δίκην γάρ φόρτου ἔγκειται ἡ φροντὶς τῇ ψυχῇ ἢ παρὰ τὸ τὰς φρένας τίτειν· οἱ γάρ φροντίδας ἔχοντες τὰς φρένας τιμωροῦνται. — Φροντίσιν] Ταῖς τῶν ἔγκωμάιων καὶ τῆς ποιήσεως.

Στίχ. 32. Παρ' Ἀλφεῷ]<sup>\*</sup> Ἐν Ὀλυμπίᾳ· ἀπὸ γάρ τοῦ ποταμοῦ τὸ χωρίον ἀκούστεον. — Παρ' Ἀλφεῷ]<sup>\*</sup>... σημαίνει τὸ διάρθρον, προτακτικὸν καὶ ὑποτακτικόν, καὶ ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου ἀντὶ τοῦ οὗτος, ὡς τὸ (Ιλ. Α, 12):

.....δ γάρ θήλει θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.  
καὶ ἀντὶ τοῦ τοῦτο, ὡς τό :<sup>3</sup>

"Ο μὲν οὖτι τόσον (τ)ελέθει κακὸν ἔνδοθι μίμνον :  
καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὡς τὸ (Ιλ. Α, 120):

Λεύσσετε γάρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἀλλη.  
καὶ ἀντὶ τοῦ διότι, ὡς τὸ (Οδ. Δ, 206):

4) Τὸ σχόλιον οὗτω : 'Ως δταν.

2) Ἀναπλήρου : δ', η: δ' δέ. Δ. Χ. Σ.

3) Ἐξ ἀδήλου ἐμοιγε ποιητοῦ ὁ στίχος.

(Το)κου γὰρ καὶ πατέρος, (δ) καὶ πεπνυμένα βάλεις·  
 ἐνταῦθα δὲ καίται ἀντὶ τοῦ δστις, δ Φερ(έν)ικος. — Παρ' Ἀλέ-  
 φεῳ] \* Δλφειδς ποταμὸς ἐν Ἡλιδῃ, ἡ ἀρκαδικῆς πόλεως. Κα-  
 λεῖται δέ, κατὰ τὸν γεωγράφον<sup>1</sup>, ἀπὸ τῆς τῶν ἀλφῶν θερα-  
 πειας, ήγουν παρὰ τὸ τοὺς ἀλφοὺς θεραπεύειν, ἡ παρὰ τὸ δλ-  
 φειρ, δ ἐστιν ὥφελιμον γὰρ αὐτοῦ τὸ ὄδωρ. Τὸ φε  
 συνεστάλη διὰ τὸ μέτρον, ἐλλείψει τοῦ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ εἰος  
 τρισύλλαβα ἐπὶ ποταμῶν (δξ)ύτονα δητα δίφθογγον ἔχει, οἷον  
 Πηνείος, Σπερχειός, Δλφειός· καίται δξύτονα διὰ τὸ μήν· . . . . .  
 . . . . . τοῦ· τρισύλλαβα δὲ διὰ τὸ· . . . . . — Σύτο] ὥρμα·  
 — Δέμας] \* Δέμας, τὸ σῶμα, παρὰ τὸ δέω, τὸ δεσμεών· (τὸ)  
 γὰρ σῶμα δεσμός ἐστι τῆς ψυχῆς· ἡ παρὰ τὸ σομᾶ, τὸ οἰκοδο-  
 μῶ· οἰκοδόμημα γάρ ἐστι τῆς ψυχῆς καὶ οἰκητήριον· τὸ ας  
 βραχύ. Τὰ εἰς ας οὐδέτερη συστέλλονται πρὸς ἀντιδιαστολὴν  
 τῶν ἀρσενικῶν ὄνομάτων· καὶ εἰ μὲν ὁσι καθαρά, ἡ ἔχει πρὸ<sup>2</sup>  
 τοῦ α τὸ ρ, ἐπιδέχεται κλίσιν· εἰ δὲ μή, οὐ κ(λίνεται). . . . .  
 . . . . . ὃν παραληγομένων τῷ λ· οἶον: ἀλας ἀλατος, ἐρυ-  
 σίπελας ἐρυσιπέλατος. . . . .

Στίχ. 34. Προσέμιξε] Συνέζευξεν.

Στίχ. 37. Κλέος] \* (Παρὰ τὸ κλετζειρ τὸ φ)ημίζειν, ἡ πα-  
 ρὰ τὸ κλέοσθαι, τὸ ἀκούεσθαι, ἡ ἔξακουομένη φήμη, ἡ παρὰ  
 τὸ καλῶ· . . . . . ἐαυτούς. Καὶ δόξα μέν ἐστιν δ ἀπὸ τῶν  
 πολλὸν ἐπαινος, κλέος δὲ δ ἀπὸ τῶν· . . . . . ἐνταῦθα στάσιν  
 δηλοῖ καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ. . . . . — Λυδοῦ] Δυδοῦ Πέ-  
 λοπος ἀποικίαν περιφραστικῶς τὴν Πελοπόννησον.

Στίχ. 39. Γαιάοχος] \* Επίθετον Ποσειδώνος, ήγουν δ τὴν  
 γῆν συνέχων· περιλαμβάνει γὰρ αὐτὴν δ Ὁκεανὸς· . . . δ δχῶν  
 καὶ βαστάζων αὐτὴν. Φασὶ γὰρ αὐτὴν ἐφ' ὄδατος ἐστηρίχθαι·  
 δινεν δ αὐτὸς ἐγροσίχθων καὶ ἐγροσίγαιος λέγεται, ήγουν δ κι-  
 νῶν τὴν γῆν· οἱ γὰρ φυσικοὶ ἀπὸ τῶν ὄδατων γίνεσθαι τοὺς  
 σεισμούς φασιν· ἡ παρὰ τὸ τοῖς δχοῖς γαλειρ, ήγουν τοῖς ἄρμα-  
 σι χαίρειν· ἵππιος γὰρ δ θεός.

1) Στράβ. Β', γ', § 49. Κορ.

**Στίχ. 40. Λέβητος]**\* Λέβης σημαίνει διπλά μὲν τοῦ πατρὸς ἡμῶν λεγομένου χέριος (Οδ. Α, 136—37) :

Χέριος δ' ἀμφίπολος<sup>1</sup> προχόφει πέχεις φέρουσα  
Καλῆ, χρυσεῖ διπλάρη μέργυρένο λέβητος·

ἐπὶ δὲ τῆς λεκάνης (Οδ. Τ, 386—87) :

..... γρηγὸς δὲ λέβηθος ἐλε παμφανόνωνται  
Τῷ πόδας ἐξαπέντεν<sup>2</sup> .....

ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμῶν συνήθους (Ιλ. Φ, 362) :

‘Ως δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος.....’

ἐπὶ δὲ τῶν ἀναθηματικῶν (Ιλ. Ι, 123) :

Αἴθωνας δὲ λέβητας δείκοσι,.....

— [Εξελεν]<sup>\*</sup> Εξέβαλεν, ἀφείλετο. Εξελέσθαι σημαίνει καὶ τὸ σῶσαι.

**Στίχ. 41. Ελέφαντι]**\* Ἕγουν ἐλεφαντίνῳ δστῷ, τῷ τοῦ δλου δνόματι δνομάζων τὸ μέρος, φ τρόπῳ καὶ βοῦς, τὸ δέρμα, ή βύρσα δηλαδή καὶ Ομηρος (Ιλ. Δ, 141) :

‘Ως δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνη·

ἀντὶ ἐλεφάντινον δστοῦν τῷ φοινικῷ χρώματι βάψῃ. — Φαιδιμος]<sup>\*</sup> Άπδ τοῦ φαίνω φαίνος, δ φωτεινός δθεν φαίνιμος καὶ φαίδιμος, δ λαμπρός.

**Στίχ. 42. Κεκασμένον]**\* Ἕγουν κεκαλλωπισμένον ἀπὸ τοῦ καλῶ, τὸ κοσμῶ, κάσω, κέκακα, κέκασμα, κεκασμένος.

**Στίχ. 46. Δεδαιδάλλω]**\* Ἕγουν κεκοσμημένοι ἀπὸ τοῦ δαιδάλλω τοῦτο ἀπὸ Δαιδάλου τοῦ Κρητός, τοῦ ποικίλλοντος τὰ ἴδια (ἔργα). ή ἀπὸ Δαιδάλης, Αθηναῖας μάρμηνς η τροφοῦ. Πᾶν δὲ τὸ ὑπὸ τῆς παρθένου δημιουργούμενον ἐπ' αὐτὴν ἀναφέρεται καὶ δαιδάλματα τὰ ποικίλα κατασκευάσματα, τὰ ἐκ δαήσεως καὶ ἐμπειρίας δητα· ἐκ τοῦ δαιλογάρ τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐπίσταμαι η λέξις.

**Στίχ. 49. Μελιχα]**\* Μελιχος δ ηδὺς καὶ εὑφραντὸς παρὰ τὸ μέλι, ὡς τινές φασιν, ή ἀπὸ τοῦ μέλος μελικός, καὶ τρο-

1) Τὸ σχόλιον : Α φιπολος·

2) Κάνταῦθα : Βέξεντεντο γράφει.

πῃ τοῦ καὶ εἰς χ., καὶ ἀναβίθασμῷ τοῦ τόνου, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἴωτα μετέλεχος..... ἐπὶ καλοῦ, ἔλεγχος ἐπὶ κακοῦ μόνον.

**Στίχ. 50.** Ἐπιφέροισα] Ἐπάγουσα. — Τιμὴν] Ἀξίωσιν καὶ σεμνότητα.

**Στίχ. 51.** Ἐμήσατο] Παρέπεισε δικαίως. — Πιστὸν] Ἄληθὲς καὶ ἀξιόπιστον.

**Στίχ. 62.** Ἐς ἔρανον]<sup>\*</sup> Ἐραρος ή εὐωχία παρὰ τὸ συνερᾶσθαι καὶ συνειρέρειν τι τοῖς φίλοις καὶ εὐωχεῖσθαι. Ἐραρος. καὶ ή ἀνταπόδοσις, ή ἀντίχαρις, Ἰσοκράτης ἐν τῷ τῆς Ἐλένης ἐγκωμιώ (§ 1) περὶ τοῦ Θησέως διεξιών φησι : «Καὶ τοσαντηρ χάρειρ ἔσχε Πειρίθω, τῷ μετασχότι τῆς ἀρπαγῆς, ὅστε, βουληθέντος αὐτοῦ μην(στεῦ)σαι κόρην τὴν Διόδην καὶ Αήμητρος, καὶ παρακαλοῦντος (αὐτὸν) ἐπὶ (τὴν εἰς) ἄδου κατάβασιν, ἐπειδὴ συμβουλεύων οὐδὲ τ' ἦτορ ἀποτρέπειν, προδήλουν τῆς συμφορᾶς οὐσης, δύμως αὐτῷ συνηκολούθησε, τομίζων διφείλειρ τοῦτον τὸν ἔραρον, μηδενὸς ἀποστῆγας τῶν ὑπὸ Πειρίθου προσταττομέρων».

**Στίχ. 78.** Ζεοισαν] Ἐμβεβλήκασι δηλαδή.

**Στίχ. 79.** Κατὰ μέλην] Ἕγουν μεληδόν.

**Στίχ. 80.** Δεύτατα] Ἕγουν δεύτερα.

**Στίχ. 84.** Ἀκέρδεια] Ζημία καὶ βλάβη. — Λέλογχεν] Ἕγουν ἔκδέχεται.

**Στίχ. 86.** Σκοποι] Δεσπόται.

**Στίχ. 87—88.** Καταπέψαι] Κατασχεῖν.

**Στίχ. 89.** Κόρφ δ' ἔλεν] Ἕγουν ἐπεσπάσατο.

**Στίχ. 90.** Ἀταν ὑπέροπλον] Ἕγουν ὑπερμεγέθη βλάβην καὶ συμφοράν.

**Στίχ. 94.** Ἀλᾶται] Ἕγουν ἀποτυγχάνει.

**Στίχ. 107.** Πάλιν] Ἕγουν ὀπίσω.

**Στίχ. 111.** Ἀνεφρόντισεν] Ἕγουν διενοήσατο καὶ ἐνεθυμήθη, ή ἔβουλεύσατο.

**Στίχ. 132.** Ἐν σκότῳ] Ἀφανείᾳ καὶ ἀδοξίᾳ.

**Στίχ. 133.** Καθήμενος] Διάγων. — Μάταν] Ἕγουν εἰς κενὸν καὶ μηδὲν ἀξιον λόγου ἐπιδεικνύμενος.

**Στίχ. 136.** Πρᾶξιν] Ἐκβασιν. — Πρᾶξων] Τὸ τέλος καὶ κατόρθωσιν δύεν καὶ ἀπράκτος ὁ μηδὲν κατορθώσας.

**Στίχ. 137—138.** Οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσσι]\* Οὐδ' οὖν ἀπράκτοις καὶ μηδὲν κατορθοῦσι καὶ ἐνεργοῦσι λόγοις ἦψατο τοῦ Ποσειδῶνος. Τὸ γὰρ ἀπτεσθαί τινος λόγοις καὶ τὸ καθάπτεσθαι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ<sup>1</sup>, καὶ τὸ ἐφάπτεσθαι ὡς ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ ὅμιλεῖν καὶ λαλεῖν τινι λαμβάνεται· ἐπει καὶ ἀπτεσθαὶ (τι)νων, οὐ μόνον σωματικῶς, ἀλλὰ καὶ λόγοις λε(γδ)-μεθα· ἡ ἐφάψατο, ἀντὶ τοῦ ἐνεχείρισεν. — Ἐφάψατ']\* Τὸ ἐ(φάπ)τεσθαι ὁ Πίνδαρος πολλάκις (δοτι)κῇ συντάττει, ὡς καὶ ἐν Πιθιονίκαις (Εἰδ. Ι', 43—44):

“Οσαὶς δὲ βρότεον θύνος  
Ἄγλεταις ἀπτόμεσθα,<sup>2</sup>

δμοίως καὶ τὸ γαύνειν” καὶ ἐν Ἰσθμίοις (Εἰδ. Δ', 19):

Ἐσχάταισιν οἴκοθεν στά-  
λαισιν ἀπτονθ' Ἡρακλείαις.

**Στίχ. 140—141.** Ἐν πτεροῖσιν τὸ ἀκάμαντας ἵππους]<\*. Τουτέστιν οὐ κάμνοντας ἐν τοῖς δρόμοις. Κατὰ παράχρησιν μὲν τὸ πτεροῖσι, πρὸς μείζονα δὲ ἔμφασιν κεῖται τῆς τῶν ἵππων γοργότητος. Τοῖς πτεροῖσιν οὖν, ἀντὶ τοῦ τοῖς ποσὶ, καὶ τῇ τούτων κουφότητι, καὶ τῇ τῶν δρόμων ταχυτῆτι· διὰ τῶν πτερῶν μὲν γὰρ ταῖς δρυισιν εἰς τάχος ὁ δρόμος ἀνύεται, τοῖς δὲ ἵπποις διὰ τῶν ποδῶν.— Ἐν πτεροῖσιν] Συνεκδοχικῶς ἀπὸ τῶν παρεπομένων τὴν πρᾶξιν παριστῶσα· ἀπὸ γὰρ τῶν πτερῶν, ἥγουν τῶν ποδῶν, τὴν τούτων ἐνέργειαν δηλοῖ, ἥγουν τὸν δρόμον.

**Στίχ. 142.** Ἐλεν δ' Οἰνομάου βίλαν]<\*. Αντὶ τοῦ καθείλεν, ἥγουν κατέλυσε καὶ ἐδάμασε τὴν τοῦ Οἰνομάου βιλαν (γρ. βίλαν) καὶ δύναμιν· ἡ ἔλση, ἀντὶ τοῦ ἀνείλεν, ἥγουν διέφθειρε καὶ ἐφδυευσε. Βίλαν δὲ Οἰνομάου, περιφραστικῶς τὸν Οἰνόμαον, ὡς τὸ παρ' Ἡσιόδῳ (Ἀσπ. Ήρ. 349):

Τὸν πρότερος<sup>3</sup> προεῖπε βίη Ἡρακληΐη.

1) Ὁδυσ. Β, 39. Ἰδε καὶ Εὔσταθ. Παρεκδ. σελ, 1432. Rom.

2) Τὸ σχόλιον ἔχει: Ἐ φα π τ ὄμ ε σθα.

3) Τὸ σχόλιον: Πρότερον.

**Στίχ. 143.** Παρθένον τε σύνευνον] \* Καὶ τὴν παρθένον (τὴν Ἰπποδάμειαν δηλονότι) ἔλεν, ἀντὶ τοῦ ἥγαγε καὶ ἔλαβε σύνευνον καὶ γυναῖκα. Τὸ δὲ ἔλεγ ἐνταῦθα ἀπὸ κ(οι)νοῦ μέν, οὐ κατὰ τὸ αὐτὸ δημαινόμενον δέ πολλάκις γάρ τὸ κατὰ κοινοῦ λαμβανόμενον διαφέρως νοεῖται· καὶ Ὁμηρος (Ιλ. Α, 328):

"Ἐνδ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρες δῆμου ἄριστοι.

Τὸ δὲ ἐλέγητο κατὰ κοινοῦ ἐστιν· ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ δίφρου ἀντὶ τοῦ ἔλαβορ, ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν ἀντὶ τοῦ ἐφρόνευσαν.

**Στίχ. 145.** Μεμαλότας] \* Ἕγουν προξειμένους καὶ προξέχοντας.

**Στίχ. 153.** Ἐν δρόμοις] \* Δυτὶ τοῦ ἐν τῷ τόπῳ, ἐν φῷ ἔδραμε Πέλοψ, ἡγουν ἐν τῷ ἀγώνι τῷ Ὀλυμπιακῷ καὶ τῷ Ὀλυμπίᾳ.

**Στίχ. 155.** Ἐρίζεται] \* Ἕγουν δι' ἔριδος καὶ ἀμίλλης ἔξετάζεται.

**Στίχ. 187.** Σοφίαν] \* Σοφίαν ἐνταῦθα φησι τὴν ποίησιν, ὡς ἐν Νεμεονίκαις δ αὐτός φησι (Εἰδ. Ζ', 33):

..... Σοφία δὲ  
Κλέπτει παράγοισα μύθους (sic).

#### ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Β'.

**Στίχ. 24.** Ἀέθλων τε κορυφάν] \* Ἕγουν τὸν ἀκρότατον τῶν ἀγώνων, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὸ (Ολ. Εἰδ. Α', 11—12):

Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα  
Φέρτερον αὐδάσομεν.

**Στίχ. 28.** Κόρμισον] Σῶσον καὶ διαφύλαξον· δθεν καὶ διακομίζεσθαι τὸ διασώζεσθαι ἐκ κινδύνου τινός, παρὰ Θουκυδίδῃ (Α', 136).

**Στίχ. 29.** Πεπραγμένων] \* Ἕγουν συμβάντων.

**Στίχ. 36.** Παλίγκοτον] \* Δυτὶ τοῦ παλιγκότως καὶ ἐκ μεταβολῆς.

**Στίχ. 105.** Φρένες] Άι γνῶμαι.

**Στίχ. 122.** Οχχέοντι] Συνίζησις.

**Στίχ. 123.** Ἐε τρὶς] \* Ἀντὶ τοῦ διὰ παντός τέλειος γάρ ἀριθμὸς ὁ τρεῖς.

**Στίχ. 135.** Ὁρμοισι τῶν χέρας] \* Κατ' ἀντιστροφὴν ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ὧν ὅρμους καὶ στεφάνους ἀναπλέκουσι ταῖς αὐτῶν χερσὶ.

**Στίχ. 145.** Ἔσφαλεν] \* Ἡγουν σφαλῆναι καὶ πεσεῖν ἐποίησε, τουτέστιν ἐφόνευσεν.

**Στίχ. 160.** Ἐπεχε νῦν σκοπῷ τόξον] \* Ἡγουν θύμνε τὸ τόξον κατὰ τοῦ σκοποῦ, ἥγουν τὸν λόγον.

**Στίχ. 163.** Εὐκλέας δίστον] \* Ἡγουν τοὺς ἐπαίγους. — Εὐκλέας δίστον] \* Τροπικὸς τοὺς ἐγκωμιαστικοὺς λόγους. Τὸν αὐτὸν τρόπον εἴρηκε καὶ ἐν τῷ Θ'. Εἰδει τῶν Ὀλυμπίων ἐν τῷ (στ. 17) :

Περέσεντα δ' ἵει γλυκοῦν  
Πυθῶνά δ' (sic) δίστον.

ἀντὶ τοῦ, λόγον ἐγκωμιαστικόν.

**Στίχ. 170.** Μᾶλλον εὐεργέταν] \* ἥγουν εὐεργετικώτερον τῇ γνώμῃ καὶ ἐλευθεριώτερον ταῖς δόσεσι. Τὸ δὲ *εκατὸν ετέων* ἀντὶ ἐντὸς πολλῶν ἐτῶν κεῖται ὀριστικὸς ἀριθμὸς ἀντὶ ἀορίστου.

**Στίχ. 172.** Κόρος] \* Τέρις μετὰ ἀδικίας.

"Δ λ λ ως.

**Στίχ. 15—55]** † Σύνταξις. Τῶν ἔργων δὲ τῶν πεπραγμένων δικαίως καὶ ἀδίκως οὐδὲ ὁ χρόνος δι πατήρ πάντων τῶν πραγμάτων δύνατο ἀν ποιῆσαι τὸ τέλος (ἀπο)ητον τῶν δὲ κακῶν γένοιτο ἀν λήθη σὺν μακαρίῳ καὶ εὐδαίμονι θανάτῳ. Καὶ γάρ η βλάβη καὶ η δυστυχία ἀποθνήσκει καταπονηθεῖσα ἐκ μεταβολῆς, δόπταν η μοῖρα καὶ η τύχη τοῦ θεοῦ πέμψη πλοῦτον ὑψηλὸν ἀπομακράν. Οἱ λόγοι δὲ οὗτος ἀκολουθεῖ καὶ ἀριθμοῖς ταῖς θυγατράσι τοῦ Κάδμου ταῖς καθεζομέναις εἰς περιφανεῖς καὶ λαμπροὺς θρόνους, αἵτινες ἔπαθον συμφορὰς μεγάλας. Τὸ πένθος δὲ τὸ μέγα πίπτει καὶ ἀφανίζεται τῆς μνήμης ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐπικρατεστέρων. Η δὲ Σεμέλη η τεταμένας ἔχουσα τὰς τρίχας, η ἀποθανοῦσα τῷ κτύπῳ τοῦ κεραυνοῦ, ζῆ ἐν τοῖς θεοῖς τοῖς τὸν Ὀλυμποκ οἰκοῦσιν η Παλλὰς

δέ, ήγουν ἡ Ἀθηνᾶ, φιλεῖ αὐτὴν διαπαντός· καὶ ὁ Ζεὺς ὁ πατήρ πάντων φιλεῖ αὐτὴν κατὰ πολύ· φιλεῖ δὲ καὶ ὁ π(αῖς) αὐτῆς διόφρων τὸν κισσόν, ήγουν διόνυσος (ῷ ἐστιν δικισσός ἀφιερωμένος). Φασὶ δὲ διάγειν ζωὴν μηδὲ ἔχουσαν τέλος περὶ δόλου τὸν χρόνον τῇ θεῷ τῇ<sup>1</sup> Δευκοθέᾳ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ σὺν ταῖς θυγατράσι ταῖς θαλασσίαις τοῦ Νηρῆος.

Στίχ. 55—108] † Σύνταξις. Ὁντως καὶ κατὰ ἀληθειαν οὐδαμῶς ἐστι φανερὸν τὸ τέλος τοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ διακεκριμένον ὑπάρχει διπόταν ήμετες τελευτήσωμεν ήμέραν τὴν παῖδα τοῦ ἡλίου ἢ(συχο)ν σὺν ἀγαθῷ ἀβλαβεῖ καὶ. . . . στφ. Τὰ διεύματα δὲ ἀλλοτε ἀλλα ἔρχονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δηλοντί καὶ μετὰ τέρψεων καὶ πόνων τε καὶ μόχθων. οὕτω δὲ καὶ ἡ μοῖρα, ἥτοι ἡ τύχη, ἥτις ἔχει τὴνδε· τὴν πατρών καὶ εὐφραντικὴν εὐδαιμονίαν δῆλῳ τε θεο(πέ)μπτῳ, ήγουν εὐδαιμονίᾳ παρὰ θεοῦ ὡρημημένη, καὶ ἐπάγει καὶ κομίζει βλάσπελον (γρ. ἵσως: τὴν ἐν<sup>2</sup>) ἀλλῳ χρόνῳ ἀντεστραμμένην· ἀφ' οὐπερ χρόνου υἱὸς διμόριμος, ἥτοι δικαῖος μοῖραν αὔτῷ γενόμενος, ήγουν διοδίπους, ἀπέκτεινε τὸν Λάσιον τὸν αὐτοῦ πατέρα. Καὶ γάρ τὸ μαντευθὲν ἐν τῷ χρηστηρῷ τοῦ (?Από)λλωνος, τὸ ἔκπαλαι λεξιγμένον ἐπλήρωσεν. Ἰδοῦσα δὲ δέξεται ἡ Ἐρινύς, ἡ ἔφορος τῶν ἀδικουμένων θεά, φονευθῆναι ἐποίησε τὸ γένος αὐτοῦ τὸ πολεμικὸν καὶ γεννᾶσον, τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ δηλαδὴ τὸν Πολυνείκη καὶ Ἐπερόκλη (γρ. Ἐπεοκλῆ) δι' ἀλληλοφονίας· ὑπελείφθη δὲ διόνυσος ζώπυρον τοῦ Πολυνείκους, τιμώμενον) ἐν μάχαις τοῦ (πολλού)έμου καὶ ἐν ἀγώσι νέοις, ἀνθος τῆς Ἀδραστίδος, βοηθός τοῖς οἰκοις· ἀφ' οὗ θερσάνδρου τὸν υἱὸν τοῦ Αἰνησιδάμου, τὸν νῦν ἐγκωμιαζόμενον<sup>3</sup>, ἔχοντα τὴν βίζαν καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ σπέρματος προ-

<sup>1)</sup> Άντε τοῦ πλημμελοῦς τῇ τῇ γραπτάν, ὡς ἔσικε, τετάχθαι. Δ. X. Σ.

<sup>2)</sup> Οὐκ εἰκότως, οἶμαι, Σακελλίων τῷ ἥντινα δισχερείνων πειρᾶται κινεῖν. Ἐπειδὲν γάρ τάχιστα τῷ ἥντινον, ἥντινα δῆποτε συνωνύμως ληφθῆ, εὗ κείμενον φανέσται. Δ. X. Σ.

<sup>3)</sup> Ἐν τῷ σχολίῳ γέγραπται ἡμαρτημένως δῆτα: τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰνησιδάμου, τοῦ κῦν ἐγκωμιαζομένου, οὐδὲν δὲ ἔγω δικνήρες διώρθωσα. Δ. X. Σ.

επίκον ἔστιν ἀξιωθῆναι ἐγχωμάτων καὶ λυρικῶν μελῶν. Αὐτὸς μὲν γάρ δὲ Θήρων ἐδέξατο γέρας καὶ ἀθλον ἐν Ο(λυμπ)ίᾳ· ἐν τῷ Πιθια-  
κῷ δὲ καὶ Ισθμιακῷ ἄγῶνι αἱ κοιναὶ χάριτες τῶν ἀρμάτων τῶν τε-  
θρίππων, τῶν δῶδεκα δρόμους ποιούντων, ἥνεγκαν ἀνθη εἰς τὸν  
ἀδελφὸν (αὐτοῦ) τὸν αὐτόκλητον ὅντα. Τὸ δὲ ἐπιτυχεῖν δοκι-  
μάζοντα τοῦ ἄγῶνος ἀπολύει καὶ ἐλευθεροῖ ἀλγεινῶν καὶ ἐναν-  
τίων πραγμάτων. Οἱ μὲν πλοῦτος δὲ (πεπ)οικιλμένος τε καὶ  
ἐστολισμένος ταῖς ἀρεταῖς (φέρει) καὶ ὑπομένει τὸν καιρὸν καὶ  
τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν, παρέχων καὶ διδοὺς διάνοιαν συ-  
νετὴν καὶ ἀγρευτικὴν τῶν πραγμάτων, ἀστήρ ὑπάρχων λαμ-  
πρὸς καὶ φῶς ἀληθινὸν τῷ ἀνδρὶ τουτέστιν ὁ μετὰ ἀρετῆς πλοῦ-  
τος ὡς ἀστήρ ἔστιν ἔκδηλος καὶ ἀληθινὸν φῶς τοῖς ἀνθρώποις.  
Εἰ δὲ ἔχει τις τὸν πλοῦτον, γινώσκει τὰ μέλλοντα, ὅτι (αἱ) φρέ-  
νες αἱ ἀδιόρθωτοι ἐνταῦθα ἔδωκαν δίκην. Τὰ δὲ ἀρμαρτήματα ἐν  
τῇδε τῇ ἀρχῇ τοῦ Διός, ἥτοι ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ, τίς θῆ<sup>1</sup> ὑπὸ τὴν  
γῆνδιδούς ἀπόφρασιν ἀνάγκης, ἔχθρας δηλονότι τοῖς κολαζομένοις.

Στήχ. 109—149] † Σύνταξις. Οἱ ἀνθρωποι δὲ οἱ ἀγαθοὶ  
καὶ ἐνάρετοι ἔχοντες τὸν ἥλιον διαπαντὸς δύμοιον, καὶ ἐν ταῖς  
νυξὶν δύμοιον καὶ ἐν ταῖς(ἥμε)έραις διάγουσι βίον ἀλυπον, οὐ τα-  
ράσσον(τες τῇ) γῆν τῇ ἴσχυν (τῶν χ)ειρῶν, οὐδὲ τὸ ὄδωρο τὸ  
θαλάσσιον [δηλαδὴ] οὔτε π(ολεμ)οῦσι κατὰ γῆν, οὔτε ναυμα-  
χοῦσι κατὰ θάλασσαν], διὰ τὴν δίαιταν τὴν κενὴν καὶ τὴν μεταίαν;  
ἄλλοι ἔκεινοι μὲν οἱ ἀνθρωποι, οἵτινες ἔχαιρον ταῖς εὐορκίαις,  
ἥτοι τοῖς ἀγαθοῖς τρόποις καὶ ἥ(θεσι;) ?, διάγουσιν αἰῶνα (ἀλυ)-  
πον. Οἱ δὲ εἴ.., δηλονότι οἱ κακοὶ ὑπομ(ένο)υσι κόπον (μέ)γαν.  
Οσοι δὲ ἀνθρωποι (μεί)ναντες ἐκ τρίτου ἐκατέρωθι, ἥτοι ἐν  
τῷ βίῳ καὶ ἐν τῷ ἄδη, ἐτόλμησαν καὶ τήθελησαν ἀπὸ καὶ μα-  
κρὰν τῶν ἀδικιῶν παντελῶς, ἐτελείωσαν τὴν ὄδόν τοῦ Διός  
παρὰ τὴν τύρσιν καὶ τὴν πόλιν τοῦ Κρόνου, ἔνθα οἱ ἀνεμοι τοῦ  
ώκεανοῦ περιπνέουσι τὴν υῆσον τῶν μακάρων, ἔνθα<sup>2</sup> δὲ

1) Ἀντὶ τοῦ ἀσυνέτου καὶ περιφενῶς ἐρθαρμένου τίς θῆ τάχ' θη  
ἷσως γραπτέον εἴη; δικάζει τις ἔχει. Δ. Χ. Σ.

2) Ἀντὶ τοῦ ἔνθα γραπτέον, οἷμαι, ἔνθη, τὸ δὲ ἐπιφερόμενον  
ἄνθη περιγραπτέον ως παρέγγραπτον. Δ. Χ. Σ.

πῇ τοῦ καὶ εἰς χ., καὶ ἀναβιβασμῷ τοῦ τόνου, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἴῶτα μετέχος..... ἐπὶ καλοῦ, ἔλεγχος ἐπὶ κακοῦ μόνον.

**Στίχ. 50.** Ἐπιφέροισα] Ἐπάγουσα. — Τιμᾶν] Ἀξίωσιν καὶ σεμνότητα.

**Στίχ. 51.** Ἐμήσατο] Παρέπεισε δικαίως. — Πιστὸν] Ἀληθὲς καὶ ἀξιόπιστον.

**Στίχ. 62.** Ἐς ἔρανον]<sup>\*</sup> Ἔραρος ή εὐωχία παρὰ τὸ συνερᾶσθαι καὶ συνειφέρειν τι τοῖς φίλοις καὶ εὐωχεῖσθαι. Ἔραρος καὶ ή ἀνταπόδοσις, ή ἀντίχαρις, Ἰσοκράτης ἐν τῷ τῆς Ἐλένης ἐγκωμίῳ (§ 1) περὶ τοῦ Θησέως διεξιών φησι: «Καὶ τοσαῦτην χάριν ἔսχε Πειρίθω, τῷ μετασχότι τῆς ἀρπαγῆς, ὅστε, βουληθέντος αὐτοῦ μηνὶ(στεῦ)σαι κόρην τὴν Διός καὶ Αἵμητρος, καὶ παρακαλοῦτος (ἀὐτὸν) ἐπὶ (τὴν εἰς) ἄδου κατάβασιν, ἐπειδὴ συμβουλεύων οὐχ οἶδε τ' ἦν ἀπορέπειν, προδῆλους τῆς συμφορᾶς οὖσης, ὅμως αὐτῷ συνηκολούθησε, τομίζων διφελειρ τοῦτον τὸν ἔραρον, μηδετέρας ἀποστήρας τῶν ὑπὸ Πειρίθου προστατομέρων».

**Στίχ. 78.** Ζέοισαν] Ἐμβεβλήκασι δηλαδή·

**Στίχ. 79.** Κατὰ μέλην]<sup>†</sup> Ἡγουν μεληδόν.

**Στίχ. 80.** Δεύτατα]<sup>‡</sup> Ἡγουν δεύτερα.

**Στίχ. 84.** Ἀκέρδεια] Ζημία καὶ βλάβη. — Λέλογχεν]<sup>§</sup> Ἡγουν ἐκδέχεται.

**Στίχ. 86.** Σκοποῖ]<sup>¶</sup> Δεσπόται.

**Στίχ. 87—88.** Καταπέψαι]<sup>||</sup> Κατασχεῖν.

**Στίχ. 89.** Κόρω δ' ἔλεν]<sup>||</sup> Ἡγουν ἐπεσπάσατο.

**Στίχ. 90.** Ἀταν ὑπέροπλον]<sup>||</sup> Ἡγουν ὑπερμεγέθη βλάβην καὶ συμφοράν.

**Στίχ. 94.** Ἀλᾶται]<sup>||</sup> Ἡγουν ἀποτυγχάνει.

**Στίχ. 107.** Πάλιν]<sup>||</sup> Ἡγουν ὄπίσω.

**Στίχ. 111.** Ἀνεφρόντισεν]<sup>||</sup> Ἡγουν διενοήσατο καὶ ἐνεθυμήθη, ή ἐβούλεύσατο.

**Στίχ. 132.** Ἐν σκότῳ]<sup>||</sup> Αφανείᾳ καὶ ἀδοξίᾳ.

**Στίχ. 133.** Καθήμενος]<sup>||</sup> Διάγων. — Μάταν]<sup>||</sup> Ἡγουν εἰς κενὸν καὶ μηδὲν ἀξίου λόγου ἐπιδεικνύμενος.

τοῦ Θήρωνος συναντώμενος οὐ μετὰ δικασούνης, ἀλλ' ὑπὸ ἄνδρῶν φθονερῶν τε καὶ μανικῶν, θέλων ποιῆσαι τὸ θορυβόσας χρύσιον [γρ. χρύφιον], ἀδοξον, τῶν ἀγαθῶν μετὰ κακῶν ἔργων). Ἐπειδὴ ἡ ψάμμιος διαπέφευγε τὸν ἀριθμόν, τίς δύναιτο ἀν εἰπεῖν καὶ διηγήσασθαι δσα ἥδεα καὶ τερπνὰ ἐποίησεν ἐκεῖνος τοῖς ἄλλοις;

## ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Γ'.

Στ. 7. Οὕτω ποι παρέστα] Ἡγουν οὕτω πως ἐπῆλθέ μοι.

Στ. 28. Δᾶμον Ὑπερβορέων]<sup>\*</sup> Ἀντὶ τοῦ, τὸ ἔθνος τῶν Ὑπερβορέων.

Στ. 32. Στέφανόν τ' ἀρετᾶς] Ἡγουν βραβεῖον. — Στέφανόν τ' ἀρετᾶς] \* Ἡγουν δυνάμεως καὶ ἀνδρείας ἐπίσημον.

Στ. 37. Ἄγναν] Ἀδολον.

Στ. 44. Ὑπακούεμεν]<sup>\*</sup> Ἡγουν ὑποκεῖσθαι καὶ ἀναπεπταμένος εἶναι ταῖς λάθραις ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου.

Στ. 65. Ἄγῶνα νέμειν] Ἡγουν διοικεῖν.

Στ. 72. Ξενίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις] Ἡγουν θεραπεύουσι καὶ τιμῶσιν ἐστιάσεσι.

Στ. 75. Ἀριστεύει] Ὑπερέχει. — Κτεάνων] Τῶν τοῦ πλούτου κτημάτων.

## ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ'.

Στ. 20. Ὁρσαι] Ἡγουν ἐγεῖραι.

Στ. 33. Ἀτιμίας] Ἡγουν χλεύης καὶ καταφρονήσεως.

## ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ε'.

Στ. 31. Ἀλσος] Ἡγουν συνοικίας.

Στ. 53—54. Ὑγίεντα<sup>1</sup> δλέον] Τὴν μεθ' ὑγείας εὐδαιμονίαν.

## ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ζ'.

Στ. 21. Κατὰ γαῖ' αὐτὸν] \* Η κατὰ προσθετέα τῷ ἔμαρψε· ὑπερβατὸν γάρ ἔστιν· ἵνα ἡ κατέμαρψε καὶ κατέπιεν.

Στ. 58. Ἔψαυσ] Ἡγουν ἐγεύσατο.

1) Ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ γέγραπται: ὑγίας ντα. Δ. Χ. Σ.

λάμπει λαμ(πρότατα?) τὰ μὲν ἀνθή ἐκ τῆς γῆς ἀπὸ εὐθαλῶν δένδρων, ἄλλας δὲ τρέφει τὸ ὑδωρ· ἀρ' ὕντινων ἀναπλέκουσι τὰς χεῖρας ἐν δρυμοῖς καὶ ἐν στεφάνοις, διὰ τῶν ὅρθῶν καὶ δικαίων βελῶν (γρ. βουλῶν) καὶ κρίσεων τοῦ 'Ραδαμάνθυος· θν δ πατήρ, δ Κρόνος, ἔχει συγκάθεδρον αύτῷ ἐτοιμον, δ ἀνὴρ τῆς Θέας τῆς ἔχοντος θρόνον ὑπέρτατον καὶ ἔξοχώτατον πάντων. Ο Πηλεύς τε καὶ Κάδμος συγκαταλέγονται καὶ συναριθμοῦνται τούτοις τὰς τῶν Μακάρων γήσους λαχοῦσιν οἰκεῖν. Καὶ ή μήτηρ δὲ ἐπεμψε τὸν Ἀχιλλέα, ἐπει ἔπεισε ταῖς ίκεσίαις τὴν ψυχὴν τοῦ Διός· δστις Ἀχιλλεὺς ἀπέκ(τεινε) τὸν "Εκτορα, τὸν ἰσχυρὸν καὶ ἀμαχὸν κίονα τῶν Τρώων" ἔδωκε δὲ καὶ τὸν Κύκνον τῷ θανάτῳ, καὶ τὸν παῖδα τῆς ήμέρας τὸν Διθίοπα.

Στίχ. 149—180]† Σύνταξις. Πολλά μοι βέλη ταχέα εἰστιν ἔνδον τῆς βελοθήκης ὑπὸ τοῦ ἀγκῶνος, ητοι πολλὰ νοήματα ὁξέα (ὑπάρχο)υσιν ἔνδον τῆς διανοίας φωνοῦντα πλουσίοις τοῖς σοφοῖς καὶ συνετοῖς ἀνθρώποις· εἰς δὲ τ(οὺς πολ)λοὺς καὶ χυδαιοὺς ἀνθρακούσι καὶ δέοντας ἐρμηνέων. Ο πολλὰ ἐπιστάμενος καὶ γνώσκων φύσει, ξγουν ἀπὸ φύσεως, σοφός ἐστιν· οἱ δὲ ἀπὸ μαθήσεως γινόμενοι σοφοί καὶ οὐκ ἀπὸ μαθήσεως (sic) δηλοντί, ὥστερ κόρακες φλύαροι βιώσι συγκεχυμένας φωναῖς ἀτελειώτως πρὸς τὸν θεῖον δρυγά τοῦ Διός, ητοι τὸν ἀετόν. Ωψυχὴ καὶ διάνοια, τανῦν ἔπειχε καὶ θύμε τὸ τόξον, ητοι τὸν λόγον, κατὰ τοῦ σκοποῦ. Φέρε· τίνα βάλωμεν, ξγουν ἐγκωμιάσωμεν, αὔθις πέμποντες διστούς ἐνδόξους ἀπὸ ήμέρας (γρ. ήμέρου) καὶ φιλικῆς φρενός. Τάνυσον ἐπὶ τὸν Ἀκράγαντα, ξγουν τὸ τόξον. Ἐγὼ λέγω λόγον μεθ' δρκου κατὰ ἀληθῆ διάνοιαν, μη τίνα πόλιν ἐφ' ἔκατον ἐτῶν τεκεῖν ἀνδρα εὐεργέτην πρὸς τοὺς φίλους ἐν ταῖς ἐσυτοῦ φρονήσει καὶ μεγαλοδωρότερον κατὰ τὴν χεῖρα τοῦ Θήρωνος. (Ἀλλὰ<sup>1</sup> ή μῆρις ἐπέβη ἐπὶ τὸν αἶνον

4) Ἐκ τῶν μετοχῶν συναντώ μενος καὶ θέλων τεκμήρωτ<sup>2</sup> ἐν τις μάλιστα, ὅτι δὲ μὲν σχολιαστῆς οὗτος ἔγραψεν ὅδε: ἀλλ' δικρος, ξγουν ἡ δερις, ή καὶ ἀπλούστερον ὅδε: ἀλλ' δικρος, η δερις, ἔτερος δὲ τις δεστερον ἐπογράφων παραλιπών τὸ: δικρος, ξγουν ἀπέδειξεν αὐτὸν σολοικίζοντα. Δ. Χ. Σ.

τοῦ Θήρωνος συναντώμενος οὐ μετὰ δικαιοσύνης; ἀλλ' ὅπ' ἀνδρῶν φθονερῶν τε καὶ μανικῶν, θέλων ποιῆσαι τὸ θορυ-  
βῆσαι κρύβοιν [γρ. κρύφιον], ἀδοξον, τῶν ἀγαθῶν μετὰ κακῶν  
ἔργων). Ἐπειδὴ ἡ ψάμμος διαπέφευγε τὸν ἀριθμόν, τίς δύναιτο  
ἄν εἰπεῖν καὶ διηγήσασθαι ὅσα ἦδεα καὶ τερπνὰ ἐποίησεν ἔκει-  
νος τοῖς ἄλλοις;

## ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Γ'.

Στ. 7. Οὗτῳ ποι παρέστα] Ἡγουν οὕτῳ πως ἐπῆλθέ μοι.

Στ. 28. Δᾶμον Ὑπερβορέων]\* Ἀυτὶ τοῦ, τὸ ἔθνος τῶν Ὑπερ-  
βορέων.

Στ. 32. Στέφανόν τ' ἀρετᾶς] Ἡγουν βραβεῖον. — Στέφα-  
νόν τ' ἀρετᾶς] \* Ἡγουν δυνάμεως καὶ ἀνδρείας ἐπίσημον.

Στ. 37. Ἀγνάν] Ἀδοιλον.

Στ. 44. Υπακουέμεν] \* Ἡγουν ὑποκεῖσθαι καὶ ἀναπεπτα-  
μένος εἶναι ταῖς λάβραις ἀκτῖσι τοῦ ήλιου.

Στ. 65. Ἀγῶνα νέμειν] Ἡγουν διοικεῖν.

Στ. 72. Ξενίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις] Ἡγουν θερα-  
πεύονται καὶ τιμῶσιν ἐστιάσεσσι.

Στ. 75. Ἀριστεύει] Ὑπερέχει. — Κτεάνων] Τῶν τοῦ πλού-  
του κτημάτων.

## ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ'.

Στ. 20. Ὁρσαι] Ἡγουν ἐγείραι.

Στ. 33. Ἀτιμίας] Ἡγουν χλεύης καὶ καταφρονήσεως.

## ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ε'.

Στ. 31. Ἀλσος] Ἡγουν συνοικίας.

Στ. 53—54. Ὑγίειντα<sup>1</sup> δλέον] Τὴν μεθ' ὑγείας εὐδαι-  
μονίαν.

## ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ζ'.

Στ. 21. Κατὰ γαῖ' αὐτὸν] \* Η κατὰ προσθετέα τῷ ἔμαρψε  
ὑπερβατὸν γάρ ἔστιν· ἵν' ἡ κατέμαρψε καὶ κατέπιεν.

Στ. 58. Ἐψαυσ] Ἡγουν ἐγεύσατο.

1) Ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ γέγραπται ὑγίαιντα. Δ. Χ. Σ.

δέ, ήγουν ἡ ἀθηναῖς φιλεῖ αὐτὴν διαπαντός· καὶ ὁ Ζεὺς ὁ πατὴρ πάντων φιλεῖ αὐτὴν κατὰ πολὺ· φιλεῖ δὲ καὶ ὁ π(αῖς) αὐτῆς ὁ φέρων τὸν κισσόν, ήγουν ὁ Διόνυσος (ῷ ἐστιν ὁ κισσός ἀφιερωμένος). Φασὶ δὲ διάγειν ζωὴν μὴ ἔχουσαν τέλος περὶ δλον τὸν χρόνον τῇ θεᾳ τῇ τῇ<sup>1</sup> λευκοθέᾳ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ σὺν ταῖς θυγατράσι ταῖς θαλασσίαις τοῦ Νηρῆος.

Στίχ. 55—108] † Σύνταξις. "Οὐτως καὶ κατὰ ἀληθειαν οὐδαμῶς ἐστι φανερὸν τὸ τέλος τοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ διακεκριμένον ὑπάρχει δόπταν ήμετες τελευτήσωμεν ήμέραν τὴν παῖδα τοῦ ἥλιου ἡ(συχο)ν σὺν ἀγαθῷ ἀβλαβεῖ καὶ . . . . στῷ. Τὰ δεύματα δὲ δίλλοτε ἀλλα ἔρχονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δηλονότι καὶ μετὰ τέρψεων καὶ πόνων τε καὶ μόρθων. οὕτω δὲ καὶ ἡ μοῖρα, ητοι ἡ τύχη, ητις ἔχει τήνδε τὴν πατρών καὶ εὐφραντικὴν εὐδαιμονίαν δλέψι τε θεο(πέ)μπτῳ, ήγουν εὐδαιμονίᾳ παρὰ θεοῦ ὡρημημένη, καὶ ἐπάγει καὶ κομίζει βλάβη(ν) ηντινα (γρ. ἴσως: τὴν ἐν<sup>2</sup>) ἀλλωρίαν πάντεστραμμένην" ἀφ' οὐπερ χρόνου υἱὸς δ μόριμος, ητοι δ κατὰ μοῖραν αὐτῷ γενόμενος, ήγουν δ Οἰδίπους, ἀπέκτεινε τὸν Λάσιον τὸν αὐτοῦ πατέρα. Καὶ γὰρ τὸ μαντευθὲν ἐν τῷ χρηστηρῷ τοῦ ('Από)λλωνος, τὸ ἔκπαλαι λειλεγμένον ἐπλήρωσεν. Ἰδούσα δὲ δέξεια ἡ Ἐρινύς, ἡ ἔφορος τῶν ἀδικουμένων θεά, φονευθῆναι ἐποίησε τὸ γένος αὐτοῦ τὸ πολεμικὸν καὶ γενναῖον, τοὺς υἱὸνς αὐτοῦ δηλαδὴ τὸν Πολυνείκη καὶ 'Ετερόκλη (γρ. Ἔτεοκλῆ) δι' ἀλληλοφονίας<sup>3</sup> ὑπελείφθη δὲ δ Θέρσανδρος ζώπυρον τοῦ Πολυνείκους, τι(μώμενον) ἐν μάχαις τοῦ (πολ)έμου καὶ ἐν ἀγῶσι νέοις, δνθος τῆς 'Αλδραστίδος, βοηθὸς τοῖς οἰκοῖς" ἀφ' οὖ Θερσάνδρου τὸν υἱὸν τοῦ Αἰνησιδάμου, τὸν νῦν ἔγκωμιαζόμενον<sup>3</sup>, ἔχοντα τὴν φίλαν καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ σπέρματος προ-

<sup>1)</sup> Ἀντὶ τοῦ πλημμελοῦς τῷ τῇ γραπτέον, ὡς ξοικε, τε τάχθαι. Δ. X. Σ.

<sup>2)</sup> Οὐκ εἰκότως, οἶμαι, Σακελλίων τῷ ηντινα δυσχερείνων πειρᾶται κινεῖν. Ἐπειδὴν γὰρ τάχιστα τῷ ηντινοῦν, ηντινα δήποτε συνωνύμως ληφθῆ, εὐ κείμενον φανήσεται. Δ. X. Σ.

<sup>3)</sup> Βν τῷ σχολίῳ γέγραπται ἡμαρτημένως δῆτας τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰνησιδάμου, τοῦ κῦν ἔγκωμιαζομένου, οὐδὲν δὲ ἔγω δκνήρες διώρθωσα. Δ. X. Σ.

ρέους· ὑπὸ τούτων γάρ ὁ θεός ἔγαν θρησκεύεται, ὡς ὁ Πίνδαρος  
ἔφη ἀλλαχοῦ (Ολ. Εἰδ. Γ', 24—29):

.....Τάν ποτε  
"Ιστρου ἀπὸ σκιαρῆν παγᾶν ἔντεκεν  
Ἄμφιτρυωνάδας,  
Μνεὺς τῶν Οὐλυμπίᾳ καλλιστον ἄθλων,  
Δῆμον Ὅπερβορέων πίσας, Ἀπόλ-  
λωνος θερέποντα.....

Καὶ φερένικος<sup>1</sup>:

'Αμφὶ δ' Ὅπερβορέων, οἱ τ' ἔσχατα ναιετάουσι  
νηῷ ὥπ' Ἀπόλλωνος.....

Στ. 65. Τάνυεν] Ἡγουν ἔθυεν, ἢ ἐπέσπευδεν.

Στ. 72. Κῦδος] Δείπτει ἢ ἐπὶ.

Στ. 73. Μὴ βαλέτω με!] Μηδεῖς μοι μεμφέσθω, εἰ ἀνεμνή-  
σθην τῆς ἐν παισὶ νίκης τοῦ Μελησίου.—Φθόνος] Ἡγουν μέμ-  
ψις καὶ δὲ ψόγος.

Στ. 99. Ἐπίνικον] Ἡγουν ἐπινίκιον ὅμνον.

Στ. 108. Διπαρὸν] Ἡγουν λαμπρὸν καὶ ἐπίδοξον.

Στ. 109. Κόσμον] Κόσμον τὸν στέφανόν φησι καὶ τὴν νίκην.

#### ΟΑΥΓΜΗΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Θ'.

Στ. 36. Πάντα] Πανταχοῦ.

Στ. 38. Μοιριδίω] \*Ἡγουν τῇ ἐκ θεῶν καὶ πεπρωμένης,  
ἥτις οὐδὲν ἔτερὸν ἔστιν ὅτι μὴ τὴν οὐρανίων σωμάτων ἐπὶ<sup>2</sup>  
τὰ κάτω ἐνέργεια. Δεῖ γάρ αἰστέρας τινὰς συντελεῖν τῇ τοῦ  
ποιητοῦ γενέσει· ὠροσκοποῦντος γάρ τοῦ Ζυγοῦ, καὶ τῆς τού-  
του χυρίας ἐν καλῷ τοῦ οὐρανοῦ γενομένης, ἀριστος δὲ τεχθεὶς  
ἔσται, μελῶν ἢ ἐπῶν ἐργάτης. — Μοιριδίω] \*Ἡγουν προςφειτ  
καὶ τῇ ἐκ γενέσως καὶ φύσεως ἐνούσῃ μοι. — Παλάμα] Ἄντι  
βιοθείας καὶ συνεργείας.

1) Ὁ αὐτὸς ἵσως τῷ παρ' Ἀθηναῖφ μνημονευομένῳ (Δειπνος. Γ', 44). Τοῦ ποιητοῦ τούτου μέμνηται καὶ Ἱωάννης ὁ Τζέτζης ἐν ταῖς Χι-  
λιάδειν (Ζ', c. 651, 676 καὶ 680), ἔνθα καὶ τὸ ὅδε παρατιθέμενον δίστιχον  
φέρεται πληρέστερον. Ὁθεν καὶ ἐκ τούτου ἔπεισιν εἰκάζειν Τζέτζην εἶναι  
τὸν τάδε τὰ σχόλια φιλοπονήσεντα.

**Στ. 46. Πύλων σταθεῖς]** Ἀντὶ ὑπερμηχῶν τῆς Πύλου.

**Στ. 47. Ἐφαδεί]** Ἡγουν ἀντίσθαινε καὶ ἐκαντοῦστο.

**Στ. 56. Κεπεὶ τό γε λοιδορῆσαι]**\* Διὰ γὰρ τὴν ἔσυτοῦ καύχησιν εἰς θεῶν λοιδορίας ἔξοχεῖται δοκεῖ παραδείγματι γὰρ χρησάμενος τοῦ Ἡρακλέους, ἀνδρὸς θροῖς ἀντιστῆναι τολμήσαντος, ἐκ θείας τινὸς συνεργείας τὰ ἔσυτοῦ διῆσχυρότεσται, ἥγουν (στ. 38):

Σὺν μαριδίῳ πελέμει  
Ἐβαίρετον Χαρίτων νέμορε;  
Κάποιον.....

—**Δοιδορῆσαι]** Ἡγουν κακολογεῖν καὶ ὑβρίζαι.

**Στ. 65. Διὸς αἴσα]**\* Τοῦτο φησιν, ἐπεὶ δὲ Δευκαλίων, ὑποθεμένου τοῦ Προρυθέως, τεκτηνάμενος λάρνακα καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας ἀνέβη. Ζεὺς δὲ πολὺν θετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέον τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὡς τε διαφθαρῆσαι πάντας ἀνθρώπους. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῶν ὑδάτων φερόμενος ἐφ' ἡμέρας ἐννέα καὶ νύκτας ἵσας, τῷ Παρνασσῷ περιέσχει, κάκει, τῶν διμήρων παυλαν λαβόντων, ἐκβάς ἔθυσε Διὸν Φυξίω. Ζεὺς δὲ πέμψας Ἐρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψεν αἰτήσαι διτι βούλεται· δὲ διτεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ Διὸς εἰπόντος, ὑπὲρ κεφαλὴν ἔβαλλεν αἰρών λάσας, τουτέστι λίθους. Καὶ οὓς μὲν ἔβαλλεν δὲ Δευκαλίων, ἀνδρες ἐγίνοντο<sup>1)</sup>, οὓς δὲ δὲ ή Πύρρα, γυναῖκες. Διὸ καὶ δὲ Πίνδαρός φησι: Διὸς αἴσα, ἥγουν τῇ τοῦ Διὸς γνώμῃ καὶ βουλῇ καὶ χρησμῷ.

**Στ. 77. Ὄδατος σθένος]**\* Τὸν διμήρον λέγει· ἐπὶ γὰρ τοῦ σφοδρῶς καταφερομένου ὑετοῦ λέγεται.

**Στ. 112. Ἐμβαλεν]** Ἡγουν προεπέλασσεν.

**Στ. 119. Δαμασιμβρότου]** Τῆς ἀνδροφόρου.

**Στ. 140—141. Οσσα βοᾶ]** Ἀντὶ εὐφημίᾳ.

**Στ. 155. Ωρουσαν]** Ὡρμησαν.—**Ελέσθαι]** Ἡγουν κτᾶσθαι καὶ λαβεῖν.

**Στ. 156. Διευ δὲ θεοῦ]** Ἡγουν χωρὶς θείας ἢ φυσικῆς βοηθείας.

1) Ἐγγραφα ἐγίνοντο ἀντὶ διέγενοντο. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 157. Σκαιότερον]** Συγχριτικὸν ἄντι ἀπολελυμένου. Θελει δὲ εἰπεῖν, δτὶ ἀμεινόν ἐστιν ἀφίστασθαι τῶν ἐπιτηδεύσεων, αἵς οὐκ εὐφυῶς τις προσφέρεται, καὶ ἐπιχειρεῖν ταῖς ἐκ φύσεως ἥμιν ἐπιβαλλούσαις.

**Στ. 163. Ὁρθιον]** Ἡγουν ἔξακουστον.

#### ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ι'.

**Στ. 17. Νέμει γάρ ἀτρέκεια]** Ἡγουν δικαιοσύνη νέμει καὶ διοικεῖ τὴν πόλιν τῶν Δοκρῶν, ὡς καὶ τὸ ('Ολ. Γ', 21): Ἀγρε-  
κής Ἐλλαροδίκας, ἄντι δὲ δίκαιος.

**Στ. 104. Τὸ πάλιν ζῆδη]** Ἡγουν τὸ ἐναντίον τῇ νεότητι,  
τουτέστι τὸ γῆρας.

**Στ. 121. Παρ' Ολύμπιον]** Ἡγουν τὸν ἐν Ολυμπίᾳ.

#### ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΔ'.

**Στ. 6. Ὁρκιον]** Ἄντι μαρτύριον.

**Στ. 17. Στρατὸν]** Ἄντι τοῦ δῆμον καὶ λαόν.

**Στ. 20. Ἐμφυές]** Ἐμφυτον. — Διθων ἀλώπηκ] Ἡγουν ἡ  
θερμὴ καὶ πονηρά.

#### ΟΔΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΒ'.

**Στ. 13. Τῶν δὲ μελλόντων]\*** Οἱ περὶ τῶν μελλόντων, φησί,  
βουλευόμενοι, οὐδὲν ἀνύουσιν· ἀδῆλα γάρ καὶ ἀφανῆ εἰσι· τὰ  
ἐκβῆσθμενα. Ταῦτά τοι καὶ τῶν βεβουλευμένων τὸ τέλος πολ-  
λοῖς παρὰ προεδοκίαν ἀπέβη. Διὶ φραδαῖ<sup>1</sup> γοῦν, Ἡγουν αἱ βουλαὶ  
καὶ γνώσεις τῶν ἐσομένων, τετύφλωνται καὶ τυφλώττουσιν, Ἡ-  
γουν ἀπατῶνται<sup>2</sup> δύεν καὶ τυφλοὶ δνειροὶ οἱ ἀπατηλοὶ καὶ  
ψευδεῖς.

**Στ. 15. Ἐμπαλιν]** Ἡγουν ἀνάπαλιν.

**Στ. 18. Πεδάμειψαν]\*** Κακῶς διὰ τοῦ πε γέγραπται<sup>3</sup> καὶ  
οὐκ ἔστι μία λέξις ἀλλὰ δύο<sup>4</sup> καὶ δεῖ γράφειν: πόδ' ἀμειγαρ<sup>5</sup>,  
Ἡγουν μετέβησαν<sup>6</sup> ἀμείβειν γάρ τὸν πόδα ἔστι τὸ μεταβαίνειν  
καὶ ἐναλλάσσειν αὐτὸν κατὰ τὴν πορείαν.

1) Ἐν τῷ τοῦ Σακκελ. ἀπογράψω γέγραπται φράδαι. Δ. Χ. Σ.

2) Οὐδεμάθεν διλοθέν ἔστι γνωστή ἡ διόρθωσις αὕτη. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 46.** Πύλον σταθεὶς] \*Αντὶ ύπερμαχῶν τῆς Πύλου.

**Στ. 47.** Ἐρειδε] \*Ηγουν ἀντέβαινε καὶ ἐναντιοῦτο.

**Στ. 56.** Ἐπεὶ τό γε λοιδορήσαι] \* Διὰ γὰρ τὴν ἑαυτοῦ καύχησιν εἰς θεῶν λοιδορίας ἔξοκεῖται δοκεῖ παραδείγματι γὰρ χρησάμενος τοῦ Ἡρακλέους, ἀνδρὸς θεοῖς ἀντιστῆναι τολμήσαντος, ἐκ θεας τινὸς συνεργείας τὰ ἑαυτοῦ διῆσχυρίζεται, ηγουν (στ. 38):

Σὺν μοιρίδιῷ παλέμη  
Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομε:  
Καὶ πον.....

—Δοιδορήσαι] \*Ηγουν κακολογεῖν καὶ ὑβρίσαι.

**Στ. 65.** Διὸς αἴσα] \* Τοῦτο φησιν, ἐπεὶ δὲ Δευκαλίων, ὑποθεμένου τοῦ Προμηθέως, τεκτηνάμενος λάρνακα καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας ἀνέβη. Ζεὺς δὲ πολὺν θετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὡς τε διαφθαρῆναι πάντας ἀνθρώπους. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῶν ὑδάτων φερόμενος ἐφ' ἡμέρας ἐννέα καὶ νύκτας ἵσας, τῷ Παρνασσῷ περιίσχει, κἀκεῖ, τῶν δμῆρων παῦλαν λαβόντων, ἐκβάς ἔθυσε Διὸν Φυξίῳ. Ζεὺς δὲ πέμψας Ἐρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψεν αἵτησαι διτοι βούλεται· δὲ αἱτεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ Διὸς εἰπόντος, ὑπὲρ κεφαλὴν ἔβαλλεν αἱρών λάξας, τουτέστι λίθους. Καὶ οὓς μὲν ἔβαλλεν δὲ Δευκαλίων, ἀνδρες ἐγίνοντο<sup>1</sup>, οὓς δὲ δὲ Πύρρα, γυναικες. Διὸς καὶ δὲ Πίνδαρός φησι: Διὸς αἴσα, ηγουν τῇ τοῦ Διὸς γνώμῃ καὶ θουλῇ καὶ χρησμῷ.

**Στ. 77.** Ὁδατος σθένος] \* Τὸν δμῆρον λέγει· ἐπὶ γὰρ τοῦ σφοδρῶς καταφερομένου ὑετοῦ λέγεται.

**Στ. 112.** Βρμβαλεν] \*Ηγουν προσεπέλασεν.

**Στ. 119.** Δαμασιμβρότου] Τῆς ἀνδροφόρου.

**Στ. 140—141.** Οσσα βοᾶ] \*Αντὶ εὐφημίᾳ.

**Στ. 155.** Ωρουσαν] \*Ωρμησαν.—Ελέσθαι] \*Ηγουν κτᾶσθαι καὶ λαβεῖν.

**Στ. 156.** Δνευ δὲ θεοῦ] \*Ηγουν χωρὶς θείας ἢ φυσικῆς βοηθείας.

1) Ἔγραψα ἵγινοντο ἀντὶ διένοντο. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 157. Σκαιότερον]** Συγχριτικὸν ἄντι ἀπολελυμένου. Θέλει δὲ εἰπεῖν, δτι ἀμεινόν ἐστιν ἀφίστασθαι τῶν ἐπιτηδεύσεων, αἵς οὐκ εὑφυῶς τις προσφέρεται, καὶ ἐπιχειρεῖν ταῖς ἐκ φύσεως ἡμῖν ἐπιβαλλούσαις.

**Στ. 163. Ὁρθιον]** Ἡγουν ἔξακουστον.

#### ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ι'.

**Στ. 17. Νέμει γάρ ἀτρέκεια]** Ἡγουν δίκαιοσύνη νέμει καὶ διοικεῖ τὴν πόλιν τῶν Λοκρῶν, ὡς καὶ τὸ (Ολ. Γ', 21): Ἀτρεκῆς Ἐλλαροδίκας, ἄντι δ δίκαιος.

**Στ. 104. Τὸ πάλιν ἥδη]** Ἡγουν τὸ ἐναντίον τῇ νεότητι, τουτέστι τὸ γῆρας.

**Στ. 121. Παρ' Ολύμπιον]** Ἡγουν τὸν ἐν Ολυμπίᾳ.

#### ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΑ'.

**Στ. 6. Ὅρκιον]** Ἄντι μαρτύριον.

**Στ. 17. Στρατὸν]** Ἄντι τοῦ δῆμον καὶ λαόν.

**Στ. 20. Ἐμφυὲς]** Ἐμφυτον. — Διθων ἀλώπηξ] Ἡγουν ἡ θερμὴ καὶ πονηρά.

#### ΟΔΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΒ'.

**Στ. 13. Τῶν δὲ μελλόντων]\*** Οἱ περὶ τῶν μελλόντων, φησί, βουλευόμενοι, οὐδὲν ἀνύουσιν· ἀδηλα γάρ καὶ ἀφανῆ εἰσι· τὰ ἔκβησόμενα. Ταῦτά τοι καὶ τῶν βεβουλευμένων τὸ τέλος πολλοῖς παρὰ προδοκίαν ἀπέβη. Αἱ φραδαὶ<sup>1</sup> γοῦν, Ἡγουν αἱ βουλαὶ καὶ γνώσεις τῶν ἐσομένων, τετύφλωνται καὶ τυφλώττουσιν, Ἡγουν ἀπατῶνται· δθεν καὶ τυφλοὶ δνειροὶ οἱ ἀπατηλοὶ καὶ ψευδεῖς.

**Στ. 15. Ἐμπαλιν]** Ἡγουν ἀνάπαλιν.

**Στ. 18. Πεδάμειψαν]\*** Κακῶς διὰ τοῦ πε γέγραπται· καὶ οὐκ ἔστι μία λέξις ἀλλὰ δύο· καὶ δεῖ γράφειν: πόδ' ἀμειψαρ<sup>2</sup>, Ἡγουν μετέβησαν ἀμειψειν γάρ τὸν πόδα ἐστὶ τὸ μεταβαίνειν καὶ ἐναλλάσσειν αὐτὸν κατὰ τὴν πορείαν.

1) Ἐν τῷ τοῦ Σακκελ. ἀπογράψω γέγραπται φράδαι. Δ. Χ. Σ.

2) Οὐδαμόδεν διλοθέν ἔστι γνωστή ἡ διόρθωσις αὕτη. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 26. Ἰσθμοῖ] Ἐν Ἰσθμῷ.**

**ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΓ'.**

**Στ. 18. Ἀγλαταν]** Ἡγουν λαμπρότητα καὶ δόξαν.

**Στ. 32. Ἀροι]** Ἡγουν ἡ κατὰ τὰ πολεμικὰ ἐμπειρία.

**Στ. 49. Αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται]**\* Ἡγουν ἡ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀρετὴ ἀναγέγραπται ἐν Ὁλυμπίᾳ· τὸ γὰρ ἀραχεῖσθαι ἐνταῦθα οὐχ ἀπλῶς πρόσκειται, ἀλλ’ ἐπὶ τῆς συνήθους αὐτοῦ σημασίας. Τοῖς γὰρ νενικηκόσι τὰ Ὁλύμπια, ὡς ἔστιν ίδειν παρὰ Παυσανίᾳ (ἐν Β' Ἡλειακ.), καὶ εἰκόνες καὶ γραφαὶ ἀνετίθεντο, ἐπιγράμματα ἔχουσαι, δηλοῦντα τὴν πατρίδας καὶ τὸν πατέρα καὶ τοῦνομα τοῦ νενικηκότος ἦντινα δήποτε νίκην. Εἰκὼν οὖν ἡ γραφὴ τοῦ Θεσσαλοῦ ἀνέκειτο ἐν Ὁλυμπίᾳ, μνημεῖον τῆς ἐκ τοῦ δρόμου νίκης αὐτοῦ· ἣν δὴ καὶ αἴγληρ ποδῶν φησιν ἐνταῦθα δι ποιητής, δτι ἡ νίκη ἐπιδόξους καὶ λαμπροὺς τοὺς ἄνδρας ἀποδείκνυσι.

**Στ. 69. Ἐγώ δὲ ἔστις ἐν κοινῷ σταλεῖς]**\* Τουτέστι κήρυξ καὶ ἐγκωμιαστὴς τῆς ἀρετῆς ὑμῶν γενόμενος, καὶ ἀνυμνῶν τὴν τῶν προγόνων ὑμῶν ἐμπειρίαν, τὴν περὶ τὰ πολιτικὰ λέγω καὶ πολεμικά, καὶ ταῦτα περὶ τῆς Κορίνθου λέγων οὐ ϕεύσομαι.

**Στ. 107. Κοιτάζατο νόκτ<sup>2</sup>]** Ἡγουν καθεύδησεν.

**Στ. 108. Χρήσιος]** Ηρομαντείας.

**Στ. 117.—118. Κούφαν]** Ἡγουν εὔχερη καὶ ῥαβδίαν καὶ εὔκολον.

**Στ. 147. Ἐν θεῷ]** Ἡγουν δὲ θεὸς γεμὲν τελέσαι καὶ πληρώσαι τὸ ἐλπιζόμενον.

**Στ. 156. Εὑερχές ἀλσος]**\* Τὴν Αἴγινάν φησι· καὶ ἐν Δὲ τῶν Νεμεακῶν Εἶδει τὴν αὐτὴν εὔκυργαν ἔδος καλεῖ. Ζήτει ἐμεῖ.

**ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΔ'.**

**Στ. 14. Ταμίαι]** Ἡγουν χορηγοί καὶ ἐπίτροποι.

**Στ. 24. Λυδίω]** Ἡγουν Λυδιστὶ ἡρμοσμένη.

**Στ. 25. Τρόπω]** Μελωδία.

## \*ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Α'.

Τὸ προσάρισμα προςφωνητικόν.

Τοῦ σοφωτάτου μαγίστρου σχόλια.

Πινδάρου Πύθια<sup>\*</sup> Κυράζοι (γρ. Κιράζοι), ἔθνος περὶ τὸν Παρνασσόν, τοὺς εἰς τὴν Πυθίαν<sup>1</sup> ιόντας λοχώντες ἀνήρων. Εὐρύλοχος οὖν δὲ Θεσσαλὸς Ἀμφικτύονας συμπαραλαβόν, ἐπιθέμενος αὐτοῖς κατεστρέψατο· ἀνθ' ὧν ἀμαιοῖσθην τῆς νίκης καθίστησι πανήγυριν τῷ Ἀπόλλωνι, τὰ λεγόμενα Πύθια, τελουμένην κατὰ χρόνους πέντε, ὡς καὶ ἡ τῶν Ολυμπίων. Πυθῶν δὲ ἔκαλετο διὰ τὸ σεσῆθιμαι ἔκει τὸν ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνηρημένον δράκοντα· πύθω γὰρ τὸ σῆπω· ἢ διότι οἱ δεόμενοι περὶ τινῶν μαχεῖν ἔκεισε ἀφικνούμενοι ἐμάρανθανον. Ποιεῖται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος κιθάραν, δτὶ τε αὐτὸς ἐν μουσικῇ ἔδει τὰ ποιήματα, καὶ δτὶ ἡ παροῦσα ἑορτή, καθ' ἣν ποιεῖται τοὺς ὅμινους, τοῦ Ἀπόλλωνος ἦν εἰ καὶ τινές φασι διὰ τοῦτο πρὸς τὴν φόρμιγγα ποιεῖσθαι τὸν λόγον, διότι Τέρων αὐτῷ χρυσῆν κιθάραν ὑπέσχετο, ἵνα αὐτὸν ἀναμνήσῃ.

Στ. 1. Χρυσέα φόρμιγξ] Χρυσῆ ὡς κιθάρα.

Στ. 2. Ιοπλοκάμων] Ἀνθηρὸν ἔχουσῶν τὸν πλόκαμον, δποῖόν ἔστι τὸ ίον.

Στ. 3. Σύνδικον] Σύντροπον, κοινόν. — Κτέανον] Κτῆμα· κιθαρίζοντι γὰρ τῷ Ἀπόλλωνι αἱ Μοῦσαι χαρεῖσσι.

Στ. 4. Τᾶς] Τῆς κιθάρας.—Βάσις] Ὁ ρυθμός. — Ἀγλαταῖς] Εὐφροσύνης. — Βάσις ἀγλαταῖς]<sup>2</sup> Τὸ βάσις οἱ μὲν τὸν ρυθμὸν νοοῦστε· τῆς γὰρ κιθάρας δὲ ρυθμὸς ἀκούει, ἥγουν κατὰ τὸ μέλος ἔκεινης συντίθεται· οἱ δὲ διὰ τοὺς τῶν χορευτῶν πόδας· ἀκούουσι γὰρ ἔκεινοι τῆς κιθάρας· τουτέστιν, δποῖόν ἔστι τὸ μέλος. αὐτῆς, καὶ οὔτοι κινοῦνται. Δέγει δὲ τὴν βάσιν ἀρχὴν ἀγλαταῖς, ἢ διότι δὲ ρυθμὸς τὸ πᾶν ἔστι τοῦ λόγου, ἢ δτὶ ἡ κατ' ἀρχὰς τοῦ χοροῦ κίνησις μεγίστης εὐφροσύνης ὑστερεον ἀτομοῦ ἐσομένης ἀρχῆς ἔστιν.

1) Ἀντὶ τοῦ πεπλημμελημένου Ηυθίεν γράφει Ηυθῶνε. Α.Χ.Σ.

Στ. 5. Πείθονται] Ὑπακούουσιν.—'Αοῖδοι] Οἱ μελῳδοὶ.—Σάμασιν] Τοῖς παρὰ σοῦ τύποις, ἥγουν, ὅπως αὐτῇ τὰ μέλη τυπώσῃς, καὶ ἡ παρ' ἔκείνων φόδη φέρεται.

Στ. 6. 'Αγησιχόρων] Τῶν τοὺς χοροὺς ἀγόντων πρὸς γὰρ τὰ ἄσματα καὶ οἱ χοροὶ ἄγονται.

Στ. 7. 'Αμβολᾶς] Ἡγουν ἄσματος, ἀπὸ τοῦ ἀναβάλλομαι τὸ προοιμιάζομαι.—Τεύχης] Ποίησ. — 'Ελελιζομένα] Κινουμένη τοῖς χρούμασιν.

Στ. 8. Καὶ τὸν αἰχματὰν] Ὄν Ζεὺς δίκην αἰχμῆς φέρει.—Κεραυνὸν σβεννύεις]<sup>\*</sup> Ἡτοι τὸν Δία<sup>1</sup> τῆς ὁργῆς παύεις καὶ μειλίχιον καθίστας, δόπταν ἀκούνη σου.—Σβεννύεις] Παύεις, πράμνεις.

Στ. 9. 'Αενάου πυρὸς] Τοῦ ἀιδίου<sup>2</sup> ἀσβεστον γὰρ τὸ πῦρ τοῦ παρὰ τῷ Δίτι κεραυνοῦ.

Στ. 9—10. Εὔδει] Καθεύδει, ὑπνοῖ.—'Ανὰ σκάπτω Διὸς] Τῇ ῥάβδῳ τοῦ Διός.—Εὔδει δ' ἀνὰ σκάπτω]<sup>\*</sup> Φασὶν δτι ἐν τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ ἀετὸς κάθηται, δεικνύων τὸ τοῦ Διὸς ἥγεμονικόν; ἐπειδὴ οὕτος βασιλεὺς ἀπάντων πτηνῶν δύτινα ἀετόν, φησίν, ἀκούοντα τῆς Ἀπόλλωνος κιθάρας, εἰς ὑπνον τρέπεσθαι θελγόμενον τῇ φόδῃ.

Στ. 10—11. 'Ωκεῖαν] Ταχεῖαν.—'Αμφοτέρωθεν] Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν αὐτοῦ.—Χαλάζαις] Χαλάσσας, καταγαγών.

Στ. 13—14. 'Αρχὸς οἰωνῶν] Οἱ ἡγεμῶν τῶν ὄρνεων.—Κελαινῶπιν] Τὴν εἰς σκότος τοὺς ὄφθαλμοὺς ἔγουσαν. — Οἱ] Αὔτῷ. — Νεφέλαν] Ἡγουν τὸν ὑπνον.

Στ. 15. 'Αγκύλω χρατὶ] Τῇ ἐστραμμένον ῥάμφος ἔχοντη κεφαλῇ αὐτῆς.—Βλεφάρων] Τῶν ὄφθαλμῶν.

Στ. 16. —'Αδὸν] Γλυκύ. — Κλαῖστρον<sup>2</sup>] Κλειθρον.—Κατέχευας]<sup>\*</sup> Τὸ κατέχενας ἡ πρὸς τὸ βλεφάρων συναπτέον, ἡ

1) Ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφω, δ πιστὸν ἐνταῦθα δοκεῖ μοι εἶναι, γέγραπται δὲ, διώρθωσα δ' ἵγια Δια, οὐδεμῶς μὲν Διὸν ἐνδοιάζων δτι οἵτως ἔγραψεν δὲ πρῶτος γράψας τὸ σχόλιον, ἔφθειρε δὲ ὅτερον δὲ μεταγραφεύς, ἀμαθέστερός τις ὁν οὕτος ἄνθρωπος, ως ἂν τις καὶ συχνοῖς ἀλλοις ἀλλαχοῦ καὶ τούτοις δεινοτέροις ἀμερτῆμασι τεκμαίροιτο. Δ. Χ. Σ.

2) Ὁ σχολιαστὴς γράψει: Κλάιστρον.

πρὸς τὸ κρατέ, ἵν' ἢ τὸ γλεφάρων (γρ. βλεφάρω<sup>1</sup>) πρὸς τὸ κλάσιστρον. Ο γὰρ ὑπνος ὁς περ τι κλείθρον τῶν ὄφθαλμῶν, κλείων αὐτοὺς καὶ οὐκ ἔων ἡνεῳγμένους εἶναι.—Κυνώσσων] Κοιμώμενός.

Στ. 17. Τγρόν] Εὔχυτον, ἢ ὑγρότητά τινα ἐμφαῖνον ἔχειν.—Αἰωρεῖ] Χαλᾶξ, ἢ ὡς περ χυρτὸν δείχνυσι.—Τεαῖς] Ταῖς σαῖς.

Στ. 18—19. Ριπαῖσι] Τοῖς μέλεσι.—Κατασχόμενος] Ἀνδραποδίζόμενος καὶ κηλούμενος.—Βιατὰς Ἀρπς] Ο θρασὺς καὶ ἀμειλικτος.—Βιατὰς Ἀρης]<sup>\*</sup> Δείχνυσιν ἐντεῦθεν τὴν τῆς μουσικῆς δύναμιν. Εἰ γὰρ τὸν ἀμειλικτὸν καὶ θρασὺν Ἀρην θέλγει, τίνα οὐκ ἀν τοῦτο ἐργάσσοται<sup>2</sup>; — Τραχεῖαν] Τὴν σκληρὰν καὶ δειλήν.—Ἀνευθε] Μακράν.

Στ. 20. Ἐγχέων] Ἡγουν τὰ ἔγχη. — Ἀκμὰν] Τῶν δοράτων τὴν ὁξύτητα.—Ιαίνει] Εὐφραίνει.—Καρδίαν] Τὴν ἔαυτοῦ.

Στ. 21. — Κώματι] Τῷ μέλει καὶ τῇ φθῆ. — Κῆλα δὲ] Ἡγουν: τὰ θελκτήρια γάρ.

Στ. 22—24. Δαιμόνων θέλγει] Οὐ μόνων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν εὐφραίνει. Ἄμφι] Περὶ.—Δατοτὸδα] τοῦ Ἀπόλλωνος.—Δατοτὸδα] Συνίζησις. — Σοφίᾳ] Τῇ τῆς μουσικῆς ἐπιστήμῃ.—Βαθυκόλπων) Βαθυζώνων.—Τε] Καὶ.—Μοισῶν] Μουσῶν.

Στ. 25. Ὅσσα] Ἀττικῶς ἀντὶ ὄσσα. — Πεφίληκε] Ἕγάπτησεν. — Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε] Τὸ ὄσσα μὴ πεφίληκε πρὸς τὸ γάρ συναπτέον.

Στ. 26. Ἀτύζονται] Μισοῦσι καὶ ἀτηνὸν ἡγοῦνται. — Βοὸν] Ὄδηγη.

Στ. 27. Πιερίδων] Τῶν ἐν τῇ Πιερίᾳ γεγενημένων Μουσῶν. — Ἀἴοντα] Ἀκούοντα.

Στ. 28. Γάν] Κατά. — Ἀμαιμάκετον]. Ἀκαταπόνητον καὶ μέγαν, διὰ τὸ μέγεθος (περὶ τοῦ Τυφώνος).

1) "Βγωγε μέντοι αἱρούμην ἐν μᾶλλον τὸ γλεφάρων κατὰ χώραν δῖν, τοῦτο δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ προηγουμένου βλεφάρων γράφειν. Δ. Χ. Σ.

2) Καὶ τοῦτο τῷ παλαιῷ μεταγραφεῖ οἷμαι ἡμαρτῆσθαι, τοῦ σχολιαστοῦ πρότερον δὲ γέσαι το γράψαντος. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 29. Δίνα]** Τῇ χαλεπῇ. — **Ταρτάρῳ]** Ἡγουν ἥπο τὴν  
ρίζαν τῆς Δίτνης.

**Στ. 30. Πολέμιος]** Ὁ ἔχθρος.

**Στ. 31. Τυφώς]**\* Ὁ Τυφώς χεῖρας ἀντάρας τῷ Διὶ ἐκερευ-  
νώθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν Σικελίᾳ, ἔχων ἐποκεψένεν τὴν Δίτνην τὸ  
ὅρος. Εἰπὼν δὲ ἄνω: δσα μὴ περίηκε Ζεύς, ἐπάγει δετις ἐστὲν  
ὁ Τυφώς τοῦτον γὰρ οὐ φιλεῖ. Εἴκότεο δὲ ἐπέβαλε τὴν περὶ  
αὐτοῦ ιστορίαν, ἐπειδὴ καὶ ὁ νῦν ἐπαινούμενος Τέρων Σικελιό-  
της ἐστιν, ἵνα οὗτος κολάζεται. — **Ἐκατοντακάρανος]** Ἐκα-  
τοντακέφαλος. — **Τόν ποτε]** Ὄν τινα Τυφῶνα.

**Στ. 32—33. Κιλίκιον]** Τὸ ἐν τῇ Κιλίκιᾳ. — **Θρέψεις]** Ἡγουν  
ἐγέννησε καὶ ἀνέθρεψε. — **Πολυώνυμον ἀντρον]** Πολυθρόλλητον  
σπίλαιον. — **Νῦν γε μάνιν]** Νῦν δὲ μήνιν.

**Στ. 34. Ταὶ θ'**] Δι κατ. — **Κύμας]**\* Τὴν Κύμην τινὲς φαστ  
νῆσον παρακειμένην τῇ Σικελίᾳ, λέγοντες τὸ σχθαι ἀντὶ ὑπερ-  
κειμένης τῆς Κύμης Σικελίᾳ· οὓς αὐτὸς μὴ μεριφύλενος τὴν Κύ-  
μην νέα πόλιν ἐν Σικελίᾳ, ἵνα ἡ τὸ σχθαι αἰλιρχέος διὰ τὴν  
Δίτνην τὸ ὅρος, ἐν τέλει Σικελίας οὖσαν καὶ πλησιάζουσαν θα-  
λάττῃ. — **Αἰλιρχέες]** Περέρρυτοι.

**Στ. 35. Σικελία τ' αὐτοῦ]** Ἡ Σικελία καὶ Τυφῶνος. — **Πιέ-  
ζει]** Δαμάζει.

**Στ. 36—37. Στέρνα λαχνάντα]** Τὰ στήθη, ἥγουν αὐτοῦ,  
τὰ δαστά ταῖς θρᾶξι τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ισχυρῶν στήθη. —  
Κίων δ' οὐρανία] Ἡ μέχρις οὐρανοῦ φθάνουσα τῷ ὄψει. — **Κίων  
δ' οὐραντας]**\* Κίωνας οὐρανίαν τὴν Δίτνην καλεῖ διὰ τὸ μέχρις  
οὐρανοῦ τῷ ὄψει φθάνειν.

**Στ. 38. Νιφέστη]** Χιονόδηπος. — **Δίτνα]** Ὄρος. — **Πάντες]**  
Δι' ὅλου τοῦ ἔτους.

**Στ. 39. Ὀξείας]** Τῆς (ταχέως τιτρωσκούσης τῷ ψύχει. —  
**Ὀξείας]**\* Ὀξεῖαν δὲ τὴν χιόνα, ἢ τὴν ταχεῖαν<sup>1</sup> αἰσθησην τοῦ ἐν  
αὐτῇ ψυχροῦ τοῖς δεχομένοις ποιοῦσαν, ἢ διότι οἱ ἐφαπτόμενοις  
ταύτης ὅμοιόν τι πάσχουσι τοῖς κεντουρμένοις, βαλλόμενοι τῷ

4) Ἐν τῷ σχολίῳ κεῖται τὸ σάλοικον ταχέα, ὅπερ ἐγὼ οὐδεμιῶς  
ἄκηνησε διορθῶσαι. Δ. Χ. Σ.

ψυχρότητι. — Τιθήνα] Τροφός, διὰ τὸ δεὶ διμφιλοχωρεῖν αὐτὴν τὴν χύνα.

Στ. 40—41. Τὰς] Τῆς Αἴτνης. — Ἐρεύγονται] Ἀναδίδονται. — ἀπλάτου] ἀπροσεγγίστου. — ἀγνόταται] Δαμπρόταται ἡ καθαρτικαί· τοιοῦτον γάρ τὸ πῦρ.

Στ. 42. Ἐκ μυχῶν] Ἐκ τῶν ρίζῶν δηλαδὴ τοῦ δρους. — Ποταμοί] Πυρός.

Στ. 43. ἀμέραισι] Ἐν ἡμέραις. — Προχέονται] Προχέονται. — Ρέον] Ρεύμα.

Στ. 44. Λίθων] Μέλανας ἢ καυστικόν. — ὄρφναισι] Ἐν νεᾶς.

Στ. 45. Φοίνισσα] Πυρώδης. — Κυλινδομένα] Συστρεφομένη.

Στ. 46. Πόντου πλάκα] Ἡγουν τὸν πόντον περιφραστικόν. — Πατάγῳ] Ἡχῷ, κτύπῳ.

Στ. 47. ἀφαίστοιο] Πυρός. — Κρουνοὺς] Ρεύματα. — Ἑρπετὸν] Ἡγουν δὲ Τυφώς, διὰ τὸ πρπτης κείσθαι.

Στ. 48—51. Δεινοτάτους] Σφοδροτάτους. — ἀναπέμπει] Ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀνάγει. — Τέρας μὲν θαυμάσιον] Σημεῖον τι θαύματος ἀξίου. — Προσδέσθαι] Ἰδόνται τινὰ μαθεῖν. — Παρεόντων] Τῶν ἐκεῖ ἐλθόντων. — ἀκούσαι] Τινὰ ἐκείνων. — ἀκούσαι] \* Ἰστέον δτι ἐν τῇ Αἴτνῃ ἡμέρας μὲν φωτὸς δίχα καπνὸς καυστικὸς ἀναδίδοται, νυκτὸς δὲ πέτραι ἀποσφαρίζονται ἔξω κεκαυμέναι καὶ ζέουσαι καὶ κτύπον τῇ φορᾷ ἐμποιοῦσαι πέπτουσι δὲ ἐν τῇ θαλάττῃ τοὺς γάρ πόδας τῆς Αἴτνης ἡ θάλαττα βρέχει.

Στ. 52—53. οἶον] Οποῖον. — Μελαμφύλλοις] \* Τὸ μελαμφύλλοις (γρ. μελαμφύλλοις) λέγει ἢ ταῖς δασείαις<sup>1</sup> καὶ σκιάν ὑπὸ τοῦ δάσους ποιούσαις, ἢ ταῖς μέλανα φύλλα ἔχουσαις ὑπὸ τοῦ ἐκεῖθεν ἀναδιδόμενου καπνοῦ. Λέγει δὲ ἐν ταῖς κορυφαῖς καὶ τῷ πέδῳ δεδέσθαι αὐτόν, διὰ τὸ ὑπ' ἐκείνων συνέχεσθαι. — Δέδεται] Δεδέσμηται. — Κορυφαῖς] Ἐν ταῖς κορυφαῖς τῆς Αἴτνης.

1) Κάνταῦθα διώρθωσα δασείαις ἀντὶ τοῦ σολοίκου δασέσι. ΔΧΣ.

Στ. 54—55. Στρωμνὰ δὲ] Ἡτοι ἐν τοῖς μυχοῖς τοῦ δρους ἡ ἑαυτῶν κοίτη. — Χαράσσοισ] Κατατέμνουσα. — Ἀπαν νθ-  
τον] Τὴν ράχιν αὐτοῦ. — Ποτικεκλιμένον) Κείμενον αὐτόν. —  
Κεντεῖ] Πλήγττει διὰ τὸ ἐπικείμενον βάρος.

Στ. 56. Εἴη Ζεῦ] Ὡ Ζεῦ (εὐχὴ). — Τιν] Σοί. — Ἀνδάνειν]  
Ἀρέσκειν μοι.

Στίχ. 57—58. Τοῦτ] Τὴν Αἴτνην. — Ἐφέπεις] Διοικεῖς. —  
Ὀρος] Ἐνταῦθα γὰρ ἵερὸν αὐτοῦ. — Εὔκαρποιο] Πολυκάρπου  
Σικελίας. — Μέτωπον] Τὸν ὄφθαλμὸν τοῦ δρους. — Μέτωπον]<sup>\*</sup>  
Μέτωπον Σικελίας λέγει τὴν Αἴτνην, οἰονεὶ ὄφθαλμόν εἰς ὑψος γὰρ  
διήκουσα σκοπιὰν τῆς τε θαλάσσης καὶ πάσης τῆς Σικελίας ἔχει.

Στίχ. 59. Κλεινὸς οἰκιστὴρ] (Περὶ τοῦ Ἱέρωνος) Ο ἔνδοξος  
Ἱέρων. — Ἐχύδανε] Ἐτίμησε. — Πόλιν] Πλησίον γὰρ τοῦ δ-  
ρους πόλιν κτίσας (γρ. κτίσας), Αἴτνην ἀπ' αὐτοῦ ὠνόμασε.

Στίχ. 60. Γείτονα] Τῷ δρει.— Πυθιάδος] Τῆς ἐν τῇ Πυθῶνι  
πανηγύρεως.

Στίχ. 61—62. Ἐν δρόμῳ] Τῇ διὰ τοῦ δρόμου νίκη τοῦ ἄρ-  
ματος. — Ἀνέειπε νιν]<sup>\*</sup> Τὸ : ἀνέειπε νιν λέγει, ἢ δτις θίος ἦν  
καὶ τὰς πατρίδας τῶν νικησάντων ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἀναγορεύε-  
σθαι, ἢ δτις ἡ ἐκείνων ἀναγόρευσις καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐστιν,  
οἱς τοιούτοις<sup>1</sup> προήνεγκεν.— Ἀνέειπε νιν]<sup>2</sup> Ἀνηγόρευσεν αὐτὴν.—  
Ἀγγέλλων] Μηνύων. — Ἱέρωνος] τοῦ οἰκιστοῦ αὐτῆς.

Στίχ. 63. Καλλινίκου] Τοῦ νικήσαντος ἐν ἄρματι.— Καλ-  
λινίκου]<sup>\*</sup> Ἐπειδὴ, ἥνικα ἐκτίσθη ἡ Αἴτνη, τὸ τοῦ Ἱέρωνος ἄρμα  
ἐν Πυθίᾳ<sup>2</sup> ἐνίκησε, μέγιστον τοῦτο τεχμήριον ποιεῖται τῆς ἐς  
ὑστερὸν συμβολημένης αὐτῇ εύτυχίας, λέγων δτι, ὡςπέρ τοῖς  
ἀρχομένοις ἀπὸ τίνος τόπου πλέειν, ἥν εὐθὺς ἐξ οὐρίας τὸν πλοῦν  
ποιήσωνται, πάρεστιν ἐντεῦθεν τεχμαίρεσθαι καὶ περὶ τῆς ἐπα-  
νόδου, ὡς ἄρα τοιάδε αὐτοῖς ἔσται, οὕτω καὶ ἡ πόλις ἡ μετὰ  
τὴν οἰκοδομὴν τιμηθεῖσα, καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀνθήσει.

1) Ἰσως γραπτέον: ἢ τοιούτους. Δ. Χ. Σ.

2) Γράφει κάνταῦθα: Πυθῶνι. Δ. Χ. Σ.

Τιτέον δτι οὐκ ἀπῆλθεν Τέρων ἐν τοῖς Πυθίοις, διὰ τὸ νόσῳ κατέχεσθαι, ὡς προὶών ἐρεῖ, ἀλλὰ τὸ αὐτοῦ<sup>1</sup> ἄρμα.

Στίχ. 64. Ναυσιφορήτοις] Τοῖς ἐν ναυσὶ φερομένοις.

Στίχ. 65. Πρώτα] Κατ' ἀρχὰς τοῦ πλοῦ. — Χάρις] Ἡδονὴ καὶ εὐτυχία.

Στ. 66—67. Ἐς πλόδον ἀρχομένοις] Ἡγουν ἀρχὴν ποιουμένοις τοῦ πλοῦ. — Πομπαῖον] Πόμπιμον. — Οὔρον] Ἀνεμον. — Εοικότα] Ἡγουν εἰκός ἔστι τοῖς οὕτω πλέοντις.

Στ. 68—69. Κἀν τελευτᾶ] Ἐν τῷ τέλει τοῦ πλοῦ. — Φερτέρου] Καλίστου (γρ. καλλίστου). — Νόστου] Ἐπανόδου. — Ο δὲ λόγος] Οὗτος δὲ ῥηθεὶς. — Ο δὲ λόγος]<sup>\*</sup> Ἡγουν δὲ ῥηθεὶς περὶ τῶν ναυσιφόρων ἀνδρῶν λόγος ἔχει ὑπόληψιν, τουτέστιν ἐκ τούτου ὑπονοεῖν ἔστιν ἡμῖν ὡς ἀεὶ εὐδαιμων ἔσται.

Στ. 70. Ταῦταις ἐπὶ συντυχίαις] Ἡγουν τῷ τῆς νίκης συμβάματι. — Δόξαν φέρει] ὑπόληψιν ἔχει.

Στ. 71. Δοιπόν] Εἰς τὸ ἔξῆς. — Ἔσεσθαι] τὴν πόλιν.

Στ. 72. Κλυτάν] Ἐνδοξόν.

Στ. 73. Εὐφώνους] Διὰ τὸ ἐν αὐταῖς αὐλοὺς καὶ κιθάρας εἶναι. — Θαλίας] Πανηγύρεσι. — Ονομαστάν] Ονομαστήν.

Στ. 74. Λύκιε]<sup>\*</sup> (Εὐχή) Τὸ Λύκιε, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ Λυκίᾳ τιμώμενε νόει, ἢ ὅτι ἐπίθετον ἦν Ἀπόλλωνος. Λύκιος γάρ ἐτιμάτο ἐν Ἀργεί, διὰ τὸ Λύκον τινὰ ἀπεκτονέναι ποτέ. — Δάλειο] Δάλου. — Δανάσσων] Ἀρχων.

Στ. 75. Φοῖβε] ὡς Ἀπολλον. — Παρνασσῷ] Τὴν ἐν τῷ (Παρνασσῷ). — Κράναν] Πηγήν.

Στ. 76. Κασταλίαν] ὠνομασμένην. — Φιλέων] Φιλῶν.

Στ. 77. Ταῦτα νόῳ] Ἄ υπὲρ τῆς πόλεως ἔφην. — Ταῦτα νόῳ]<sup>\*</sup> Ἀντὶ τοῦ εὐμενῶς δεξάμενος ταῦτα ἐθελήσαις πράττειν καὶ συμπεραίνειν.

Στ. 78. Τιθέμεν] Τιθέναι. — Εὖανδρον]<sup>\*</sup> Ἀντὶ τοῦ ἀνδρείους ἔχουσαν πολίτας, ἵνα, τούτων νικώντων, αὐτὴ τιμῷτο.

Στ. 79. Ἐκ θεῶν γάρ μαχαναὶ] Ἡγουν οἱ θεοὶ πάντα τὰ

1) Ἔγραψα αὐτοῦ ἀντὶ αὗτοῦ. Δ. Χ. Σ.

ἀγαθὰ ἀνθρώποις παρέχουσιν. — Μαχαναὶ] Βοήθειαι, χορηγίαι.

Στ. 81—82. Χερσὶ βιαταῖ] Ἰσχυροὶ, δυνατοί. — Περίγλωσ-

σοι] Ρήταρες. — "Εφυν] Ἐγένοντο θεόθεν. — Κεῖνον] τὸν Ίέρωνα.

Στ. 83. Δινῆσαι] Ἐπαινέσαι. — Μενοινῶν] Προθυμούμενος. — Μενοινῶν]<sup>\*</sup> Μενοινῶν δὲ καὶ προθυμούμενος αἰνῆσαι καὶ ἐπαι-

νέσαι ἔκεινον τὸν ἄνδρα, ἥτοι τὸν Ίέρωνα, ἐλπομαι καὶ ἐλ-

πίζω μὴ βαλεῖν<sup>1</sup> καὶ φίψειν τὸν λόγον ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ώσει

καὶ ὡςπερ ἀκοντά χαλκοπάραον δονέων καὶ συστρέφων. ἐν τῇ

παλάμῃ<sup>2</sup> τουτέστιν ἐλπίζω μὴ ἀπορήσειν περὶ αὐτοῦ πραγμά-

των φερόντων εἰς ἐγκώμιον· ἀλλ' δσα ἀν περὶ αὐτοῦ εἴπω, ἀξίως

ἔρω, καὶ προσήκοντα αὐτῷ εἰρησθαι. Παρεικάζει οὖν τὸν

αὐτοῦ λόγον ἀκοντί· διὸ καὶ εἴπε τὸ παλάμη δοτέω<sup>3</sup> πάλ-

λουσι· γάρ οἱ ἀνδρες ἐν ταῖς χερσὶ τὰ ἀκόντια. — "Ελπομαι]

"Ελπίζω.

Στ. 84—85. Χαλκοπάραον] Τὸν χαλκῆν παρειὰν ἦγουν

αἰχμὴν ἔχοντα ἀκοντά<sup>2</sup>, ὡςπερ τοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι σκοποῦ. —

Βαλεῖν]<sup>3</sup> Ρίψειν τὸν λόγον. — Παλάμη δονέων] Τῇ χειρὶ στρέφων.

Στ. 86. "Ρίψαις] Τὸν λόγον. — "Αμεύσασθ' ἀντίους] Νικῆσαι,

θανατῶσαι τοὺς ἔχθρους Ίέρωνος. — "Αμεύσασθ' ἀντίους]<sup>\*</sup> Τοῦτο

λέγει, δτι ὁ ἐμὸς ἐπαινος πρὸς Ίέρωνα τοὺς φθονοῦντας αὐτῷ

τρώσει.

Στ. 87—90. Εἰ γάρ]<sup>\*</sup> Τινὲς τὸ : εἰ γάρ δεξύνοντες ἀντὶ

τοῦ εἴθε φασί, στίζοντες εἰς τὸ παράσχοι· ἐγὼ δὲ ἀντὶ τοῦ

ἐάρ λέγων, ὑποστίζω πρὸς τὸ παράσχοι, καὶ τινα τῶν βιβλίων

συμμαρτυροῦντα ἔχων. — Χρόνος] Λύτοι. — "Ολόνον]<sup>3</sup> Τιμήν. —

Ούτω] ὡς νῦν. — Κτεάνων]<sup>3</sup> Κτημάτων. — Δόσιν εὐθύνοι] Χορη-

γίαν διεξάγοι καὶ οἰκονομοίη. — Καμάτων]<sup>3</sup> Ήγουν τῆς νῦν κα-

τεχούσης αὐτὸν νόσου. — Καμάτων]<sup>\*</sup> Τὸ δὲ καμάτωρ λέγει,

ἐπειδὴ ὁ Ίέρων δυσουρίᾳ κατεχόμενος καὶ φορείω ἐν πολέμοις

ἀγόμενος κατώρθου τὰς μάχας. "Ο δὲ λέγει, τοιοῦτον ἐστιν.

1) "Εγραψα β αλ εῖ ν ἀντὶ β α λ λ εῖ ν. Δ. Χ. Σ.  
2) Ωςαύτως ἔγραψε ἀ κο ν τ α ἀντὶ τοῦ σολοίκου ἀ κό ν τ ι ο ν. Δ. Χ. Σ.

εὶ γὰρ εὐδαιμονοί καὶ κατὰ πλοῦτον καὶ τιμὴν, καὶ τοῦ πέ-  
ζοντος ἀπαλλαγείν νοσήματος, δύτως ἀν ἐνθυμήσειν ἡμᾶς τὰς  
αὐτοῦ ἀνθραγαθίας, ὅτας εἰς ἐπαινον ἡμᾶς τούτων ὠνήσειν<sup>1</sup>.  
Ἐστι δὲ τὸ μηῆσεις διπλοῦν, ἢ ὁ Τέρων, ἢ ὁ χρόνος· κρεῖττον  
δέ ἔστι διὰ μόνον τὸν Τέρωνα λέγεσθαι· τὸ δὲ κερ καὶ τὸ ἄρ  
ἐκ παραλλήλου.—[Ἐπίλασιν] Δήθην. Ἡ γὰρ τούτων ἀπαλλαγὴ  
λήθην παράσχοι αὐτῷ.

Στ. 91. Ἡ κεν] Ὁντως ἄν.

Στ. 92. Μάχαις] Ἀγωνίσμασι.

Στ. 93—94. Τλάμονι ψυχᾶ] Καρτερικῇ ψυχῇ. — Παρέ-  
μενιν] Ἕγουν, ἐπιμείνας τὴν γωνίστατο.—Τλάμονι ψυχᾶ παρέμειν<sup>2</sup>\*  
Παραβάλλει τὸν Τέρωνα διὰ τὴν κατέχουσαν αὐτὸν νόσον τῷ  
Ποίαντος υἱῷ Φιλοκτήτῃ· οὐχ ὅτι τὴν αὐτὴν νόσον εἶχον ἀμ-  
φότεροι, ἀλλ’ ὅτι, ὥςπερ Φιλοκτήτης νοσῶν ἐκ τῆς Λήμνου εἰς  
Τροίαν ἀνεκομισθεὶ πρὸς τὴν ταύτης ἄλωσιν, οὕτω καὶ Τέρων  
νοσῶν εἰς πολέμους ἔχωρει. Ἡ δὲ ιστορία τοῦ Φιλοκτήτου  
τοιαύτη. Ἰστορία· Ἐλένου τοῦ Πριάμου υἱοῦ μάντεως δύτος,  
καὶ ἀλόντα (γρ. ἀλόντος) ὑφ' Ἑλλήνων, ἔλαβον ἀπ' αὐτοῦ χρη-  
σμόν, μὴ ἀν ἄλλως παρθηθῆναι τὸ Ιλιον, εἰ μὴ τὰ δυτὰ Πέ-  
λοπος ἐκ Λετρίνης<sup>3</sup> ἐνέγκοιεν, καὶ τὸν Ἀχιλλέας υἱὸν Νεοπτέ-  
λεμον, καὶ τὸν Φιλοκτήτην ἐκ Λήμνου. Μετακομισθέντων οὖν  
τῶν ἄλλων, Φιλοκτήτης μόνος ἐναπολέλειπτο. Μετεκλήθη οὖν  
ὑπ' Ὁδυσσέως καὶ Νεοπτολέμου ἐκ Λήμνου· ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν  
ἔρριψεν Ὁδυσσεὺς δηχθέντα ὑπὸ δρεως ὑδρου, στε ἐκάθαιρον Ἑλ-  
ληνες τὸν κεχωσμένον βωμὸν Ἀθηνᾶς. Ἐλθὼν οὖν εἰς τοὺς Ἑλ-  
ληνας, ιᾶται τὸ σκέλος ὑπὸ Μαχάονος τῇ δόρτιδι λίθῳ. Ἔτε-  
ροι δέ φασιν, ὡς, Ἀπόλλωνος ὑπνον αὐτῷ ἐμβαλόντος, τεμὼν  
δ Μαχάων καὶ βοτάνην θείς ιᾶται.—[Ανίχ]<sup>4</sup>] Ὁτε.—Εὔρισκον-  
το<sup>5</sup>] Εὔρισκε.—Παλάμαις] Βοηθείας.—Τιμὰν] Τιμὴν.

Στ. 95. Οὐ τις] Οὐδείς.—Δρέπει] Καρπούται.

Στ. 96. Πλούτου στεφάνωμ<sup>6</sup>] \* Ὡςπερ δ στέφανος τιμὴ τῷ  
δεξαμένῳ τυγχάνει, οὕτω καὶ ἡ τῶν ἔργων νίκη τιμὴ τοῦ πλού-

1) Γράφε κινήσειεν. Δ. Χ. Σ. 2) Γράφε Λετρίνων. Δ. Χ. Σ.

3) Ο σχολιαστὴς διορθοὶ οὕτως: γρ. εὐρίσκοιτο.

ἀγαθὰ ἀνθρώποις παρέχουσιν. — Μαχαγεῖ] Βονήθειαι, χορηγίαι.

Στ. 81—82. Χερσὶ βιαταῖ] Ἰσχυροί, δυνατοί. — Περγλωσ-  
σοι] Ρήταρες. — Ἐφυν] Ἐγένοντο θεόθεν. — Κείνον] τὸν Ίέρωνα.

Στ. 83. Αἰνῆσαι] Ἐπαινέσαι. — Μενοινῶν] Προθυμούμενος.  
— Μενοινῶν]<sup>\*</sup> Μενοινῶν δὲ καὶ προθυμούμενος αἰνῆσαι καὶ ἐπαι-  
νέσαι ἔκεινον τὸν ἄνδρα, ἥτοι τὸν Ίέρωνα, ἐλπομεῖς καὶ ἐλ-  
πίζω μὴ βαλεῖν<sup>1</sup> καὶ ρίψειν τὸν λόγον ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ώστε  
καὶ ὥςπερ ἀκοντα χαλκοπάραον δονέων καὶ συστρέφων. ἐν τῇ  
παλάμῃ τουτέστιν ἐλπίζω μὴ ἀπορήσειν περὶ αὐτοῦ πραγμά-  
των φερόντων εἰς ἐγκάθιμον ἀλλ’ δοσα δὲν περὶ αὐτοῦ εἴπει, ἀξίως  
ἐρῶ, καὶ προσήκοντα αὐτῷ εἰρησθαι. Παρεικάζει οὖν τὸν  
αὐτοῦ λόγον ἀκοντι· διὸ καὶ εἴπει τὸ· παλάμη δογέων<sup>2</sup> πάλ-  
λουσι γάρ οἱ ἄνδρες ἐν ταῖς χερσὶ τὰ ἀκόντια. — Ἐλπίζω.

Στ. 84—85. Χαλκοπάραον] Τὸν χαλκῆν παρειὰν ἥγουν  
αἰχμὴν ἔχοντα ἀκοντα<sup>2</sup>, ὥςπερ τοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι σκοποῦ. —  
Βαλεῖν]<sup>\*</sup> Ρίψειν τὸν λόγον. — Παλάμα φονέων] Τῇ χειρὶ στρέφων.

Στ. 86. Ρίψαις] Τὸν λόγον. — Διεύσασθ<sup>3</sup> ἀντίους] Νικῆσαι,  
θανατῶσαι τοὺς ἔχθροὺς Ιέρωνος. — Διεύσασθ<sup>3</sup> ἀντίους]<sup>\*</sup> Τοῦτο  
λέγει, διτὶ δ ἐμὸς ἐπαινος πρὸς Ιέρωνα τοὺς φθονοῦντας αὐτῷ  
τρώσει.

Στ. 87—90. Εἰ γάρ]<sup>\*</sup> Τινὲς τὸ· εἰ γάρ δέξύνοντες ἀντὶ<sup>4</sup>  
τοῦ εἴθε φασί, στίζοντες εἰς τὸ παράσχοι· ἐγὼ δὲ ἀντὶ τοῦ  
ἔιτε λέγων, ὑποστίζω πρὸς τὸ παράσχοι, καὶ τινα τῶν βιβλίων  
συμμαρτυροῦντα ἔχων. — Χρόνος] Δύτοι. — Ολβον]<sup>\*</sup> Τιμὴν. —  
Οὕτω] ὡς νῦν. — Κτεάνων]<sup>\*</sup> Κτημάτων. — Δόσιν εὐθύγοι] Χορη-  
γίαν διεξάγοι καὶ οἰκονομοίη. — Καμάτων]<sup>\*</sup> Ήγουν τῇς νῦν κα-  
τεχούσης αὐτὸν νόσου. — Καμάτων]<sup>\*</sup> Τὸ δὲ καμάτωρ λέγει,  
ἐπειδὴ δ Ιέρων δυσουρίᾳ κατεχόμενος καὶ φορείω ἐν πολέμοις  
ἀγόμενος κατώρθου τὰς μάχας. Ο δὲ λέγει, τοιοῦτον ἔστιν.

1) Ἐγραψα βαλεῖν ἀντὶ βαλλεῖν. Δ. Χ. Σ.

2) Ωςαντις ἔγραψε κονταδντὶ τοῦ σολοίκου ἀκόντιον. Δ. Χ. Σ.

εἰ γὰρ εὐδαιμονοί καὶ κατὰ πλοῦτον καὶ τιμήν, καὶ τοῦ πά-  
ζοντος ἀπαλλαγένη νοσήματος, δύτως δὲ ἐνθυμήσαιεν ἡμᾶς τὰς  
αὐτοῦ ἀνθραγαθίας, ὅτας εἰς ἔπαινον ἡμᾶς τούτων ὠνύσειεν<sup>1</sup>.  
Ἐστι δέ τὸ μηῆσεις διπλοῦν, οὐδὲ τέρων, οὐδὲ χρόνος· κρεῖττον  
δέ ἔστι διὰ μόνον τὸν 'ἴέρωνα λέγεσθαι· τὸ δὲ κερ καὶ τὸ ἀτ  
ἐπαραλλήλων.—[Ἐπίλασιν] Δύθην. Ηγάρ τούτων ἀπαλλαγὴ  
λήθην παράσχοι αὐτῷ.

Στ. 91. Ἡ κεν] Ὁντως ἄν.

Στ. 92. Μάχαις] Ἀγωνίσμασι.

Στ. 93—94. Τλάμονι ψυχᾶ] Καρτερικῇ ψυχῇ. — Παρέ-  
μεν] Ἕγουν, ἐπιμείνας ἡγωνίσατο.—Τλάμονι ψυχᾶ παρέμειν<sup>2</sup>] \*  
Παραβάλλει τὸν Ίέρωνα διὰ τὴν κατέχουσαν αὐτὸν νόσου τῷ  
Ποίαντος οὐφὲ φιλοκτήτῃ· οὐχ δτὶ τὴν αὐτὴν νόσον εἶχον ἀμ-  
φότεροι, ἀλλ’ δτὶ, ἀξπερ φιλοκτήτης νοσῶν ἐκ τῆς Αἵμανου εἰς  
Τροίαν ἀνεκομίσθη πρὸς τὴν ταύτης ἄλωσιν, οὕτω καὶ Ίέρων  
νοσῶν εἰς πολέμους ἔχωρει. Η δὲ ιστορία τοῦ φιλοκτήτου  
τοιαύτη. Ἰστορία. Ἐλένου τοῦ Πριάμου υἱοῦ μάντεως δύτος,  
καὶ ἀλόντα (γρ. ἀλόντος) ὑφ' Ἑλλήνων, ἔλαβον ἀπ' αὐτοῦ χρη-  
σμόν, μὴ ἀν ἀλλως πορθθῆναι τὸ 'Ιλιον, εἰ μὴ τὰ δυτὰ Πέ-  
λοπος ἐκ Λετρίνης<sup>3</sup> ἐνέγκοιεν, καὶ τὸν 'Αχιλλέως υἱὸν Νεοπτό-  
λεμον, καὶ τὸν φιλοκτήτην ἐκ Αἵμανου. Μετακομισθέντων οὖν  
τῶν ἄλλων, φιλοκτήτης μόνος ἐναπολέλειπτο. Μετεκλήθη οὖν  
ὑπ' Οδυσσέως καὶ Νεοπτόλεμου ἐκ Αἵμανου· ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν  
ἔρριψεν οδυσσεὺς δηχθέντα ὑπὸ δφεως ὑδρου, δτε ἐκάθαρον Ἑλ-  
ληνες τὸν κεχωσμένον βωμὸν ἀθηνᾶς. Ἐλθὼν οὖν εἰς τοὺς Ἑλ-  
ληνας, ιαται τὸ σκέλος ὑπὸ Μαχάνος τῇ δφίτιδι λίθῳ. Ἐτε-  
ροι δέ φασιν, ὡς, ἀπόλλωνος ὑπνον αὐτῷ ἐμβαλόντος, τεμὼν  
δ Μαχάων καὶ βοτάνην θεὶς ιαται.—[Ανίχ]<sup>4</sup>] Ὁτε.—Εὔρισκον-  
το<sup>5</sup>] Εὔρισκε.—Παλάμαις] Βοηθείας.—Τιμὰν] Τιμήν.

Στ. 95. Οὐ τις] Οὐδείς.—Δρέπει] Καρπούται.

Στ. 96. Πλούτου στεφάνωμ<sup>6</sup>] \* "Ωςπερ δ στέφανος τιμὴ τῷ  
δεξαμένῳ τυγχάνει, οὕτω καὶ η τῶν ἔργων νίκη τιμὴ τοῦ πλού-

1) Γράφε κινήσειεν. Δ. Χ. Σ. 2) Γράφε Λετρίνων. Δ. Χ. Σ.

3) Ο σχολιαστὴς διορθοὶ οὕτως: γρ. εὑρίσκοιτο.

του ἔστιν. — Στεφάνωμ] Δδέαν λέγω. —'Δγέρωχον] Μέγιστον καὶ θαυμάσιον. —Γε] Ἀντὶ δέ.

Στ. 97. Τὴν Φιλοκτήταο] Τὴν Φιλοκτήτου. — Δίκαιαν ἐφέπων] Τρόπον διεξάγων. Ἐστι δὲ τὸ ἐφέπων τὴν δίκην ἀντὶ: κατὰ τὸν δριοιον τρόπον.

Στ. 98. Ἐστρατεύθη] Ἐστράτευσεν (περὶ τοῦ Φιλοκτήτου). —'Ανάγκα] Τῇ ἐκ τῆς νόσου. —Φίλον] Δύτὸν τὸν Ἱέρωνα. —Φίλον]<sup>\*</sup> Οἱ γράφοντες φίλων, τὸ λαν ὡ μέγα, ἀμαθεῖς τὸ δέ ἐσι τοιοῦτον, ἔσαρτε τει αὐτὸν φίλον, τουτέστι διὰ κολακείας ὑπελθῶν φίλον ἐποίησεν.

Στ. 99—102. Καὶ τις] Ὁ 'Αναξίλαος. — Μεγαλάνωρ]<sup>\*</sup> Ὑπέρφρων καὶ σοβαρός. Οὗτος γάρ δ 'Αναξίλαος Γηρύνων (γρ. 'Ρηγίτων) βασιλεὺς ὅν, κατέβηλων τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοχροὺς καταπολεμήσειν<sup>3</sup>, ἐκωλύθη ἀπειλᾶς Ἱέρωνος, ὃςτε ὑπελθεῖν αὐτὸν ὑστερον καὶ φίλον ποιῆσαι. —Φαντι] Φασί. —Λαμγόθεν] Ἀπὸ τῆς Λήμνου νήσου. —'Ελκει] Τῷ τοῦ π(οδὸς) τραύματι. —Μεταλλάσσοντας] Ζητήσοντας. —'Ελθεῖν] Ἐκ Τροίας.

Στ. 103—104. Ἡρωας] Ὁδυσσέα καὶ Νεοπτόλεμον. —'Αντιθέους] Ἰσοθέους. —Ποίαντος υἱὸν] Τὸν Φιλοκτήτην.

Στ. 105—106. Ὁς] Φιλοκτήτης. —Πριάμουο] Πριάμου. —Πέρσε] Ἐπόρθησε τοξεύσας Ἀλέξανδρον. —Τελεύτασεν] Κις τέλος ἥγαγε. —Τε] Καί. —Πόνους] Οὓς εἶχον Τροίαν πολιορκοῦντες.

Στ. 107. Ἀσθενεῖ] Νοσερῷ σώματι λέγει δὲ διὰ τὸ τοῦ σκέλους ἀλγος.

Στ. 108. Μοιρίδιον ἦν] Μεμοιραμένον<sup>3</sup> ὑπ' ἐκείνου Τροίαν ἔλειν Ἑλληνας.

Στ. 109. Ὁρθωτὴρ πέλοι] Βοηθὸς ὑπάρχοι. —'Ορθωτὴρ πέλοι]<sup>\*</sup> Εἰ μὲν συνάψεις τὸ ὁρθωτὴρ πρὸς τὸ ὄργαται, οὕτως ἔρεις: Οὗτω δὲ τῷ Ἱέρωνι πέλοι θεὸς ὁρθωτὴρ ὃν ἔραται καὶ

4) Οὗτω διώρθωσα ἀντὶ τοῦ: φίλον τὸ λον μέγα. Δ. Χ. Σ.

2) Καὶ τὸ σδονικὸν κατα πόλεμήσειν ἀντὶ τοῦ κατα πόλεμησαι τῷ παλαιῷ μετεγραφεῖ προς ποιητέον ἀντίτη. Δ. Χ. Σ.

3) Διώρθωσα Μεμοιραμένον ἀντὶ τοῦ Μεμοιρασμένον, διακελίων ἀπογράψας ἔχει. Δ. Χ. Σ.

έπιθυμεῖ, διδοὺς αὐτῷ τὸν προσέρποντα χρόνον καιρόν, ἥτοι εὐ-  
καιρίαν καὶ εύτυχίαν<sup>4)</sup> εἰ δὲ οὐ συνάψεις, οὕτως : Οὕτω δὲ τῷ  
Τέρων πλέλοι (γρ. πέλοι) θεός ὁρθωτήρ, ἥτοι βοηθός καὶ εύτυ-  
χίας παρεκτικός, διδοὺς αὐτῷ τὸν προσέρποντα καὶ προσερχόμενον  
χρόνον τῶν πραγμάτων, ὃν ἐπιθυμεῖ, καιρόν, ὡςπερ φαμέν : ἥδε  
ἡ ἡμέρα πολλώρ αγαθῶρ ἡμέρα μοι γέγονε, οὕτω καὶ τοῦτο.

Στ. 110. [Προσέρποντα] Προσερχόμενον.

Στ. 111. [Ἐρεται] Ἐπιθυμεῖ. — Καιρὸν διδοὺς] Εὔκαιρίαν  
καὶ εύτυχίαν αὐτῷ.

Στ. 112. Μοῦσα] <sup>5)</sup>Ω Καλλιόπη.—(Περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Τέρωνος).  
—Πᾶρ Δεινομένει] Ἐν τῷ οἴφ Τέρωνος.—Κελαδῆσαι] Τυμῆσαι.

Στ. 113. Πειθεό (διὰ τὸ μέτρον) μοι ποιεάν τεθρίππων] Πι-  
θοῦ (γρ. πειθού<sup>1</sup>) μοι ἀμοιβὴν τῆς νίκης, ἦν τὸ πατρὸς αὐτοῦ  
ἄρμα νενίκηκε.

Στ. 114—115. Χάρμα] Χαρά ἔστι.—Δὲ] Γάρ.—Οὐκ ἀλ-  
λότριον] Ἀλλ' οἰκεῖον.—Νικαρορία πατέρος] Ἡ νίκη τοῦ πα-  
τρὸς αὐτοῦ τοῦ Δεινομένους.—Νικαρορία πατέρος]<sup>2)</sup> Τοῦ πατρὸς  
αὐτοῦ τοῦ Δεινομένους<sup>3)</sup> τουτέστιν ἡ τοῦ Τέρωνος νίκη καὶ τοῦ  
αὐτοῦ παιδός ἔστιν. Εἶπε δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ τις αὐτῷ εἴπῃ, τί-  
νος χάριν τὴν Μοῦσαν ἐπὶ τῷ Δεινομένει καλεῖς ; οὐ γάρ αὐ-  
τός, ἀλλ' ὁ πατήρ αὐτοῦ νενίκηκεν.

Στ. 116. [Ἄγε] <sup>5)</sup>Ω Μοῦσα.—Αἴτνας] Τῆς πόλεως. — Βα-  
σιλεῖ] Τῷ Δεινομένει.

Στ. 117. Φίλιον ἀξεύρωμεν] Προσφιλῇ ἐπινοήσωμεν.

Στ. 118. Τῷ πόλιν κείναν]<sup>4)</sup> Τῷ καὶ φτινὶ Δεινομένει ἔκτι-  
σσεν ὁ Τέρων ἔκεινην τὴν πόλιν σὺν ἐλευθερίᾳ θεοδμήτῳ ἐν νό-  
μοις Ταλλίδος στάθμης, ἥτοι Δωρικοῦ τόπου. Ἐκτισσεν οὖν τὴν  
πόλιν, οὕτω ἀντὶ τοῦ κτίσας στρατηγεῖν αὐτῷ ταύτης ἐπέτρε-

4) Οὐκ ὁρθῶς, οἵμαι, Σακκελίων πείθοι γράφει ἀντὶ πείθοι, μᾶλ-  
λον δὲ ἔδει εὐτὸν ἀνέπαλιν τὸ πείθοι κατὰ χώραν ἐῶντα ἀντὶ τοῦ  
πείθοι ἐν τῷ λημματὶ πείθοι γράφειν. Ἡ γὰρ παρένθεσις εἰδὲ τὸ  
μέτρον τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ὁ σχολιαστὴς οὗτος ἀντὶ ἑτέρας τινὸς γραφῆς,  
δῆλον ὅτι τοῦ πείθοι, διὰ τὸ μέτρον ἔγραψε πείθοι, φ δηλούμενος  
ταῦτα καὶ τὸ ἐν τῇ παραφράσει πείθοι. Δ. Χ. Σ.

φε. Δέον δ' εἰπεῖν θεοδυμήτας ἔκτος τὸν ἐλευθερία, θεοδυμήτε  
αἵπε πρὸς τὸ ἐλευθερία. Φασὶ γὰρ δτι, οὐδὲ ἐγκατόψιον ἐν τῷ  
Ἀΐτνῃ, ἐλευθερίαν καὶ ἀτέλειαν αὐτοῖς ἐδωρήσατο. Ἐπεὶ δὲ τὸ  
τῆς ἐλευθερίας μέγιστόν ἐστι καὶ ἀντικρὺς θεῖον, διὰ τοῦτο λέγει  
τὸ θεοδυμήτηρ σύντομον ἐλευθερία, ἣτοι ἐν θείᾳ ἐλευθερία; ἐπὶ τῷ  
δομάτιοι τῆς πόλεως γενομένη. Τὸ δὲ Ὑλλίδος στάθμας τούμοις  
λέγει, ἐπειδὴ Λακωνικοὺς νόμους ἐν τῇ Δίτνῃ ιέρων ἔθεστοσιν,  
ἢ δτι οἱ ἐν τῇ πόλει κατοικισθέντες Γελῶν καὶ Συρακούσιοι  
ἀποικοὶ Δωριέων εἰσίν. Ἐστι δὲ τὸ Ὑλλίδος ἀπὸ Τλλου ἀν-  
δρὸς ἐπιφανεστάτου τῶν Δωριέων, ἀρξαντος τῶν ἐν Ιταλίᾳ οἰ-  
κησάντων. Κρείττον δέ ἐστι τὸ λέγειν τό : Ὑλλίδος ἐπὶ τούμοις  
διὰ τοὺς ἐγκατοικισθέντας ἐν τῇ Δίτνῃ Γελών καὶ Συρακου-  
σίους, Δωριέων δυτας ἀποικους, ἐπεὶ τὸ ἐπαγόμενον μαρτυρεῖ. Οἱ  
δὲ ἔκγονοι τοῦ Παμφύλου καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν, γαίοντες καὶ  
εικοῦντες ὑπὸ ταῖς δχθαῖς τοῦ Ταῦγέτου, Λακωνικοῦ δρους,  
ἢ τοις ἐν Λακεδαιμονίᾳ, θέλοντι καὶ θέλουσι μένειν αἰσι καὶ πάν-  
τοτε ἐν τοῖς νόμοις τοῦ Δίγιμοῦ, ποταποῖ; Δωριεῖς του-  
τοτεστιν οἱ Λάκωνες, ἐάν τε κατὰ χώραν, ἐάν τε ἀλλη ποι  
οικήσωσι, τὸ πάτριον σώσουσι φρόνημα καὶ τοὺς αὐτῶν νό-  
μους ὡςτε καὶ οἱ ἀποικισθέντες ἐν Σικελίᾳ Δωριεῖς οὐ μετέ-  
βαλον τὸ ἔξ ἀρχῆς ἥθος. Οἱ δὲ Πάμφυλος πρόγονος ἢν Δωριέων,  
εὖ καὶ φυλὴ ἐπώνυμος ἐν Λακεδαιμονίῳ, Παμφυλίς. Κατήγοντο  
γοῦν οἱ Δωριεῖς, οἱ μὲν ἀπὸ Παμφύλου, οἱ δὲ ἀφ' Ἡρακλειδῶν  
δὲ Δίγιμοίς, ὡς μὲν τινές φασι, νομοθέτης ἢν Δωριέων, ὡς δὲ  
τινες, Δυκόργου ἐπίπαπτος τοῦ Λακεδαιμονίων νομοθέτου.  
—Τῷ] ἡ τινι Δεινομένει.—Πόλιν κείναν] Τὴν Δίτνην. — Θεο-  
δυμάτῳ] Θείας ἐπὶ τῷ δομάτιοι τῆς πόλεως γενομένης. Φασὶ γὰρ  
δτι ἐλευθερίαν καὶ ἀτέλειαν τῇ πόλει ἐδωρήσατο.

Στ. 120. Ὑλλίδος] Δωρικοῦ τόπου ἀπὸ Τλλου τινός.

Στ. 121. Νόμοις] Λακωνικοῖς τουτέστιν.

Στ. 122—124. Καὶ μάν] Καὶ μάν.—Ἡρακλειδῶν] Ἡρακλει-

1) Οὐτε ἡ ὄποστιγμὴ μετὰ τὸ Αἴγιμιοῦ οὔτε τὸ ἐρωτηματικὸν ση-  
μεῖον μετὰ τὸ ποτε ποὶ γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ, προςέ-  
θηκε δ' ἐγώ. Δ. Χ. Σ.

δῶν.—Τιπὸς Ταῦγέτου ναζόντες, ἀσὶ] Τιπὸς δρους Δακωνικοῦ πατού-  
κοῦντες δεῖ.—Τεθμοῖσιν] Νόμοις.—Δίγυμίου] Νομοθέτου αὐτῶν.

Στ. 125. [Εσχον] Πάλαι οἱ Δωριές.—<sup>ο</sup>Δμόκλας] Τὴν Δακε-  
δαμονίαν, ἀπὸ μέρους.—Ολβίοι] Εὐδαιμονες.

Στ. 126. Πινδόθεν]<sup>\*</sup> Πινδός δρος Περεβοίας (γρ. Περαιβοίας  
ἢ Περφαϊβοίας)<sup>1</sup>, ἐν φ τέσσαρες πόλεις εἰσίν· ὃν μία ἐπώνυμος  
τῷ δρει, ἀφ' ἣς ἀναστάντες οἱ τῶν Δωριέων πρόγονοι, ἀφικενοῦν-  
ται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης δρους καὶ Παρνασσοῦ Δωρίδα· δθεν  
καὶ τοῦνομα ἔσχον. Ἐν δὲ τῇ Δωρίδι ταύτῃ οἱ πόλεις ἡσαν  
Ἐρινεόν (γρ. Ἐρινεός), Κύτιον (γρ. Κυτίον), Βοιόν, Κάρφαια,  
Δρυόπη, Λίλαιον (γρ. Λίλαια).<sup>2</sup> δθεν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς  
Ασκαδαίμονα ἐλθόντες οἰκοῦσι. Γείτονας δὲ λέγει τῶν Τυνδαρι-  
δῶν, ἐπειδὴ τούτων πατήρ Τυνδάρεως ἐνταῦθα ἥρχε· διὸ κηδεύ-  
σας Μενέλαον, ἔδωκεν αὐτῷ πρωτεύς χάριν τὴν Σπάρτην.—Πινδό-  
θεν]<sup>\*</sup> Απὸ Πίνδου πόλεις Περφεβοίας (γρ. Περφαϊβοίας).—Οργύ-  
μενοι] Κινούμενοι.

Στ. 127—129]. Τυνδαριδῶν]<sup>\*</sup> Τυνδαριδῶν.—Βαθύδοξοι]<sup>\*</sup> Με-  
γάλην τιμὴν ἔχοντες.—Ων] Τυνδαριδῶν.—Κλέος ἄνθησεν] Ἡ  
δόξα εξέλαμψεν.—Δίχυμαις]<sup>\*</sup> Ανθρείας.

Στ. 130—133. Ζεῦ τέλει]<sup>\*</sup> Ζεῦ πληρέστατε (εὐχή).—Τοιαύ-  
την] Οἴλαν νῦν ἔχουσιν.—<sup>ο</sup>Δμένα] τοῦ Ἀδμένου ποταμοῦ Σικε-  
λίας.—Δίσαν ἀστοῖς] Μούραν πολίταις.—Βασιλεῦσι] Κεχωρι-  
σμένως τῶν ἀλλων παρέχειν θέλε.—Βασιλεῦσι]<sup>\*</sup> Τινὲς πρὸς τὸ  
βασιλεῦσιν ὑποστῆσοντες καὶ τὸ δίδον ἔξωθεν λαμβάνοντες,  
τὸ διακρίτειρ πρὸς τὸ ἔνυμον λόγον συνάπτουσιν· οὓς αὐτὸς  
ἔσασε, τὸ μὲν δίδον μὴ λαμβανε ἔξωθεν, ὡςπερ ἐκεῖνοι· πρὸς  
δὲ τὸ διακρίτειρ ὑποστῆσαν, ἀντὶ τοῦ διακρίτειρ, λέγε οὕτως:  
Αἰσι δὲ καὶ πάντοτε, ὡς Ζεῦ τέλει, θέλε διακρίνειν, ἢγουν κε-

1) Όρθοτερον μέντοι γράφοις ἐν ἐνταῦθε τε καὶ κατωτέρῳ Περα-  
βοίας ἢ Περφαϊβοίας. Δ. Χ. Σ.

2) Σεπχελίων, οὗδὲν δέον, γράφει Ἐρινεὸς καὶ Λίλαια· ὁ γάρ  
οχολιαστὴς οὗτος, ὅπερ καὶ δι παλαιός, ἔγραψε δήπου Ἐρινεὸν καὶ  
Λίλαιον, οἱ δὲ τύποι οὗτοι κεῖνται καὶ ἀλλαχοῦ καὶ οὐκ ἐν ἀσφαλῶς  
ἰσχυρίσαιτό τις ὅτι πλημμελεῖς εἰσι. Δ. Χ. Σ.

φε. Δέον δ' εἰπεῖν θεοδημήτως ἔκτισε δὲν ἐλευθερίᾳ, θεοδημήτῳ  
εἶπε πρὸς τὸ ἐλευθερίᾳ. Φασὶ γάρ δτι, οὓς ἐγκατώκισεν ἐν τῇ  
Ἀίτνῃ, ἐλευθερίαν καὶ ἀτέλειαν αὐτοῖς ἐδωρήσατο. Ἐπει δὲ τὸ  
τῆς ἐλευθερίας μέγιστον ἐστι καὶ ἀντικρὺς θεῶν, διὰ τοῦτο λέγει  
τὸ θεοδημήτῳ σύντομον ἐλευθερίᾳ, οὗτος ἐν θείᾳ ἐλευθερίᾳ; ἐπὶ τῷ  
δομῆσαι τῆς πόλεως γενομένῃ. Τὸ δὲ Ὅλλιδος στάθμας τόμοις  
λέγει, ἐπειδὴ Λακωνικοὺς νόμους ἐν τῇ Αἴτνῃ ιέρων ἐθέσπισεν,  
ἢ δτι οἱ ἐν τῇ πόλει κατοικοῦσθντες Γελφοὶ καὶ Συραχούσιοι  
ἀποικοὶ Δωριέων εἰσίν. Ἐστι δὲ τὸ Ὅλλιδος ἀπὸ Ὅλλου ἀν-  
δρὸς ἐπιφανεστάτου τῶν Δωριέων, ἀρξαντος τῶν ἐν Ἰταλίᾳ οἰ-  
κησάντων. Κρείττον δέ ἐστι τὸ λέγειν τό: Ὅλλιδος ἐπὶ τόμοις  
διὰ τοὺς ἐγκατοικοῦσθντας ἐν τῇ Αἴτνῃ Γελώνις καὶ Συραχού-  
σιούς, Δωριέων δητας ἀποικίους, ἐπει τὸ ἐπαγγόμενον μαρτυρεῖ. Οἱ  
δὲ ἔκγονοι τοῦ Παμφύλου καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν, ναίοντες καὶ  
εἰκοῦντες ὑπὸ ταῖς δχθαῖς τοῦ Ταῦγέτου, Λακωνικοῦ· δρους,  
ἥτοι ἐν Λακεδαιμονίᾳ, θέλοντι καὶ θέλουσι μένειν αἰεὶ καὶ πάν-  
τοτε ἐν τοῖς νόμοις τοῦ Διγυμοῦ, ποταποί;<sup>1)</sup> Δωριεῖς του-  
τέστιν οἱ Λάκωνες, οἱάν τε κατὰ χώραν, οἱάν τε ἀλληροὶ ποι-  
οικήσωσι, τὸ πάτριον σώσουσι φρόνημα καὶ τοὺς αὐτῶν νό-  
μους· ὥστε καὶ οἱ ἀποικοῦσθντες ἐν Σικελίᾳ Δωριεῖς οὐ μιτέ-  
βαλον τὸ ἐξ ἀρχῆς ήθος. Οἱ δὲ Πάμφυλος πρόγονος ήν Δωριέων,  
οὖ καὶ φυλὴ ἐπώνυμος ἐν Λακεδαιμονίῳ, Παμφυλίς. Κατήγοντο  
γοῦν οἱ Δωριεῖς, οἱ μὲν ἀπὸ Παμφύλου, οἱ δὲ ἀφ' Ἡρακλειδῶν·  
οἱ δὲ Αἴγιμιός, ὡς μὲν τινές φασι, νομοθέτης ήν Δωριέων, ὡς δὲ  
τινες, Δυκούργους ἐπίταπτος τοῦ Λακεδαιμονίων νομοθέτου.  
—Τῷ] ἐπὶ τινὶ Δεινοράβει.—Πόλιν καίναν] Τὴν Αἴτνην. — Θεο-  
διμάτῳ] Θείας ἐπὶ τῇ δομῆσαι τῆς πόλεως γενομένης. Φασὶ γάρ  
δτι ἐλευθερίαν καὶ ἀτέλειαν τῇ πόλει ἐδωρήσατο.

Στ. 120. Ὅλλιδος] Δωρικοῦ τόπου ἀπὸ Ὅλλου τινός.

Στ. 121. Νόμοις] Λακωνικοῖς τουτέστιν.

Στ. 122—124. Καὶ μάν] Καὶ μήν.—Ἡρακλειδᾶν] Ἡρακλει-

1) Οὔτε ή ὑποστιγμὴ μετὰ τὸ Αἴγιμιοῦ οὔτε τὸ ἐρωτηματικὸν ση-  
μεῖον μετὰ τὸ ποτε ποὶ γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ, προς-  
θηκα δὲ ἐγώ. Δ. Χ. Σ.

δῶν.—Τπὸ Ταῦγέτου νείόντες, ἀισι] Τπὸ δρους Δακωνικοῦ πατοι-  
κούντες ἀισι.—Τεθμοῖσιν] Νόμοις.—Ἀιγυψίου] Νομοθέτου αὐτῶν.

Στ. 125. [Ἐσχον] Πάλαι οἱ Δωριεῖς.—Ἄμωκλας] Τὴν Λακε-  
δαιμονίαν, ἀπὸ μέρους.—Ολβίοι] Εὐδαίμονες.

Στ. 126. Πινδόθν]<sup>\*</sup> Πινδός ὄρος Περεβοίας (γρ. Περαιβοίας  
ἢ Περφαίβοίας)<sup>1</sup>, ἐν φ τέσσαρες πόλεις εἰσίν· ὃν μία ἐπώνυμος  
τῷ ὄρει, ἀφ' ἣς ἀναστάντες οἱ τῶν Δωριέων πρόγονοι, ἀφικνοῦν-  
ται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης δρους καὶ Παρνασσοῦ Δωρίδα· δθεν  
καὶ τοῦνομα ἔσχον. Ἐν δὲ τῇ Δωρίδι ταύτῃ οἱ πόλεις ἡσαν  
Ἐρινεὸν (γρ. Ἐριεός), Κύτιον (γρ. Κυτίον), Βοιόν, Κάρφαια,  
Δρυόπη, Λίλαιον (γρ. Λίλαια)<sup>2</sup>. δθεν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς  
Ασκεδαῖμονα ἐλθόντες οίκουσι. Γείτονας δὲ λόγει τῶν Τυνδαρί-  
δῶν, ἐπει ο τούτων πατήρ Τυνδάρεως ἐνταῦθα ἥρχε· διὸ κηδεύ-  
σας Μενέλαον, ἔδωκεν αὐτῷ πρωτόκλαδον τὴν Σπάρτην.—Πινδό-  
θν]<sup>\*</sup> Ἀπὸ Πίνδου πόλεως Περφεβοίας (γρ. Περφαίβοίας).—Ορνύ-  
μενοι] Κινούμενοι.

Στ. 127—129]. Τυνδαριδῶν]<sup>\*</sup> Τυνδαρίδην.—Βαθύδοξοι] Με-  
γάλην πιμὴν ἔχοντες.—Ων] Τυνδαρίδων.—Κλέος ἀνθησεν] Η  
δόξα ἔξελαμψεν.—Ἄιχμᾶς] Ἀνδρείας.

Στ. 130—133. Ζεῦ τέλει]<sup>\*</sup> Ζεῦ πληρέστατε (εὐχῇ).—Τοιαύ-  
την] Οἶαν νῦν ἔχουσιν.—Ἀμένα] τοῦ Ἀμένου ποταμοῦ Σικε-  
λίας.—Λίσαν ἀστοῖς] Μοῖραν πολίταις.—Βασιλεῦσι] Κεχωρι-  
σμένως τῶν ἀλλων παρέχειν θέλε. —Βασιλεῦσι]<sup>\*</sup> Τινὲς πρὸς τὸ  
βασιλεῦσιν ὑποστῆσοντες καὶ τὸ δίδουν ἔξωθεν λαμβάνοντες,  
τὸ διακρίτειν πρὸς τὸ ἔτυμον λόγον συνάπτουσιν οὓς αὐτὸς  
ἔάσας, τὸ μὲν δίδουν μὴ λάμβανε ἔξωθεν, ὅςπερ ἔκεινοι πρὸς  
δὲ τὸ διακρίτειν ὑποστῆσιν, ἀντὶ τοῦ διακρίτεος, λέγε οὕτως:  
Δισὶ δὲ καὶ πάντοτε, ὡ Ζεῦ τέλειε, θέλε διακρίνειν, ἦγουν κε-

4) Ορθότερον μέντοι γράφοις ἐν ἐνταῦθε τε καὶ κατωτέρῳ Παρα-  
βίας ἢ Περραβίας. Δ. Χ. Σ.

2) Σακκελίων, οὐδὲν δέον, γράφει Ἐρινεὸς καὶ Λίλαια· ὁ γάρ  
σχολιαστὴς οὗτος, ὡςπερ καὶ ὁ παλαιός, ἔγραψε δήσου Ἐρινεὸν καὶ  
Λίλαιον, οἱ δὲ τύποι οὗτοι κείνται καὶ ἀλλαχοῦ καὶ οὐκ ἐν ἀσφαλῶς  
ἰσχυρίσαιτο τις ὅτι πλημμελεῖς εἰσι. Δ. Χ. Σ.

χωρισμένως τῶν ἀλλιον πάρεχε, παρὰ τὸ ὄδωρ τοῦ ἐν Σικελίᾳ? Διμένα ποταμοῦ, τοῖς ἀστοῖς καὶ τοῖς βασιλεῦσιν αἰσαν καὶ μοῖραν τοιαύτην, οἵαν νῦν ἔχουσιν, ἔτυμον καὶ ἀληθῆ λόγον ἀνθρώπων, τουτέστι παρὰ πάντων ἀληθῶς θρυλλεῖσθαι τὴν αὐτῶν εὔτυχίαν· διὸ γάρ ἀληθῶς εὔτυχῶν καὶ τὴν περὶ αὐτοῦ φήμην ἀληθῆ ἔχει καὶ οὐδύναται τις περὶ αὐτοῦ λέγων φεύσασθαι, φανερᾶς οὖσης τῆς προφούσης αὐτῷ εὔτυχίας.—ἔτυμον] Ἀληθῆ.

**Στ. 134—136** Σὺν τοῖς στῆς βοηθείας.—  
Κεν] Ἀν.—Σύν τοῖς τὸν κεν] \* Σὺν σοί, ὁ Ζεῦ, ηγουν μετὰ τῆς στῆς βοηθείας, διὰγητὴρ καὶ ἡγεμὼν τῆς Σικελίας Ἱέρων τράπαι δὲν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς πορεύοιτο εἰς ἡσυχίαν καὶ εἰρηναίαν κατάστασιν σύμφωνον, ἐπιτελλόμενος καὶ ἐντελλόμενος ταύτην τῷ νιῷ αὐτοῦ Δεινομένει καὶ γεραίρων καὶ τιμῶν τὸν δῆμον ταῖς αὐτοῦ<sup>1</sup> ἀρεταῖς. Εἰ γάρ μὴ πολέμους ἔχων ἐν αὐτοῖς ἀσχολοῖτο, ἐν ἡσυχίᾳ διάγων, νίκας ἔσωτῷ ἐκ τῶν ἐν εἰρήνῃ ἀγώνων ἐργάσεται, δι' ὧν τοῖς ὑπ' αὐτὸν τιμὴ ἔσται. Τὸ δὲ σύμφωνον ἡσυχίαν λέγει ή διμόφωνον καὶ δροίαν ή νῦν χρῆται, ή διτι ἐν τῇ ἡσυχίᾳ δρμόνιοιά ἔστι καὶ ταύτα πάντες φρονοῦσι καὶ λέγουσιν, ἐν δὲ τῷ πολέμῳ ἐτερότητές εἰσι λόγων καὶ βουλῶν.—  
‘Ἀγητὴρ] Ὁ ἡγεμὼν Ἱέρων. — οἴδι] Δύτον.—Ἐπιτελλόμενος]  
Ἐντελλόμενος ταύτην.—Δᾶμον] Δῆμον.—Γεραίρων] Τιμῶν ταῖς αὐτοῦ ἀρεταῖς.—Τράπαιοι] Πορεύσοιτο εἰς τὸ ἑξῆς.—Σύμφωνον ἡσυχίαν] Όμοιαν τῇ παρούσῃ.

**Στ. 137—139.** Οφρα] Ἰνα.—Κατ' οἶκον] Τὸν αὐτοῦ.—  
Δμερον ὅφρα κατ' οἶκον] \* Μή λέγε τὸ ἀμερον ἀντὶ τοῦ πράως, ὅπερ τινὲς συνάπτοντες πρὸς τὸ γεννοορ<sup>2</sup> ἔχει γάρ τὸ ἀμερον τὴν δύναμιν πρὸς τὸ ἔχη, οὕτως: ‘Οφρα καὶ ἵνα δ Φοῖνιξ καὶ<sup>3</sup> δ Τυρσηνὸς κατὰ τὸν οἶκον ἔχη ἡμερον καὶ ἡσυχον, ητοι ἡσυχάζη<sup>4</sup> ἔστι γάρ τὸ ἡμερον οὐδέτερον. Τὸ δὲ Φοῖνιξ, εἰ μὲν βούλει, μὴ σύναπτε πρὸς τὸ ἀλαλατός, ἀλλὰ μεμονωμένον λέγε· εἰ δὲ μή, σύναπτε οὕτως: ‘Ο Φοῖνιξ ἀλαλατός καὶ δ Τυρσηνὸς ἀλα-

1) Οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ: γεραίρω καὶ τιμῶ τὸν δῆμον ταῖς αὐτοῦ. Δ. Χ. Σ.

2) Τὸν σύνδεσμον καὶ προεΐθηκα ἐγώ. Δ. Χ. Σ.

λατός.—'Ο Φοῖνιξ] "Ηγουν οι Φοίνικες.—Τυρσανῶν] Τυρσηνῶν.—'Αλαλατές] 'Ο θόρυβος, ήγουν οι Τυρσηνοὶ περιφραστικῶν.

**Στ. 140.** Ναυσίστονον ὅδριν]\* 'Οπότε Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύειν ἔμελλε, Φοίνικας καὶ Τυρσηνούς, ὑπηκόους δυτας αὐτῷ, ἐκέλευσε μετὰ τοῦ αὐτῶν ναυτικοῦ Σικελίαν παραγενομένους πορθῆσαι, εἰδὼς δτι, ταύτης χειρωθείσης, η τε Πελοπόνυησος καὶ η ἀλλη Ἑλλάς εὐχείρωτος ἔσται. 'Εν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι πρὸς Γέλωνα πρεσβείαν ἐπεμψαν, ἀξιοῦντες αὐτὸν μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ μὴ μετὰ τῶν βαρβάρων γενέσθαι. Καὶ θς ὑπακούσας καὶ γαῦς διακοσίας ἔξαρτους καὶ διεγχιλίους ἵππεῖς<sup>1</sup> καὶ πεζοὺς μυρίους, ἐπει τὸ Φοινίκων ναυτικὸν ἐν τῇ πρὸ τῆς Σικελίας νήσῳ Κύμη παρεγένετο, ναυμαχήσας αὐτοὺς κατεστρέψατο.—Ναυσίστονον ὅδριν] Τὴν ἀπὸ τῆς τῶν νηῶν καταβολῆς ἐγγενομένην αὐτῷ ἀτιμίαν.

**Στ. 141.** Τὰν πρὸ Κύμας] Τὴν συμβάσαν ἐπὶ τῇ Κύμῃ, τῇ πρὸ τῆς Σικελίας νήσῳ.

**Στ. 142—143.** Οἰα] 'Οποῖα (περὶ τοῦ Γέλωνος).—'Αρχῷ] 'Ηγεμόνι, τῷ Γέλωνι τῷ ἀδελφῷ ιέρωνος. — Δαμασθέντες πάθον] Καταπολεμηθέντες ἐπαθον πάλαι.

**Στ. 144.** Ὄκυπόρων] Ταχέως θεουσῶν.—Ναῶν] Πλοίων.

**Στ. 145.** Οι] 'Ο Γέλων.—Σφιν] Τῶν Φοινίκων καὶ Τυρσηνῶν.—'Ἐν πόντῳ βάλεθ] "Ηγουν κατέπόντισε τοὺς ἐν ταῖς ναυσὶ μαχομένους αὐτῶν.—'Ἀλικίαν] Νεότητα.—'Ἀλικίαν]<sup>\*</sup> Εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ἀλικίαρ, ἐπειδὴ οἱ ἐν ἡλικίᾳ μάχονται καὶ οὐχ οἱ γέροντες.—Τὸ δὲ ὄκυπόρων ἀπὸ γαῶρ η πρὸς τὸ πάδον συναπτέον η πρὸς τὸ βάλετο.

**Στ. 146—147.** Ἑλλάδ] Τὴν Ἑλλάδα.—'Εξαίρομενος καὶ ἐλευθερῶν.—Βαρείας δουλείας] Τῆς χαλεπῆς καὶ θλιβερᾶς.

**Στ. 148.** Πάρη μὲν Σαλαμῖνος]<sup>\*</sup> 'Ιστέον δτι ἐν μὲν Σαλαμῖνι τὸ τοῦ Ξέρξου ναυτικὸν κατεστράφη ὑπ' Ἀθηναίων ἐν δὲ τῇ

1) Ἔγραψα ἵπ πεῖς ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου ὁ πλίτας, δ Σακκελίων ἀπογράψας ἔχει. Δ. Χ. Σ.

Βοιωτίᾳ τὸ πεζὸν αὐτοῦ δν, Δακεδαιμόνοι κατηγωνίσαντο· ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ δ Γέλων, ὃς ἀνω ἔρημεν, τὸ Φαινίκων καὶ Τυρ-  
σηνῶν ναυτικὸν διέφθειρε. Ζητάται δὲ πῶς, Δακεδαιμονῶν νεῶν  
καὶ ἑτέρων Ἐλληνῶν μετ' Ἀθηναίων ἐν Σαλαμῖνι οὔσσην, μό-  
νοι Ἀθηναῖοι τὴν νίκην ἐργάσσονται λέγονται. Καὶ φαμεν δὲ τι  
μόνοι οὗτοι ἡσαν οἱ τὴν νίκην ποιήσαντες ταῖς Θεμιστοκλέους  
βουλαῖς καὶ τῷ τῶν νεῶν πλάθει καὶ τῇ κατὰ θάλατταν ἀ-  
πειρίᾳ, ὡςπερ καὶ Δακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Πλαταίᾳ τῇ τοῦ  
Παιανίου στρατηγίᾳ καὶ τῷ κατὰ γῆν ἀριστοῖ εἶναι τὰ τα-  
χικά. Λέγει οὖν αἰρέομαι καὶ προχρίνω μισθὸν μὲν παρὰ τῆς  
Σαλαμῖνος χάραν καὶ ἀρετὴν τῶν Ἀθηναίων τουτέστιν ἐν αὐτῷ  
τῷ οἱ Ἀθηναῖοι τὸ τῶν Περσῶν ναυτικὸν διέφθειραν. Λέγει δὲ  
τὴν γύκην μισθὸν τῆς Σαλαμῖνος κατὰ τοῦτο· ὡςπερ γάρ δ  
μισθὸς ὄφειλεται, οἰς δίδοται, οὕτω καὶ ἡ συμβάσσει ἐν αὐτῷ  
γύκην ὡςπερ ὄφειλεται καὶ πρέπουσα ἦν γενέσθαι· ἡ ἐπειδὴ μέ-  
ρος ἦν τῆς Ἐλλάδος, ἔδει καὶ ταύτην ἀναγκαῖως εἰςενεγκεῖν τι  
εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ σωτηρίαν· εἰςήνεγκεν οὖν τὸ ἐν αὐτῷ  
γενέσθαι τὴν νίκην· ἡ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν αὐτῶν πόλιν  
καταλιπόντες πρὸς αὐτὴν ταῖς ναυσὶ κατέβρυγον, ὡςπερ μισθὸν  
αὐτοῖς ἀπέδωκε τῆς καταφυγῆς, τὸ νικητάς ἐν αὐτῷ γενέσθαι.

Στ. 149. Ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω]\* Ἐρέω δὲ καὶ λέξω ἐν τῇ  
Σπάρτῃ τὴν μάχην τὴν πρὸ τοῦ Κιθαιρῶνος· τουτέστιν εἴπω  
Σπαρτιάτας τὸ τῶν Περσῶν πεζὸν νικῆσαι ἐν τῇ Πλαταίων  
πόλει, τῇ πρὸ τοῦ Κιθαιρῶνος δρους κειμένη πλησίον Βοιω-  
τίας.—Ταῖς;]\* Ἡγουν τῇ Σαλαμῖνι ἐξ Ἀθηναίων καὶ τῇ Σπάρ-  
τῃ, ἦτοι τῷ ἀπ' αὐτῆς λαῷ, ἐν τῇ Πλαταίᾳ κάριον καὶ κατε-  
πολεμήθησαν οἱ ἀγκυλότοξοι Μῆδοι. Παρὰ δὲ τὴν εἴσανθρον  
ἀκτὴν τοῦ Σικελικοῦ ποταμοῦ Ιμέρα, ἦτοι παρὰ τὴν Σικελίαν,  
ἔρεω καὶ εἴπω ἀπὸ κοινοῦ ὅμνον τοῖς παισὶ τοῦ Δεινομένους, τε-  
λέστας καὶ πληρώσας τοῦτον ὡςπερ τινὰ ὄφειλήν· δὲ γάρ ἔπαινος  
μισθὸς ἐστιν ἀρετῆς. Ἀποροῦσι δέ τινες πῶς, τοῦ Γέλωνος μό-  
νου τότε νικήσαντος, οὕτως τοῖς τρισὶν ἀνατίθησι τὴν νίκην·  
καὶ φαμεν δὲ τι τῇ τοῦ Γέλωνος γνώμῃ ἔπειται. Ἐκεῖνος γάρ  
τρίποδας τρεῖς χρυσοῦς ἀγαθεῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἥνα μὲν δι', ἔαυτ

τόν, δύο δὲ διὰ τοὺς ἀδελφούς, αἰτίους καὶ αὐτοὺς ἐν τούτοις ἐπέγραψεν.

Στ. 155. Ἐδέξαντ'] Ἐλαβον.—Ἀμφ' ἀρετῇ] Ἐπὶ τῇ αὐτῷ ἀριστείᾳ καὶ κατορθώμασι καὶ ἔνεκα τῆς ἀνδραγαθίας.

Στ. 156. Καμόντιαι] Καταπολεμηθέντων καὶ ἴσχυρῶν νικηθέντων.

Στ. 157. Καιρὸν εἰ φθέγξαιο]\* Δισθόμενος ἐσυτὸν δὲ Πίνδαρος ἀκαίρως ἐκβεβηκάτα, φησίν : εἰ φθέγξαιο, ὡς θυμός, καὶ ρὸν τὸν πρέποντα, οἵκουν εἴ τυκαίρως τοὺς λόγους πονήσαιο, συντάνοσας καὶ συνάζας ἐν βραχεῖ καὶ ἐν ὅλῃ ώ πέρατα καὶ τέλη πολλῶν πραγμάτων, τουτέστιν ἀφεὶς τὸ πολλὰ λέγειν, συντεμὼν εἰς ὅλην, μείων καὶ ἐλάττων καὶ οὐδὲὶς μᾶκρος ἐπεται παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ηγουν οὐδὲὶς ψύγον ἐπαγάγγῃ<sup>1</sup> σοι ὡς πολυιλογοῦντι. Μὴ λάβῃς δὲ πρὸς τὸ καιρὸν ἔξωθεν εἰς, ὡς τινες<sup>2</sup> ἀλλ' ἐστιν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ φθέγξαιο<sup>3</sup> δὲ γάρ φθεγγόμενος ἔγκαιρα, καιρὸν φθέγγεται.

Στ. 160. Ἀπὸ γάρ κόρος ἀμβλύνει]\* Ἀπαμβλύνει γάρ καὶ καταβάλλει δὲ κόρος τῶν λόγων τὰς ταχείας ἐλπίδας τῶν ἀκροατῶν, ποταπός; αἰανὸς καὶ σκοτεινός, οἵτοι<sup>2</sup> τὸ λελογισμένον αὐτῶν σκοτίζων<sup>4</sup> τουτέστιν ἐλπίδας ἔχοντες οἱ ἀκροαταὶ ταχείας ἀκούσεσθαι τι περὶ τοῦ ἐπαινουμένου, σκοτίζονται ὑπὸ τοῦ πολλὰ ἀκούειν μεταξὺ λεγόμενα καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτῶν ἀπολύουσιν<sup>5</sup> ἀπαγορεύοντες. Αἰανὸς δὲ κόρος λέγεται οὐχ ὅτι αὐτὸς σκοτεινός ἐστιν, ἀλλ' ὅτι τοὺς ἀλλούς σκοτίζει. Οἱ δὲ λέγοντες τὰ ἐλπίδας ἀντὶ τῶν γρώματος ἀμαθεῖς.

1) Ἔγραψα ἐπαγάγγα γη ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου ἐπαγάγγει, δικεῖται ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ. Συχνὴ δὲ παρὰ τοις μεταγνωστάτοις ἡ τοιαῦτη χρῆσις τῆς τοῦ ἀριστείου ὑποστητικῆς φύντος τῆς τοῦ μελλοντος ὀριστικῆς, οἷον δῆ, καὶ τὸ ἐν τοῖς εἰς τοῖχον. Μέθ σχολίοις εἰς παραγνήσια τοῦ ἐρῶ, λέξισ. Δ. Χ. Σ.

2) Ἔγραψα ως ἄνω γέγραπται ἀντὶ τοῦ δισυνέτου καὶ ἡμαρτημένου δῆτες ἀκροατῶν. Ησταπόν, αἰανὸν καὶ σκοτεινόν, ηδεις ως δῆλον δὲ γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

3) Ο γράψας τὸ σχόλιον τόδε ἔγραψε δῆπου ἀπολλύουσιν, ἐφθαρεῖ δὲ μετεγραφεῖς, Δ. Χ. Σ.

Βοιωτίᾳ τὸ πεζὸν αὐτοῦ δν, Δακεδαιμόνοι κατηγοροῦσαντο· ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ δὲ Γέλων, ὃς ἄνω ἔφημεν, τὸ Φαινίκεων καὶ Τυρ σπηνῶν ναυτικὸν διέφθειρε. Ζητεῖται δὲ πώς, Δακεδαιμονίουν καὶ ἑτέρων Ἑλληνῶν μετ' Ἀθηναίων ἐν Σαλαμῖνι οὖσάν, μόνοι Ἀθηναῖοι τὴν νίκην ἐργάσασθαι λέγονται. Καὶ φαμεν δτὶ μόνοι οὗτοι ἡσαν οἱ τὴν νίκην ποιήσαντες ταῖς Θεμιστοκλέους βουλαῖς καὶ τῷ τῶν νεῶν πλῆθει καὶ τῇ κατὰ θάλατταν ἐπιπειρίῃ, ὡςπερ καὶ Δακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Πλαταίᾳ τῇ τοῦ Παυσανίου στρατηγίᾳ καὶ τῷ κατὰ γῆν ἀριστοῖ εἶναι τὰ τεκτικά. Λέγει οὖν αἰρόμαται καὶ προχρήνω μισθὸν μὲν παρὰ τῆς Σαλαμῖνος χάραν καὶ ἀρετὴν τῶν Ἀθηναίων τουτέστιν ἐν αὐτῇ τῇ οἱ Ἀθηναῖοι τὸ τῶν Περσῶν ναυτικὸν διέφθειραν. Λέγει δὲ τὴν νίκην μισθὸν τῆς Σαλαμῖνος κατὰ τοῦτο ὡςπερ γέρος μισθὸς ὀφείλεται, οἷς δίδοται, οὕτω καὶ ἡ συμβάσσα ἐν αὐτῇ νίκην ὡςπερ ὀφείλεται καὶ πρέπουσα ἦν γενέσθαι· ἡ ἐπειδὴ μέρος ἦν τῆς Ἑλλάδος, ἔδει καὶ ταύτην ἀναγκαῖως εἰσενεγκεῖν τὴν εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ σωτηρίαν εἰςήνεγκεν οὖν τὸ ἐν αὐτῇ γενέσθαι τὴν νίκην· ἡ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν αὐτῶν πόλιν καταλιπόντες πρὸς αὐτὴν ταῖς ναυσὶ κατέφυγον, ὡςπερ μισθὸν αὐτοῖς ἀπέδωκε τῆς καταφυγῆς, τὸ νικητάς ἐν αὐτῇ γενέσθαι.

**Στ. 149.** Ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω]<sup>\*</sup> Ἐρέω δὲ καὶ λέξιον ἐν τῇ Σπαρτη τὴν μάχην τὴν πρὸ τοῦ Κιθαιρῶνος τουτέστιν εἴπω Σπαρτιάτας τὸ τῶν Περσῶν πεζὸν νικῆσαι ἐν τῇ Πλαταιέων πόλει, τῇ πρὸ τοῦ Κιθαιρῶνος ὅρους κειμένη πλησίον Βοιωτίας.—Ταῖσι]<sup>\*</sup> Ἡγουν τῇ Σαλαμῖνι ἐξ Ἀθηναίων καὶ τῇ Σπάρτῃ, ἥτοι τῷ ἀπ' αὐτῆς λαῷ, ἐν τῇ Πλαταιᾷ κάμον καὶ καταπολεμήθησαν οἱ ἀγκυλότοξοι Μῆδοι. Παρὰ δὲ τὴν εἰανδρὸν ἀκτὴν τοῦ Σικελικοῦ ποταμοῦ Ψιμέρα, ἥτοι παρὰ τὴν Σικελίαν ἔρεω καὶ εἴπω ἀπὸ κοινοῦ ὅμινον τοῖς παισὶ τοῦ Διονυσίου, τοὺς λέπτας καὶ πληρώσας τοῦτον ὡςπερ τινὰς ἀφέντας τοὺς άλλους μισθός ἔστιν ἀρετῆς. Ἀποροῦσι δὲ τινες νου τότε νικήσαντος, οὗτος τοῖς τοῖς πατέρεσσιν παραποδας τρεῖς χρυσοῦς ἀγαθεῖς—

τόν, δύο δὲ διὰ τοὺς ἀδελφούς, αἵτιους καὶ αὐτοὺς ἐν τούτοις ἐπέγραψεν.

Στ. 155. Ἐδέξαντ] Ἐλαβον.—Ἀμφ' ἀρετῇ] Επὶ τῇ αὐτῷ ἀριστείᾳ καὶ κατορθώμασι καὶ ἔνεκα τῆς ἀνδραγαθίας.

Στ. 156. Καμβόντων] Καταπολεμηθέντων καὶ ἰσχυρῶς νικηθέντων.

Στ. 157. Καιρὸν εἰ φθέγξαιο]<sup>\*</sup> Διοθόμενος ἐσυτὸν δὲ Πίνδαρος ἀκαίρως ἐκβεβήκεται, φησίν : εἰ φθέγξαιο, ὃ θημέ, καιρὸν τὸν πρέποντα, ήγουν εἰ ἐγκαίριος τοὺς λόγους ποιήσαιο, συντανύσας καὶ συνάξας ἐν βραχεῖ καὶ ἐν ὀλίγῳ πέρατα καὶ τέλη πολλῶν πραγμάτων, τουτέστιν ἀφεῖς τὸ πολλὰ λέγειν, συντεμὼν εἰς ὀλίγα, μείνων καὶ ἐλάττων καὶ οὐδεὶς μέμνεος ἐπεται παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ήγουν οὐδεὶς ψύχον ἐπαγάγγ<sup>†</sup> σοι ὡς πολυλογοῦντι. Μὴ λάθῃς δὲ πρὸς τὸ καιρὸν ξέωθεν εἰς, ὃς τινες ἀλλ' ἔστιν αὕτη η αἰτιατικὴ πρὸς τὸ φθέγξαο· δὲ γάρ φεγγόμενος ἔγκαιρα, καιρὸν φθέγγεται.

Στ. 158. Ἀπὸ γάρ κέρος ἀμβλόνει]<sup>\*</sup> Ἀπαμβλόνει γάρ καὶ καταβάλλει δὲ κέρος τῶν λόγων τὰς ταχείας ἐλπίδας τῶν ἀκροατῶν, ποταπός; αἰανὸς καὶ σκοτεινός, ήτοι<sup>‡</sup> τὸ λελογισμένον αὐτῶν σκοτίων τουτέστιν ἐλπίδα ἔχοντες οἱ ἀκροαταὶ ταχέως ἀκούσεσθαι τι περὶ τοῦ ἐπαινουμένου, σκοτίζονται ὑπὸ τοῦ πολλὰ ἀκούειν μεταξὺ λεγόμενα καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτῶν ἀπολύουσιν<sup>§</sup> ἀπαγορεύοντες. Αἰανὸς δὲ κέρος λέγεται οὐχ διε αὐτὸς σκοτεινός ἔστιν, ἀλλ' διε τοὺς ἀλλούς σκοτίζει. Οἱ δὲ λέγοντες τὸ ἐλπίδας ἀντὶ τοῦ γράμμας ἀμαθεῖς.

1) "Ἐγραφα ἐπαγάγγει δὲ τοῦ ἡμαρτημένου ἐπαγάγγει, δεκτα ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ. Συχνὴ δὲ παρὰ τοις μεταγνωστάσιος η τακτητηρία τῆς τοῦ ἀριστείου ὑποτακτικῆς ἀντὶ τῆς τοῦ μεθλοντος δριστικῆς, οἷον δὴ καὶ τὸ ἐν τοῖς εἰς τείχον. Ιεθ σχολίοις εἰπω ἀντὶ τοῦ ἐρε, λέξι. Δ. Χ. Σ.

2) "Ἐγραφα ὡς ἀντο γέραπται ἀντὶ τοῦ δουνίτου καὶ ἡμαρτημένου δῆτας ἐκροστῶν. Ποταπέν, αἰανδν καὶ σκοτεινόν, ήτδις ὡς δῆλον διε γέραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

3) "Ο γράφεις τὸ σχόλιον τόδε ἔγραψε δήπου ἀπολλόθευσιν, θρησκεύοντας δὲ μεταγραφέσιν, Δ. Χ. Σ.

**Στ. 161. Ἀπάδις<sup>1]</sup>**

**Στ. 162—163. Ἀστῶν δοῦλοις]<sup>\*</sup>** Τὸ δέκατο πρός τὸ βαρύν  
γει σύναπτε, τὸ δὲ θυμόδετο πρός τὸ πολιτῶν, οὗτως: Ἡ δέκατη  
τῶν προσόντων τιστὶν ἀγαθῶν βαρύνει καὶ καταβάλλει τὸν θυ-  
μὸν τῶν πολιτῶν, ποταπόν<sup>2</sup>; κρύφιον, μάλιστα καὶ περισσοτέ-  
ρως ἐπὶ ἀλλοτρίοις καὶ ξένοις ἔσθλοις. Τοῦτο δὲ λέγει ὡς φθο-  
νουμένου τοῦ Ιέρωνος τοῖς αὐτοῦ πολίταις. Δέσον δὲ εἰπεῖν κρυ-  
ψίως, κρύψιον εἶπε πρὸς τὸ θυμόν. Τὸ δὲ μάλιστα εἴπεν,  
ἴνα δεῖξῃ δτι περισσοτέρως ἢ τῶν ἀλλοτρίων ἀγαθῶν ἀκοὴ τού-  
τους λυπεῖ ἢ ἄλλο τι.—Βαρύνει καὶ θλίβει.—Ἐσλογ-  
στν] **Καλοῖς.**

**Στ. 164. Κρέσσων γάρ οἰκτιρμῶν<sup>3</sup> φθόνος]<sup>\*</sup>** Ὁ μὲν γάρ  
βέλτιστος φθονεῖται διὰ τὰ προσόντα αὐτῷ πλεονεκτήματα,  
οὐ δὲ μὴ τοιοῦτος ἐλεῖται.

**Στ. 166—168. Ἀψιδεῖ δὲ πρός ἄκμονι]<sup>\*</sup> Τοῦτο λέγει  
ὡς ἐπαγγειλαμένου τοῦ Ιέρωνος αὐτῷ δοῦναί τι καὶ οὐ δόντος.  
Διὸ δὴ ἐπαίρει αὐτὸν ἐκτελέσαι τὴν ὑπόσχεσιν. —**Χάλκευς**  
γλώσσαν] **Ηγουν παρασκενάζει καὶ ζθιζε τὴν γλώσσαν μὴ ψευ-  
δηγορεῖν.** Εστι δὲ δ λόγος τροπικός.**

**Στ. 169—170. Παραιθύσσει]** Σύναπτε τὸ παραιθύσσει  
πρός τὸ πᾶρα σέθετ. Τὸ γάρ μικρὸν τῶν βασιλέων ἀμάρτημα  
μέγα δοκεῖ τοῖς ἀλλοῖς.

**Στ. 172. Πιστοῖ] Πίστεως ἀξίοι.**

**Στ. 173. Ὁργῇ]** **Ηγουν προθυμίᾳ καὶ γνώμῃ.**

**Στ. 177. Ἰστίον ἀγεμόνεν]<sup>\*</sup>** Αἱ γάρ, ἀνέμου πνεύσαντος, τὸ  
ἰστίον ὑποχαλᾶν, ίνα μή, δυντος τεταμένου, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς  
τοῦμπαλιν ἀνατραπεῖν τὸ σκάφος.

**Στ. 178. Δολωθῆς]** **Ηγουν ζημιούμενος καὶ στερούμενος**  
**λάθης.—Δολωθῆς]<sup>\*</sup> Μή τοὺς ὀφειλομένους τιστὶ μισθίους ἀποστε-**

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοὶ οὕτω: Γρ. ἐλπίδας.

2) Μετὰ τὸ ποτε πὸν ἔγραψε τὸ δρωτημετικὸν σημεῖον ἀντὶ τῆς  
ὑποστιγμῆς, ἵνα ἔχει τὸ τοῦ Σακκελίωνος ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ.

3) Τὸ σχόλιον ἔχει οἰκτιρμόν.

4) Ὁ σχολιαστὴς διορθοὶ οὕτω: Ἰστίον ἀμπετάσσει.

ρῶν κερδαίνειν τι λογίζου· τοῦτο γάρ τὸ κέρδος αἰσχρὸν καὶ τὸν κερδαίνοντα μιαίνει.

**Στ. 184.** Οἶον ἀποιχομένων]<sup>\*</sup> Οἶον καὶ μόνον τὸ αὐχημα τῆς δόξης, ήτοι ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ ἔπαινος, ποταπόν,<sup>1</sup> δπισθμέροτον καὶ ὑπὸ τῶν ἐδομένων βροτῶν ἀδύμενον, μηνύει καὶ λογίοις καὶ ἀσιδοῖς τὴν δίκαιταν καὶ τὴν διαχωγὴν τῶν ἀποιχομένων ἀνδρῶν, τῶν κτησαμένων τοῦτο τὸ αὐχημα· τουτέστιν ἐάν τις καλὸν ἐργάσηται καὶ ἔπαινεθῇ, ἐν τοῖς ἔπαιτα ἀδεται λογοποιοῖς καὶ ποιηταῖς, δικόδε τις ἦν, διεξιοῦσι τὸν ἐπ' αὐτῷ γενέμενον ὄμινον.

**Στ. 185.** Τὸν δὲ ταῦρῳ χαλκέῳ]<sup>\*</sup> Περίλαος τις Ἀθηναῖος ἐλθὼν εἰς Φάλαριν τὸν Ἀχραγαντίνων τύραννον, ὑπέσχετο αὐτὸν (γρ. αὐτῷ) ταῦρον ποιήσειν χαλκοῦν, ἵνα ἐντὸς αὐτοῦ, δν ἀν καταδικάσῃ, ἐμβάλλων καὶ τῷ πυρὶ προςάγων, οὗτοι κολάζῃ<sup>2</sup> οὐ γενομένου, πρώτος εἰςεβλήθη Περίλαος, οὐκ ἔξιον τοῦ Φαλαρίδος κεκρικότος ἔτερον πρὸ αὐτοῦ κολασθῆναι, ἀλλ' ἡ τὸν δημιουργόν, δπως ἀν μόνος δεῖξει (γρ. δεῖξῃ) τὸ αὐτοῦ δημιούργημα<sup>3</sup>. Λέγει οὖν ὡς κακὸν πάντες ἀδουσι Φάλαριν. Καὶ ή μὲν τοῦ Κροίσου ἀρετὴ ἀεὶ ἐν συμποσίοις καὶ πανηγύρεσιν ὑπὸ τῶν παιδῶν ἐμμελῶς ἀδεται, δὲ δὲ Φάλαρις οὐκ ἔχει χώραν ἐν συμποσίοις. Δέον δὲ εἰπεῖν δμορφωιος (sic), δμορφειαι (sic) εἰπε πρὸς τὸ φύρμυγγες. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοὺς ξένους ὑποδεχομένων. Μή λάβης δὲ εἰς τὸ κοινωνίαν τὸ εἰς, ὡς τινες, ἀλλ' ἔστιν ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ δέχονται, οὗτοις: οὐ δέχονται μιν καὶ αὐτὸν κοινωνίαν, ήτοι οὐ<sup>3</sup> κοινὸν παραλαμβάνουσιν.

**Στ. 186. Νηλέα νόον]<sup>\*</sup>** Μή λέγε πρὸς τὸ γόρον ἔξωθεν τὸ

1) Τὸ ἀρετηματικὸν σημεῖον ἔγραψα κάνταῦθα ἥγω, οὐδεμία δὲ σημητή γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

2) "Ιδε τὸ ιστόρημα πλειντερον παρὰ Δουκιανῷ (Φελλ. Α'. 41). Παρὰ Πλουτάρχῳ μέντοι τὸ τοῦ τεχνίτου δόνομα γράφεται Πέριλλος (Παράλ. ἀλλην. βιωμ. 39).

3) Ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ οὐκ ἔστι τὸ οὐ, προσέθηκα δ' ἥγω. Δ. Χ. Σ.

Βοιωτία τὸ πεζὸν αὐτοῦ δν, Δακεδαιμόνοις κατηγωνίσαντο· ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ δὲ Γέλων, ὃς ἀνώ ἔφημεν, τὸ Φαινίκεων καὶ Τυρ- σηνὸν ναυτικὸν διέφθειρε. Σητεῖται δὲ πῶς, Δακεδαιμονῶν νεῶν καὶ ἑτέρων Ἐλληνίδων μετ' Ἀθηναίων ἐν Σαλαμῖνι οὐσῶν, μό- νοι· Ἀθηναῖοι τὴν νίκην ἐργάσασθαι λέγονται. Καὶ φαμεν δὲ μόνοι οὗτοι ἦσαν οἱ τὴν νίκην ποιήσαντες ταῖς Θεμιστοκλέους βουλαῖς καὶ τῷ τῶν νεῶν πλήθει καὶ τῇ κατὰ θάλατταν ἀμ- πειρῷ, ὡςπερ καὶ Δακεδαιμόνοις τὴν ἐν Πλαταίᾳ τῇ τοῦ Παυσανίου οἰτρατηγίᾳ καὶ τῷ κατὰ γῆν ἄριστοι εἶναι τὰ τα- κτικά. Αέργει οὖν αἰρέσθαι καὶ προκρίνω μισθὸν μὲν παρὰ τῆς Σαλαμῖνος χάριν καὶ ἀρετὴν τῶν Ἀθηναίων· τουτέστιν ἐν αὐτῇ οἱ Ἀθηναῖοι τὸ τῶν Περσῶν ναυτικὸν διέφθειραν. Λέγει δὲ τὴν γίκην μισθὸν τῆς Σαλαμῖνος κατὰ τοῦτο· ὡςπερ γάρ δι μισθὸς ὄφειλεται, οἷς δίδοσται, οὕτω καὶ η συμβάσσει ἐν αὐτῇ γίκην ὡςπερ ὄφειλετο καὶ πρέπουσα ἦν γενέσθαι· η ἐπειδὴ μέ- ρος ἦν τῆς Ἐλλάδος, ἔδει καὶ ταύτην ἀναγκαῖς εἰκενεγκεῖν τι εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ σωτηρίαν εἰςήνεγκεν εὖν τὸ ἐν αὐτῇ γενέσθαι τὴν γίκην· η ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν φύτῶν πόλιν καταλιπόντες πρὸς αὐτὴν ταῖς ναυσὶ κατέφυγον, ὡςπερ μισθὸν αὐτοῖς ἀπέδωκε τῆς κατεφυγῆς, τὸ νικητάς ἐν αὐτῇ γενέσθαι·

**Στ. 149.** Ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω]<sup>\*</sup> Ἐρέω δὲ καὶ λέξω ἐν τῇ Σπάρτῃ τὴν μάχην τὴν πρὸ τοῦ Κιθαιρῶνος<sup>†</sup> τουτέστιν εἴπω Σπαρτιάτας τὸ τῶν Περσῶν πεζὸν νικῆσαι ἐν τῇ Πλαταίεων πόλει, τῇ πρὸ τοῦ Κιθαιρῶνος δρους κειμένη πλησίον Βοιω- τίας.—Ταῖσι]<sup>\*</sup> Ήγουν τῇ Σαλαμῖνι ἐξ Ἀθηναίων καὶ τῇ Σπάρ- τῃ, ἦτοι τῷ ἀπ' αὐτῆς λαῷ, ἐν τῇ Πλαταίᾳ κάμον καὶ κατε- πολεμήθησαν οἱ ἀγκυλότοξοι Μῆδοι. Παρὰ δὲ τὴν εἶνανδρον ἀκτὴν τοῦ Σικελικοῦ ποταμοῦ Ιμέρα, ἦτοι παρὰ τὴν Σικελίαν, ἔρεω καὶ εἴπω ἀπὸ κοινοῦ ὅμνον τοῖς παισὶ τοῦ Δεινομένους, τε- λέσας καὶ πεληρώσας τοῦτον ὡςπερ τινὰ δρειλήν· δὲ γάρ ἔπαινος μισθὸς ἔστιν ἀρετῆς. Ἀποροῦσι δέ τινες πᾶς, τοῦ Γέλωνος μέ- νου τότε νικήσαντος, οὕτως τοῖς τρισὶν ἀνατίθησι τὴν γίκην· καὶ φαμεν δὲ τῇ τοῦ Γέλωνος γνώμῃ ἐπεται. Ἐκεῖνος γάρ τριποδας τρεῖς χρυσοῦς ἀγαθεῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἵνα μὲν δι', ἔσει-

τόν, δύο δὲ διὰ τοὺς ἀδελφούς, αἰτίους καὶ αὐτοὺς ἐν ταύταις ἐπέγραψεν.

Στ. 155. Ἐδέξαντ'] Ἐλασσον.—Ἀμφ' ἀρετᾶς] Εἴπι τῷ αὐτῶν ἀριστείᾳ καὶ κατορθώμασι καὶ ἔνεκα τῆς ἀνδραγαθίας.

**Στ. 156. Καμόντων]** Καταπολεμηθέντων καὶ ἴσχυρῶς νικηθέντων.

Στ. 157. Καιρὸν εἰ φθέγξαιο<sup>\*</sup> Λισθόμενος ἐσευτὸν δὲ Πίνδαρος ἀκαίρως ἐκβεβηκότα, φησίν : εἰ φθέγξαιο, ὡς θυμέτ, καὶ ρὸν τὸν πρέποντα, πήγουν εἰ δύκαρψ τοὺς λόγους ποιησαί, συντατύσας καὶ συνάξας ἐν βραχεῖ καὶ ἐν ὀλίγῳ πέρατα καὶ τέλη πολλῶν πραγμάτων, τουτέστιν ἀφεῖς τὸ πολλὰ λέγεν, συντεμών εἰς ὀλίγα, μείων καὶ ἐλάττων καὶ οὐδεὶς μάρμας ἐπεταί παρὰ τῶν ἀνθρώπων, πήγουν οὐδεὶς ψύχον ἐπαγάγγῃ<sup>†</sup> τοις ὡς πολυλογοῦντι. Μή λάβης δὲ πρὸς τὸ κατρὸν βέβαθεν εἰς, ὡς τινες<sup>‡</sup> ἀλλ᾽ ἔστιν αὕτη η̄ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ φθέγξαιο<sup>§</sup> δὲ γάρ φεγγυόμενος ἔγκειται, καιρὸν φθέγγεται.

**Στ. 160.** Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει] \* Ἀπαυξέλοντες γὰρ καὶ καταβάλλει ὁ κόρος τῶν λόγων τὰς ταχείας ἐλπίδας τῶν ἀκροστῶν, ποταπός; αἰανὸς καὶ σκοτεινός, ἤτοι<sup>2</sup> τὰ λελογισμένον αὐτῶν σκοτίζων· τουτέστιν ἐλπίδα ἔχοντες οἱ ἀκροσταῖς ταχέως ἀκούσσθαι τι περὶ τοῦ ἐπαινουμένου, σκοτίζονται ὑπὸ τοῦ πολλὰ ἀκούειν μεταξὺ λεγόμενα καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτῶν ἀπολύουσιν<sup>3</sup> ἀπαγορεύοντες. Αἰανὸς δὲ κόρος λέγεται οὐχ ὅτι αὐτὸς σκοτεινὸς ἔστιν, ἀλλ' ὅτι τοὺς ἄλλους σκοτίζει. Οἱ δὲ λέγοντες τὰ ἐλπίδας ἀντὶ τοῦ γρώματος ἀμαθεῖς,

4) Ἔγραψα ἐπ' αὐτῇ ἡ μνή τοῦ ἡμερητημένου ἐπ' αὐτῇ γένεται, δικαιίωση  
ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ. Συχνὴ θὲται παρὰ τοις μεταγενεστάτοις  
ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς τοῦ ἀρθρίστου διπτετατικῆς μνής τῆς τοῦ μεβλοντος  
ὅριστη κηῆς, οἷον δῆλον καὶ τὸ ἐν τοῖς εἰς στίχον 149 σχολίοις εἴπι πως  
τοῦ ἐπ' αὐτῇ λέγεται. Δ. Χ. Σ.

. 2) "Εγρεψα ως ξένω γέγραπται ἀντί του δισυνέτου καὶ ὑμαρτημένου δῆταις ἐν ροατῶν. Ηστακ πόνν, αἰτανδὸν καὶ σκοτεινόν, ήτεις ως ὡς ὅπλον διτι γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογάσω. Δ. Χ. Σ.

3) Ο γράψεις τὸ αχόλιον τόδε ἔγραψε θήτου ἀπὸ λλύσυσιν, ἐφθαίρεις δ' ὁ μεταγραφεῖς, Δ., Χ., Σ.

**Στ. 161. Ἀπάδις<sup>1]</sup>**

**Στ. 162—163.** Ἀστῶν δ' ἀκοὰ]<sup>\*</sup> Τὸ δὲ πρὸς τὸ βαρύν  
γε σύναπτε, τὸ δὲ θυμόδρ πρὸς τὸ πολιτῶν, οὕτως: Ἡ ἀκοὴ  
τῶν προσόντων τισὶν ἀγαθῶν βαρύνει καὶ καταβάλλει τὸν θυ-  
μὸν τῶν πολιτῶν, ποταπόν<sup>2</sup>; κρύψιον, μάλιστα καὶ περισσοτέ-  
ρως ἐπὶ ἀλλοτρίοις καὶ ξένοις ἐσθλοῖς. Τοῦτο δὲ λέγει ὡς φθο-  
νουμένου τοῦ Τέρωνος τοῖς αὐτοῦ πολίταις. Δέον δὲ εἰπεῖν κρυ-  
ψίως, κρύψιον εἴπε πρὸς τὸ θυμόδρ. Τὸ δὲ μάλιστα εἰπεν,  
ἴνα δεῖξῃ δτι περισσοτέρως ἡ τῶν ἀλλοτρίων ἀγαθῶν ἀκοὴ τού-  
τοὺς λυπεῖ ἢ ἄλλο τι.—Βαρύνει] Πιέζει καὶ θλίβει.—Ἐσλογ-  
στιν] Καλοῖς.

**Στ. 164.** Κρέσσων γάρ οἰκτιρμῶν<sup>3</sup> φθόνος]<sup>\*</sup> Ο μὲν γάρ  
βέλτιστος φθονεῖται διὰ τὰ προσόντα αὐτῷ πλεονεκτήματα,  
ο δὲ μὴ τοιοῦτος ἔλεεῖται.

**Στ. 166—168.** Ἀφευδεῖ δὲ πρὸς ἀκμονί]<sup>\*</sup> Τοῦτο λέγει  
ὡς ἐπαγγειλαμένου τοῦ Τέρωνος αὐτῷ δοῦναι τι καὶ οὐ δόντος.  
Διὸ δὴ ἐπαίρει αὐτὸν ἐκτελέσαι τὴν ὑπόσχεσιν. —Χάλκευ  
γλῶσσαν]<sup>4</sup> Ἕγουν παρασκεύαζε καὶ ἔθιζε τὴν γλῶσσαν μη ψε-  
δηγορεῖν· ἔστι δὲ δ λόγος τροπικός.

**Στ. 169—170.** Παραιθύσσει]<sup>\*</sup> Σύναπτε τὸ παραιθύσσει  
πρὸς τὸ πάρ σέθερ. Τὸ γάρ μικρὸν τῶν βασιλέων ἀμάρτημα  
μέγα δοκεῖ τοῖς ἄλλοις.

**Στ. 172.** Πίστοι] Πίστεως δῆσιοι.

**Στ. 173.** Ὁργᾶ]<sup>\*</sup> Ἕγουν προθύμια καὶ γνώμη.

**Στ. 177.** Ιστίον ἀνεμόνει]<sup>\*</sup> Δεῖ γάρ, ἀνέμου πνεύσαντος, τὸ  
ιστίον ὑποχαλᾶν, ίνα μή, δύτος τεταρμένου, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς  
τοῦμπαλιν ἀνατραπεῖν τὸ σκάφος.

**Στ. 178.** Δολωθῆς]<sup>\*</sup> Ἕγουν ζημιούμενος καὶ στερούμενος  
λάθης.—Δολωθῆς]<sup>\*</sup> Μη τοὺς ὄφειλομένους τισὶ μισθοὺς ἀποστε-

1) Ο σχολιαστὴς διορθοὶ οἶτω: Γρ. ἐλπίδας.

2) Μετὰ τὸ πότα πὸν ἔγραψα τὸ ἔρωτηματικὸν σημεῖον ἀντὶ τῆς  
δηοστιγμῆς, ἵνα ἔχει τὸ τοῦ Σακελλῶνος ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ.

3) Τὸ σχόλιον ἔχει οἱ κτιριοῦ.

4) Ο σχολιαστὴς διορθοὶ οἶτω: Ἰστίον ἀμπετάσσει.

ρῶν κερδαίνειν τι λογίζου· τοῦτο γάρ τὸ κέρδος αἰσχρὸν καὶ τὸν κερδαίνοντα μιαίνει.

**Στ. 181.** Οἶον ἀποιχομένων]<sup>\*</sup> Οἶον καὶ μόνον τὸ αὔχημα τῆς δόξης, ἦτοι ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ ἔπαινος, ποταπόν;<sup>1</sup> διπισόμβροτον καὶ ὑπὸ τῶν ἐδομένων βροτῶν φόδόμενον, μηνύει καὶ λογίοις καὶ ἀσιδοῖς τὴν δίκαιταν καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν ἀποιχομένων ἀνδρῶν, τῶν κτησαμένων τοῦτο τὸ αὔχημα· τουτέστιν ἐάν τις καλὸν ἐργάσηται καὶ ἐπαινεθῇ, ἐν τοῖς ἔπειτα φέσται λογοποιοῖς καὶ ποιηταῖς, διοῖς τις ἦν, διεξιούσι τὸν ἐπ' αὐτῷ γενόμενον ὅμινον.

**Στ. 185.** Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ]<sup>\*</sup> Περίλαος τις Ἀθηναῖος ἐλθὼν εἰς Φάλαριν τὸν Ἀκραγαντίνων τύραννον, ὑπέσχετο αὐτὸν (γρ. αὐτῷ) ταῦρον ποιήσειν χαλκοῦν, οὕτω κολάζῃ<sup>2</sup> οὗ γενομένου, πρῶτος εἰςεβλήθη Περίλαος, οὐκ ἀξιον τοῦ Φαλαρίδος κεκρικότος ἔτερον πρὸ αὐτοῦ κολασθῆναι, ἀλλ' ἡ τὸν δημιουργόν, δπως ἀν μόνος δεῖξει (γρ. δείξῃ) τὸ αὐτοῦ δημιούργημα<sup>3</sup>. Δέγει οὖν ὡς κακὸν πάντες φέσονται Φάλαριν. Καὶ θ μὲν τοῦ Κροίσου ἀρετὴ ἀεὶ ἐν συμποσίοις καὶ πανηγύρεσιν ὑπὸ τῶν παιδῶν ἐμμελῶς φέσται, δὲ Φάλαρις οὐκ ἔχει χώραν ἐν συμποσίοις. Δέον δὲ εἰπεῖν δμορφίοις (sic), δμορφίαις (sic) εἴπε πρὸς τὸ φόρμιγγες. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοὺς ξένους ὑποδεχομένων. Μή λάθης δὲ εἰς τὸ κοινωνίαν τὸ εἰς, ὡς τινες, ἀλλ' ἔστιν ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ δέχονται, οὕτως: οὐ δέχονται μιν καὶ αὐτὸν κοινωνίαν, ἦτοι οὐ<sup>3</sup> κοινὸν παραλαμβάνουσιν.

**Στ. 186.** Νηλέα νόον]<sup>\*</sup> Μή λέγε πρὸς τὸ γόνον ἔξωθεν τὸ

1) Τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ἔγραψα κάνταῦθα ἐγώ, οὐδεμία δὲ στιγμὴ γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

2) "Ιδε τὸ ἴστρημα πλατύτερον παρὰ Λουκιανῷ (Φελαρ. Α'. 11). Παρὰ Πλουτάρχῳ μέντοι τὸ τοῦ τεχνίτου ὄνομα γράφεται Πέριλος (Παράλ. ἀλληλ. βωμ. 39).

3) Ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ οὐκ ἔστι τὸ οὐ, προσέθηκα δ' ἐγώ. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 161. Ἀπάδις<sup>1]</sup>**

**Στ. 162—163. Ἄστῶν δ' ἀκοὰ]**\* Τὸ ἀκοὰ πρὸς τὸ βαρύν  
γει σύναπτε, τὸ δὲ θυμόρ πρὸς τὸ πολιτῶν, οὕτως: Ἡ ἀκοὴ  
τῶν προξόντων τιστὶν ἀγαθῶν βαρύνει καὶ καταβάλλει τὸν θυ-  
μὸν τῶν πολιτῶν, ποταπόν<sup>2</sup>; κρύψιον, μάλιστα καὶ περισσοτέ-  
ρως ἐπὶ ἀλλοτρίοις καὶ ξένοις ἐσθλοῖς. Τοῦτο δὲ λέγει ὡς φθο-  
νουμένου τοῦ Ίέρωνος τοῖς αὐτοῦ πολίταις. Δέον δὲ εἰπεῖν κρυ-  
ψίως, κρύψιον εἶπε πρὸς τὸ θυμόρ. Τὸ δὲ μάλιστα εἶπεν,  
ἴνα δεῖξῃ δτὶ περισσοτέρως ἢ τῶν ἀλλοτρίων ἀγαθῶν ἀκοὴ τού-  
τοις λυπεῖ ἢ ἄλλο τι.—Βαρύνει] Πιέζει καὶ θλίβει.—Ἐσλοη-  
στι] Καλοῖς.

**Στ. 164. Κρέσσων γάρ οἰκτιρμῶν<sup>3</sup> φθόνος]**\* Οἱ μὲν γάρ  
βέλτιστος φθονεῖται διὰ τὰ προξόντα αὐτῷ πλεονεκτήματα,  
οἱ δὲ μὴ τοιοῦτος ἔλεεῖται.

**Στ. 166—168. Ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι]**\* Τοῦτο λέγει  
ὧς ἐπαγγειλαμένου τοῦ Ίέρωνος αὐτῷ δοῦναί τι καὶ οὐ δόντος.  
Διὸ δὴ ἐπαίρει αὐτὸν ἐκτελέσαι τὴν ὑπόσχεσιν. —Χάλκευ  
γλῶσσαν]<sup>4</sup> Ήγουν παρασκεύαζε καὶ ἔθιζε τὴν γλῶσσαν μὴ ψευ-  
δηγορεῖν ἔστι δὲ δ λόγος τροπικός.

**Στ. 169—170. Παραιθύσσει]**\* Σύναπτε τὸ παραιθύσσει  
πρὸς τὸ πᾶρ σέθεν. Τὸ γάρ μικρὸν τῶν βασιλέων ἀμάρτημα  
μέγα δοκεῖ τοῖς ἄλλοις.

**Στ. 172. Πίστεως ἄξιοι.**

**Στ. 173. Ὁργᾶ]** Ήγουν προθυμίᾳ καὶ γνώμῃ.

**Στ. 177. Ἰστίον ἀνεμόνεν<sup>5</sup>]**\* Δεῖ γάρ, ἀνέμου πνεύσαντος, τὸ  
ἰστίον ὑποχαλᾶν, ίνα μὴ, δύντος τεταμένου, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς  
τοῦμπαλιν ἀνατραπείη τὸ σκάφος.

**Στ. 178. Δολωθῆς]**\* Ήγουν ζημιούμενος καὶ στερούμενος  
λάθης.—Δολωθῆς]**\*** Μὴ τοὺς ὄφειλομένους τιστὶ μισθοὺς ἀπόστε-

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοὶ οὕτω: Γρ. ἐλπίδας.

2) Μετὰ τὸ ποταπὸν ἔγραψε τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ἀντὶ τῆς  
ὑποστιγμῆς, ἦν ἔχει τὸ τοῦ Σακκελίωνος ἀπόγραφον. Δ. Σ. Σ.

3) Τὸ σχόλιον ἔχει οἰκτιρμόν.

4) Ὁ σχολιαστὴς διορθοὶ οὕτω: Ἰστίον ἀμπετέσσας.

ρῶν κερδαίνειν τι λογίζου· τοῦτο γάρ τὸ κέρδος αἰσχρὸν καὶ τὸν κερδαίνοντα μισίνει.

**Στ. 181.** Οἶον ἀποιχομένων]<sup>\*</sup> Οἶον καὶ μόνον τὸ αὐχημα τῆς δέξιης, ἥτοι ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ ἔπαινος, ποταπόν;<sup>1</sup> διπισόμενον καὶ ὑπὸ τῶν ἐδομένων βροτῶν ἀδόμενον, μηνύει καὶ λογίοις καὶ ἀσιδοῖς τὴν δίαιταν καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν ἀποιχομένων ἀνδρῶν, τῶν κτησαμένων τοῦτο τὸ αὐχημα<sup>2</sup> τουτέστιν ἐάν τις καλὸν ἐργάσηται καὶ ἔπαινεθῇ, ἐν τοῖς ἔπειτα ἀδεται λογοποιοῖς καὶ ποιηταῖς, διοῖσι τις ἦν, διεξιοῦσι τὸν ἐπ' αὐτῷ γενόμενον ὅμνον.

**Στ. 185.** Τὸν δὲ ταῦρῳ χαλκέῳ]<sup>\*</sup> Περίλαος τις Ἀθηναῖος ἐλθὼν εἰς Φάλαριν τὸν Ἀκραγαντίνων τύραννον, ὑπέσχετο αὐτὸν (γρ. αὐτῷ) ταῦρον ποιήσειν χαλκοῦν, ἵνα ἐντὸς αὐτοῦ, δν ἀν καταδικάσῃ, ἐμβάλλων καὶ τῷ πυρὶ προσάγων, οὕτω κολάζῃ· οὐδὲ γενομένου, πρώτος εἰςεβλήθη Περίλαος, οὐκ ἀξιοῦν τοῦ Φαλάριδος κεκρικότος ἔτερον πρὸ αὐτοῦ κολασθῆναι, ἀλλ’ ἡ τὸν δημιουργόν, διποὺς δὲ μόνος δεῖξει (γρ. δεῖξῃ) τὸ αὐτοῦ δημιούργημα<sup>3</sup>. Λέγει οὖν ὡς κακὸν πάντες ἀδουσι Φάλαριν. Καὶ θὰ μὲν τοῦ Κροίσου ἀρετὴ ἀεὶ ἐν συμποσίοις καὶ πανηγύρεσιν ὑπὸ τῶν παιδῶν ἐμμελῶς ἀδεται, δ δὲ Φάλαρις οὐκ ἔχει χώραν ἐν συμποσίοις. Δέον δὲ εἰπεῖν δμορφίοις (sic), δμορφίαις (sic) εἴπε πρὸς τὸ φόρμυγγες. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοὺς ξένους ὑποδεχομένων. Μή λάβης δὲ εἰς τὸ κοιτωρίαν τὸ εἰς, ὃς τινες, ἀλλ’ ἔστιν ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ δέχονται, οὕτως: οὐ δέχονται μιν καὶ αὐτὸν κοινωνίαν, ἥτοι οὐ<sup>3</sup> κοινὸν παραλαμβάνουσιν.

**Στ. 186. Νηλέα νόσον]<sup>\*</sup>** Μή λέγε πρὸς τὸ γόσον ἔξωθεν τὸ

1) Τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ἔγραψα κάνταῦθα ἐγώ, οὐδεμία δὲ στιγμὴ γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

2) Ἡδε τὸ ιστόρημα πλατύτερον παρὰ Λουκιανῷ (Φάλαρ. Α'. 14). Παρὰ Πλουτάρχῳ μέντοι τὸ τοῦ τεχνίτου δνομα γράφεται Πέριλλος (Παράλ. ἀλλην. φωμ. 39).

3) Ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ οὐκ ἔστι τὸ οὐ, προσέθηκε δ' ἐγώ. Δ. Χ. Σ.

κατά, ἀλλ' ἔστι τὸν καὶ τὸν Φάλαριν ταῦτόν. Ὡςπέρ γάρ φαμεν : 'Ο Πλάτων σοφὴ διάροιά ἔστει, οὗτοι καὶ τοῦτο, κατέχει τὸν Φάλαριν φήμη ἀνηλεῆ νοῦν, ἥγουν κακὸν καὶ ἀμείλικτον φίδουσιν.

**Στ. 191. [Δέθλων]\*** Τινὲς πρὸς τὸν ἀθλῶν λαμβάνουσιν ἔξωθεν ἀπό, οὕτω : Τὰ δὲ εὖ παθεῖν καὶ εύτυχῆσαι ἀπὸ ἀέθλων καὶ ἀγώνων πρῶτον ὑπάρχει. Ἐγὼ δὲ οὕτω : Τὸ δὲ εὖ παθεῖν καὶ εύτυχῆσαι, οἵτοι νίκης ἀξιωθῆναι ἀγωνίζομενον, πρῶτον τῶν ἀθλῶν ἔστι, τοιτέστι τοῦτο πρῶτον οἱ ἀγῶνες παρέχουσι· δευτέρα δὲ μοῖρά ἔστιν εὖ ἀκούειν, οἵτοι ἐγκωμιάζεσθαι, ὡς τὰς μὲν νίκης πρῶτον γινομένης,<sup>1</sup> ἔπειτα δὲ ἐπακολουθοῦντος τοῦ ὄμνου. Οἱ δὲ πολλοὶ ἀγνοεῖντες καὶ ἀθλῶ χωρὶς τοῦ ν γράφουσιν.

**Στ. 192 — 193. Δευτέρα μοῖρα]** Ἡγουν η τάξις. Δεῖ γάρ πρῶτον τῆς νίκης τυχεῖν καὶ μετὰ τὴν νίκην τῶν ἐγκωμίων. — **[Ἀμφοτέρουσι]** Καὶ νίκη καὶ ὄμνω.

**Στ. 194. [Ἔλη]** Ἐπικρατῆς γένηται.

**Στ. 195. Δέδεκται]** Εσχε καὶ ἔλαφεν.

#### ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Β'.

Τὸ προοίμιον ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ ικνητοῦ.

Τοῦ αὐτοῦ Μαγιστρου σχόλια.

**Στ. 1—2. Μεγαλοπόλιες ὡς Συράκουσαι]\*** Ἐπειδὴ αἱ Συράκουσαι πόλις ἔστιν ἐν Σικελίᾳ, εἰς δὲς δὲ Τέρων ἐποιεῖτο τὴν οἰκησιν, διὰ τοῦτο πρὸς αὐτὰς ἀποτείνει τὸν λόγον, φάσκων αὐτὰς μεγαλοπόλιας, η διότι τέσσαρας πόλεις Τέρων καταστρεψάμενος αὐτὰς ἐποίησεν, Ἀρκαδίνον (γρ. Ἀχραδίνη), Νεάπολιν, Ἐπιπολάς, Τύχην, η διὰ τὸ τῆς πόλεως θαυμαστὸν καὶ ἔξαιρετον.

**Στ. 3. Τέμενος "Ἀρεος"]\*** Τέμενος δὲς "Ἀρεως διὰ τὸ τῶν ἐνοικούντων πολεμικόν.

---

1) Ἐγραψα γινομένης ἀντὶ γενομένης. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 4. Σιδαροχαρμᾶν]** Σιδήρῳ χαιρόντων.—**Σιδαροχαρμᾶν]** "Ηγουν δπλοὶς καὶ μάχαις χαιρόντων, κατὰ συνεκδοχὴν ἐκ τοῦ σιδήρου γὰρ τὰ δπλαὶ τοῖς δπλοὶς δὲ ἐν ταῖς κατὰ πόλεμον μάχαις χρώμεθα.

**Στ. 8. Ἀγγελίαν]\*** Τὸ δηγγελλαὶ εἶπεν, ἐπειδὴ δὲ ὑπὲρ τῆς νίκης τοῦ τετραδρου γενόμενος ὕμνος ἀγγελεῖ αὐτὸ ταῖς Συρακούσαις.

**Στ. 10—11. Ἀνέδησεν]** "Ηγουν ἐστεφάνωσε καὶ ἐκόσμησε: —**Ὀρτυγίαν]\*** Τὸ Ὀρτυγλαὶ τινὲς γῆσόν φασι παρακειμένην τῇ Σικελίᾳ, πατρῶν αὐτοῦ κτῆμα. Κρείττον δὲ φάσκειν αὐτὴν πόλιν ἐν Σικελίᾳ διὰ τὸ ἐπαγόμενον. — **Στεφάνοις]** Ταῖς ἀπὸ τῆς νίκης εὐφημίαις καὶ ἐπαίνοις.

**Στ. 12. Ποταμίας ἄδος Ἄρτεμιδος]\*** Φασὶ τὸν Ἄλφειὸν ποταμὸν τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἄρεθούσης πηγῆς ἔρδντα, ἐκ Πελοπονῆσου διὰ μέσους τῆς θαλάττης ἀγόμενον συμμιγνυσθεὶς τῇ πηγῇ. "Εστι δὲ ἡ πηγὴ πλησίον τῆς Ὀρτυγίας πόλεως. Διὰ δὲ τὸ παρ' Ἄλφειῷ τὸ ἐν Σικελίᾳ λεόν τὸ ὅγαλμα Ἄρτεμιδος εἴναι, διὰ τοῦτο τὴν Ὀρτυγίαν ἄδος ἥτοι τέμενος λέγει.

**Στ. 16—17. Ἐπὶ γάρ. ἰοχέατρα]\*** Τὸ δὲ πρὸς τὸ τίθησι συναπτέον τὸ δὲ διδύμα χερὶ τὸ πρὸς τὴν Ἄρτεμιν νοητέον ἀντὶ τοῦ μεγάλη βοηθείας δὲ γὰρ ἀμφοτέραις χερσὶ συμμαχῶν μεγίστην παρέχει βοηθείαν τὸ διδύμη χερὶ, τῇ τοῦ Ἱέρωνος ἀμφοτέραις γὰρ ταῖς χερσὶ τὰς τοῦ ἄρματος ἡνίας κατεῖχεν, ἵνα λέγῃ δτι τεχνικῶς καὶ καλλιστως (γρ. καλλιστως) πρὸς τὸν δρόμον τὸ ἄρμα ὁ Ἐρμῆς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐλάσσαι παρέσχον.

**Στ. 21—22. Ἐν θ. ἄρματα]** "Η δὲ ἀντὶ τῆς εἰς, ὡς δὲ αὐτὸς (στ. 157):

ἐν πάντες δὲ νόμον.....

**—Πεισιχάλινα]** Πείθονται γὰρ τὰ δχῆματα τοῖς χαλινοῖς, ὡς αἱ νῆσοι τοῖς πηδαλίοις.—**Πεισιχάλινα]\*** Τὸ ἄρματα πεισιχάλιρα καὶ τὸ ἱππειον οθέρος ταῦτον ἐστιν ἄρματα γὰρ πεισιχάλινα ἡ μετὰ τῶν ἵππων ἄμαξα· οὐ γὰρ αἰνὲν τε μόνη τῇ ἀμάξῃ τοῖς χαλινοῖς πείθεσθαι, μηδὲν ἵππων οὔσων. "Εχει δὲ τὸ ἐν τὴν δύναμιν πρὸς τὸ καταζευγνύη.

κατά, ἀλλ' ἔστι τὸν καὶ τὸν Φάλαριν ταῦτον. Ὡςπερ γάρ φαμεν : 'Ο Πλάτων σοφὴ διάροιά δοτιν, οὗτῳ καὶ τοῦτο, κατέχει τὸν Φάλαριν φήμη ἀνηλεῖ νοῦν, πήγενται κακὸν καὶ ἀμείλικτον φύουσιν.

**Στ. 191. 'Αέθλων\*** Τινὲς πρὸς τὸν ἀέθλων λαμβάνοντας ἔξωθεν ἀπό, οὕτω : Τὰ δὲ εὖ παθεῖν καὶ εὔτυχῆσαις ἀπὸ ἀέθλων καὶ ἀγγώνων πρῶτον ὑπάρχει. Βγάλλεται δὲ οὕτω : Τὸ δὲ εὖ παθεῖν καὶ εὔτυχῆσαις, οἵτοι νίκης ἀέκινθηναι ἀγωνίζοντας, πρῶτον τῶν ἀέθλων ἔστι, τουτέστι τοῦτο πρῶτον οἱ ἀγῶνες παρέχουσι· δευτέρα δὲ μοῖρά ἔστιν εὖ ἀκούειν, οἵτοι ἐγκωμιάζονται, ὡς ταῖς μὲν νίκης πρῶτον γινομένης,<sup>1</sup> ἔπειτα δὲ ἐπακολουθοῦντος τοῦ ἅμαρτου. Οἱ δὲ πολλοὶ ἀγνοοῦντες καὶ ἀέθλων χωρὶς τοῦ ν γράφουσιν.

**Στ. 192 — 193. Δευτέρα μοῖρα]** 'Ηγουν ή τάξεις. Δεῖ γάρ πρῶτον τᾶς νίκης τυχεῖν καὶ μετὰ τὴν νίκην τῶν ἐγκωμίων. — **[Αμφοτέρωνι]** Καὶ νίκη καὶ νίκη.

**Στ. 194. 'Εληρ]** Ἐπικρατής γένηται.

**Στ. 195. Αδέκται]** Εσχε καὶ ἔλαβεν.

#### ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Β'.

Τὸν προοίμιον ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ ακηπτοῦ.

Τοῦ αὐτοῦ *Μαγιστρου σχόλια*.

**Στ. 1—2. Μεγαλοπόλιες ἢ Συράκουσαι]\*** Ἐπειδὴ αἱ Συράκουσαι πόλις ἔστιν ἐν Σικελίᾳ, εἰς ᾖς δὲ οἱ Ίερων ἐποιεῖτο τὴν οἰκησιν, διὰ τοῦτο πρὸς αὐτὰς ἀποτείνει τὸν λόγον, φάσκων αὐτὰς μεγαλοπόλιας, ἢ διότι τέσσαρας πόλεις Ίερων καταστρέψαμενος αὐτὰς ἐποίησεν, Ἀρκαδίνον (γρ. Ἀχραδίνη), Νεάπολιν, Ἐπιπολάς, Τύχην, ἢ διὰ τὸ τῆς πόλεως θαυμαστὸν καὶ ἔξαιρετον.

**Στ. 3. Τέμενος "Ἀρεος"]\*** Τέμενος δὲ "Ἀρεως διὰ τὸ τῶν ἐνοικούντων πολεμικόν.

---

1) Βγραψα γινομένης ἀντὶ γενομένης. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 4. Σιδαροχαρμάν]** Σιδηρώ χαιρόντων.—**Σιδαροχαρμάν]** Ήγουν δπλοίς καὶ μάχαις χαιρόντων, κατὰ συνεκδοχὴν ἐκ τοῦ σιδήρου γάρ τὰ δπλα τοῖς δπλοῖς δὲ ἐν ταῖς κατὰ πόλεμον μάχαις χρώμεθα.

**Στ. 8. Ἀγγελίαν]\*** Τὸ δηγγελλαν εἶπεν, ἐπειδὴ δὲ ὑπὲρ τῆς νίκης τοῦ τετραδρου γενόμενος ὑμνος ἀγγελεῖ αὐτὸ ταῖς Συρακούσαις.

**Στ. 10—11. Ἀνέδοσεν]** Ήγουν ἐστεφάνωσε καὶ ἐκδσμησε: —**Ὀρτυγίαν]\*** Τὸ Ὀρτυγλαν τινὲς γῆσόν φασι παρακειμένην τῇ Σικελίᾳ, πατρῶν αὐτοῦ κτῆμα. Κρείττον δὲ φάσκειν αὐτὴν πόλιν ἐν Σικελίᾳ διὰ τὸ ἐπαγόμενον. — **Στεφάνοις]** Ταῖς ἀπὸ τῆς νίκης εὐφημίαις καὶ ἐπαίνοις.

**Στ. 12. Ποταμίας ἔδος ἀρτέμιδος]\*** Φασὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν τῆς ἐν Σικελίᾳ ἀρεθούσης πηγῆς ἐρῶντα, ἐκ Πελοπονῆσου διὰ μέσης τῆς θελαττῆς ἀγόμενον συμμιγνυσθαι τῇ πηγῇ. **Ἐστι** δὲ ἡ πηγὴ πλησίον τῆς Ὀρτυγίας πόλεως. Διὰ δὲ τὸ παρ' Ἀλφειῷ τὸ ἐν Σικελίᾳ λεόδην ἡ ἄγαλμα ἀρτέμιδος εἶναι, διὰ τοῦτο τὴν Ὀρτυγίαν ἔδος ἦτοι τέμενος λέγει.

**Στ. 16—17. Ἐπὶ γάρ ιοχέατρα]\*** Τὸ δὲ πρὸς τὸ τίθησι σωκαπτέον τὸ δὲ διδύμης χερὶ ἡ πρὸς τὴν ἀρτεμιν νοητέον ἀντὶ τοῦ μεγάλη βοηθειάς δὲ γάρ ἀμφοτέραις χεροῖς συμμαχῶν μεγίστην παρέχει βοηθειάν ἢ τὸ διδύμης χερὶ, τῇ τοῦ Ίερωνος ἀμφοτέραις γάρ ταῖς χεροῖς τὰς τοῦ ἄρματος ἡνίας κατεῖχεν, ἵνα λέγη δι τεχνικῶς καὶ καλλιστως (γρ. καλλιστως) πρὸς τὸν δρόμον τὸ ἄρμα ὁ Ἐρμῆς καὶ ἡ ἀρτεμις ἐλάσαι παρέσχον.

**Στ. 21—22. Ἐν θῷ ἄρματα]** Η δὲ ἀντὶ τῆς εἰς, ὡς δὲ αὐτὸς (στ. 157):

ἐν πάντες δὲ νόμον.....

—**Πεισιχάλινα]** Πεΐθονται γάρ τὰ ὄχηματα τοῖς χαλινοῖς, ὡς αἱ νῆσες τοῖς πηδαλίοις.—**Πεισιχάλινα]\*** Τὸ ἄρματα πεισιχάλινα καὶ τὸ ἱππειον οθέρος ταῦτον ἔστιν ἄρματα γάρ πεισιχάλινα ἡ μετὰ τῶν ἵππων ἄμαξα· οὐ γάρ οἶν τε μόνη τῇ ἄμαξῃ τοῖς χαλινοῖς πείθεσθαι, μὴ ἵππων οὔσων. **Ἔχει** δὲ τὸ ἐν τὴν δύναμιν πρὸς τὸ καταζευγγύη.

**Στ. 23.** Εύρυθιαν καλέων θεδν] Ἐπικαλούμενος τὸν Ποσειδῶνα.—Εύρυθιαν καλέων θεδν]<sup>\*</sup> Εύρυθιαν θεδν τὸν Ποσειδῶνα λέγει· πρῶτος γάρ οὗτος ἄρμα παρέσχε Πέλοπι· διὸ καὶ εἰκότως ἐν βοηθὸς καλοῖτο τοῖς ἄρμασιν.

**Στ. 24.** Ἐτέλεσσεν] Κατεσκεύασεν.—Ἀνὴρ] Ποιητής.

**Στ. 25.** Εὐαχέα<sup>1]</sup>]

**Στ. 27—28.** Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν]<sup>\*</sup> Κινύραν τὸν τῶν Κυπρίων λέγει βασιλέα, ὃν ἐν τῷ λόγῳ διὰ τοῦτο παρέλαβε, διότι καὶ ὁ τοῦ Ἱέρωνος πατήρ Δεινομένης τὸ ἀνέκαθεν Κύπριον (γρ. Κύπριος) ἦν· τὸ δὲ κελαδέοντι εἶπεν ἡ ὥς ἀρχηγέτην τῆς νήσου, ἡ ὥς βασιλέα αὐτῆς εὐδαιμονέστατον καὶ μεῖζω τῶν πρὸ αὐτοῦ γενόμενον.

**Στ. 32—33.** Ἀγει δὲ χάρις] Προτρέπεται τὸν εὐεργετηθέντα εἰς ἀμοιβὴν.—Ἀγει] Δαναγκάζει. — Ἀγει] Τὸ δῆρει δὲ χάρις μέχρι τοῦ ὀπίζομέτρα κατὰ παρεμβολὴν κεῖται διὰ μέσου.—Ποί τινος<sup>2]</sup>.—Ποί τινος ἀντὶ ἔργων]<sup>\*</sup> Τῇ βούλεται τὸ ποί τινος οὐκ οἷδα, οὐδὲ μήν οἱ οὕτω γράφοντες. Δεῖ δὴ γοῦν γράφειν ποίτιμος ἀπὸ τῆς ποιητῆς, διηγημάτων τὴν ἀντέκτισιν καὶ ἀμοιβὴν τινος προκαταρκτικῆς χάριτος<sup>3</sup> οὐ γάρ ἀεὶ τὴν ὑπὲρ φόνου κόλασιν νοεῖν διῶσαι. Πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασίας παρὰ τούτῳ τῷ ποιητῇ διθεν καὶ ἀποειρεῖται εἰρηκεν ἀρετῆς τοὺς ἐγκωμιαστικοὺς λόγους, οὓς τιμὴν ἀντὶ βραβεία καὶ δῶρα τῆς ἀριστείας.—Φίλων ἔργων]<sup>\*</sup> Ήγουν τῶν εὐεργεσιῶν. — χάρις φίλων]<sup>\*</sup> Τὸ φίλων ἡ πρὸς τὸ ποίτιμος συναπτέον ἡ πρὸς τὸ ἔργων, ἵνα δὲ τὸ μὲν φίλων ἀρσενικόν, τὸ δὲ ἔργων οὐδέτερον, οὕτως: Ἀγει δὲ καὶ φέρει ἐκυτὴν ἡ χάρις ἀντὶ ἔργων προϋπαρξάντων ὀπίζομένα καὶ δικισθεν ἐρχομένη, ποταπή;<sup>3</sup> ποίτινος καὶ ἀμειπτικὴ τῶν φίλων τῶν, δι' ὧν ἐποίησαν, παρασκευασάντων<sup>4</sup> ἡ οὕτως: Ἀγει δὲ ἐκυτὴν ἡ χάρις ἀντὶ ἔργων φίλων ὀπίζομένη καὶ δικισθεν ἐρχομένη ποίτινος καὶ ἀμει-

1) Ο σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. ε δ α υ χ έ α.

2) Κάνταῦδα: Ποίνι μος γράφει.

3) Κάνταῦδα διώρθωσα: ποταπή; ποίτινος ἀντὶ τοῦ ποτεπή τινος, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Σακκ. ἀπόγραφον. Δ. Σ. Σ.

πτεική<sup>1</sup> τουτέστιν ἡ γινομένη χάρις προῦπαρξάντων τινῶν ἔργων χάρις ἐστί. Τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ ἐλευθερωθῆναι τοὺς Ἐπιζεφύριους Λοχροὺς ὑπ' αὐτοῦ πολεμίων ἐπιθέσεως καὶ νῦν τοῦτον θαυμάζειν ὡς σωτῆρα. Ἀναξίλας γάρ καὶ Κλεόφ(ρ)ων δ τοῦτου παῖς, τύραννοι ὅντες, δ μὲν ἐν Ρηγίῳ, Ἀναξίλας δὲ ἐν Μεσσήνῃ, πόλεμον τοῖς Ἐπιζεφύριοις Λοχροῖς ἡπείλησαν. Μαθὼν οὖν τέρων καὶ πέμψας πρὸς αὐτοὺς τὸν κηδεστὴν αὐτοῦ Χρόμιον, ἐπέσχεν αὐτοὺς τῆς δρμῆς.

Στ. 36. Ἀπύει] Ὅμνει.

Στ. 38. Ἀσφαλὲς] ἀκίνδυνον καὶ ἐλεύθερον βλέπουσαι.

Στ. 40. Φαντὶ ταῦτα]<sup>\*</sup> Τοῦτο τὸ ταῦτα πρὸς τὸ εὐεργέταρ συνάπτεται· τὸ γάρ τὸν εὐεργέτην ἀγαραῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομέτρους τίτροισθαι ἐρμηνείᾳ ἐστὶ τοῦ ταῦτα.

Στ. 41. Πετρόσυντι<sup>1</sup>]

Στ. 42. Κυλινδόμενον] Δινούμενον καὶ περιστρεφόμενον.

Στ. 43. Τὸν εὐεργέταν]<sup>\*</sup> Αὕτη ἡ αἰτιατική, τὸ εὐεργέταρ, πρὸς τὸ ἐποιχομέτρους συντάσσεται, οὕτως: Ἐπὶ τὸν εὐεργέτην οἰχομένους καὶ πορευομένους ἐν ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς καὶ λαμπταῖς τίνεσθαι καὶ ἀνταποδίδοναι αὐτῷ.—Ἀγαναῖς] Προσηνέσιν.

Στ. 44. Ἐποιχομένους] Μετερχομένους. —Τίνεσθαι] Ἀμείβεσθαι, τιμᾶν<sup>2</sup>.

Στ. 45—46. Εὔμενέσι]<sup>\*</sup> Τὸ εὑμερέσι λέγει, ἐπειδὴ φονεύσας τὸν πενθερὸν αὐτοῦ ὑπὸ μόνου τοῦ Διὸς ἐκαθάρθη καὶ τιμῆς ἤξιωται, ὡς προϊόντες ἐροῦμεν τὴν ἴστορίαν.

Στ. 47. Ἐλῶν] Προσειληφώς.

Στ. 48. Οὐχ ὑπέμενεν δλέον] Ἡγουν οὐκ ἵσχυσεν εἰς τέλος ἀπολαῦσαι τῆς εὐδαιμονίας. Ὁμοιόν ἐστι τὸ κῶλον τῷ περὶ τοῦ Ταντάλου ἐν τῷ Α' Εἴδει τῶν Ὀλυμπίων (σ. 87.):

..... Ἄλλὰ γάρ κατα-  
πέψαι μέγαν δλέον οὐκ ἐδυ-  
νάσθη.....

Κάκει δὲ φησιν ἄταρ ὑπέροπλος, ἐνταῦθα δὲ ὑπερήφανος.

1) Ο σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. πτερόδεντι.

2) Ἐντεῦθα διώρθωσεν σχολιαστὴς τὴν δ' στροφὴν ἀρχομένην ἐν τῇδε

**Στ. 23.** Εύρυθίαν καλέων θεδν] Ἐπικαλούμενος τὸν Ποσειδῶνα.—Εύρυθίαν καλέων θεδν]<sup>\*</sup> Εύρυθίαν θεδν τὸν Ποσειδῶνας λέγει· πρῶτος γάρ οὗτος ἄρμα παρέσχε Πέλοπι· διὸ καὶ εἰκότως ἐν βοηθός καλοῖτο τοῖς ἄρμασιν.

**Στ. 24.** Ἐτέλεσσεν] Κατεσκεύασεν.—**Ἀνὴρ**] Ποιητής.

**Στ. 25. Εὐαγγέλιον**

**Στ. 27—28.** Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν]\* Κινύραν τὸν τῶν Κυπρίων λέγει βασιλέα, ὃν ἐν τῷ λόγῳ διὰ τοῦτο παρλαβεῖ, διότι καὶ ὁ τοῦ Ἱερώνος πατήρ Δεινομένης τὸ ἀνέκαθεν Κύπριον (γρ. *Κύπριος*) ἦν τὸ δὲ κελαδέοντες εἶπεν ἡ ὥς ἀρχηγέτην τῆς νήσου, ἡ ὥς βασιλέα αὐτῆς εὐδαιμονέστατον καὶ μεῖζω τῶν πρὸ αὐτοῦ γενόμενον.

**Στ. 32—33.** Ἀγει δὲ χάρις] Προτρέπεται τὸν εὐεργετηθέντα εἰς ἀμοιβήν.—**Ἀγει**] Ἀναγκάζει. — **Ἀγει**] Τὸ δέργει δὲ χάρις μέχρι τοῦ δπιζομένα κατὰ παρεμβολὴν κεῖται διὰ μέσου.—Ποί τινος<sup>2]</sup>.—Ποί τινος ἀντὶ ἔργων]<sup>\*</sup> Τί βούλεται τὸ ποιτικός οὐκ οἶδα, οὐδὲ μὴν οἱ οὕτω γράφοντες. Δεῖ δὴ γοῦν γράφειν ποιτικός ἀπὸ τῆς ποιηῆς, δη σημαίνει τὴν ἀντέκτισιν καὶ ἀμοιβήν τινος προκαταρκτικῆς χάριτος· οὐ γάρ ἀεὶ τὴν ὑπὲρ φόνου κόλασιν νοεῖν δίδωσι. Πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασίας παρὰ τούτῳ τῷ ποιητῇ<sup>3</sup> θίθεν καὶ ἀποειρείηται  
ἀρετῆς τοὺς ἐγκωμιαστικοὺς λόγους, οὓς τεμὴν ἀντὶ βραβεῖα καὶ δῶρα τῆς ἀριστείας.—Φίλων ἔργων]<sup>\*</sup> Ήγουν τῶν εὐεργεσιῶν. — Χάρις φίλων]<sup>\*</sup> Τὸ φίλων η πρὸς τὸ ποιτικός συναπτέον η πρὸς τὸ ἔργων, ιν' η τὸ μὲν φίλων ἀρσενικόν, τὸ δὲ ἔργων οὐδέτερον, οὕτως: **Ἀγει** δὲ καὶ φέρει ἔσυτὴν η χάρις ἀντὶ ἔργων προϋπαρξάγτων διπιζομένα καὶ δικισθεν ἔρχομένη, ποταπή,<sup>3</sup> ποίτινος καὶ ἀμειπτική τῶν φίλων τῶν, δι' ὧν ἐποίησαν, παρασκευασάντων<sup>4</sup> η οὕτως: **Ἀγει** δὲ ἔσυτὴν η χάρις ἀντὶ ἔργων φίλων διπιζομένη καὶ δικισθεν ἔρχομένη ποίτινος καὶ ἀμει-

1) Ο σχολιαστής διορθοῖ οὕτω: Γρ. ε ὁ αυχέν.

2) Κάνταῦθα: Ποίνι μος γράφει.

**3) Κάνταυθα διώρθωσα: ποταπή; πολτιγος ἀντὶ τοῦ ποτεπή  
τινος, ως ἔχει τὸ τοῦ Σακκ., ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ.**

πτεική<sup>1</sup> τουτέστιν ἡ γινομένη χάρις προῦπαρξάντων τινῶν ἔργων χάρις ἐστί. Τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ ἐλευθερωθῆναι τοὺς Ἐπιζεφυρίους Λοχροὺς ὑπ' αὐτοῦ πολεμίων ἐπιθέσσεως καὶ νῦν τοῦτον θαυμάζειν ὡς σωτῆρα. Ἀναξίλας γάρ καὶ Κλεόφ(ρ)ων δι τούτου παῖς, τύραννοι δύντες, δι μὲν ἐν Ρηγίῳ, Ἀναξίλας δὲ ἐν Μεσσήνῃ, πόλεμον τοῖς Ἐπιζεφυρίοις Λοχροῖς ἡπείλησαν. Μαθὼν οὖν Ιέρων καὶ πέμψας πρὸς αὐτοὺς τὸν κηδεστὴν αὐτοῦ Χρόμιον, ἐπέσχεν αὐτοὺς τῆς δρμῆς.

Στ. 36. Ἀπύει] Τιμνεῖ.

Στ. 38. Ἀσφαλὲς] Αχινδύνον καὶ ἐλεύθερον βλέπουσαν.

Στ. 40. Φαντὶ ταῦτα]<sup>\*</sup> Τοῦτο τὸ ταῦτα πρὸς τὸ εὐεργέταρ συνάπτεται· τὸ γάρ τὸν εὐεργέτην ἀγαραῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι ἐρμηνείᾳ ἐστὶ τοῦ ταῦτα.

Στ. 41. Πετρόσεντι<sup>1</sup>]

Στ. 42. Κυλινδόμενον] Διγούμενον καὶ περιστρεφόμενον.

Στ. 43. Τὸν εὐεργέταν]<sup>\*</sup> Αὕτη ἡ αἰτιατική, τὸ εὐεργέταρ, πρὸς τὸ ἐποιχομένους συντάσσεται, οὗτως: Ἐπὶ τὸν εὐεργέτην οἰχομένους καὶ πορευομένους ἐν ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς καὶ λαμπραῖς τίνεσθαι καὶ ἀνταποδιδόναι αὐτῷ.—Ἀγαναῖς] Προζηνέσιν.

Στ. 44. Ἐποιχομένους] Μετερχομένους. —Τίνεσθαι] Αμείβεσθαι, τιμᾶν<sup>2</sup>.

Στ. 45—46. Εὔμενέσι]<sup>\*</sup> Τὸ εδμεγέσι λέγει, ἐπειδὴ φονεύσας τὸν πενθερὸν αὐτοῦ ὑπὸ μόνου τοῦ Διὸς ἐκαθάρθη καὶ τιμῆς ἡξίωται, ὡς προϊόντες ἐροῦμεν τὴν ιστορίαν.

Στ. 47. Ἐλῶν] Προειληφώς.

Στ. 48. Οὐχ ὑπέμεινεν ὅλον]<sup>1</sup> Ἡγουν οὐκ ἵσχυσεν εἰς τέλος ἀπολαῦσαι τῆς εὐδαιμονίας. Ὁμοιόν ἐστι τὸ κῶλον τῷ περὶ τοῦ Ταντάλου ἐν τῷ Α' Εἴδει τῶν Ὀλυμπίων (ς. 87.):

..... Ἄλλὰ γὰρ κατα-  
πέψαι μέγαν ὅλον οὐκ ἔδυ-  
νάσθη.....

Κάκει δέ φησιν ἄταρ ὑπέροπλον, ἐνταῦθα δὲ ὑπερήφαρον.

1) Ο σχολιαστὴς διαρθοῖ οὕτω: Γρ. πτερός εντι.

2) Εντεῦθα διώρθωσεν δ σχολιαστὴς τὴν δ' στροφὴν ἀρχομένην ἐν τῇδε

**Στ. 52. Ἐς αὐάταν]**\* Τὸ αὐάταρ ἐστὶν αἰολικὸν ἔκεῖνοι γάρ,  
ὅταν ἡ λέξις δύνο φωνήνεται ἐγγὺς ἔχουσα καὶ μὴ σύμφωνον  
μέσον, προςτιθέται τὸ υ, τὸ ἀηροῦ αὐὴρ καὶ τὸ ἄως αὗως λέγον-  
τες. Ἐπειὶ οὖν οὐ μόνον ἀτη, ἀλλὰ καὶ ἀτη εὑρίσκεται ἀντὶ  
μεγάλη βλάβη, ἐπιτατικὸν γάρ ἐστι τὸ α, διὰ τοῦτο προ-  
τεύετος τοῦ υ αὐάτη γέγονεν.

**Ἴστορα περὶ τοῦ φρόνου, διὰ Ἰξίωρ ἐποίησεν.** Ἰξίων Δίαν  
τὴν Δηϊονέως θυγατέρα γῆμας, ἐπειδὴ ἀπῆτεῖτο περὶ αὐτοῦ τὰ  
όφειλόμενα τοῖς τῶν κορῶν πατράσι δίδοσθαι παρὰ τῶν νυμφίων,  
τοιόνδε τι ἐμηχανήσατο. Βαθὺ γάρ δρυγμα ποιησάμενος καὶ  
πῦρ ἐμβαλών, σχίνων φορητὸν ἐπέθηκε, καλέσας αὐτὸν δῆθεν  
εἰς δεῖπνον. Καὶ διὰ παραγενόμενος καὶ τῷ βθύρῳ ἀπροσπτως  
ἐμπεπτωκώς, ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ πυρὸς διεφθάρη. Μηδενὸς δὲ  
μῆτρας θεοῦ μῆτρα ἀνθρώπου διὰ τὸ μῖσος ὑποδεχομένου Ἱξίωνα,  
μόνος δὲ Ζεὺς εὐμενῆς αὐτῷ καταστὰς ἐκάθηρε τε τοῦ φρόνου καὶ  
διμοδίαιτον ἐποίησατο. Διάγων οὖν μετ' αὐτοῦ Ἡραν πειρᾶν  
ῃρέσατο. Ἡ δὲ ἴστορίᾳ πᾶσα πολλάκις ἐγράφη· διὸ νῦν παρε-  
ται. Οὐ περ δέ φαμεν οὐ μόνον πειρῶμαι τὸ ἀπόσπειραν ποιοῦ-  
μας, ἀλλὰ καὶ πειρῶ, οὕτω καὶ πειρῶ τὸ συγγεύω οὐ μόνον  
πειρῶ, ἀλλὰ καὶ πειρῶμαι.

**Στ. 57. Αἴμα]** Φόνον.

**Στ. 60—61. Μεγαλοκευθέεσσιν]** Μεγάλοις καὶ εὔρυχώροις.

**Στ. 62—63. Ἐπειρᾶτο]** Ἡγουν περὶ συνουσίας προσέβαλλε<sup>1</sup>  
καὶ ἐδοκίμαζεν.

**Στ. 65. Παράτροποι]** Παράνομοι.—Ἐς κακότατ<sup>2</sup>] Εἰς βλάβην.

**Στ. 69. Εἶδος]**\* Τὸ εἶδος ηδὶς διὰ τὴν νεφέλην νοητέον ηδὶς  
τὴν Ἡραν, κρεῖττον δὲ διὰ τὴν νεφέλην.

**Στ. 78. Ἀνευ δ' οἱ Χαρίτων]** Ἡγουν χωρὶς ἥδονῆς τῆς ἐν  
τῇ συνουσίᾳ. — **Ἀνευ δ' οἱ Χαρίτων]**\* Τὸ οἱ ἀντὶ τοῦ νεφέληη  
νοητέον οὕτως: Ἀνευ Χαρίτων τέκεν δὲ Ἱξίων οἱ καὶ αὐτῇ γή-

τῇ ἐκδόσει ἀπὸ τοῦ c. 44: Ἐ ποιχομένους τίνεσθαι, σημειωσέ-  
μενος τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἐπομένου c. 45.

1) Εἰσως γρεπτέον προέβελλε. Δ. Χ. Σ.

νον ὑπερφίαλον, μόνη αὐτῇ μόγον· οὕτε γάρ ἀλλη νεφέλη δι-  
θρωπὸν ἔτεκε, καὶ μόνος οὗτος ταύτης ἐγένετο· ἡ τὸ οἰ ἀντὶ  
τοῦ αὐτῷ, τῷ Ἰξίοντο, οὔτω: Μόνη ἡ νεφέλη δινευ Χαρίτων τέ-  
κεν αὐτῷ, τῷ Ἰξίοντι, γόνον. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐδὲ διφυὴς ἀνθρωπος,  
ὡς τινές φασιν, ἐκ τῆς νεφέλης ἐγένετο, ἀλλ' ἄγριός τις καὶ δρειος·  
ὅς μιγνύμενος ταῖς ἐν τῷ Πηλίῳ, Θετταλικῷ ὅρει, ἐπτοις, τὸ  
τῶν Ἱπποκενταύρων γένος, ἐποίησεν. "Οτι δέ ἐστι τοῦτο, μαρ-  
τυρεῖ καὶ Πίνδαρος ἐνταῦθοι λέγων ἐκ τοιαύτης μιξεως στρα-  
τὸν γεγονέναι δίμορφον, ἐοικότα μὲν τοῖς κάτιο μέρεσι ταῖς μη-  
τράσιν αὐτῶν ἵπποις, τοῖς δὲ ἄνω τῷ πατρὶ αὐτῶν Κενταύρῳ·  
ῶςτε, εἰ δὲ Κένταυρος διφυὴς ἦν, οὐκ ἀν τοῦτο ἔλεγε Πίνδαρος.

**Στ. 81. Γεραερόβον]** Ἕγουν ἀπάνθρωπόν τινα καὶ ἀσεβῆ δύτα.

**Στ. 89—90 Θεὸς ἄπαν]**\* "Οπερ ἄν, φησίν, δὲ θεῖος νοῦς ἐνθυ-  
μηθῆ, καὶ πληροῖ. Οὐ θεὸς οὖν ἄπαν τέκμαρ καὶ πᾶν διανόημα  
ἀνύεται καὶ ἐκτελεῖ ἐπ' ἐλπίδεσιν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν προεδο-  
κίαν αὐτοῦ, ἤγουν κατὰ τὴν γνώμην καὶ βούλησιν. Τοῦτο δὲ  
εἴρηκεν δὲ ποιητὴς πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀφορῶν φύσιν. Τὸ  
θεῖον δὲ καὶ διανοεῖται ἀμα καὶ παράγει ἀνευ χρόνου μεσιτείας  
τὰ διανοούμενα. — 'Ἐπὶ ἐλπίδεσιν'<sup>1)</sup>\* Οἱ γράφοντες τὸ ἐλπί-  
δεσσοις ἀντὶ τοῦ γράμμας ἀμαθεῖς· τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· δέον  
γάρ εἰπεῖν βουλαῖς, ἐλπίδεσσοιν εἶπεν, ἐπειδὴ δὲ βούλεται τις  
ποιῆσαι, καὶ ἐλπίζει τοῦτο τελέσαι. Θεὸς ἄπαν τέκμαρ καὶ ση-  
μεῖον ἀνύεται καὶ τελειοῖ ἐπὶ ταῖς ἐλπίδεσσοις τουτέστιν ἄπαν  
τέρας καὶ παράδοξον εἰ βούλησεί θεὸς ἐργάσασθαι, ῥᾷστα  
τοῦτο ποιεῖ. Τοῦτο δὲ εἴπε διὰ τὸ παραδόξως ὑπὸ Διὸς πεποιη-  
σθαι τὴν νεφέλην ἐμφερῆ τῇ Ἡρά.

**Στ. 93. Παραμειβεται]** Παρατρέχει καὶ παρέρχεται.

**Στ. 94. Τύψιφρόνων]**\* Τοῦτο παρὰ τὸ Ἡσιόδειον ("Ἐργ.  
5—8):

'Ρεῖσ μὲν γὰρ βριάσει, βεῖσ δὲ βριάσοντα χαλέπτει,

'Ρεῖσ δὲ ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἀδηλον ἀέξει

Ζεὺς δψινεμετης.....

—**Ἐκαμψε]** Κατέβαλε καὶ ἐταπείνωσεν.

1) Οὕτω γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπιγράφῳ. Δ. Χ. Σ.

Στ. 97. Δάκος ἀδινόν] \* Ήγουν οὐ δεῖ με κατήγορον εἶναι: Τοῦτο δὲ λέγει, διότι τὴν περὶ τοῦ Ιζέονος δυστυχίαν διῆξε.

Στ. 98. Εἴδον γὰρ ἐκάς] \* Τοῦτο λέγει, διότι τὸν Ἀρχίλοχον πρὸ ἐμοῦ ὅντα οἶδα ἀπορίαν τοῦ βίου ἔχοντα πάντες γὰρ αὐτὸν ἐμίσουν ὡς κατήγορον καὶ μόνῳ τῷ παρὰ πάντων ἐπισάνετο μίσει.

Στ. 101—102. Πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ] \* Τὸ πλουτεῖν πρὸς τὸ σοφίας συναπτέον, οὕτω: Τὸ πλουτεῖν σοφίας σὺν τύχῃ καὶ ἐπιτυχίᾳ πότερον καὶ εὐτυχίας ἀριστόν ἐστιν, ηγουν δεῖτις σοφὸς ὁνεύτυχει, οὗτος ἀριστός. Τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν Ἀρχίλοχον σοφὸν ὅντα καὶ πενίᾳ κατεχόμενον. Οὐ μόνον δὲ πλουτῶ τόδε φαμέν, ἀλλὰ καὶ πλουτῶ τοῦδε καὶ μαρτυροῦσιν ἀλλοι τε πολλοὶ καὶ Λιβανίος λέγων:<sup>1</sup> «Τοιγαροῦ ἐρ ἀπορίᾳ χρημάτωρ πλουτοῦμερ φημάτωρ». Ή τὸ σοφίας πρὸς τὸ πότερον συναπτέον, οὕτως: "Ἀριστόν δὲ ὑπάρχει τὸ πλουτεῖν σὺν τύχῃ καὶ ἐπιτυχίᾳ πότερον καὶ εὐτυχίας σοφίας, ηγουν (δ) εὐτυχίας σοφίαν καὶ πλούτον ἀριστος" ὥστε πρὸς μὲν τὸ ἄνω τὸν τινάντι τοῦ αὐτόρ, τὸν πότερον, λέγε, πρὸς δὲ τὸ κάτω ἄντι τοῦ αὐτό, τὸ πλουτεῖν.

Στ. 107. Εὔστεφάνων ἀγνιᾶν] \* Τὸ εὐστεφάρωτ ἀγνιᾶν οὐκ ἔστιν ἄντι τοῦ εὐτοίχωτ, ὡς τινές φασιν ἀλλ' εἰώθασιν Ἐλληνες, ἐπειδὴ συνεχέστι πανηγύρεσιν ἡγλαΐζοντο, τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι στεφάνους ἐκ κλάδων κοσμεῖν. "Οτι δέ ἔστι τοῦτο, μαρτυρεῖ Λιβανίος ἐν τῷ πρὸς Ἰουλιανὸν ἐπιταφίῳ φάσκων: «Στέφαρότ τιτα κλάδωτ πολλοὺς δὲ ἐκ καλωδίωτ τεταμέρωτ εἰς κλοας ἐκ τοίχωτ ἐξαρτῶσιτ οἱ δῆμοι μετεώρους. Τούτωτ εἰς τῶτ στεφάρωτ, οἵ<sup>3</sup> καλλιωπίζομετ τὰς πόλεις, ἐκινθεῖτο τοῦ δεσμοῦ, καταβαίτωτ ἦτ ἐτῇ τοῦ βασιλέως κεφαλῆ<sup>4</sup>, καὶ ἥρμοσετ».

1) Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ, ἐπιστ. TKB', 'Ιουλιανῷ. "Ἐκδ. Joh. Christoph. Wolfii, σελ. 185, § 35. Amstel. 1738.

2) Δόγ. Η', σελ. 236, ἐκδ. Jo. Jac. Reiske. Altenburgi, 1784.

3) Ἡ ἐκδ. φ.

4) Ομ. κορυφῇ.

**Στ. 109. Κτεάτεσσι] Περιουσίᾳ.**

**Στ. 112. Πραπίδι] Γνώμῃ. — Παλαιμονεῖ] Διαπαλαίει.**

**Στ. 113. Εύανθέα] Ἀνθηρόν. — Ἀναβάσομαι] Μεταβήσομαι, ἀναδραμοῦμαι. — Εύανθέα δ' ἀναβάσομαι]\* Τοῦτο λέγει, ὅτι ἀνελεύσομαι τῷ λόγῳ εἰς τὴν σὴν νεότητα καὶ εἴπω ταύτην ἀριστα τοὺς πολέμους μεταχειρίσασθαι τε καὶ κατορθοῦν. Λέγει οὖν τὸ εὐαγθέα στόλοις ἀναδραμεῖν πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ λόγῳ.**

**Στ. 114. Στόλον] Πλοῦν, ὁδόν. — Ἄμφ' ἀρετῇ] Τὴν ἐπὶ ἀρετῇ.**

**Στ. 115—116. Νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος;\*** Τὸ γενέτης θράσος ἀρήγει τοῦτο λέγει, ὅτι οὐδεὶς ἔστιν ἐν νεότητι ἔτερος ἐπαινος ἢ θρασύνεσθαι τε καὶ κατατολμᾶν τοὺς πολέμους. Πολλοὶ γὰρ νέοι δύντες καὶ δοκοῦντες ἀριστα ἀν πρὸς τὴν μάχην ἀρκέσειν, πρὸς μόνην τὴν ταύτης ἀκοὴν καταπλήττονται. Τοῦτο δὲ εἴπει διὰ τὸν Κέρωνα, ὃς ἐν τῇ νεότητι ἀμαχον ἐν πολέμοις δύτα. Τὸ δὲ δειρῶν πολέμων, ἢ ὅτι πάντες οἱ πόλεμοι δεινοί εἰσιν, ἢ δειρῶν ἀντὶ τοῦ μεγάλων καὶ φοβερῶν. Τὸ δὲ βουλαὶ πρεσβύτεραι κατ' ἄμφῳ νοητέον, ἢ ὅτι πρεσβυτεικὴν φρόνησιν εἶχεν Κέρων, ἡνίκα νέος ἦν, ἢ ὅτι νέος ὁν ἐμάχετο, νῦν δὲ πρεσβύτης τυγχάνων ὁρθῶς καὶ ἀριστα· βουλεύεται. Σύναπτε οὖν τὸ βουλαὶ δὲ πρεσβύτεραι, εἰ βούλει, πρὸς τὸ ποτὶ πάντα λόγον, εἰ δὲ μή, τὸ ἐπαινεῖτε πρὸς τὸ ποτὶ πάντα λόγον ἔχετω τὴν δύναμιν: Πρεσβύτεραι δὲ βουλαὶ αἱ σαὶ πρὸς πάντα λόγον, ἥτοι πρὸς πᾶσαν βουλὴν καὶ δημηγορίαν, παρέχοντι καὶ διδόσασιν ἐμὸν ἔπος ἀκίνδυνον ἐπαινεῖν καὶ θαυμάζειν αὐτάς, ἥγουν ἀριστος ὁν περὶ τὸ βουλεύεσθαι, ἀκινδύνως καὶ ἀφέδως ἐπαινεῖν σε παρέχεις μοι: οὐ γάρ ἔστι μοι δέος μή δόξω ψευδῆ λέγειν. \*Η οὕτω: Πρεσβύτεραι δὲ βουλαὶ αἱ σαὶ παρέχοντι ἐμοι ἔπος ἀκίνδυνον ἐπαινεῖν καὶ θαυμάζειν αὐτάς πρὸς πάντα λόγον, ἥτοι πρὸς πᾶσαν βουλὴν καὶ δημηγορίαν, ὡς ὁρθῶς καὶ ἀριστα γίνονται. Εὔρηται δὲ καὶ ἐμόντε κρεῖττον δέ ἔστι τὸ ἐμοὶ ἔπος παρέχουσιν ἀκίνδυνον καὶ ἀφοβον πρὸς πάντα λόγον, τουτέστι τοιαῦτα εἰσιν, ὡςθ' ὅσκι ἀν εἴπω περὶ

αὐτῶν, οὐ φοβηθήσομαι μὴ μέ τις αἰτιάσηται ὡς εἴπερ τοὺς λόγους ποιοῦμαι.

Στ. 118. Εὔρειν] Κεκτῆθαι.

Στ. 119. Ἰπποσόαισιν] Ἰππεῦσιν.

Στ. 122. Ἀχίνδυνον ἐμοὶ ἔπος] "Ηγουν περὶ ὧν ἀκινδύνως εἰπεῖν ἔξεστί μοι.

Στ. 123. Πάντα λόγον] "Ηγουν παντοιοτρόπως.

Στ. 125. Φοίνισσαν] Σύραν.—Ἐμπολὰν] Ἐμπορίαν, πραγματείαν.

Στ. 127. Καστόρειον]<sup>\*</sup> Ἰστέον δτι δύο ὅμινους δ Πίνδαρος Ιέρωνι πέμπων, τόν τε νῦν λεγόμενον καὶ ἔτερον Καστόρειον μέλος ἔχοντα, ὡς αὐτὸς φησι, τούτου μὲν μισθὸν ἐλαβε πρώην, διὸ καὶ λέγει κατὰ Φοίνισσαρ ἐμπαλάρ, τοιτέστιν ὡςπερ οἱ Φοίνικες τὰς ἐμπορίας ποιοῦνται, αὕτῳ καὶ αὐτὸς μισθὸν λαζέων παρὰ σοῦ, τοῦτον ἐποίησε σοι· ἢ τὸ κατὰ Φοίνισσαρ ἐμπολάρ νοητέον ἀντὶ τοῦ πέμπων, ἵνα μισθὸν λαζέω ἐμπορεύμενος τὸν ὅμινον, καθάπερ οἱ Φοίνικες τὰ σφρῶν αὐτῶν πράγματα. Τὸ δὲ εἰρ Αἰολίδεσσοι καὶ Θηβαϊκαὶς Καστόρειον μέλας, τὸν χάριν καὶ ἀρετὴν τῆς ἐπτακτύπου καὶ ἐπταχόρδου φόρμιγγος θέλων καὶ ἀποδεχόμενος, ἀθρητον καὶ ἐπίσκεψαι, εἰ ἄριστον ἔστιν, ἀντόμενος καὶ συκνυτώμενος, ἥτοι ὄντειναν τὰς τῆς μουσικῆς χορδάς. Τοῦτο δὲ τὸ μέλος τὸ Καστόρειον τῷ μὲν φαινομένῳ εἰς χάριν αὐτῷ ἐπεμψε, τῇ δὲ ἀληθείᾳ εἰς μισθοῦ δόσιν αὐτὸν προτρέπεται ἐκ τοῦ λέγεντος ἀθρητον, ήγουν ἐπίσκεψαι, οἵος ἔγω ποιητής. Τοῦτο δὲ λέγει διὰ Βακχυλίδην εὐδοκιμοῦντα παρὰ Ιέρωνι. "Εστι δὲ ἡ ἀρχὴ τούτου τοῦ μέλους αὗτη: «Σύνετς δ, τι λέγω (ζα)θέωρ Ιέρωρ ἐπώρυμε<sup>4</sup>». "Εστι δὲ ἐνοπλίου ὄρχηστος μέλος. Καστόρειον δὲ εἰρηται, ἐπειδὴ δ τοῦ Τυνδάρεω Κάστωρ πρώτος τοῦτο εὑρεν.

Στ. 129. Ἐπτακτύπου] "Ηγουνέπταφθόγγουκαὶ ἐπταχόρδου.

4) "Ορε τὴν τοῦ Βοικχίου ἔκδοσιν εἰς τὰ σωζόμενα λείψαντα τοῦ Πινδάρου, Ζ' τῶν ὑπορχημάτων, καὶ τὰ δέ τοι στίχου τρόπου σημειούμενα. Τόμ. Β' σελ. 597—98. Lips. 1821.

Στ. 130. Ἀντόμενος] Μετέχων. — Ἀντόμενος] Ἄντι τοῦ λαμβάνων τὴν λύραν καὶ ἀρμάζων αὐτὴν δοκίμασον, εἰ βούλει, τοῦ Καστορείου μέλους τὴν εὐρυθμίαν.

Στ. 131—132. Οἶος ἐστι] \* Τπάρχεις ἐν τῇ φύσει, ἥγουν ἐκ φύσεως ἔχειν ἀριστα κρίνειν, κρίνει καὶ τοῦτο καὶ μὴ ὑπὸ τινας ἀπατηθῆς. Τοῦτο δὲ λέγει διὰ Βακχυλίδην. — Καλός τοι πίθων] Τὸ δὲ καλός τοι πίθων φησίν, διτι φύσει τὰ ἡμέτερα ἡμῖν καλὰ εἶναι δοκεῖ καὶ αὐτοῖς ἀρεσκόμεθα, τοῖς δ' ἀλλοτρίοις οὐ μέντοι. — Καλός τοι πίθων παρὰ παισιν] \* Ἡγουν δ πίθηκος ώραῖος δοκεῖ τοῖς παισί, τοῖς δ' ἀνδράσιν οὕ. "Ωςτε καὶ δ Βακχυλίδης, πίθηκος ὃν τοῖς ἔργοις, μὴ ἀπατάτω σε φρένας ἀγαθὰς ἔχοντα.

Στ. 133. Ο δὲ Ραδάμανθυς] \* Οὗτος κατὰ βουλὴν καὶ δίκην δρθέτατος τὸν τρόπον γέγονεν, δθν καὶ θείας πᾶσιν τιμῆς παρεδρεύειν γάρ λογοποεῖται τῷ Κρόνῳ κατὰ τὰς τῶν Μακάρων ψήσους καὶ δικαιονομεῖν τοῖς ἐν ἄδου. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅσο διάσιος κριτής καὶ δοκιμαστής τῶν ἐμῶν δρθός, καὶ μὴ γενοῦ εὐεπιχειρητος τοῖς ἀπατῶσι σε καὶ διασύρουσιν ἐμὲ παρὰ σοι, καὶ ἔξεις μισθόν, οἷον δ Ραδάμανθυς.

Στ. 135—136. Ἐλαχε] Εἴχε. — Καρπὸν] \* Ἡγουν τὸν λογισμὸν καὶ διάνοιαν. — Καρπὸν ἀμώμητον] \* Ἡγουν ἀριστα καὶ ὡς ἔχρην περὶ τῶν πραγμάτων ἐλογίζετο· ὥςτε καὶ αὐτὸς οὗτω ποιῶν τῆς αὐτῆς ἔκεινω ἀξιωθῆσῃ τιμῆς.

Στ. 140. Ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάτεις] \* Καὶ τοῖς κατηγορούμένοις καὶ πρὸς οὓς τούτων κατηγοροῦσι. Τοῖς μὲν γάρ φησιν, ὡς οἱ δεῖνες ὑβρίζουσί σε καὶ διαβολὴν τούτων πρὸς αὐτοὺς ποιοῦνται· τοῖς δέ, & πρὸς ἔκεινους κατ' αὐτῶν ἔλεγον, ταῦτα πάλιν κατ' ἔκεινων πρὸς αὐτοὺς διεξέρχονται. Τὸ δὲ ὑποφάτεις ἀντὶ τοῦ ὑποβολεῖς διαβολιῶν.

Στ. 141. Ὁργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἵκελοι] \* Τὸ δργαῖς ἀτενὲς τοῦτο λέγει ἀντὶ τοῦ δταν δρμήσωσι κατά τινων ψιθύρους λόγους διεξέναι, ἀτενὲς καὶ ἀμετάβλητον πρᾶγμα εἰσιν ἐν ταῖς δργαῖς καὶ ταῖς δρμαῖς τῶν διαβολιῶν· ἀεὶ γάρ προχωροῦσιν ἐν

αύταῖς καὶ οὐδέποτε τῆς κακίας παύονται. Τὸ δὲ ἀλωπέκων  
ἴκελοι ἀντὶ τοῦ παμμήχανοι καὶ πανοῦργοι, καθάπερ ἀλώπηκ.

Στ. 142—143. Τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;]\* Τοῦτο  
δέ, τὸ λάθρα κατά τινος φέρεσθαι, τί μάλα τελέθει καὶ ὑπάρ-  
χει τῷ ποιοῦντι κερδαλέον ἐν κέρδει; ἀντὶ τοῦ: οὐδὲν κέρδος  
τῷ τοῦτο ποιοῦντι περιγίνεται πλὴν τοῦ κακὸς εἶγα. Ὡςπερ  
(γάρ) φαμεν: *'Er γόβῳ ταρβεῖ, οὕτω καὶ: Κερδαλέον ἐν κέρδει.*

Στ. 145—146. Ἀβάπτιστός εἰμι φελλός ως, ὑπὲρ ἔρκος ἄλ-  
μας]\* Εἴμι γάρ ἀβάπτιστος ταῖς τῶν ἀλλων κατηγορίαις, ὡςπερ  
ὅ ἐν τῷ δικτύῳ φελλός ἐστιν ὑπὲρ τὸ ἔρκος καὶ τὴν ἐπιφάνειαν  
τῆς ἄλμης, ἐτέρας σκευῆς, ἥτοι τοῦ ἐν τῷ δικτύῳ μολίβδου,  
ἔχούσης τὸ βαθὺ τῆς θαλάσσης, ὡςπερ πονούσης. Λέγει δὲ διτὶ  
τὰ κατ' ἐμοῦ παρὰ τῶν ἀλλων λεγόμενα οὐδέν μοι λυμαίνε-  
ται διὰ τὸ μὴ τούτοις ἐνέχεσθαι· ὑπέροχειμαι γάρ πασῶν κατη-  
γοριῶν δίκην τοῦ ἐν τῷ δικτύῳ φελλοῦ ἐπάνω τῆς τῆς θαλάτ-  
της ἐπιφανείας διὰ τὸ κοῦφον φερομένου, καθελκομένου δὲ τοῦ  
μολίθου εἰς τὸ βαθὺ τῆς θαλάσσης καὶ κατασπῶντος τὸ δίκτυον.

Στ. 148. Ἀδύνατα δ' ἐπος ἔκβαλεῖν]\* Ἀδύνατα καὶ ἀδύ-  
νατον ὑπάρχει ἔκβαλεῖν καὶ ῥίψαι ἥτοι εἰπεῖν τὸν δόλιον ἀστὸν  
κραταιὸν καὶ ἴσχυρὸν καὶ πιστὸν ἐπος ἐν τοῖς ἀγαθοῖς· τούτε-  
στιν δσα ἀν πονηρὸς κατ' ἀγαθοῦ ἐρεῖ, οὐ πιστεύεται, τῆς αὐ-  
τοῦ ἀρετῆς ἀνίσχυρον τὴν κατηγορίαν ποιούσης. Ὁμως δέ, εἰ  
καὶ οὐδὲν δὲ αὐτοῦ λόγος ἴσχύει, σαίνων καὶ κολακευτικῶν καὶ  
δολίως ἄγαν ὑπερχρύμενος<sup>1)</sup> πρὸς πάντας, πάγχυ καὶ λίαν δια-  
πλέκει καὶ μηχανὰς ῥάπτει· τουτέστιν εἰ καὶ δσα κατ' ἀγαθῶν  
λέγει οὐ πιστεύεται, ἀλλὰ τοῦ μηχανορράφειν οὐκ ἀφίσταται,  
δολίως κολακεύων τοὺς ἀκούοντας, ἵνα δοκῶν αὐτοῖς προςφιλῆς  
πιστεύηται. Τὸ δὲ ἄγαρ πρὸς τὸ σαλγων σύναπτε· τὸ δὲ πάγ-  
χυ πρὸς τὸ διαπλέκει, καὶ μὴ λέγε ἐκ παραλλήλου, ὡςπερ τινές.

Στ. 149. Κραταιὸν] Πιθανόν.

Στ. 150. Δόλιον] Πονηρόν.

1) Ἔγραψα ὑπερχρύμενος ἀντὶ ὑπερεχόμενος. Δ. Χ. Σι

**Στ. 153—154.** Φίλον εῖη φιλεῖν]<sup>\*</sup> Λέγει δτι ὁ μὲν φιλῶν με νπ' ἐμοῦ φιληθήσεται, πρὸς δὲ τὸν ἔχθρόν μου ὥςπερ λύκος ἔσομαι καὶ παντοίας ἐργάσομαι λάθρα κατ' αὐτοῦ μηχανάς. Ἐπει δὲ ὑποθεύσομαι εἶπεν, ἐτήρησε τὴν τροπὴν πρὸς τὸ πατῶν καὶ τὸ ὄδοις κατ' ἐπαναστροφὴν λέγων ἐν ὅδοῖς σκολιαῖς.

**Στ. 155.** Ὅποθεύσομαι]<sup>\*</sup> Ἀπὸ τοῦ θέω τὸ τρέχω, διπερ ἐπεινθέσει τοῦ υψηλοῦ αἰολικῶν ποιεῖ θεύω, ὡς χέω χεύω, καὶ κατὰ τοῦτο δι μέλλων θεύσω, ὡς χεύσω, δι μέσος θεύσομαι καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως ὑποθεύσομαι.

**Στ. 157.** Ἐν<sup>1</sup> πάντα δὲ νομὸν]<sup>\*</sup> Ἐς πάντα δὲ νομὸν τρεῖς εἰσὶ πολιτεῖαι, βασιλεία, δημοκρατία, ἀριστοκρατία. Φησὶν οὖν ως ἐν ταύταις ταῖς τρισὶ πολιτείαις δι ἀληθῆς ἀνὴρ διαλάμπει καὶ μεῖζον τῶν πονηρευομένων ἴσχύει. Καὶ γάρ οὗτος εἰπὼν τι κατ' αὐτῶν πιστεύεται, ἐκεῖνος δὲ διαβάλλοντες αὐτὸν οὐ δύνανται βλάψαι. Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπειδὴ ἄνω εἶπεν: ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιότερον ἀγαθοῖς δόλιον ἀστόν. Λάθρον δὲ στρατὸν λέγει τὸν σφοδρὸν καὶ πολὺν δῆμον, δις ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ πατρίδος μάχεται, μὴ δινος αὐτῇ βασιλέως, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῆς ἀρχῶν. Τὸ δὲ σοφὸλ λέγει, ἐπειδὴ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ οἱ ἥτιορες τὸν δῆμον ἀγούσι, καθάπερ ἡσαν ἐν Ἀθήναις νῦν μὲν Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς, νῦν δὲ Μιλτιάδης καὶ Κίμων, ἀλλοτε δὲ Δημοσθένης καὶ Αἰσχίνης, Ὅπερίδης, Ἀντιφῶν καὶ ἔτεροι.

**Στ. 161—162.** Χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν]<sup>\*</sup> Χρὴ πρὸς τὴν τύχην μὴ μάχεσθαι: ἐπειδὴ γάρ αὕτη τοὺς μὲν εὔτυχεῖς, τοὺς δὲ δυστυχεῖς ποιεῖ, δι τούτοις μαχόμενος αὐτῇ μάχεται.. Διὸ καὶ Βακχυλίδη νῦν εὔτυχοῦντι οὐ δίκαιών ἐστι μάχεσθαι.

**Στ. 163.** Ἀνέχει]<sup>\*</sup> Τῷοι.

**Στ. 165—166.** Ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα νόν ιαίνει φθονερῶν]<sup>\*</sup> Ἐπειδὴ ἐάν τινα (γρ. τινι) καλὸν δοκῇ τι, εὐφραίνει αὐτὸν τοῦτο, διὰ τοῦτο λέγει τὸ ιαίνει ρόον ἀντὶ τοῦ, οὐ καλῶς ταῦτα δοκοῦσι τοῖς φθονεροῖς, ὡς τε τὸν νοῦν αὐτῶν εὐφραίνειν καὶ παύειν τῆς κακουργίας· εἰ γάρ ἀπεδέχοντο ταῦτα, οὐκ ἂν ἡσαν

---

1) Τὸ σχόλιον ἔχει Ἐς.

τοιούτοις, εἰδότες ὡς, μεταβολὴν τῶν ἀνθρωπίνων ἔχοντων, εἰ καὶ αὐτοὶ νῦν εὔτυχοῦσιν, ἀλλ᾽ οὐκ εἰς ἄπαν. Δέον δὲ εἰπεῖν, δοκοῦντες δὲ ἐλκεσθαι ἐκ στάθμης τινὸς περισσῆς καὶ ἐτεροφρέπεος, ἢτοι δοκοῦντες ἀεὶ μετ' αὐτῶν ἔσσεσθαι τὴν τύχην καὶ οὐ μεταπεσεῖσθαι πρὸς ἔτερον, οὕτω δέον εἰπεῖν, ἐλκόμενοι στάθμης τινὸς εἰπεῖν, ὅπερ ἔκεινοι ὑπολαμβάνουσιν ὡς ὁμολογούμενον οὕτως εἰπών. Στάθμην δὲ λέγουσι τὸ ἄνω τῆς πλάστιγγος, ἀπὸ τούτου δὲ καταχρηστικῶς καὶ δλην τὴν πλάστιγγα στάθμην φασί. Περισσᾶς δὲ λέγει, ἐπειδὴ ἡ πλέον τι τῆς ἀλλῆς ἔχουσα πλάστιγξ τῷ βάρει καθέλκεται<sup>1</sup> λέγειν δὲ δτὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἀεὶ εὐδαιμόνως διάγειν ἐπιχειροῦσι βλάπτειν, οὓς ἀν ἐδέλωσιν ἀθρόον δὲ μεταβληθέντες τῇ τύχῃ, ἔκεινους μὲν οὐδὲν ἐζημίωσαν, αὐτοὶ δὲ ἐξελεγχθέντες παρὰ πάντων κατεγελάσθησαν, δικαὶοι δέ τοι γένονται. — [Ιαίνει] "Ηγουν διορθοῖ καὶ παιδεύει,  
νύγιαζει.

**Στ. 166—168.** Στάθμας δέ τινος ἐλκόμενοι περισσᾶς] "Ηγουν ἐκ περιουσίας εὔτυχοῦντες.

**Στ. 170.** Τυχεῖν] "Ηγουν κατορθῶσαι καὶ πληρῶσαι.

**Στ. 173.** Ζυγὸν ἀρήγει]<sup>\*</sup> Βοηθεῖ, ζηγουν μεγάλη βοήθεια ἔστιν, ἐάν τις ἔχῃ ἔχθρὸν εὔτυχοῦντα, ὑπομένειν τὰ παρ' ἔκεινου ἐπιόντα αὐτῷ κεκά.

**Στ. 175.** Ὁλισθηρὸς]<sup>\*</sup> Ἐπισφαλής. — Ὁλισθηρὸς οἶκος]<sup>\*</sup> Τὸ γὰρ ἀντιφερόεσσιν τοῖς χρείττοσι βλάβην καθίσταται. Εστι δὲ παραμία τὸ Ηρὸς κέντρα λακτίειν ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν ἔκεινοι γὰρ ὅπισθεν κεντούμενοι λακτίουσι πρὸς τὸ κέντρον καὶ ἔτι μᾶλλον πλήττονται. — [Δδόντα]<sup>\*</sup> Οὐ χρὴ γράφειν ἀδογτα, ἀλλ᾽ ἀδόντα<sup>1</sup> τοῦτο γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ. — [Δδόντα] Ἀρέσκοντα. — Εἴη]<sup>\*</sup> "Ηγουν ἐξείν.

#### ΠΤΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Γ'.

**Στ. 1.** Χείρωνα]<sup>\*</sup> Ἐπειδὴ Τέρων δυζουρίᾳ κατείχετο, εἰκότως τὸν Χείρωνα ζῆν κατεύχεται. Οὗτος γὰρ ιατρικῆς ἀκρως

1) Γράφει Οὐ χρὴ γράφειν ἀδοντα, ἀλλ᾽ ἀδόντα. Δ. Χ. Σ.

ἐπιστήμων ἦν, παρ' οὐ 'Ασκληπίδες καὶ 'Αχιλλεὺς ἵστρικὴν ἐπαιδεύθησαν. —Φιλλυρόδαν] Τὸν μὲν τῆς Φιλλύρας.

Στ. 4. Ζώσιν] Ἀντὶ τοῦ ἀγαζῆρ.

Στ. 5—6. Εύρυμέδοντα]<sup>\*</sup> Τὸ εὐρυμέδοντα οἱ μὲν φασὶ δωρικὸν ἄντι τοῦ εὐρυμέδοντος, οὐ καλῶς· ἔτεροι δὲ αἰτιωτικὴν λέγουσιν εἶναι πρὸς τὸ Χείρωνα ἀποδιδόντες, καλῶς.

Στ. 7. Βάσσαιοι] Ταῖς πτυχαῖς. — Παλίου] Τοῦ Πηλίου δρους. — Βάσσαιοι τ' ἄρχειν Παλίου] Βάσσαις Πηλίου ἄντι τοῦ ἐν τῷ Πηλίῳ περιφραστικῶς.

Στ. 8. Φῆρ' ἀγρότερον]<sup>\*</sup> Διὰ τὸ ἐν ὅρει διατρίβειν τὸν Χείρωνα Θῆρα εἴπε· θηρῶν γάρ ή ἐν ὅρεσι δίαιται διὰ δὲ τὸ πᾶσαν ἀνθρώποις εὐπρόσιτον εἶναι νῦν ἔχοντα φίλον ἀρδρῶν εἴπε.

Στ. 11. Τέκνον ἀνωδυνίας] Τοῦτο φησὶ διὰ τὸ πάντας ὑπερβεβλητέαν τῇ ιστρικῇ τέχνῃ καὶ ἐμπειρίᾳ<sup>1</sup>.

Στ. 14. Φλεγύα<sup>2</sup> θυγάτηρ]<sup>\*</sup> Ή Κορωνίς λέγει δὲ νῦν ἐσκισμένως τὴν ιστορίαν, προϊὼν δὲ πλατύτερον ἔρει. "Εστι δὲ αὕτη: Κορωνίς ή Φλεγύα (γρ. Φλεγύον) θυγάτηρ διακορεσθεῖσα (γρ. διακορευθεῖσα) ὑπὸ ἀπόδιλων, ἐγκύων ἐγένετο" οὐκ ἐθελήσασα γοῦν διατηρῆσαι τὸ τοῦ θεοῦ λέχος ἀγνόν, ἐξ ἀρκαδίας ἐλθόντη "Ισχυΐ λάθρα τοῦ πατρὸς ἐμίγη. Ἐμήνυσε δὲ ταύτην τὴν μίζειν τῷ ἀπόδιλων κόραξ, διν λευκὸν δοντα 'Απόδιλων δυσχεράντας τὸ βαρὺ τῆς ἀγγελίας μέλανα πεποίηκε καὶ ἐξ ἑκείνου πάντες οἱ κόρακες μέλανες. Πίνδαρος δὲ τὸν μῦθον ἀποσειάμενος εὔσεβδις μεταχειρίζεται τὸν λέγον καὶ οἴκοθεν τὸν ἀπόδιλων ἐγνωκότα τοῦτο φησὶ πέμψαι τὴν ἀδελφὴν Ἀρτεμιν Κορωνίδα κατατόξευσαι. Τὸ δέ ἐστιν ὅτι λοιμὸν ἐν τῇ παύτῃ χώρᾳ ἐνέβαλεν, ὑπὸ οὐπερ οὐ μόνον αὗτη, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν γείτονων ἀπέθανον.

Στ. 18—19. Δόμον ἐν θαλάμῳ]<sup>\*</sup> Ή τὸ δόμον καὶ τὸ ἐρ. θαλάμῳ ἐξ παραλλήλου, ή τὸ θαλάμῳ πρὸς τὸ σαμεῖσα συναπτέον. — Εἰς ἀτόμῳ δόμον ἐν Χ θαλάμῳ Χ]<sup>\*</sup> Σημειοῦνται καὶ

1) Ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ στήχ. Θεὶς τὴν λέξιν κατασκευάστην προστέθειται: «Οὗτος ἀναγνώσκει τέκτον' ἀνωδυνίας».

2) Τὸ σχόλιον ἔχει: Φλεγέα.

τὰ δύο κῶλα τῷ Χ, διτι αἰσυνάρτητά εἰσι, πλεονάζοντος τοῦ ἐπ  
θαλάμωφ<sup>1)</sup> ἵκανθν γάρ οὐν εἰπεῖν: Εἰς. Ἀτδαο δόμοιο κατέβη.

Στ. 23. Μιν] Δύτον τὸν Ἀπόλλωνα· τὸ δὲ χόλος μέχρι τοῦ  
Ιδος διὰ μέσου.

Στ. 25. Αἴνησε] Ὡρέχθη.

Στ. 27. Καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ]<sup>\*</sup> Ἡγουν οὐκ ἡθουλήθη  
τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος λέχος διαφυλάξαι καθαρὸν καὶ κατὰ νό-  
μους ἀνδρὶ συνελθεῖν. Τὸ δὲ ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφιδίαν οὕτω  
λέγε, οὐκέ τις ἔμεινεν ἐλθεῖν αὐτῇ τράπεζαν νυμφικήν, οὐκέ τις  
νέντην καὶ πορευθῆναι αὐτὴν τράπεζαν νυμφιδίαν, οὗτοι  
κατὰ νόμους ἀνδρὶ συζυγήναι.

Στ. 43. Καλλιπέπλου λῆμμα<sup>1</sup> Κορωνίδος]<sup>\*</sup> Οὕτω λέγε τοῦ-  
το: Τὸ λῆμμα τῆς καλλιπέπλου Κορωνίδος, οὗτοι ή Κορωνίς, ἔσχε  
καὶ ἔλαβε τοιαύτην μεγάλην βλάβην, τὸ ζητεῖν ξένον γάμον·  
ἥγουν δὲ ξένος γάμος μεγάλη αὐτῇ βλάβη κατέστη.

Στ. 53. Κλέπτει τέ μιν] Δανθάνει αὐτὸν τὸν Ἀπόλλωνα.

Στ. 54. Βουλαῖς] Καὶ διανοήμασιν.

Στ. 61. Κρημνοῖσιν φέκει παρθένοις]<sup>\*</sup> Πᾶς παρθένος ἐνταῦθα  
λέγεται ή Κορωνίς, εἴπερ ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐφθάρη; Ἀλλ' ίστέον  
διτι παρὰ ποιηταῖς τὸ παρθένος οὐ μόνον τὴν μιξεως ἀπεί-  
ρατον σημαίνει, ἀλλὰ καὶ τὴν νεάνιδα καὶ κόρην, εἰ καὶ, τυχόν,  
ἀνδρὸς πεπείραται, ὡς ἐνταῦθα ή Κορωνίς, καὶ τῷ Ἀπόλλωνι  
συνελθοῦσα, οὐμήνι ἀλλὰ καὶ τῷ Ἰσχυΐ.

Στ. 67. Ἀτστωσεν] Ἐφθειρεν, ἔκαυσεν.

Στ. 69. Σέλας δ' ἀμφέδραμε]<sup>\*</sup> Ήγουν ή φλόξ περιήθη, πε-  
ριέλασθε.

Στ. 70. Λάθρον Ἀφαίστου]<sup>\*</sup> Τουτέσσιν ή τοῦ πυρὸς φλόξ ἀθρόως  
ἔξηφθη<sup>1)</sup> σέλας γάρ κυρίως τὴν ἐν τῷ ἀέρι ἀθρόως ἐξαπτο-  
μένην φλόγα φαμέν, παρὰ τὸ σαλεύεσθαι καὶ κινεῖσθαι. Ἄει  
γάρ ἐν κινήσαι ἐστὶν ή φλόξ· διθεν καὶ λάθρον σέλας τὸ σφοδρῶς  
ἀττον καὶ κινούμενον ἐν ὅλῃ τινὶ καὶ ταχέως ἀναλίσκον αὐ-  
τὸν, παρὰ τὸ λαχέειται καὶ τὸ βορόρ, οὗγουν τὸ

---

1) Γρ. λῆ μ α, διοφθοῖ δ σχολιαστής.

κατεσθίον καὶ ἀφανίζον πᾶσαν ὑλην. — [Ἄφαίστου] τοῦ πυρός:

Στ. 76. Παιδ' ἐκ νεκροῦ]<sup>\*</sup> Τὸν νεκροῦ νοητέον ἵτοι τῆς γε  
χρᾶς Κορωνίδος, ἡ ἐξήρπασε ἐκ νεκροῦ, ἀντὶ τοῦ ἀρπάσας οὐκ  
εῖσει τῇ μητρὶ συνφλεγῆναι (γρ. συμφλεγῆται) καὶ νεκρωθῆναι.

Στ. 78. Διέφαινε]<sup>\*</sup> Τὸ διέφαινε ἀντὶ τοῦ δίχα πεχώρισται  
ἔνθεν καὶ ἔνθεν κκιομένη καὶ τόπον κενὸν μεταξὺ ἔχουσα.

Στ. 83. Λύτοφύτων] Λύτομάτως γενομένων.

Στ. 86. Τηλεβόλῳ] Τηλόθεν βαλλομένῳ.

Στ. 91. Τοὺς μὲν μαλακαῖς]<sup>\*</sup> Δείκνυσιν ἐντεῦθεν δτὶ καὶ τὸ  
τῶν ἐπωδῶν χρῆμα μεγάλα συνεβάλλετο τῇ ίστρικῇ.

Στ. 94—95. "Ἡ γυιοὶς περιάπτων πάντοθεν φάρμακα]<sup>\*</sup> Φάρ-  
μακα τὰ λεγόμενα ὴδιωτικῶς φυλακτά, ἢ φάρμακα. λέγει τὰ  
λεγόμενα ἔμπλαστρα.

Στ. 96. Δέδεται] Δεδούλωται.

Στ. 97. Ἐτραπεν]<sup>\*</sup> Ἐδελέασσεν. — [Ἀγάνορι] Ἡγουν δαψιλεῖ.  
— [Ἀγάνορι μισθῷ]<sup>\*</sup> Εἴωθεν δὲ Πίνδαρος τάττειν τὸ ἀγάνωρ καὶ  
ὑπέροπλος καὶ ὑπέρβοιος ἐπὶ μεγέθους ὑπερβολικοῦ πολλάκις,  
ὡς ἐνταῦθα μισθὸρ ἀγήρορα τὸν ἀφθονον καὶ πολὺν νοεῖν δί-  
δωσιν, δμοίως καὶ τὸ ὑπερήφαρος. Ζήτει εἰς Εἰδ. Β', σ. 52.

Στ. 99. Ἐκ θανάτου κομίσαι]<sup>\*</sup> Ἀνασῶσαι καὶ ἀναστῆσαι.

Στ. 102. Ρίψαις]<sup>1)</sup> Κεραυνοβολήσας. — [Ἀμπνοὸν] Ἡγουν  
τὴν ζωὴν.

Στ. 103. Καθέλεγ]<sup>\*</sup> Ἐβαλε χρὴ γράφειν ἐνταῦθα διὰ τὸ  
μέτρου, οὐχὶ καθεῖλε.

Στ. 104—105. Λίθων δὲ κεραυνὸς]<sup>\*</sup> Ἐκ τοῦ αἰθωρ κεραυ-  
νὸς δίδωσι καὶ πρὸς τὸ ρίψας κεραυνὸν νοεῖν. Τὸ δὲ ὡκέως  
ἢ πρὸς τὸ ρίψας νοητέον, ἢ πρὸς τὸ ἔβαλεν.

Στ. 109. Βίον ἀθάνατον]<sup>\*</sup> Ἡγουν μὴ ὡς θεὸς βιοῦν ἐθελή-  
σαις καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρεῖν ὡς δυνατοῖς· τοῦτο δὲ λέ-  
γει διὰ τὸν Ἀσκληπιόν, δτὶ θυητὸς ὃν θεοῦ ἔργον μετεχειρί-  
σατο, τὴν Ιπποτολύτου ἀνάστασιν· διὸ καὶ κεραυνωθεὶς ἔγνω τὴν  
αὐτοῦ φύσιν.

1) Ο σχολιαστὴς γράφει: Ρίψεις.

**Στ. 110.** Σπεῦδε] \*Ἐπίχντει.— \*Βραφεκτον] Εὔκατέρθωστον·— \*Δυτὶκει] \*Ηγουν μεταχειρίζου, μετέρχου.

**Στ. 111.** Εἰ δὲ σώφρων]<sup>\*</sup> \*Οπερ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐπινικίου ἔλεγε, τοῦτο νῦν ἐπαναλαμβάνει.

**Στ. 112.** Καὶ τί οἱ]<sup>\*</sup> Τὸς οἱ καὶ τὸ θυμῷ καθ' ὅλον καὶ μέρος.

**Στ. 115.** Κένμιν πίθον]<sup>\*</sup> \*Ηγουν εἰ ζῶν δὲ Χείρων ἀπεδέξατό με αὐτὸν ἐπανέσαντα, κατέπεισα δὲν αὐτὸν θεραπευτήν τινα τῆς νόσου πέμψαι σοι.

**Στ. 116—117.** \*Εσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσον] \*Ἐπεισα δὲν αὐτὸν παρασχεῖν ιατρὸν τῶν διαπύρων νόσων καὶ τισι τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι.— \*Θερμᾶν νόσων]<sup>\*</sup> Τῶν δέκην πυρὸς καυστικῶν καὶ ἀναλωτικῶν τῶν τὰς<sup>1</sup> αὐτὰς ἔχοντων. Νόσωρ δὲ ἀντὶ τοῦ τῆς κατεχούσης τὸν Ιέρωνα διζουρίσει.

**Στ. 119.** Πατέρος]<sup>\*</sup> \*Ητοι τοῦ Διός<sup>2</sup> οὗτος γάρ πατὴρ ἀρδρῶν τε θεῶν τε (Τλ. Δ, 543). τουτόστιν ή τινα ἐξ Ἀπόλληνος ἔχοντα τὸ γένος, ή ἐκ Διός. Φασὶ δέ τινες καὶ τὸ Αιατόδα αἰτιατικὴν εἶναι, ἵνα λέγῃ τὸν Ἀσκαληπιόν ἀπὸ μὲν τῆς μάζιμης αὐτοῦ Αιατόδην, ἀπὸ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀπολλωντόδην, ὅπερ ψυχρὸν εἶναι δοκεῖ.

**Στ. 121.** Τέμνων]<sup>\*</sup> \*Ηγουν διαπλέων.

**Στ. 128.** Κατέβαν]<sup>\*</sup> \*Ηγουν κατῆρα καὶ κατῆλθον ἐπὶ τὸν λιμένα.

**Στ. 130.** \*Ἀλέθλων Πυθίων]<sup>\*</sup> Τῶν δύο ἀγώνων, οὓς ἐν τῇ ΚΖ<sup>3</sup> καὶ ΚΖ' Πυθιάδι κατώρθωσε. Πῶς δέ φησι τὸ ἄρων ὑρτιαρ, ἀποροῦσί τινες· καὶ φαμεν δτι τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ ἀνω ἔφη αὐτὸς παρακινήσειν τὸν Χείρωνα ιατρὸν τῷ Ιέρωνι πέμψειν.

**Στ. 138.** Παρ' ἐμὸν πρόθυρον]<sup>\*</sup> \*Οτι πλησίον τῆς αὐτοῦ οἰκίας ιερὸν ή ἀγαλμα τέρας καὶ Πανὸς ἦν. — Παρ' ἐμὸν πρόθυρον]<sup>\*</sup> \*Ηγουν στργὺς τοῦ ἐμοῦ προβύρου.

**Στ. 139.** Μέλποντι]

\*Τμνοῦσι.

**Στ. 140.** \*Εννύχιαι]<sup>\*</sup> \*Ηγουν κατὰ τὴν νύκτα.

1) Περιγραπτέον τὸ τὰς ως παρέγγραπτον. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 143.** Ὁρθάν] \* Δέον δρθῶς εἰπεῖν, ὁρθάν: εἴπει πρὸς τὸ κορυφάρ τὸ δὲ προτέρων ἢ εἰς τὸ λόγων συναπτέον, ἢ μαρθάνων ἀπὸ τῶν προτέρων ἀνδρῶν δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, διεδαλογται, ἀσυνδέτως εἴπειν ἢ στικτέον πρὸς τὸ προτέρων, δικαιολόγησιν εἶναι, τὸν μὲν κακῶν, τὸν δὲ ἀγαθῶν. Πίνδαρος δὲ τρεῖς λέγει πλείω γὰρ τὰ κακὰ τῶν ἡβῶν. Ἐγὼ δὲ κάκεινον τρεῖς φημι λέγειν φησὶ γὰρ (Πλάδ. Ω, 527):

Δοιοὶ τέρ τε πίθοι κακακέσται: ἐν Διὸς οὐδεὶς  
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἔτερος δὲ ἐξειν.

ώστε οἱ μὲν δύο τῶν κακῶν δώρων εἰσίν, οἷα δίδωσι Ζεύς, δὲ δὲ ἔτερος τῶν ἔστω, οἵτοι τῶν ἀγαθῶν ἐξ ὧν δτι κάκεινος τρεῖς λέγει συνάγεται, εἰ καὶ τινες ἀγνοοῦντες δύο φασὶ λέγειν.

**Στ. 146.** Δακονται] \* Ήγουν διανέμουσι καὶ διαφερήσουσι.

**Στ. 149.** Τὰ καλὰ τρέφαντες ἔξω] \* Οἱ γὰρ συνετοὶ καὶ εὐώφρονες παντοῖς μηχανῶνται, εἰ τι κακὸν ἔχοιεν, κρύπτειν, δεικνύντες τὰ προσόντα αὐτοῖς ἀγαθὰ καὶ τῇ τούτων εὐτυχίᾳ οὐδενὸς λόγου ἐκεῖνα κρίνοντες.

**Στ. 152.** Εἴ τιν' ἀνθρώπων] \* Ήγουν εἰπέρ τις καὶ ἄλλος, εἰκότως εὐδαιμόνησε καὶ αὐτός.

**Στ. 159.** Μελπορενῶν ἐν δρει] \* Ἐν τῷ Πηλίῳ δρει δὲ τοῦ Πηλέως καὶ Θέτιδος γάμος γεγονώς κιθαρίζοντα μὲν ἔσχεν Ἀπόλλωνα, τὰς δὲ Μούσας πρὸς τὴν κιθάρας ὥδην ἀσματατισθίνεις ἀνεβαλλομένας. Ἐν δὲ ταῖς Θήβαις εἰς τὸν τοῦ Κάδμου γάμον καὶ Ἀρμονίας πάντες οἱ θεοὶ ἐπιθαλαμίους ἥσαν ὥδας.

**Στ. 167—168.** Ἐδνα τε δέξαντο] \* Πηλεὺς μὲν παρὰ Ησειδῶνος ἵππους καὶ παρ' Ἡφαίστου μάχαιραν, Κάδμος δὲ παρ' Ἀφροδίτης δρμον χρυσοῦν. — Διδὸς δὲ χάριν] \* Δέγει τὴν ὑστερὸν ἐπελθοῦσαν αὐτοῖς εὐτυχίαν. Πρόσθεν γὰρ ἐπεισόντες τῶν αὐτῶν πατρίδων καὶ πολλὰ καμόντες, ὑστερὸν θείων ἥξιώθησαν γάμων, Πηλεὺς μὲν τοῦ τῆς Θέτιδος, Κάδμος δὲ τοῦ τῆς Ἀρμονίας, θυγατρὸς Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως.

**Στ. 174.** Ἐρήμωσαν] \* Ἀφείλοντο, ὑστέρησαν (γρ. Ἰσ. ἐστέρησαν). — Πέθακ] Συμφοραῖς.

Στ. 110. Σπεῦδε] Ἐπέκτηται. — [Βραχερτον] Εὐκατέρθωτον·  
— [Αντλει] Ἡγουν μεταχειρίζου, μετέρχου.

Στ. 111. Εἰ δὲ σώφρων]<sup>\*</sup> Ὁπερ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐπινικίου ἔλεγε, τοῦτο νῦν ἐπαναλαμβάνει.

Στ. 112. Καὶ τί οἱ]<sup>\*</sup> Τὸς οἱ καὶ τὸ θυμῷ καθ' ὅλον καὶ μέρος.

Στ. 115. Κένμιν πίθον]<sup>\*</sup> Ἡγουν εἰ ζῶν δὲ Χείρων ἀπεδέξατό με αὐτὸν ἐπαινέσαντα, κατέπεισα δὲν αὐτὸν θεραπευτήν τινὰ τῆς νόσου πέμψαι σοι.

Στ. 116—117. Βολοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσι] Ἐπεισα δὲν αὐτὸν παρασχεῖν ἵστρὸν τῶν διαπύρων νόσων καὶ τισι τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι. — [Θερμάνη νόσων]<sup>\*</sup> Τῶν δίκην πυρὸς καυστικῶν καὶ ἀναλωτικῶν τῶν τὰς<sup>1</sup> αὐτὰς ἔχοντων. Νόσωρ δὲ ἀντὶ τοῦ τῆς κατεχούστης τὸν ιέρωνα δυσουρίας.

Στ. 119. Πατέρος]<sup>\*</sup> Ήτοι τοῦ Διός οὗτος γὰρ πατὴρ ἀρδρῶν τε θεῶν τε (Γλ. Δ, 543). τουτέστιν η τινας ἐξ Ἀπόλλωνος ἔχοντα τὸ γένος, η ἐκ Διός. Φασὶ δέ τινες καὶ τὸ Λατοδασαῖς αἰτιατικὴν εἶναι, ἵνα λέγῃ τὸν Ἀσκληπιον ἀπὸ μὲν τῆς μάρμης αὐτοῦ Λατοδῆν, ἀπὸ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀπολλωνίδην, διπερ ψυχρὸν εἶναι δοκεῖ.

Στ. 121. Τέμνων]<sup>\*</sup> Ἡγουν διαπλέων.

Στ. 128. Κατέβαν]<sup>\*</sup> Ἡγουν κατῆρα καὶ κατῆλθον ἐπὶ τὸν λιμένα.

Στ. 130. Ἀέθλων Πυθίων]<sup>\*</sup> Τῶν δύο ἀγώνων, οὓς ἐν τῇ ΚΖ' καὶ ΚΖ' Πυθίᾳδί κατώρθωσε. Πῶς δέ φησι τὸ ἄγων υγειαρ, ἀποροῦσί τινες<sup>1</sup> καὶ φαμεν δτι τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ ἀνω ἔφη αὐτὸς παρακινήσειν τὸν Χείρονα ἵστρὸν τῷ ιέρωνι πέμψειν.

Στ. 138. Παρ' ἐμὸν πρόθυρον]<sup>\*</sup> Οτι πλησίον τῆς αὐτοῦ οἰκίας ἱερὸν η ἀγαλμα τέσσας καὶ Πανὸς ἦν. — Παρ' ἐμὸν πρόθυρον] Ἡγουν ἐγγὺς τοῦ ἐμοῦ προθύρου.

Στ. 139. Μέλποντι] Υμνοῦσι.

Στ. 140. Ἐννύχιαι]<sup>\*</sup> Ἡγουν κατὰ τὴν νύκτα.

1) Περιγραπτέον τὸ τὰς ώς παρέγγειλπτον Δ. Χ. Σ.

**Στ. 143.** Ὁρθᾶν]<sup>\*</sup> Δέον δρθῶς εἰπεῖν, ὁρθὰς εἶπε πρὸς  
χωρυφάρ<sup>τ</sup> τὸ δὲ προσέρων ή εἰς τὸ Ιδίων σενταπτέον, η μ  
θάρωτ ἀπὸ τῶν προτέρων ἀνθρῶν δέον δὲ οὔτως εἰπεῖν,  
δατοτγαι, ἀσυνδέτως εἰπεν<sup>η</sup> η στικτέον πρὸς τὸ προσέρων, θ  
κρεῖττον<sup>η</sup> Ομηρος γάρ δύο πίθους παρὰ τὴν τοῦ Διὸς αὐλήν φ  
εῖναι, τὸν μὲν κακῶν, τὸν δὲ ἀγαθῶν. Πίνδαρος δὲ τρεῖς λέ  
πλείσι γάρ τὰ κακὰ τῶν ἡδέων. Εγὼ δὲ κάκεινον τρεῖς φ  
λέγειν φηστ γάρ (Πλάδ. Ω, 527):

Δοιοὶ γέρ τε πίθοι κατακείσται ἐν Διός οὖδε  
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἔτερος δὲ εἴσων.

ἄκτε οἱ μὲν δύο τῶν κακῶν δώρων εἰσίν, οἷα δίδωσι Ζεύς, ή  
ἔτερος τῶν εἴσων, ητοι τῶν ἀγαθῶν<sup>η</sup> ἐξ ὧν δτι κάκεινος τ  
λέγει συνάγεται, εἰ καὶ τινες ἀγνοοῦντες δύο φασι λέγειν.

**Στ. 146.** Δατονται]<sup>η</sup> Ηγουν διακέμουσι καὶ διαμερίζουσι.

**Στ. 149.** Τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω]<sup>\*</sup> Οἱ γάρ συνετοὶ καὶ ο  
φρονες παντοίως μηχανῶνται, εἰ τι κακὸν ἔχοισν, κρύπτειν, δ  
κνύντες τὰ προσόντα αὐτοῖς ἀγαθὰ καὶ τῇ τούτων εὐτυ<sup>η</sup>  
οὐδενὸς λόγου ἐκεῖνα κρίνοντες.

**Στ. 152.** Εἴ τιν<sup>η</sup> ἀνθρώπων]<sup>\*</sup> Ηγουν εἰπέρ τις καὶ ἀλλ  
εἰκότως εὐδαιμόνης καὶ αὐτός.

**Στ. 159.** Μελπομενῶν ἐν δρεσι]<sup>\*</sup> Εν τῷ Πηλέῳ δρει δ τοῦ Ι  
λέως καὶ Θέτιδος γάμος γεγονώς κιθαρίζοντα μὲν ἔσχεν<sup>η</sup> Δπι  
λωνα, τὰς δὲ Μούδας πρὸς τὴν κιθάρας ὥδην ἀσματα εὐθὺς ἀ  
βαλλομένας. Εν δὲ ταῖς Θεβαῖς εἰς τὸν τοῦ Κάδμου γάμον:  
Δρμονίας πάντες οἱ θεοὶ ἐπιθαλαμίους ἤσαν φδάς.

**Στ. 167—168.** Ἐδνα τε δέξαντο]<sup>\*</sup> Πηλεὺς μὲν παρὰ Ι  
σειδῶνος ἵππους καὶ παρ<sup>η</sup> Ηφαίστου μάχαιραν, Κάδμος δὲ π  
Ἀφροδίτης δρμον χρυσοῦν.— Διὸς δὲ χάριν]<sup>\*</sup> Λέγει τὴν ὑστε<sup>η</sup>  
ἐπελθοῦσαν αὐτοῖς εὐτυχίαν. Πρόθεν γάρ ἐκπεσόντας τῶν ο  
τῶν πατρόδιν καὶ πολλὰ καμόντες, ὑστερον θείων τέκιαθη<sup>η</sup>  
γάμων, Πηλεὺς μὲν τοῦ τῆς Θέτιδος, Κάδμος δὲ τοῦ τῆς Δρ  
νίας, θυγατρὸς Αφροδίτης καὶ Δρεως.

**Στ. 174.** Ἐρήμωσαν]<sup>\*</sup> Αφείλοντο, ὑστέρησαν (γρ. ίστι δετέ<sup>η</sup>  
σα).— Πέθαις]<sup>\*</sup> Συμφοραῖς.

**Στ. 175—176.** Εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς]<sup>\*</sup> Τῷ Κάδμῳ ἐγένεντο τρεῖς θυγατέρες, Σεμέλη, Ἀγαυή, Ἰνώ ἡ καὶ Δευκοθέα καλουμένη. Σεμέλη μὲν οὖν ἔκεραυνόθη, ὡς ἴσμεν, Ἀγαυή δὲ καὶ Ἰνώ μανεῖσαι τὰ τέκνα διέφθειραν. Θυώρηγ<sup>†</sup> δὲ καλεῖ τὴν Σεμέλην ἀπὸ τῶν τοῦ παιδὸς αὐτῆς Διονύσου Βαχχῶν<sup>‡</sup> Θυάς γὰρ ἡ Βάχχη.

**Στ. 178—179.** Μόνον ἀθανάτα τίκτεν]<sup>\*</sup> Οσους παιδας ἡ Θέτις ἐγέννα, ἐν ὅδατι ζέοντι λέβητος ἐμβάλλουσα διώλλυ<sup>§</sup>, οὐκ ἐθέλουσα φανῆναι παιδας θνητοὺς τρέφουσα· θεὰ γὰρ ἦν. Ἐπιχειρήσασα οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα τοῦτο ποιήσαι, ἐξαίφνης ὑπὸ Πηλέως κατελήφθη καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέφυγε. Διὰ οὖν τὸ μόνον τὸν Ἀχιλλέα διαφυλαχθῆναι, μόνον ἔτικτε λέγει. Εἰρήκαμεν οὖν τὴν ιστορίαν ἐν τῇ Λυκόφροος Παραφράσει<sup>¶</sup>.

**Στ. 185.** Χρὴ πρὸς μακάρων]<sup>\*</sup> Δέσιν εἰπεῖν: Χρὴ λογίζεσθαι εὐ πάσχειρ, εὐ πασχέμεν εἰπε<sup>§</sup>: δεῖ λογίζεσθαι, ὡς διολογύμενον θεῖς, ὡςπερ καὶ πρώην ἐποίησε τὸ: Στάθμας ἐλκόμενος περισσᾶς, ὃςπερ εἴπομεν<sup>¶</sup>.

**Στ. 186—187.** Ἀλλοτε δ' ἄλλοισι πνοει]<sup>\*</sup> Ήγουν ἄλλοτε ἄλλως οἱ ἄνεμοι πνέουσι, ποτὲ μὲν σφοδροί, ποτὲ δ' ἀνεμένοι· ὥστε καὶ τὰ πράγματα νῦν μὲν οὕτω, νῦν δὲ ἄλλως φέρεται. Ταῦτα δὲ πάντα λέγει παραθυμούμενος τὸν Ἱέρωνα διὰ τὴν νόσον.

**Στ. 190.** Ἐπιθρίσας]<sup>\*</sup> Ήγουν περιουσιάσας.

**Στ. 192.** Ἀμφέποντ]<sup>\*</sup> Ἐπικρατοῦντα.

**Στ. 193.** Ἀσκήσω]<sup>\*</sup> Δι' ἐπιμελείας ἔξω.

**Στ. 194.** Θεραπεύων]<sup>\*</sup> Κυθερῶν.—Μαχανᾶν]<sup>\*</sup> Δύναμιν καὶ γνῶσιν.

1) Διώρθωσα διώλλυ ἀντὶ διώλει. Δ. Χ. Σ.

2) "Ορα Ἰσαπακίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Τζέτζου Σχόλ. εἰς Λυκόφρονα, σ. 178, τόμ. Γ' ἐκδ. M. Christoph. Gottfrd. Mueller. Lips. 1811.

3) Γραπτέον, ὅμαι, ὡδες εἰπε, τὸ δεῖ λογίζεσθαι ὡς. Πότερος δὲ ἔγραψε τὸ ἡμαρτημένον εδει ἀντὶ τοῦ ετοῦ, δ σχολιαστὴς ἡ διεταγγαφεύς, ἀδηλον. Δ. Χ. Σ.

4) Έν τῷ σχολίῳ εἰς στ. 165—166 τοῦ Β/ τῶν Πυθ. εἰδους. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 196.** Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεός ἀδρὸν ὁρέξαι]<sup>\*</sup> Ἐντεῦθεν προτρέπεται τὸν Ἱέρωνα εἰς εὐεργεσίαν.

**Στ. 198.** Νέστορα καὶ Λύκιον]<sup>\*</sup> Ήτοι ἐν ταῖς ἀνθρώπων γλώσσαις φέρονται διὰ τὸ Ὀμήρου τυχεῖν ἐπαινέτου.

**Στ. 200—201.** Ἐξ ἐπέων κελαδενῶν]<sup>\*</sup> Τὸ ἐπέωρ κελαδερῶν ἦ πρὸς τὸ φάγις συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ἀρμοσαρ.

**Στ. 203.** Ἀρμοσαν]<sup>\*</sup> Ἀντὶ τοῦ συρέταξαρ καὶ συρέγραψαρ. Ἐνέμεινε τῇ μεταφορῇ εἰπὼν γάρ τέκτονες, ἐπῆγαγε καὶ τὸ ἄρμοσαρ. Τεκτόνων γάρ ἔστι τὸ ἀρμόττειν ξύλῳ ξύλον.

#### ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ'.

**Στ. 4.** Λατοίδαισιν ὁφειλόμενον]<sup>\*</sup> Τοῖς Λητοῦς παισίν, Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι. Δίκαιοιν γάρ ἐν τοῖς τῶν νικώντων ὅμνοις γεραίρεσθαι καὶ Ἀπόλλωνα, οὐδὲ ἀγών, σὺν τούτῳ δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἀρτεμιν.

**Στ. 6—7.** Χρυσέων Διὸς αἰετῶν]<sup>\*</sup> Ζεὺς καταμετρήσασθαι τῆς οἰκουμένης τὸ μεσαίτατον βουληθείς, ἵσους κατὰ τὸ τάχος ἀετοὺς ἐκ δύσεως καὶ ἀνατολῆς ἀφῆκεν· οἱ δὲ διεπτάμενοι συνέπεσον ἀλλήλοις κατὰ τὴν Πυθῶνα· ὥστε φανέντος ἐνταῦθα τοῦ μέσου, δύο χρυσοῦς<sup>1</sup> ἀετοὺς ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἀνατεθῆναι ναῷ. Διὸ καὶ τὴν τούτου ιέρειαν πάρεδρον αὐτοῦ λέγει. — Διὸς αἰετῶν]<sup>\*</sup> Αετῶρ Ζηρὸς γράφε, οὐχὶ Διὸς αἰετῶρ· οὕτω γάρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ· καὶ ιερὰ γράφε, οὐχὶ ιέρεα· οὐ γάρ οἰκείως ἔχει τῷ μέτρῳ.

**Στ. 10.** Οἰκιστῆρα Βάττον]<sup>\*</sup> Οὗτος δὲ Βάττος, Ἀριστοτέλης πρώην καλούμενος, ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ οἰκῶν καὶ τὴν φωνὴν ὑπό τινος συμβάματος νοσήσας, διὸ καὶ Βάττος ἐκλήθη· βατταρίζειν γάρ ἔστι τὸ παρακεκομμένως φθέγγεσθαι· οὗτος οὖν εἰς

1) Τὸ χρυσὸν, δπεὶ ἐν τῷ Σακκελίωνος κεῖται ἀπογράφω, τῷ μεταγραφεὶ πρόσποιῶν, ἔγραψα ἀντ' αὐτοῦ χρυσὸν σοῦ, καὶ περ εἰδὼς ὅτι παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις σχολιασταῖς οὐκ ἀχρηστοῖ οἱ τύποι οὗτοι, χρυσός τε καὶ ἀπλός καὶ διπλός καὶ λιθοί. ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ, ἀπλοῦ, διπλοῦς κατλ. Δ. Χ. Σ.

Πυθίαν<sup>1</sup> ἐλθιών, ἵνα περὶ τῆς φεντῆς θραύσα, χρησιμὸν Μέσος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Θήρας νήσου εἰς Λιβύην ἀποτελέσαι καὶ κτίσαι Κυρήνην, ἦν ἀποικίαν καὶ ἡ Μήδεια τοῖς Ἀργογαύταις προσέπεν, ὡς προϊῶν ἔρει.

Στ. 14. Ἐν ἀργινόνεντι<sup>2</sup> μαστῷ]<sup>\*</sup> Ὡςπέρ Ὅμηρος τὸ Ἀργος οὐδὲπερ ἀρούρης φησίν (Ιλ. I, 141), οὗτον καὶ οὗτος τοῦτο μεταποιῶν, τὸν τόπον, ἐν φῇ Κυρήνη ἐστίσθη, ἀργίεντα μαστὸν καλεῖ, ἐπειδὴ καὶ τὸ γάλα λευκόν· ἄλλοι δέ φασιν ὡς ἔστιν ἐν τῇ Κυρήνῃ ἔσχον τις ὁρευνὴ ἀεὶ νιφορεύην.

Στ. 15—16. Καὶ τὸ Μηδείας ἔπος]<sup>\*</sup> Ἰστορία περὶ τῆς φυγῆς Ἰάσορος καὶ Μηδείας. Ὄτε μετὰ Μηδείας ἐκ Κόλχων οἱ Ἀργοναῦται ἔξεφυγον, οὐ κατ' εὐθεῖαν τὸν πλοῦν ἐποιήσαντο· ἥδεσαν γὰρ ὑπὸ Διήτου τοῦ τῆς Μηδείας πατρὸς διωχθησόμενοι. Ἐλθόντες οὖν εἰς τι μέρος τοῦ ἐν Λιβύῃ ὠκεανοῦ καὶ τεναγώδην εὔροντες αὐτόν, ὡς οὐκ ἥδύναντο πλεῖν, Μηδείας συμβουλευσάσης, ἀρνήτες ἐπὶ νότων τὴν Ἀργώ καὶ δύο καὶ δέκα ἡμέρας δι' ἐρήμου γῆς πορευόμενοι, ἐν τῷ λιμένι τῆς Τριτωνίδος θαλάσσης καθῆκαν αὐτήν. Ὁπότε δὲ ἔμελλον ἀνασπάσαντες<sup>3</sup> τὰς ἀγκύρας πλεῖν, δι τοῦ Ποσειδῶνος υἱὸς Τρίτων εἰκασθεὶς Εὐρυπόλῳ, καὶ αὐτῷ Ποσειδῶνος υἱῷ, εἰς λόγους ἥλθεν αὐτοῖς, καὶ ἐπεὶ ἡναγκάζοντο τὸν πλοῦν ἐν τάχει ποιεῖσθαι διὰ τὸν Διήτου φόρον, ἀντὶ ξενίου τὴν παρατυχοῦσσαν βῶλον ἐκ γῆς Εὐρήμῳ τῷ τῆς Ἀργοῦς πρῷπει δέδωκε. Τοῦ δὲ θέντος ταύτην ἐν πρῷρᾳ, ἡνίκα εἰς Θήραν τὴν νῆσον προςωριμίσαντο, καλύδωνος γενομένου καὶ τῶν κυμάτων ὑπὲρ τῶν τοίχων τῆς νεώς αἰρομένων, ἐν πρῷρᾳ οὕσας ἡ βῶλος συνεφελκύσθη πρὸς θάλατταν. Ὅθεν τοῦτο ἴδοισα Μηδεία ἔφη χρόνῳ ποτὲ ἀποικίαν ἐκ Θήρας εἰς Λιβύην<sup>4</sup> ἐπτακαιδεκάτη γενεᾶ ἀπὸ Εὐρήμους Βάττος γὰρ απ' αὐτοῦ ἐπτακαιδέκατος· ἀ Πίνδαρος κατὰ λεπτὸν ιστορεῖ.

1) Γράφε Π υ θ ὡ ν α. Δ. Χ. Σ.

2) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. Ἀργήεντι.

3) Διώρθωσε ἀν ασπάσαντες ἀντὶ τοῦ ἀν ασπάσοντες. Δ. Χ. Σ.

4) Ἀνεπλήρου μοι ἐνταῦθα φῆμά τι, ὃ παρέλαπεν ὁ μεταγραφεὺς, οἷον τὸ ἐλεύσεσθαι· ἡ ἔσεσθαι. Δ. Χ. Σ.

— 'Αγκομίσαιθ] 'Ανασώσαιτο. — Χ. Εβδόμας καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾶ] \* Σημειοῦται τὸ κῶλον τῷ Χ., ὅτι ἐπτακαιδεκάτῃ γενεᾶς<sup>2</sup> ἀπὸ τῶν 'Αργοναυτῶν φησι γενομένους ἐκ τῶν Αἰγαίων οἰκίσαι τὴν πρότερον Καλλίστην (γρ. *Kallistēn*), ὑστερον δὲ Θήραν.

Στ. 17. Θήραιον]<sup>\*</sup> Τὸ Θήραιον ἡ πρὸς τὸ ἔπος συναπτέον, ἡ πρὸς τὸ ἀπέκρινεσσε. Ζαμερῆς δὲ ἡ μανικωτάτη ἀπέκτονε γὰρ τοὺς αὐτῆς παιδας καὶ τὸν ἀδελφὸν 'Αψαρτον (γρ. *'Aψαρτον*).

Στ. 18. 'Απέπνευσ]<sup>\*</sup> 'Απεφθέγξατο, εἶπεν. — 'Αθανάτου]  
Θείου.

Στ. 25—26. Κόραν]<sup>\*</sup> Ήγουν νέαν γῆν καὶ γῆσον.—'Ρίζαν]  
Καὶ μητρόπολιν ἐσομένην.

### 'Αλεξάνδρου Φορτίου.

Κόραν ἀστέων ρίζαν]<sup>\*</sup> Τροπικῶς ταῦτα ἔξενήνεκται· τὸ δὲ ἔξικον οὕτω: Φημὶ γάρ, τουτέστιν οἰωνίζομαι καὶ προμηνύω, ἐκ ταύτης τῆς γῆς τοῦ 'Επάφου, ἥγουν τῆς βώλου τῆς ἀπὸ τῆς Λιβυκῆς γῆς εἰλημμένης καὶ τῇ θαλάσσῃ διατιθείσης, φυτεύσεσθαι ποτε, ἥγουν ἀναφανήσεσθαι καὶ ἀναδοθήσεσθαι, ἐκ τοῦ βυθοῦ δηλονότι, κύραρ καὶ νέαν γῆν<sup>3</sup> λέγει δὲ τὴν Θήραν γῆσον<sup>4</sup> ρίζαν<sup>5</sup> οἵτοι μητρόπολιν γενησομένην πολυανθρωποτάτην<sup>6</sup> καὶ τίνων ἔσεσθαι μητρόπολις, τῶν πόλεων τῶν ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ Διός τοῦ 'Αμμωνος, ἥγουν ἐν τῇ Λιβύῃ κατὰ περίφρασιν. Κόρηρ δὲ τὴν Θήραν τὴν γῆσον εἴρηκεν, ὅτι ἐκ τῆς βώλου, ἢς ἔλασσεν Εὔφημος παρ' Εὐρυπόλου, μετὰ χρόνου ἀνεδόθη ἐκ τοῦ βυθοῦ κατ' ἔκεινο τῆς ἀλός, ἔνθα διελύθη ἡ βώλος, ὡς καὶ 'Απολλώνιος ἐν Δ' 'Αργοναυτικῶν μαρτυρεῖ λέγων (c. 1747—50):

Ὦ πόποι, η̄ μέγα δή σε καὶ ἀγλαὸν ἔμμορε κῦδος·

Βώλακα γὰρ τεῖχουσι θεοί, πόντον δὲ βαλόντει

Νῆσον, ζεύ̄ ὀπλότεροι παιδῶν σέθεν εύνάσσοντα: (sic)

Παιδες.....

1) "Εγραψα δοτικὴν ἀντὶ τῆς ὀρθῆς ἐπ τ ακ α: δεκάτη γενεά, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Σακκελίωνος ἀπόγραψον. Δ. Χ. Σ.

Φανερὸν δὲ τοῦτο καὶ ἔξι ὁν ἐπάγει μικρὸν ὅστερον (ς. 84—85):

...μεγάλων πολίων μετρόπολιν  
Θήραν γενέσθαι.....

\*Η κόρηγρ φησὶ διὰ τὸν ὄντειρον, ὃν εἶδεν Εὔφημος μετὰ τὴν τῆς βώλου λῆψιν, ὡς παρ' Ἀπολλωνίῳ ἐστὶν ὥδε (Δ', σ. 1781 —36):

.....Εἴσατο γάρ οἱ  
Δαιμονίη βῶλας ἐπιμάστιος φῶν ἀγοστῷ  
"Ἄρδεσθαι λευκῆσιν ὑπαὶ λιβάδεσσι γάλακτος,  
Ἐκ δὲ γυνὴ βώλοιο πέλειν ὀλίγης περ ἐούσης  
Παρθενικῇ ἵκελη· μίχθη δέ οἱ ἐν φιλότητι  
"Ασχετον ἴμερθεις".....

καὶ τὰ ἔξηπτα.

Στ. 29. Δελφίνων] \* Διὰ τοῦ εἰπεῖν δελφίνων τὸ ἐν νήσῳ οἰκεῖν ἐδήλωσεν· ἐν γάρ τῇ θαλάσσῃ ἡ νῆσος, τῆς δὲ θαλάσσης εἰσὶν οἱ δελφῖνες· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἵππους τὴν ἐν χέρσῳ δίαιταν· οἱ γάρ ἡπειρῶται τοῖς ἵπποις χρῶνται.

Στ. 30. [Δμείψαντες] Οἱ τῆς Θήρας ἀποικοι δηλαδή.

Στ. 33. Κείνος ὅρνις] \* Ἐπειδὴ ὅργις ἐστὶν ἡ μαρτεῖα διὰ τὸ ἔξι ὄρνεων μαντεύεσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς βώλου ἡ Μηδεια τὴν ὅστερον ἐκ Θήρας εἰς Λιβύην ἐσομένην ἀποικίαν προύτεθεσπίκει, διὰ τοῦτο ὅργιτ τὴν βῶλον ἐκάλεσεν.

Στ. 35. Τόν ποτε Τριτωνίδος<sup>1]</sup>.

Στ. 36. Προχοαῖς] Ταῖς ἐκβολαῖς.

4) Εἰς τὸ ἔντυπον τοῦ στίχου τούτου σχόλιον μετὰ τὴν λέξιν ὃ νομάζεται προστέθεινται ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς ταῦτα: «Οὗτος δὲ μετωνομάσθη καὶ Νεῖλος. "Οτι δὲ ὁ Νεῖλος καὶ Τρίτων ἐλέγετο, Ἀπολλώνιος μαρτυρήσει. Φησὶ γάρ (Δ', 267—71):

"Ημος ἔτε" (sic) ἡερίν πολυλήϊος ἐκλήϊστο  
Μήτηρ Αἴγυπτος προτερπγενέων αἰζηῶν.  
Καὶ ποταμὸς Τρίτων εὑρίσσος (sic), φῶν πᾶσα  
"Ἀρδεται ἡερίν. Διόθεν δέ μιν σύποτε δένει  
"Ομβρος" ἄλις προχοαῖς δὲ ἀγασταχύσουσιν δρουραῖς.

Στ. 37. Θεῷ]<sup>\*</sup> Ἡ δοτικὴ τῷ θεῷ πρὸς τὸ καταβάς ἐστι  
— Θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ<sup>2</sup>]

Στ. 40. Δίσιον]<sup>\*</sup> "Οτι ἄμα τῇ τῆς βώλου δόσει καὶ βρεῖ  
ἔρδάγη, δηλοῦντος τοῦ Διὸς τὰ ἀπ' αὐτῆς συμβήσομενα. —  
σιον]<sup>\*</sup> Αὐτὶ τοῦ ἐνδέξιον καὶ ἐπ' ἀγαθῷ συμβόλῳ δὲ Ζεὺς ἐστι  
τησεν. "Οτι δὲ αἱ ἀστραπαὶ καὶ αἱ βρονταὶ χρηστὰ τὰ ἔκβια  
μενα ἐπαγγέλλονται, πολλαχοῦ δηλοῦται. Λέγεται δὲ ταῦτα  
ἐκ Διὸς διὰ τὸ ἐξ ἀέρος εἶναι, διὸς ἐστι Ζεύς. Οὐ αὐτὸς προ  
φησι (σ. 350):

'Ἐκ νερέων δέ οἱ ἀντ-  
δίσει βροντᾶς αἴσιον  
Φθέγμα.....

Στ. 41. Ἐκλαγῆς βροντάν] Ἀντὶ τοῦ ἐθρόνησε βροντή<sup>3</sup>  
Ἡ δὲ φράσις ὡς τὸ μάχομαι μάχηρι ἀττικῶς.

Στ. 42. Ποτὶ]<sup>\*</sup> Σύναπτε τὸ ποτὶ πρὸς τὸ ηγέτη τὸ δὲ ἥρι  
πρὸς τὸ διεδύτη συναπτέον· τὸ δ' αἰσιορ δ' ἐπὶ οἱ διὰ μέσον  
ἢ ἀσυνδέτως ἀπὸ τοῦ ἥρικα ἀρκτέον καὶ ἀποδοτέον πρὸς  
τουτάκι. — Χαλκόγενυν] Σιδηρᾶν.

Στ. 43. Κρημνάντων] Ἐξαρτησάντων καὶ κρεμασάντων.—  
Ἐπέτοσσε] Κατέλαβε.

Στ. 44. Ἀργοῦς χαλινόν]<sup>\*</sup> Ωςπερ δὲ χαλινὸς ἐπέχει τὸν ἵππον,  
οὗτῳ καὶ ἡ ἄγκυρα τὴν γεῦν.—

'Αλεξάνδρου Φορτίου.

Ἀργοῦς χαλινόν]<sup>\*</sup> Χαλινὸν ἐνταῦθα οὐ τὴν ἄγκυράν φησι  
ὦς τινες οἰονται, ἀλλὰ τὸ πεῖσμα, ἥγουν τὸ σχοινίον, ὃ πειθεῖ  
ται ἢ ναῦς, ὡς ἵππος χαλινῷ. Ινα δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ Πινδάρου  
λεγομένων τὸν νοῦν ἀχριβέστερον καταλάβης, ἀκουσον. "Οτε  
Ἀργοναῦται διὰ ἔηρας ἐπ' ὕμων τὴν Ἀργώ βαστάζαντες (γ.)

2) Κάνταῦθα ἐν τῷ ἐντύπῳ τοῦ στίχου τούτου σχολιψ μετὰ τὴν λέξιν  
Ἀργοναύτας φέρεται ταῦτα: «Καὶ Ἀπολλώνιος δὲ τὰ Ἀργεναύτικ  
ποιήσας φησι (Δ', 1549—51):

Τοῖσιν δ' αἰζηῷ ἐναλίγκιος ἀντεβόλησε  
Τρίτων εὐρυθίης· γεῖαν (sic) δ' ἀνά βώλον ἀείρας  
Ξείν' ἀριστήσσει προΐσχετο, φώνησέν τε.

βαστάσατες) εἰς τὴν Τρίτωνίδα λίμνην αὐτὴν καθείλκυσαν καὶ κατ' αὐτὴν πλανώμενοι ἔζήτουν διέξοδον, ἀμηχανοῦντες· διὰ τὴν τῶν χωρίων ἀπειρίαν, αὖθις εἰς γῆν ἀπέβησαν, δύπες θεοῖς τοῖς ἐγχωρίοις θυσίαν ποιησάμενοι ἔξιερσωνται αὐτοὺς καὶ τῆς (γρ. τοῦ) οἰκαδες νόστου τύχωσιν, διὰ τρίτων αὐτοῖς ἐπεφάνη, εἰκασθεῖς Εὔρυτόλφ, καὶ ἐκ τῆς παρατυχούστης αὐτῷ γῆς λαβών, δῶρον Εὐφρήμῳ παρέσχε ἔνεικόν πρὸς τούτῳ καὶ ἐμήνυσε τὴν διάβασιν, καθ' ἣν διαπλεῦσαι δυνήσονται· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἤφαντο. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται παρὰ χρῆμα ἐμβάντες, εἰς ἄναπλουν παρεσκευάζοντο τὰς ἀγκύρας ἀναστάσαντες· ἀλλὰ πρὸ τῆς εἰρεσίας τῷ δάκμονι πρόβατον ιέρευσαν, εὐχόμενοι δπως αὐτοῖς πέρας τῆς πλάνης δὲ ἐπιφανεῖς δαίμων παράσχοι. Μεταξὺ γοῦν θυόντων, δεύτερον αὐτοῖς διὰ τρίτων ἀναφαίνεται, καὶ λαβόμενος τοῦ σχοινίου τῆς Ἀργοῦς, διὰ λαβόντος τοῦ φησι Πίνδαρος, ἥγεντες τῆς λίμνης πρὸς τὸ πέλαγος. Τοῦτο δὲ τὸ πείσμα, δι' οὗ διὰ τρίτων εἶλκε τὴν Ἀργώ, διλέγησον Ἀπολλώνιος καλεῖ φησὶ γὰρ ἐν Δ' (σ. 1607—8), οἷον μεταφράζων τὴν τοῦ Πινδάρου ῥῆσιν, οὕτως:

'Ως δγ' ἐπισχόμενος γλαφυρῆς ὀλκήτον Ἀργοῦς  
'Ηγ' ἀλαδε προτέρωσε.....

Δέγει γοῦν ἡ Μήδεια ἀναμιμνήσκουσα τοὺς Ἀργοναύτας,—Καὶ ταῦτα μὲν γεγόνασιν διηνίκα διὰ τρίτων ἀναγομένων ἡμῶν εἰλκυτες τὴν Ἀργώ πρὸς τὸ πέλαγος ἀγων, δηλοντί διὰ τοῦ χαλινοῦ καὶ τοῦ πείσματος· τὸ δὲ ἐπέτοσσε<sup>2</sup>.

Στ. 45—46. Φέρομεν] Ἐβαστάζομεν.—Γαίας] Ἐπιφανείας.  
—Φέρομεν νότων ὑπέρ γαίας]<sup>\*</sup> Καὶ Ἀπολλώνιος (Δ', 1566—7):  
Νῆα μεταχθονήν ἐκομίσσαμεν εἰς τόδε λίμνος (γρ. λίμνης)  
Χεῦμα δι' ἡπείρου βιβλημένοι.....  
Στ. 50. Ἐπῆλθε] Ἐπεφάγη.

4) Ἀναπληρωτέον, οἷμαι, μετὰ τὸ ἀμηχανοῦντες τὸν σύνδεσμον δέ, Δ. Χ. Σ.

2) Ἑλλιπής ἀνταῦθα ὁ λόγος, παραλιπόντος τινὰ ἡτοι τοῦ Σακκελίωνος ἢ μᾶλλον τοῦ παλαιοῦ μεταγραφίως. Γραπτέον οὖν καὶ ἀναπληρωτέον, οἷμαι, ὅθε πως, ετὸ δὲ ἐπέτοσσε ἀγτὶ τοῦ ἐπέτυχε, Δ. Χ. Σ.

**Στ. 54.** Εύεργέται] \* "Ηγουν οἱ εὐεργετικοὶ ξενισταῖ.

**Στ. 57.** Φάτο]<sup>\*</sup> Τὸ φάτο πρὸς τὸ ἔμμεραι συναπτέον, τὸ δὲ ἔμμεραι πρὸς τὸ Εὐρύπυλος, οὕτω: Φάτο δὲ καὶ εἰπεν δ φανεῖς ἡμῖν τότε δαίμων ἔμμεραι Εὐρύπυλος.

**Στ. 58.** Ἐνωσίδα]<sup>\*</sup> Τὸ Ἐροσίδης δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐνθῶ, ἀνδρῶ πὸ τοῦ κινῶ καὶ τοῦ δᾶ, δὲ εἴτε δωρικῶς ή γῆ.

**Στ. 63.** Οὐδὲ ἀπίθησε νιν]<sup>\*</sup> "Ηγουν εἰς ἀπείθειαν καὶ ἀνηκοίαν ἐνέβαλεν αὐτόν, τὸν Εὔφημον, διὰ τὴν τοῦ δώρου φαυλότητα: Εἰπὼν δὲ ἀφίστως τὸ γιγαντιαῖον θήραν ηρμήνευσε διὰ τοῦ θρώνου.

**Στ. 66.** Δαιμονίαν]<sup>\*</sup> "Ηγουν κατὰ θεῖον δαίμονα καὶ μοῖραν δοθεῖσαν.

**Στ. 70.** Ἐσπέρας ὑγρῷ πελάγει σπομέναν]<sup>\*</sup> "Ηγουν ὑπὸ τῶν χυμάτων παρασυρεῖσαν τῆς ἐσπερίας θαλάσσης" ἐν γὰρ τῇ ἐσπερίᾳ θαλάττη ἐστὶν ή θήρα νῆσος: Ή ἐσπέρας, ητοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐσπέρας. Σύναπτε δὲ τὸ σπομένα πρὸς τὸ ἐκ δούρατος, η τὸ ἐκ δούρατος καὶ πρὸς τὸ κατακλυσθεῖσαν.

**Στ. 71.** Ὄτρυνον θεμά]<sup>\*</sup> "Ηγουν πλεῖστα τοῖς νεύταις παρεκελευόμην φροντίδα τῆς βώλου ποιεῖσθαι καὶ φυλάττειν. Δέον δὲ εἰπεν ὅτρυνος θεράποντας, πλαγιάσας θεραπόντεσσιν εἰπεν· δὲ γὰρ ἐν ἀνθρώποις ὁτρύνων, τούτους ὁτρύνει: Ή γὰρ διέγερσις οὐ πρὸς ἀλλον τινὰ η τὸν διεγειρόμενον γίνεται: ὥστε ταῦτον ἐστι λέγειν ὁτρύνω σε καὶ ὁτρύνω ἐν σοι τόδε.

**Στ. 72.** Δαισιπόνοις]<sup>\*</sup> "Ηγουν τοῖς λύουσι καὶ ἐλευθεροῦσιν ἄμεις τῶν πόνων.

**Στ. 74.** Ἀρθιτον]<sup>\*</sup> Ἀρθιτον λέγει σπέρμα τὸ κατὰ θεία, μοῖραν γεγονός: ἐστι δὲ ὄμοιον τῷ ἀνω εἰρημένῳ, τῷ δαιμονιλαρ βῶλοι.

**Στ. 78.** Ταίναρον εἰς ιερὰν]<sup>\*</sup> "Ηγουν θείαν διὰ τὸ ἐν αὐτῷ εἰζοδον πρὸς ἄρδην εἶναι. Ήν δὲ ή Ταίναρος πατρὶς Εὔφημου.

**Στ. 83.** Τετράτων παιδῶν]<sup>\*</sup> Ἰστορία πότε ἔχρηστης γεγένεσθαις τὴν ἀποικιλαρ. Εἰμαρμένον ήν, εἰ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Εὔφημος τὴν βῶλον ἐκόμισε, τετάρτη ἀπ' αὐτοῦ γενεὰ εἰς Λιθύην ἀφικομένη, Κυρήνην δὲ ἔκτισε. Νῦν δὲ τῆς βώλου ἐν τῇ πρὸς θήραν θαλάσσῃ διαλυθείσης, τετάρτη μὲν Εύφημου γενεὰ εἰς

Θήραν ἀφίκετο, ἀπὸ δὲ τῆς Θήρας εἰς Λιβύην ἐπτακαιδεκάτη,  
ὡς τρικαιδεκάτης γενεᾶς οὗσης μέχρι Βάττου, ἀφ' οὗ ἐκ Ταινά-  
ρου εἰς Θήραν οἱ ἀπὸ Εὐφύρου τέταρτοι ἥλθον· ὅπερες ἔξι ἀμφο-  
τέρων ἐπτακαιδεκάτη συνάγεται γενεά.

**Στ. 88.** Νῦν γε μὰν]\* *Ιστορία* δόπως αἱ Αἴγυραι ἀρεῖλορ  
τοὺς ἄγριας αὐτῶν. Ταῖς Αημνιάσι τυνχίξιν ἐκλιπούσαις τὸ  
ἔθος, τὸ (sic)<sup>1</sup> κατ' ἐνιαυτὸν εἶχον, τελοῦσαι τῇ Ἀφροδίτῃ ἑορ-  
τὴν, χαλεπήνασσα ἡ θεὸς δυσωδίαν ἐνέβαλεν, διθέν ἀπεσείσαντο  
τὴν αὐτῶν κοινωνίαν οἱ ἀνδρες. Αἱ δὲ μὴ βουλομένους αὐτοὺς  
ταύταις συγγίνεσθαι, συνθέμεναι πρὸς ἀλλήλας ἀπέκτειναν.<sup>2</sup> Ερη-  
μωθεὶσης δὲ ἀρρένων τῆς Αήμνου, οἱ Ἀργοναῦται κατὰ πάρο-  
δον πλοῦ αὐταῖς συνεγένοντο, καὶ συλλαθοῦσαι ἀπ' αὐτῶν καὶ  
τεκοῦσαι παιδες, ὅστερον τούτους λαβοῦσαι ἀπῆλθον εἰς Αάκε-  
δαιμονα. Τοὺς οὖν παῖδας τοὺς σφῶν πατέρας ζητοῦντας Αάκω-  
νες ἐδέξαντο καὶ πολιτείας μετέθωκαν· συνθεμένους δὲ ἐπιθέ-  
σθαι τῇ Σπάρτη φωράσάντες οἱ Αάκωνες καθειρξάν· εἰρκτῇ· αἱ  
δὲ μητέρες εἰζελθοῦσαι πρὸς αὐτούς, τὰς οἰκείας ἐσθῆτας αὐτοὺς  
ἐνέδυσαν· αὐταὶ δὲ τὰς ἑκείνων λαθοῦσαι ἐν τῇ εἰρκτῇ ἔμειναν·  
οἱ δὲ παῖδες ὡς γυναῖκες ἐξῆλθον. Βουλομένων δὲ τῶν Αάκω-  
νων αὐτοὺς ἀνέλειν, Θήρας δὲ Αὔτεσίωνος κατὰ συντυχίαν ἀπο-  
κλιαν στέλλων εἰς Θήραν τὴν νῆσον, καθικέτευσε Αάκωνας εἰς  
τὴν ἀποικίαν τούτους παραλαβεῖν· καὶ δεξάμενος ἀγει πρὸς Θή-  
ραν. Συνῆν δὲ καὶ<sup>2</sup> αὐτοῖς καὶ Σάρμος, οὗ ἀπόγονος Βάττος δὲ κτί-  
στης Κυρήνης· ἐν δὲ παρόδῳ δὲ Θήρας καὶ ἀπὸ Μυκηνῶν καὶ  
Ἀργούς ἀνδραῖς ἐλαβε μετὰ τῶν Αακεδαιμονίων, ὃν εἶχεν.

**Στ. 90—91.** Οἱ κεν τάνδε]\* Εἰπάν γέρος ἐπήγαγεν οἵτι-  
νες, πληθυντικόν, ἐπειδὴ τὸ γέρος περιληπτικόν ἐστιν ὄνομα  
καὶ πλήθος ἀνθρώπων ἐνταῦθα σημαίνει.

**Στ. 97.** Πύθιον ναὸν]<sup>\*</sup> Τὸ Πύθιον ναὸν καὶ τὸ πολυχρύσω  
δῶματι ἐκ πάραλλήλου· τὸ δὲ ἀμυνάσει ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνάμνη-

1) Οὖτι που αὐτῷ τῷ σχολιαστῇ γέγραπται τὸ ετδε ἐνταῦθα, ἀλλὰ  
μᾶλλον διὸ τοῦ μεταγενέως δοκεῖ παρεφθορέναι παρὰ τὴν ἐν τῷ τότε  
συνήθειαν τῷ τὸ δ ἀντὶ τοῦ δ χρωμένην. Δ. Χ. Σ.

2) Περιγραπτέον τὸ καὶ τόδε. Δ. Χ. Σ.

τιν ἀξει τῆς ἀποικίας, οὐχ ὅτι προεῖδεν αὐτὴν Βάττος, ἀλλὰ τοῦτο λέγει ὡς εἰμαρμένης καὶ προορισθείσης τῆς ἀποικίας.

Στ. 99. Νεῖλοι πρὸς πίον τέμενος Κρονίδα]<sup>\*</sup> Τὴν Διένην ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου νοητέον ταύτην γάρ δὲ Νεῖλος ἄρδει· τὸ δὲ Κρονίδα ἀντὶ τοῦ ἐκγόρου Κρόνου, εἴπερ Νεῖλος μὲν ἐκ Διός, Ζεὺς δὲ ἐκ Κρόνου.

Στ. 101. Ἀκίνητοι] Ἡσυχοι. — Σιωπῆ] Σιγῇ καὶ ἀφωνίᾳ· ἡ γὰρ ἔκπληξις ἀφασίαν οἶδεν ἐμποιεῖν φύσει· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ Όμηρικὸν (?Ιλ. Γ, 95):

.....ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.

Στ. 103. Μῆτιν] Γνώμην.

Στ. 109. Πεπρωμένον] Μεμοιραμένον.

Στ. 114. Ἡρος ἀκμᾶ<sup>1</sup>]<sup>\*</sup> Ἡγουν τῷ ἀκμαίῳ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας. Ἐπει δὲ ἥρος εἶπε, διὰ τοῦτο καὶ τὸ φοιτηκακθέμον εἶπεν· ἀλλως τε καὶ ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας ἀνθηρά τές ἐστι καὶ εὔχαρις.

Στ. 118. Ἀμφικτύονων]<sup>\*</sup> Ἀμφικτύονες ἔθγος περὶ τὴν Πυθῶνα, διὸ καὶ εἰσὶ τῆς τῶν Πυθίων ἕορτῆς ὁςπερ ἔξαρχος τινες καὶ προστάται· διδάσσει γάρ οὗτοι τὰ ἄθλα τοῖς νικῶσιν.

Στ. 120. Μοίσαισι] Ἡγουν ὑμνοῖς καὶ ωδαῖς.

Στ. 123. Τιμαι φύτευθε]<sup>\*</sup> Ταῦτο λέγει ἢ διὰ τὴν βιβλον ἐκ θεοῦ δοθεῖσαν αὐτοῖς, ἢ διότι ὡς οὐδένες ἀνθρώπων ἔθαμψασθησαν.

Στ. 124. Τίς γὰρ ἀρχᾶ<sup>2</sup>]<sup>\*</sup> Πρὸς τὴν Μούσαν πτεῖται τὸν λόγον καὶ οὕτως ζῆλῳ Όμηρικῷ.

Στ. 125. Τίς δὲ κινδυνος]<sup>\*</sup> Ἡγουν τίνα κίνδυνον φοβούμενοι εἰς τοιαύτην ἀνάγκην ἔπεσον.

Στ. 126. Θέσφατον ἦν]<sup>\*</sup> Εντεῦθεν ἀπὸ τῆς Μούσης ποιεῖται τὸν λόγον.

Στ. 128. Ἀκύρμπτοις]<sup>\*</sup> Ἡγουν ἀπαραιτήτοις καὶ ἀμετατρέπτοις, ἐπειδὴ οὕτως ἐπέπρωτοι.

Στ. 129. Ἡλθε]<sup>\*</sup> ἔξεπεσε.

1) Τὸ σχόλιον· Ἐν ἀκμᾷ.

2) Τὸ σχόλιον· Τίς μὲν ἀρχᾶ.

**Στ. 133. Μονοχρήπιδα]**\* "Οπως ἐφάρη δ' Ἰάσων μοροκή  
διλος. Ἰάσων ἐκ τοῦ Πηλίου δρους καταβάς, ἐπειδὴ ἐπεραιοῦ-  
το τὸν Ἀναυρον ποταμόν, ὑπὸ τῆς τούτου ἐλύος τὸ ἐν τῶν ὑπο-  
δημάτων ἀφήρηται. Ἐπειδὴ δὲ Πελίας χρησμὸν πρώην ἔδεξε-  
το παρ' Ἀπόλλωνος, ως ὑπὸ μονοπεδίου τῆς ἀρχῆς ἐκπεσεῖ-  
ται, οὐδὼν οὕτως ἔχοντα Ἰάσονα, ἐφοβήθη. Ἐκτίθησι δὲ καὶ  
Πίνδαρος πλατύτερον τὴν ιστορίαν καὶ προϊόντες εἰσόμεθα  
ὅπως τε εἰς λόγους ἥλθεν αὐτῷ καὶ δπως εἰς Σκυθίαν διὰ τὸ  
χρυσόμαλλον δέρκες πέπομφεν.

**Στ. 134.** Ἐν φυλακῇ] Παρατηρήσει. — Σχεθέμεν] Ἐχειν.

**Στ. 135—136. Διπεινῶν]**\* Ορειγάνων. — Ἀπὸ σταθμῶν] Ηγουν  
τοῦ Πηλίου δρους, ἔνθα τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο παρὰ Χείρωνι.

**Στ. 140.** Ἐσθάς δ' ἀμφότερόν μιν ἔσχεν]\* "Ητοι περιέσκε-  
πεν αὐτὸν ἐσθῆς. Δέγει δὲ δτι διπλοῦν ἐνδυμα ύφορει, ἐντὸς  
μὲν οἴον οἱ Μάγυντες φοροῦσιν, ἐπάνω δὲ αὐτῆς ὡς περ ἐπωμιδα  
δορὰν παρδάλεως, τεκμήριον τῆς παρὰ Χείρωνι ὁρεινῆς διατριβῆς.

**Στ. 144. Χ** Στέγετο φρίσσοντας δμέρους]\* Οὐκ αὐτοὺς φρίσ-  
σοντας, ἀλλὰ φρίσσειν ποιοῦντας· διὸ καὶ τὸ σημεῖον συνήθως  
τιθεται τὸ Χ.

**Στ. 145—146. Πλόκαμοι κερδέντες]**\* "Ηγουν οὐχ ως ἦν  
ἔθος τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις τέμνειν τὰς αὐτῶν τρίχας, δταν πέ-  
ρα τοῦ μετρίου αὐξήσωσιν, οὕτω καὶ αὐτὸς ταύτας ἐκέκαρτο,  
ἄλλ' ἔφερε ταύτας καὶ ἀτέριττος ἦν, ἀτε ἐν δρει διαιτώμενος.  
Τὸ δὲ ἀγλαοὶ λέγει, ἐπειδὴ εἰς καλλωπισμὸν αὐτῶν τοῦτο  
ἐποιουν ἀνθρωποι. Δέον δὲ εἰπεῖν ἀγλαῶς, ἀγλαοὶ εἶπε πρὸς  
τὸ πλόκαμοι.

**Στ. 149.** Ἐστάθη]**\*** Συναπτέον τὸ δστάθη πρὸς τὸ ἀγορᾶ.  
Δέγει δὲ δτι ἐλθὼν ἔκει καὶ στὰς μέσον τοῦ πλήθους οὐκ ἔξε-  
πλάγη, ἀλλ' ὅςπερ ἀν εἰ μετ' αὐτῶν ἀει διῆγεν, οὕτως ἀτρε-  
στος ἦν.

**Στ. 154. Οὕτι που]** Ηθοποίεια.

**Στ. 155. Χαλκάρματος]**\* "Ηγουν δ χαλκᾶ δπλα ἐνδεδυμέ-  
νος Ἀρης· είκάζετο γὰρ τούτῳ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος,  
ως τὸ τῆς μορφῆς φοβερόν:

**Στ. 157—8.** Ἰφιμεδείας παιδαρις<sup>\*</sup> Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης οἱ Δλωέως καὶ Ἰφιμεδείας παιδεῖς ἐπιβούλως πρὸς θεοὺς διακείμενοι καὶ ἀνελθεῖν εἰς οὐρανὸν θέλοντες, ἀνέθεσαν τὰ ὅρη τὴν Οσσαν καὶ τὸ Πήλιον ἐπὶ τοῦ Ὄλυμπου, τοξευθέντες δὲ ὑπ' Ἀπόλλωνος ὄλοντο· οἵ δὲ Ἱάσων εἰκάζετο διὰ τὸ φοβερόν.

**Στ. 161.** Θήρευσε χραιπνὸν<sup>\*</sup> Εἴ μὲν ὑποστῆσεις πρὸς τὸ θήρευσε, χωρὶς ἄρθρου ἔρεις χραιπνόν, συνάπτων πρὸς τὸ ὄργυμενον<sup>†</sup> εἰ δὲ πρὸς τὸ χραιπνόν, μετὰ τοῦ ἄρθρου ἔρεις τὸ χραιπνόν βέλος. Ἐστι δὲ καὶ πρὸς τὸ θήρευσε συνάπτοντα τοῦτο χωρὶς τοῦ ἄρθρου λέγειν οὕτως: ἐθήρευσε χραιπνόν, ἵνα καὶ πρὸς τὸ βέλος καὶ πρὸς τὸ Τιτυόν, οὕτως: ἐθήρευσε τὸν Τιτυόν χραιπνὸν καὶ ταχύν, ἥτοι παραυτίκα, ἡνίκα αὐτῆς ἡράσθη.

**Στ. 163.** Ὁφρα τις]<sup>\*</sup> Ἀποθανών, φυσίν, δὲ Τιτυός παράδειγμα γέγονε τοῖς ἀλλοις μὴ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἐρᾶν.

**Στ. 165.** Ἀμειβόμενοι]<sup>\*</sup> Ἀμοιβαίως διαλεγόμενοι.

**Στ. 171.** Κλέπτων]<sup>\*</sup> Κρύπτων.

**Στ. 178.** Καταμιάναις]<sup>\*</sup> Καταισχύναις.—Καταμιάναις]<sup>\*</sup> Τὸ καταμιάραις ἢ πρὸς τὸ γέρραρα συναπτέον, οὕτω: Μὴ καταμιάναις τὴν γένναν, τουτέστι μὴ καταψευσάμενος πρὸς τοὺς γεννήτορας ἀτιμάσσεις αὐτούς, ἄλλους ἀντ' ἐκείνων πλασάμενος· ἢ τὸ γέρραρα πρὸς τὸ εἰπέ, οὕτως: Εἰπὲ τὴν γένναν μὴ καταμιάναις καὶ μολύναις αὐτὴν ἐν ψεύδεσιν ἔχθιστοις, τουτέστι μὴ ψεύδεις χρησάμενος καὶ σαυτὸν ἀτιμάσσεις· οὐ γάρ πρέπει σοι ψεύδεσθαι: ἀνδρὶ θαυμαστῷ δύνται.

**Στ. 179.** Τὸν Πελίαν.—Θαρσήσας]<sup>\*</sup> Θάρρος καὶ παρρησίαν λαβὼν δὲ Ἱάσων.

**Στ. 180.** ἦρδ<sup>1</sup> ἀμείρθη]<sup>\*</sup> Οὕτως ἀπεκρίνατο. — Φαμὶ διδασκαλίαν]<sup>\*</sup> Τὸ φημὶ διδασκαλίαρας Χείρωνος τούτου λέγει ἔνεκα, ἢ πρὸς τὸν λόγον τοῦ Πελίου εἰπόντος αὐτῷ μὴ ψεύδεσθαις ἀπολογούμενος δέτι οὐ ψεύσομαι· Χείρωνος γάρ εἰμι μαθητὴς τοῦ τὴν ἀλήθειαν εἰδότος· ἢ ἀπλῶς οὕτως ἀρχόμενος τῆς κατ' αὐτὸν διηγήσεως.

**Στ. 186.** Εὔτράπελον<sup>1]</sup>

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθῶι οὕτως: Γρ. καὶ ἐκτράπελον.

**Στ. 188.** Ἀρχαῖαν κομίζων<sup>1</sup>].— Κομίζων]<sup>\*</sup> Ἀγων. Ἐρχομαι γὰρ ταύτης ἐξελεῖν τὸν Πελίαν καὶ παραδοῦναι τῷ ἐμῷ πατρὶ. Σύναπτε δὲ τὸ κομίζων πρός τὸ τιμάρ<sup>2</sup> τὸ δὲ βασιλευομέναν, ὑπὸ τοῦ Πελίου δηλαδὴ οὗτος γὰρ ἐξελὼν ἀνόμως τῆς ἀρχῆς Δίσονα ἔβασίλευσεν.

**Στ. 194.** Χ Λευκᾶς πιθήσαντα φρεσίν]<sup>\*</sup> Σημειοῦται τὴν λέξιν τῷ Χ, ὅτι λευκὰς τὰς φρένας οὗτος εἶπεν.— Λευκᾶς φρεσίν]<sup>\*</sup> Τὸ λευκᾶς φρεσὶν ἐκαινοτόμησε Πίνδαρος ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ (Ἐλ. Α, 103). εἰ γὰρ ἐκεῖνος μελαίνας τὰς φρονίμους φρεσίν, εἰκότως ἂν ἔχοι λέγειν καὶ τὰς μωρὰς λευκάς· μέλαινας δὲ φρένες εἰσὶν (αἱ) ἀκατανόητοι, λευκαὶ δὲ αἱ πᾶσι δῆλαι.

**Στ. 195—6.** Ἀποσυλᾶσαι]<sup>\*</sup> Ἡγουν ἐξ ἐπιθέσεως ἀφελεῖν καὶ μετὰ δόλου ἀπογυμνῶσαι καὶ λαβεῖν.

**Στ. 198.** Τπερφιάλου ἀγεμόνος]<sup>\*</sup> Τοῦ θρασυτάτου καὶ ἀνωματάτου Πελίου, δι, ἐπει τὸν ἐμὸν τῆς ἀρχῆς ἐξεῖλε πατέρα, οὐκ ἥθελεν ἐξ αὐτοῦ γεννηθῆναι τινα, ἵνα μὴ τὴν ἀρχὴν ἀνακαλέσηται.

**Στ. 200.** Δνοφερδν]<sup>\*</sup> Τὸ δνοφερδν λέγει, ἡ ὅτι ἐντὸς δόμου ἐτελεῖτο, ἢ ὅτι πεπλασμένον ἦν· τὰ δὲ πεπλασμένα ἄλλα φανεται καὶ ἄλλα ἐστίν.

**Στ. 207.** Λευκίππων]<sup>\*</sup> Κππικῶν.

**Στ. 208.** Κεδνοὶ]<sup>\*</sup> Ω ἔντικοι.— Φράσσατε]<sup>\*</sup> Μηνύσατε.

**Στ. 209.** Επιχώριος]<sup>\*</sup> Εγτόπιος ὁν.

**Στ. 211—12.** Ιάσονα κικλήσκων προειδά]<sup>\*</sup> Ιατρικὴν γὰρ διδάξας ὡς θεραπευτὴν τῶν νόσων Ιάσονα ὀνόμασε.

**Στ. 213—14.** Ειεζελθόντ]<sup>\*</sup> Ηαρεπηγραφή, ὅτι ἔδειξαν αὐτῷ τοὺς σφετέρους δόμους.

**Στ. 215—16.** Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ]<sup>\*</sup> Τὸ αὐτοῦ ἢ πρὸς τὸ βλεφάρων συναπτέον, ἵν' ἡ ἐκ τῶν βλεφάρων αὐτοῦ, ἢ καθ' δλον καὶ μέρος.— Πιομφδλυξαν δάκρυν]<sup>\*</sup> Οτι καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς δάκρυν ῥέουσι, μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς (Ἑλέκτρ. 1230—31):

..... καὶ συμφορῆς<sup>2</sup>

Γεγηθός ἔρπει δάκρυον δημάτων ἄπο.

1) Κάνταῦθα οὗτος: Γρ. ἀρχὰν ἐγκομίζων.

2) Τὸ ἔντυκον: Κἀπὶ συμφοραῖσι μοι.

Στ. 218. Ἐξαίρετον] Ὑπέρμετρον.

Στ. 220. Καὶ κασίγνητοι σφίσιν]\* Τὸ σφλοιτοῦ πρὸς τὸ κασίγνητοι ἔστιν οὐ γὰρ τοῦ Ἰάσονος καὶ Αἴσθινος ἀδελφοὶ ἡσαν Φέρης καὶ Ἀμυθάων, ἀλλὰ τοῦ μὲν Ἰάσονος θεῖοι, Αἴσθινος δὲ ἀδελφοὶ ἀλλ’ ἔστι πρὸς τὸ ἥλυθον. Κρηθέως δὲ καὶ Τυροῦς μίοι Αἴσθιν, Φέρης, Ἀμυθάων ἀπὸ δὲ Φέρητος καὶ Φεραὶ πόλις τούτοις ἔσχον πλησίον οὖσαι τῆς Ἰωλκοῦ, διὸ καὶ ἐγγὺς λέγει. Ἐν δὲ ταῖς Φεραῖς πηγὴ ἣν Ὑπερής καλουμένη ἔξι Υπέρητός τινος οἰκήσαντος ἐνταῦθα, διὸ Μέλας δὲ Φρίξου ἔξι Εύρυκλειας γεννᾷ. Οἱ δὲ Ἀμυθάων ἐν Μεσηνῇ τῇ Δακωνικῇ πόλει ὥκει. Ἡλθον δὲ μετ’ αὐτῶν καὶ οἱ αὐτοῦ<sup>1</sup> μίοι Μέλαμπος καὶ Ἀδμητος.

Στ. 230. Τάνυεν] Ἐσπευδεν.

Στ. 232. Ἐν θῷ ἀμέραις]\* Ἕγουν πέντε ἡμέραις καὶ νυξὶ καρπωσάμενος τὴν ἐκ τῆς δαιτής εὐφροσύνην.

Στ. 234. Αόγον θέμανος] Ηοιησάμενος.

Στ. 237. Ἐπέσποντ] Ἐπέιθοντο.—Κλιστᾶν] τῶν καθεδρῶν.

Στ. 240. Κατέσταν] Ἐγένοντο.

Στ. 243—44. Πραῦν δὲ Ἰάσων μαλθακῷ φωνᾷ] Πρὸς τῇ ὑφαιμένῃ φωνῇ μιγνύων καὶ λόγον πραόταπον.—Μαλθακῷ φωνᾷ]\* Ἕγουν πραείᾳ καὶ ἐμμελεῖ φωνῇ, ὅπως ἀποσταίη τῆς ἀρχῆς, πρὸς αὐτὸν ἔλεγεν.

Στ. 246. Ποσειδᾶνος Πετραίου]\* Ἕγουν τοῦ ἐν Πέτρᾳ ὅρει Θετταλικῷ τιμωμένου, ἢ δτὶ διατεμῶν τὰ Θετταλικὰ ὅρη, δι’ αὐτῶν ῥεῖν τὸν Πηνειόν ἐποίησε, πρότερον διὰ μέσης τῆς πόλεως<sup>2</sup> ρέοντα καὶ πολλὰ τῶν χωρίων καταβλάπτοντα. Ἀλλοι δέ φασιν δτὶ ἐν Πέτρᾳ κοιμηθεὶς ἀπεσπερμάτισεν, ὅθεν δὲ Σκύφιος

1) Ἄντι α δ τοῦ δεῖ γράφειν α δ τῶν. Οὐ γὰρ ἀμφότεροι Ἀμυθάωνος ἡσαν παιδεῖ, ἀλλὰ Μέλαμπος μόνος, Ἀδμητος δὲ Φέρητος. Παρανέγνωθι τὸ παρὰ Βοικκίψ (Boeckh) παλαιότερον ἐνταῦθα σχόλιον. Δ. Χ. Σ.

2) Τὸ ἀσύνετον εδίκα μέσης τῆς πόλεως εἰδεῖταις καὶ ἐν τῷ παραπλησίῳ παρὰ Βοικκίψ παλαιοτέρῳ σχολίῳ. Διαρχῆρος μὲν οὖν (παρανέγνωθι τὴν τοῦ Βοικκίου σημείωσιν) οὐ πάνυ τι πιθανῶς διορθοῖ παρὰ Ἡρόδοτῳ Ζ', 29 ὥδε εδίκα μέσου τοῦ ἔλους. Τάχα δὲ πιθανώτερον, ως ἐμοὶ δοκεῖν, γράψεις εδίκα μέσης τῆς πεδιάδος. Δ. Χ. Σ.

ἴππος ἐγένετο. "Ἄγουσι δὲ καὶ οἱ Θετταλοὶ ἀγῶνα Ποσειδῶνος Πετράρη.

Στ. 247. Φρένες ὡχύτεραι]<sup>\*</sup> Ταχύτεραι τοῦ δέοντος· ἥγουν τινὲς τῶν ἀνθρώπων ἀμφιεῖητήσεις πρός τινας ἔχοντες, ἀφέντες διὰ κρίσεως ταύτας λύειν, εἰς ἔργον χωροῦσιν.

Στ. 248. Πρὸ δίκαιας]<sup>\*</sup> Ἡγουν τὴν δίκην<sup>†</sup>.

Στ. 249. Τραχεῖαν]<sup>\*</sup> Ατερπῆ.—Ἐπιβδαί κυρίως εἰσὶν αἱ μετὰ τὰς ἑορτὰς σύνεγγυς ἡμέραι, οἵοντες ἐπὶ τῇ<sup>‡</sup> αὐδόμεναι καὶ λεγόμεναι· νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὴν τοῦ μέλλοντος χρόνου ἡμέραν ἐπιβδαί καλεῖ.

Στ. 250. Θεμισσαμένους]<sup>\*</sup> Καταλιπόντας.

Στ. 254—55. Θρασυρήδει Σαλμωνεῖ]<sup>\*</sup> Οὗτος ἀσεβῶς πρὸς τοὺς θεοὺς διακείμενος, ἔχ τινος μηχανήματος ἀντιθροντῶν ἐτόλμησε τῷ Διὶ. Διὸ καὶ φασιν, οἱ μὲν ὑπὸ Διὸς κεραυνῷ, οἱ δὲ οὐπτὸν ἀπόλλωνος τόξοις βληθέντα αὐτὸν ἀπολέσθαι. Οὗτος οὖν δὲ Σαλμωνεὺς καὶ Κρηθέεὺς οὐσὶ Διόλου· Κρηθέως δὲ Διών τοῦ πατέρος Ιάσονος· Σαλμωνέως δὲ Τυρὼν μήτηρ Πελίου· ὁς τε Ιάσων καὶ Πελίας τρίτοις ἐξ Διόλου καὶ Ιναρέας (γρ. Ἐγαρέτης).

Στ. 257. Χρύσεον]<sup>\*</sup> Δαμπρόν.

Στ. 258. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ<sup>†</sup> εἰ τις ἔχθρα πέλει δμογόνοις]<sup>\*</sup> Γνωμικόν.—Μοῖραι]<sup>\*</sup> Ἡγουν ἡ εὐμοιρία καὶ εὐδαιμονία.

Στ. 260. Αἰδῶ καλύψαι]<sup>\*</sup> Εἰ μὲν τὸ αἰδῶ καλύψαι πρὸς τὸ μοῖραι νοήσεις, οὕτως ἔρεται· Ἀφίστανται δὲ αἱ μοῖραι ὡς τε καλύψαι καὶ ἀφανίσαι τὴν αἰδῶ καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, εἰ τις ἔστιν ἔχθρα τοῖς συγγενέσι· τουτέστιν οἱ πρὸς ἀλλήλους διαμαχόμενοι συγγενεῖς ὑπὸ μοιρῶν μεσοῦνται καὶ ήν ἔχουσιν εὐδαιμονίαν ἀφαιροῦνται· εἰ δὲ πρὸς τὸ ἔχθρα νοήσεις, οὕτως· Ἀφίστανται δὲ αἱ μοῖραι τοῦ τοιούτου πράγματος, εἰ πέλει καὶ ἔστιν ἔχθρα τις τοῖς δμογόνοις καὶ τοῖς συγγενέσι,

4) Μετὰ τὸ ήγουν ἀναπληρωτέον, οἷμαι, τὴν παρὰ πρόθεσιν παραποθεῖσαν, ηὗτοι γραπτέον παρὰ τὴν δίκην. Δ. Χ. Σ.

2) Τό τε αὐδόμενας· διορθῶν καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ μεταγραφέως μετὰ τὸ τῷ παραλειφθεῖσαν λέξιν ἀναπληρῶν γράφεις ἐπὶ τῇ ἑορτῇ αὐδόμεναις ή ἄδομεναις. Δ. Χ. Σ.

καλύψαι καὶ ἀφανίσαι τὴν πρὸς ἀλλήλους αἰδῶ καὶ ἐντροπήν.  
Εἰς γὰρ ἀναίδειαν φέρει τὸ μάχη τοὺς αὐτὴν ἔχοντας.

**Στ. 271.** Ὡ ποτε Κρηθεῖδας]<sup>\*</sup> Τὸ δὲ ὃ ἡ ἀντὶ τοῦ ἐτριφθωντέον, ἡ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ σκῆπτρῳ, ἵνα διὰ τοῦ ἀγκαθίζωρ διθρόνος νοῆται.

**Στ. 272.** Ἐγκαθίζων] Ἡ ἐτριφθωντέα, ἐν τῷ δὲ σκῆπτρῳ.

**Στ. 274.** Ξυνᾶς ἀνίας]<sup>\*</sup> Λύπτης, πηγουν τοῦ ἐξ ἀμφοτέρων συρραγῆναι πόλεμον καὶ τινας τῶν ἑραῶν τε καὶ σῶν ἐν αὐτῷ κινδυνεῦσαι.

**Στ. 275.** Δῦσον] Ἡ γουν ἀπόδος.

**Στ. 276.** Ἀναστήσῃ] Ἔγειρης καὶ κινήσης.

**Στ. 278.** Ἀνταγόρευσε] Ἀντεῖπε, τουτέστιν ἀπεκρίνατο.—  
Ἐσσομαι<sup>1</sup>].

**Στ. 280.** Ἀμφιπολεῖ] Περικυκλεῖ.

**Στ. 282.** Ἀφελεῖν] Ἀπολῦσαι.

**Στ. 288.** Ἀθέων βελέων]<sup>\*</sup> Ἡ τοι τῶν ἐπιβουλῶν καὶ ὅν κατ' αὐτοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς ἐμπηχανάτο. Ἡ ἱστορία ἐγράφη ἐν Νεφέλαις Ἀριστοφάνους (σ. 256).

**Στ. 292.** Ναὶ πομπάν] Ἡ γουν στόλον καὶ πλοῦν. — Ναὶ πομπάν] Ἡ γουν διὰ νηὸς στέλλεσθαι.

**Στ. 298.** Ζεὺς δὲ γενέθλιος] Ἡ γουν δὲ δύμόγνιος καὶ δὲ τὰ τοῦ γένους ἐφορῶν δίκαια.

**Στ. 300.** Κρίθεν] Διεχωρίσθησαν.

**Στ. 305.** Χ Ἀλχμάνας]<sup>\*</sup> Σημειοῦται τὴν λέξιν τῷ Χ, διτὶ τὸ χωρὶς συμβεβηκός τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ἐπὶ τῶν Διοσκούρων κοινῶς εἴρηκεν οἱ μὲν γὰρ Διὸς καὶ Διῆδας, δὲ δὲ Ἀλχμήνης μόνος (sic)<sup>2</sup>.

**Στ. 308.** Ἀλκαλάν] Ἀνδρίαν. — Ἀλκαλάν] Τὴν οἰκείαν

1) Εἰς τὸ ἔντυπον τοῦ στίχου τούτου σχόλιον, μετὰ τὴν λέξιν διαπειρειοῦν, προστέθενται διὰ κινναβάρεως ὅπο τῆς αὐτῆς χειρὸς ταῦτα: «Τοῦτο καὶ Ομηρος οἶδεν».

2) Τὸ παλαιότερον τοῦτο σχόλιον πρὸς τὸ παρὰ Βοικκίφ ἀντεῖσθίσαν εὐρήσεις ταῦτα δὲ καὶ παραπλήσιον. Κείται δὲ καὶ ἐκείνῳ τὸ μόνος καὶ ἔχει καλῶς, οὐκ ὀρθῶς δὲ Σακκελίων ὑποτοπεῖ γενοθεῦσθαι. Δ. Χ. Σ.

δύναμιν, μὴ μάταιος καὶ ἀνεπίδεικτος εἴη<sup>1</sup> οἷς μένοντες·

Στ. 314. Ἀοιδᾶν πατήρ] \* Τοῦτο λέγει διὰ τὸ πάντας ὑπερ-  
βεβληκένας τῇ μουσικῇ.

Στ. 318—19. Χ Κεχλαδόντας ήδα] \* Τὸ κεχλαδόντας  
ἥδα ἀντὶ τοῦ π.Ιηθύροτας τῇ ἥδῃ, διὸ καὶ σημειοῦται τὴν  
λέξιν τῷ Χ. Ἐχει δὲ τὸ κῶλον κατενόν τι πρὸ τὰ πρὸ αὐτοῦ  
ἐκ χοριάμβου ἀρχόμενον<sup>2</sup>. — Κεχλαδόντας] \* Ἡγουν ἀναβράτ-  
τοντας καὶ μετεωρίζομένους, ἡ ἀκμάζοντας καὶ ἀνθοῦντας. Ἡ  
μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυμάτων, ἡ καὶ ἀπὸ τῶν ἀναζεόντων ὑδά-  
των καὶ ἐπαιρομένων τῇ βράσει. Ἐστι δὲ μέσου παρακειμένου  
μετοχὴ ἀπὸ τοῦ χλάζω, ὅθεν καὶ τὸ καχλάζω ἐπὶ τῆς αὐτῆς  
σημασίας, ἡ καὶ ἄλλως.

Στ. 322. Θυμῷ γελανεῖ] \* Θηλυκῶς εἶπε τὸ θυμῷ, ὕπερ καὶ  
ἐν ἄλλοις εἴωθε ποιεῖν.

Στ. 325—26. Πεφρίκοντας] \* Ἡγουν ἐπτερωμένους. — Πεφρί-  
κοντας] \* Αντὶ τοῦ φρίττοντας· ὕπερ ἀπὸ τοῦ ἐστακα μέσου  
παρακειμένου γίνεται τὸ ἐστήκω, οὕτως ἀπὸ τοῦ πέφρικα τὸ  
πεφρίκω. Ἐστι δὲ ὅλον καὶ μέρος, ἥγουν πεπυκνωμένα καὶ  
ἐσκιασμένα ἔχοντες τὰ νῶτα καὶ τοὺς (sic) ὀμοπλάτας. Ἰστέον  
δὲ διὰ λέγοντες φρίττους τρίχες, δηλούμεν διὰ ὑπὸ φένου  
ὅρθι ἵστανται· δταν δὲ εἴπωμεν ἡ κεφαλὴ φρίττει ταῖς θριξῖς,  
σημαίνομεν διὰ ἐσκιάσται καὶ πεπύκνωται αὐταῖς. — Πέρφυ-  
ρέοις] \* Τοῦτο λέγει διὰ τὸ εὐδαιμονεστάτους ὅντας ταχέως  
πρὸς πόλεμον φέρεσθαι, ὕπερ ὑπὸ πτερῶν κινουμένους. Τὸ κῶτα  
δὲ λέγει, ἐπειδὴ τὰ πτερὰ ἐντεῦθεν ἔκφύεται.

Στ. 328. Πόθον γ' ἔνδαινεν Ἡρα] \* Επειδὴ ἡ Ἡρα ἔφορός ἐστι  
τῆς βασιλείας, οἱ δὲ τῆς Ἀργοῦς ἐπιβάντες ἥρωες ἀρχοντες  
ἥσαν ἔθνων, διὰ τοῦτο εἶπε πᾶσι τούτοις τὴν Ἡραν πολὺν πό-  
θον ἐμβεβληκέναι τοῦ διὰ τῆς Ἀργοῦς εἰς Κοιλχίδα πλεῦσαι.  
Τὸ δὲ ἀλιξίτη πρὸς τὸ θαράτω συναπτέον· δ γὰρ κάλλιστα ἔρ-

1) Γράφε «μὴ μάταιοι καὶ ἀνεπίδεικτοι εἰεν». Δ. Χ. Σ.

2) Τὸ παλαιότερον τοῦτο σχόλιον εὔροις ἀν καὶ παρὰ Βοικκίῳ, ὅμως  
μέντοι συντομωτέρως τε καὶ διαφόρως ἔχον. Δ. Χ. Σ.

γα δράσας, εἰ καὶ ὡς ἀνθρωπος μετάσχοι τῆς τελευτῆς, ἀλλὰ διὰ τὸ παρὰ πάντων φέσθαι ἀθάνατός ἐστι· τὸ δὲ φάρμακον ἔας ἀρετᾶς λέγει, ἐπειδὴ διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν τὴν τοιαύτην ἀθανασίαν εύρισκει.

**Στ. 330.** Ἀκίνδυνον] Ἀπράγμονα.

**Στ. 331.** Αἰῶνα πέσσοντ] Τὴν ζωὴν διαβίβαζοντα ἢ κατεργαζόμενον καὶ ἀναλίσκοντα. — Ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ] Ἡγουν κατὰ τοῦ θανάτου· ἡ ἐπὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς κατά.

**Στ. 332.** Κάλλιστον] Εὐπρεπέστατον. — ἀρετᾶς] Διὰ τῆς (ἀρετῆς).

**Στ. 336—37.** Λέξατο<sup>1)</sup>] Ἡγουν ἐδεξιώσατο. — Ἐπαινήσαις]

Τῆς προθυμίας δηλαδή.

**Στ. 338.** Ὁρνίχεσσι] \* Ἐπειδὴ τὸ κλήρους ποιεῖτε τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, τὸ δὲ δι' ὄργιθων μαρτυρεύεσθαι θεῖόν τι, διὰ τούτο δρηγεσσοι εἰπών, ἐν λεροῖς κλήροις ἐπήγαγε.

**Στ. 341.** Ἐμβόλου] Δυντὶ τοῦ τῆς πρώτας.

**Στ. 342.** Κρέμασσαν ἀγκύρας] \* Ἡγουν ἀναγαγόντες αὐτὰς ἐκ τοῦ τῆς θαλάσσης βάθους ἐνῆκαν τῇ νηὶ κῆδη πλεῖν μέλλοντες.

**Στ. 345.** Ὦκυπόρους] Ταχέως πορευούσας καὶ πεμπούσας τοὺς ναυτιλλομένους, ἡ ὅτι αὐταί εἰσι ταχεῖαι.

**Στ. 346.** Πιπάς] Ὄρμας καὶ κινήσεις.

**Στ. 348.** Εὔφρονα] Ἡγουν εὐφροσύνης αἴτια καὶ τερπνά.

**Στ. 350.** Ἐκ νεφέων] \* Εἰκότως εἶπε τὸ νεφέων συμπεπηγότων γὰρ τούτων, ἐξ ἀνθυμιάσεως ἀήρ ἐνδον περιλαμβάνεται, καὶ βιαζόμενος ἐξελθεῖν ἐκπυροῦται καὶ αὐτός, καὶ σπασμὸς ἐντεῦθεν τῶν νεφῶν γίνεται, ἣν δὴ καλοῦσι βροντήν διὸ καὶ ἄμα βροντῆς καὶ ἀζραπῆς, καὶ δέον ἡμᾶς πρώτης αἰσθάνεσθαι τῆς βροντῆς πρώτη γὰρ αὕτη γίνεται· ἐπειδὴ (ἴσ. ἐτελ οὐδὲ) ἡ ὄρασις χρείτων καὶ ταχυτέρα τῆς ἀκοῆς, πρώτης τῆς ἀζραπῆς αἰσθανόμεθα.

**Στ. 356.** Κάρυξ] Ἐκέλευσε.

**Στ. 357.** Ἐμβαλεῖν] Ἡγουν περιπεσεῖν καὶ ἐγχειρεῖν. — Κώπαισι] Τῇ κωπηλασίᾳ.

1) Οὗτω διορθοὶ ὁ σχολιαστῆς: Καὶ δέξατο.

δύναμιν, μὴ μάταιος καὶ ἀνεπίδεικτος εἴη<sup>1</sup> αἷκοι μένοντες.

Στ. 314. Ἀοιδᾶν πατήρ] \* Τοῦτο λέγει διὰ τὸ πάντας ὑπερ-  
βεβληκέναι τῇ μουσικῇ.

Στ. 318—19. Χ Κεχλαδόντας ήθος] \* Τὸ κεχλαδόντας  
ἥθος ἀντὶ τοῦ π.ηθύνοργας τῇ ἥθῃ, διὸ καὶ σημειοῦται τὴν  
λέξιν τῷ Χ. Ἐχει δὲ τὸ κῶλον καὶ οὐνόν τι πρὸς τὰ πρὸ αὐτοῦ  
ἐκ χοριάμβου ἀρχόμενον<sup>2</sup>. — Κεχλαδόντας] \* Ἡγουν ἀναβράτ-  
τοντας καὶ μετεωριζομένους, ἢ ἀκμάζοντας καὶ ἀνθοῦντας. Ἡ  
μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυμάτων, ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ἀναζεόντων ὑδά-  
των καὶ ἐπαιρούμενων τῇ βράσει. Ἐστι δὲ μέσου παρακειμένου  
μετοχὴ ἀπὸ τοῦ χλάζω, δθεν καὶ τὸ καχλάζω ἐπὶ τῆς αὐτῆς  
σημασίας, ἢ καὶ ἄλλως.

Στ. 322. Θυμῷ γελανεῖ] \* Θηλυκῶς εἶπε τὸ θυμῷ, ὥσπερ καὶ  
ἐν ἄλλοις εἰωθε ποιεῖν.

Στ. 325—26. Πεφρίκοντας] \* Ἡγουν ἐπτερωμένους. — Πεφρί-  
κοντας] \* Αντὶ τοῦ φρίττοντας· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐστακα μέσου  
παρακειμένου γίνεται τὸ ἐστήκω, οὔτως ἀπὸ τοῦ πέφρικα τὸ  
πεφρίκω. Ἐστι δὲ ὅλον καὶ μέρος, ἡγουν πεπυκνωμένα καὶ  
ἐσκιασμένα ἔχοντες τὰ νῶτα καὶ τοὺς (sic) ὡμοπλάτας. Ἰστέον  
δὲ διε λέγοντες φρίττοντες τρίχες, δηλοῦμεν δτι: ὑπὸ φόδου  
δρθαὶ ἵστανται· δταν δὲ εἴπωμεν ἡ κεφαλὴ φρίττει ταῖς θυρίξι,  
σημαίνομεν δτι: ἐσκιάσται καὶ πεπύκνωται αὐταῖς. — Πάρφυ-  
ρέοις] \* Τοῦτο λέγει διὰ τὸ εὐδαιμονεσπάτους ὄντας ταχέως  
πρὸς πόλεμον φέρεσθαι, ὥσπερ ὑπὸ πτερῶν κινουμένους. Τὸ κῶτα  
δὲ λέγει, ἐπειδὴ τὰ πτερὰ ἐντεῦθεν ἔκφύεται.

Στ. 328. Πόθον γ' ἔνδαινεν "Ηρα]" \* Επειδὴ ἡ "Ηρα ἔφορδς ἔστι  
τῆς βαστλείας, οἱ δὲ τῆς Ἀργοῦς ἐπιβάντες ἥρωες ἀρχοντες  
ἥσσαν ἔθνῶν, διὰ τοῦτο εἶπε πᾶσι τούτοις τὴν "Ηραν πολὺν πό-  
θον ἐμβεβληκέναι τοῦ διὰ τῆς Ἀργοῦς εἰς Κολχίδα πλεῦσαι.  
Τὸ δὲ ἀλιξίν πρὸς τὸ θαράτῳ συναπτέον· δ γὰρ κάλλιστα ἔρ-

1) Γράφε «μὴ μάταιοι καὶ ἀνεπίδεικτοι εἰσιν». Δ. Χ. Σ.

2) Τὸ παλαιότερον τοῦτο σχόλιον εὑροις ἦν καὶ παρὰ Βοικκίῳ, ὅμως  
μέντοι συντομωτέρως τε καὶ διαφόρως ἔχον. Δ. Χ. Σ.

γα δράσας, εἰ καὶ ὡς ἀνθρωπος μετάσχοι τῆς τελευτῆς, ἀλλὰ διὰ τὸ παρὰ πάντων φέσθαι ἀθάνατός ἔστι· τὸ δὲ φάρμακον ἐᾶς ἀρετᾶς λέγει, ἐπειδὴ διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν τὴν τοιαύτην ἀθανασίαν εύρισκει.

Στ. 330. Ἀκίνδυνον] Ἀπρόγυμνα.

Στ. 331. Αἰῶνα πέσσοντ'] Τὴν ζωὴν διαβίβαζοντα ἢ κατεργαζόμενον καὶ ἀναλίσκοντα. — Ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ] Ἡγουν κατὰ τοῦ θανάτου ἢ ἐπὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς κατά.

Στ. 332. Κάλλιστον] Εὐπρεπέστατον. — ἀρετᾶς] Διὰ τῆς (ἀρετῆς).

Στ. 336—37. Λέξατο<sup>1)</sup>] Ἡγουν ἐδεξιώσατο. — Ἐπαινήσαις] Τῆς προθυμίας δηλαδή.

Στ. 338. Ὁργίεσσι] \* Ἐπειδὴ τὸ κλήρους ποιεῖται τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, τὸ δὲ δι’ ὅριθωρ ματεύεσθαι θεῖόν τι, διὰ τούτο ὅριχεσσιν εἰπών, ἐν λεροῖς κλήροις ἐπήγαγε.

Στ. 341. Ἐμβόλου] Ἀντὶ τοῦ τῆς πρώτας.

Στ. 342. Κρέμασσαν ἀγκύρας] \* Ἡγουν ἀναγαγόντες αὐτὰς ἐκ τοῦ τῆς θαλάσσης βάθους ἐνῆκαν τῇ νηὶ κῆδη πλεῖν μέλλοντες.

Στ. 345. Ὁκυπόρους] Ταχέως πορευούσας καὶ πεμπούσας τοὺς ναυτιλλομένους, ἢ ὅτι αὐταί εἰσι ταχεῖαι.

Στ. 346. Πιπάς] Ὄρμας καὶ κινήσεις.

Στ. 348. Εὔφρονα] Ἡγουν εὐφροσύνης αἴτια καὶ τερπνά.

Στ. 350. Ἐκ νεφέων]<sup>\*</sup> Εἰκότως εἶπε τὸ νεφέων συμπεπηγότων γάρ τούτων, ἐξ ἀναθυμιάσεως ἀήρ ἐνδον περιλαμβάνεται, καὶ βιαζόμενος ἐξελθεῖν ἐκπυροῦται καὶ αὐτός, καὶ σπασμὸς ἐντεῦθεν τῶν νεφῶν γίνεται, θιν δὴ καλοῦσι βροντήν διὸ καὶ ἄμα βροντῆ καὶ ἀζραπῆ, καὶ δέον ἡμᾶς πρώτης αἰσθάνεσθαι τῆς βροντῆς πρώτη γάρ αὕτη γίνεται· ἐπειδὴ (ἴσ. ἐτελ οὐδὲ) ἡ ὥρασις χρείτων καὶ ταχυτέρα τῆς ἀκοῆς, πρώτης τῆς ἀζραπῆς αἰσθανόμεθα.

Στ. 356. Κάρυξ]<sup>\*</sup> Εκέλευσε.

Στ. 357. Ἐμβαλεῖν]<sup>\*</sup> Ἡγουν περιπεσεῖν καὶ ἐγχειρεῖν. — Κώπαισι] Τῇ κωπηλασίᾳ.

1) Οὗτω διορθοὶ ὁ σχολιαστής: Καὶ δέξατο.

**Στ. 393. Φαρμακώσασ']** Διὰ φαρμάκων παρασκευάσασα.

**Στ. 398—99. Ἐν μέσσαις]** Ἀντὶ τοῦ εἰς μέσον.—Σκληψα-  
το] Ἀντὶ παρέθηκε καὶ παρῆγαγεν.

**Στ. 400. Τὸν στίχον τοῦτον οὕτω διαιρεῖ δι σχολιαστής:**

.....ἀπὸ ξα-  
θῶν γεννύων.....

**Στ. 401. Πνέον]** Ἐπεμπον, ἀπεφύσων.

**Στ. 404—5. Ὁρθὰς δ' αὐλακας]**\* Τὸ δρθάς αὐλακας πρὸς  
τὸ ἥλαυνε συναπτέον, τὸ δὲ ἐνταρθός διὰ μέσου.

**Στ. 406. Ἀναβωλακίας]**\* Τῆς ἐν τῷ τέμνεσθαι ὑπ' ἀρότρου  
βώλακας ἀναπεμπούσης· λέγει δὲ δοτὶ μέχρις ὀργυιᾶς τὴν γῆν  
ἔτεμνε τῷ ἀρότρῳ.

**Στ. 407. Νῶτον γᾶς]** Τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.

**Στ. 410. Ἀγέσθῳ]** Λαμβανέτω.

**Στ. 411. Θυσάνῳ]** Μαλλώσει.—**Θυσάνῳ]**\* Θύσαρος τὸ λε-  
γόμενον κρόσσεον· τὸ δὲ ἄρθιτον λέγει διὰ τὸ τὸ δέρμα ἀνα-  
κείμενον εἶναι τῷ Διὶ· στρωματὴ δὲ λέγει, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ  
ἐν ἀρνακίσι τὰς κοίτας ἐποιοῦντο.

**Στ. 413. Πίσινος]** Θαρρῶν.

**Στ. 414. Εἴχετ' ἔργου]** Ἐνεχείρησε τῷ ἔργῳ.

**Στ. 417. Ἀνάγκας]**\* Ἐν ἀνάγκῃ γὰρ καὶ οὐχ ἔκόντες οἱ  
βόες ζεύγνυνται· διὸ καὶ ἐγεσιν ἀιάργκας εἶπεν ἀντὶ τοῦ: τοῖς  
κατ' ἀιάργκην δεαμοῦσιν.—**Ἀνάγκης]** Ἡγουν τοῦ ζυγοῦ.

**Στ. 425. Καροτερὸν ἄνδρα]**\* Ἀπεροῦσι τινες πᾶς ἄνδρα εἰ-  
πεν, δέον ἀνδρὶ εἰπεῖν, ἐπειδὴ τὸ ὅργων δοτικῇ συντάσσεται·  
καὶ φάμεν δοτὶ ἡ τοιαύτη αἰτιατινὴ οὐκ ἔστι πρὸς τὸ ὅργον,  
ἄλλα πρὸς τὸ ἔρεπτον· ὡςπερ γὰρ ἡ ἔγομεν φυλῶ σοι καὶ πάγ-  
τα τὰ ἀγαθὰ παρέχω, οὐ πρὸς τὸ ριλῶ, ἄλλα πρὸς τὸ παρέ-  
χω ἀποδιδόντες τὴν σύνταξιν, καὶ πάλιν ὡςπερ οὗτος ἄγω εἰ-  
ρήκει (§. 318):

Tὸν μὲν Ἐχίονα, κε-  
χλαδότες (sic) ἥβῃ, τὸν δὲ Ἐρυτον.....

διὰ μέσου τὸ κεχλαδότας (sic) βείς, οὕτω καὶ τοῦτο. Ἀλλοι  
δὲ τὸ πρὸς ἀντὶ τοῦ εἰς λέγοντες, οὕτως ἀποδιδόσι τὴν αἰτια-

τικήν<sup>1</sup> χρείττον δέ ἔστι τὸ πρῶτον, οὐδὲν οἱ αὐτοῦ ἔταιροι πρὸς τῷ τοῦ Δίκτου θαύματι ταῦτα ποιοῦντες.

**Στ. 427. Χ' Ἐρεπτον]**\* Κυρίως τὸ δρέπτειν ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάττεται, δταν ἐπὶ τῆς ἔρας, ηγουν τῆς γῆς, ἐσθίουσι (sic)<sup>1</sup>. νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ δρεφος Ἐλαβε' διδ καὶ τὸ σημεῖον τέθεικε συνήθως τὸ Χ.

**Στ. 430—31. Ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν]**\* Καὶ Ἀπολλώνιος (Ἀριγον. Β', 1272—3):

.....Τέθι κῶς ὅφις εἴρυτο δοκεύων  
Πεπτάμενον λασίοισιν ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν.

**Στ. 433. Πράξασθαι]** Τελειῶσαι, κατορθῶσαι, τὸν Ιάσονα δηλ.

**Στ. 434—35. Δράκοντος δ' εἶχετο λαδροτάταν γενύων]** Περιφρασις ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φοβερωτάτου δράκοντος ἐφυλάττετο.  
— **Εἶχετο]** Ἐτηρεῖτο.

**Στ. 438. Τέλεσεν<sup>2</sup> δὲν]**\* Σημείωσαι κάνταῦθα τὸ τέλεσεν ἔνεκδν ἀντὶ πληθυντικοῦ.

### 'Αλεξάρδρου Φορτίου.

**Τέλεσεν δὲν]**\* τὸ ἄν ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἄρθρον θηλυκόν, καθά τινές φασιν, ἀλλ' ἔστι σύνδεσμος δυνητικός. Καὶ τὸ ἐξῆς οὗτως ἔχει: Αἱ πληγαὶ τοῦ συδήρου ἐτέλεσαν ἄν κοι μακρὰ νεῖσθαι κατὰ τὴν ἀμαξιτόν· τοιτέστιν αἱ πληγαὶ τοῦ ξίφους καὶ ἡ μάχη, καθ' θν ὁ Ιάσων ἔπικηττε καὶ ἐτίτρωσκε τῷ ξίφει τοὺς ἐκ τῶν ἐσπαρμένων ὀδόντων τοῦ δράκοντος ἀναδιδομένους ἀνδρας, ἐπὶ πολὺ με πορεύεσθαι παρεσκεύασαν ἀν κατὰ τὴν ὀδόν, ηγουν ἐπὶ πλεῖστον ἐμβραδῦναι με ἐποίησαν, καὶ μακροτέρᾳ χρῆσθαι τῇ παρεκβάσει, τὰ κατ' ἔκεινον τὸν ἄγωνα ὑπὸ Ιάσονος πεπραγμένα διεξιόντα. Τοῦτο δὲ καὶ Ἀπολλώνιος ἐν Γ' τῶν αὐτοῦ Ἀργοναυτικῶν μαρτυρεῖ λέγων (σ. 1379—84):

1) Ἐνταῦθα παρέφθορε τι δήπου, οὐ μέντοι τὸ ἐσθίουσι, ἀλλὰ τὸ δταν. Τεκμήριον δέ· ἐν μὲν γέρ τῷ περὰ Βοικήψ παρεπλησίῳ σχολίῳ κείται δτι-δεθίουσιν, ἐν δὲ τῷ τοῦ Βρατισλαվιακοῦ Ε ἀντιγράφῳ, δπερ οὐδὲν τοῦ προκειμένου διαφέρει, ἀλλὰ παντάπασι ταῦτον ἔχιν, δτις ἐσθίουσι. Κάνταῦθα τοίνυν ήτοι δτι γραπτέον, ἡ μᾶλλον δτε. Δ. Χ. Σ.

2) Οὕτω διορθοὶ ὁ σχολιαστὴς τὸ τοῦ κειμένου: Τέλεσαν.

**Στ. 37. Θοαῖς]** Σφοδραῖς.

**Στ. 40.** Εἰμὶ δὲ ἀσχολοῖς]<sup>\*</sup> Οὐκ ἔστι μοι, φησί, καιρὸς μακροῦ γορεῖν καὶ τὰ ἐγκάμια τῶν Δίγινητῶν καὶ τῶν Διακιδῶν δοῦναι τῇ λύρᾳ καὶ τῷ ἡδεῖ φθέγματι, τουτέστιν ἄδειν αὐτὰ διὰ τῆς φόδης τῆς λύρας, μὴ προσκορῆς δόξω.

**Στ. 42—3.** Λύρᾳ τε καὶ φθέγματι] Τῇ χρούσει τῆς λύρας καὶ τῇ φόδῃ, ἥγουν λυρωδίᾳ.—**Κόρος ἐλθών]** Ἀηδία ἐπελθοῦσα.

**Στ. 44—5. Κνίσῃ]** Λυπήσῃ.—Τὸ δὲ ἐν ποσὶ μοι ἵτω τρέχον]<sup>\*</sup> Τὸ δὲ σὸν χρέος, ὃ παῖ, τὸ ἐν ποσὶ μοι, ἥγουν τὸ προκείμενον, ἵτω καὶ ἐλθέτω τρέχον πτηνὸν καὶ ταχὺ νεώτατον τῶν καλῶν ἐν τῇ ἐμῇ μηχανῇ καὶ σίκονομίᾳ καὶ τέχνῃ τουτέστιν θν προεθέμην εἰς σὲ ποιῆσαι ὅμινον, καὶ ταχὺς γενέσθω καὶ νέον καλὸν ἐν τῇ ἐμῇ τέχνῃ.<sup>1</sup> Οφείλων δὲ εἰπεῖν καὶ ταχέως γενήσεται διὸς ὅμινος καὶ ἀριστος ἐπὶ τῆς ἐμῆς τέχνης, δὲ δὲ οὕτως ἁσχημάτισε τὸν λόγον ὡςανεὶ εὐχόρμενος.—τὸ δὲ ἐν ποσὶ μοι]<sup>\*</sup> Ήγουν διὰ σπουδῆς ἔστω μοι τὴν περὶ τῆς Δίγινης παραλιπόντε διὰ τὴν μακρολογίαν.—**Τεὸν χρέος]** Ήγουν δὲ ὅμινος.<sup>1</sup>

**Στ. 49—50. Ὁλυμπίᾳ τε Θεόγνητον]** Τὸν ἐν Ὁλυμπίᾳ νικήσαντα.

**Στ. 52. Ἰσθμοῖ]** Τὸν ἐν (*Ισθμῷ*).—**Θρασύγυιον]** Ἡν διὰ τὴν τῶν μελῶν θρασύτητά τε καὶ ῥώμην ἔσχεν<sup>2</sup> ἔδει μὲν θρασυρίον εἰπεῖν πρὸς τὸ *Κλειτομάχον*, τουτέστι ῥωμαλέου καὶ ἰσχυροῦ, δὲ πρὸς τὸ *ηλεκτρηνόν* αὐτό.<sup>3</sup>

**Στ. 58. Αἰχμῇ]** Τῷ πολέμῳ.

4) Τὸ ἐν τῷ τοῦ σ. 48 ἐντύπῳ σχολίῳ *Τοῖς γὰρ παλαισμασι* διόρθοι δὲ ἡμέτερος: Ἐν τοῖς γὰρ παλαισμασι. Καὶ μικρὸν ὑποβάς τὸ Τὸν Ὁλυμπίᾳ Θεόγνητον γρ. Τὸν ἐν Ὁλυμπίᾳ οὐλπ. Πάσαντας μετὰ τὴν λέξιν νίκην προστέθεις ταῦτα: *Άλλ' ἔξιος εἰ διμοτέρων καλεῖσθαι ἀνεψιός, ὡς νικητὴς καὶ αὐτὰς γεγονώς.*

Ω) Εἰς τὸ ἔντυπον τοῦ στ. 53—4 σχόλιον μετὰ τὰς λέξεις τῶν ἐπτὰ δύο τὸ Θήβαϊς προστέθεινται διπλὸν ἡμετέρου σχολιαστοῦ ταῦτα: *Στρατευσάντων προτέρων, Άδραστου καὶ τῶν λοιπῶν,*

δὴ εἰμαρμένον ἦν ὑμᾶς ἐξ ἐκείνων γενέσθαι. Η δὲ ιστορία προερέθη. Τὸ δὲ ἡμαρ τὸν ρυντὸς λέγει ἀντὶ τοῦ οὐκ οἶδα εἴτε καθ' ἕμέραν ἢ νύκτα ταύταις ἐμάγησαν.

**Στ. 455—57.** Εὐφάμου]<sup>\*</sup> "Ἐτερος ἦν οὗτος ὁ Εὔφημος παρὰ τὸν δεξάμενον τὴν βώλον. Τὸ δὲ λοιπὸν αἱεὶ τέλλετο ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἔκτης ἀεὶ προύχωρει καὶ ηὔκανεν.

**Στ. 459.** "Δικαῖος] <sup>\*</sup>"Η τὴν ιδίαν αὐτοῖς νομισθεῖσαν διὰ τὸ ἐν αὐτῇ πλεῖστον αὐξῆθην τὸ σφῶν γένος, ἢ τὸ ήγρ ἀντὶ τοῦ ηγετα, ἵνα τὸ ἀπόκρησαν κατὰ συνεκδοχήν.

**Στ. 461.** "Ενθεν δ' ὑμμι]<sup>\*</sup> "Η ιστορία διν ἦν αἰτίαν Βάττος εἰς Δελφοὺς ἀφίκετο, καὶ ὅπως τὸν τῆς εἰς Δυσένην ἀποικίας χρησμὸν ἐδέξατο, προερρέθη.

**Στ. 468.** Εἰ γάρ τις δύσουε]<sup>\*</sup> Τπέρ Δημοφέλου νῦν ὁ Πίνδαρος ἰκεσίαν τῷ Ἀρκεσίλᾳ προσαγαγεῖν βούλεται: οὗτος γάρ εἰς ἦν τῶν ἐκ τῆς Κυρηνῆς ὑπ<sup>τ</sup>? Ἀρκεσίλα φυγαδευθέντων, διότι στάσιν ἐποίησαν βουλόμενοι τῆς ἀρχῆς αὐτὸν ἔκβαλεν. Ἐλθὼν οὖν εἰς Θήρας καὶ δέηθεις Πινδάρου, ὃς δέ τινες φασι, καὶ τὸν μισθὸν τοῦ ἐπινικίου οὗτος ἦν δοὺς αὐτῷ, πέπεικεν αὐτὸν τὸν παρόντα ἐπινίκιον γράψαι πρὸς Ἀρκεσίλαν, διότι ἐνίκησε, καὶ ἀμα ἦνα δεηθείη<sup>1</sup> ὑπέρ αὐτοῦ. Δηλοὶ οὖν διὰ τῆς παραβολῆς δτι, ἀξιπέρ δρῦς περιηρημένη τοὺς κλάδους οὐδέν ἐστιν, οὕτω καὶ πόλεις τῶν σικητόρων κενωθεῖσα. Ἐστι δὲ ἡ ἀπόδοσίς τοῦ εἰ γάρ τις εἰς τὸ δσσον δ' ἱατήρ, εἰ καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ δὲ ἀπατώμενοι ἀναπόδοτον τοῦτο ἔδσιν, οὐκ εἰδότες δτι οἱ Ἀττικαὶ τὰ πλεῖστα τέλη τῶν ἀποδόσεων μετὰ τοῦ δὲ ἐκφέρουσιν, ὃς καὶ αὐτὸς ἐν ἀλλοις τε ἐποίησε καὶ ἐν τούτῳ (Ολ. Εἰδ. Γ', 75—8):

Εἰ δ' ἀριστεῖν μὲν ὑδωρ, κτεάνων

Ἀλέ χρυσὸς αἰδοιέστατον·

Νῦν δὲ<sup>1</sup> πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων (ἀρεταῖσιν) ἴκένων

καὶ τὰ ἔκτης.

1) Ἀντὶ τοῦ πλημμελοῦς δοθείη, δπερ ἔχει τὸ τοῦ Σακκελίωνος ἀπόγραφον, ἔγραψε τὸ δηλεῖς δεηθείη κατὰ τὸ Βρατισλαվικὸν Βαντίγραφον. Δ. Χ. Σ.

1) Οὕτω γράφει δ σχολιαστὴς ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ : Γε.

**Στ. 37. Θοαῖς]** Σφοδραῖς.

**Στ. 40.** Εἰπι δ' ἀσχολος]\* Οὐκ ἔστι μοι, φησί, καιρὸς μακρογορεῖν καὶ τὰ ἐγκάμια τῶν Δίγινητῶν καὶ τῶν Δίακιδῶν δοῦναι τῇ λύρᾳ καὶ τῷ ἡδεῖ φθέγματι, τουτέστιν ἄδειν αὐτὰ διὰ τῆς φόδης τῆς λύρας, μὴ προσκορῆς δόξω.

**Στ. 42—3.** Δύρφ τε καὶ φθέγματι] Τῇ χρούσει τῆς λύρας καὶ τῇ φόδῃ, ἥγουν λυρῳδίᾳ.—**Κόρος ἐλθών]** Ἀηδία ἐπελθοῦσα.

**Στ. 44—5. Κνίσῃ]** Λυπήσῃ.—Τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι ἵτω τρέχον]\* Τὸ δὲ σὸν χρέος, ὃ παῖ, τὸ ἐν ποσὶ μοι, ἥγουν τὸ προκειμενον, ἵτω καὶ ἐλθέτω τρέχον πτηνὸν καὶ ταχὺ νεώτατον τῶν καλῶν ἐν τῇ ἐμῇ μηχανῇ καὶ οἰκονομίᾳ καὶ τέχνῃ τουτέστιν θν προεθέμην εἰς σὲ ποιῆσαι ὑμνον, καὶ ταχὺς γενέσθω καὶ νέον καλὸν ἐν τῇ ἐμῇ τέχνῃ. Ὁφείλων δὲ εἰπεῖν καὶ ταχέως γενήσεται δ σὸς ὑμνος καὶ ἀριστος ἐπὶ τῆς ἐμῆς τέχνης, δὲ δὲ οὕτως ἁσχημάτισε τὸν λόγον ὧςανει εὐχόρμενος.—τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι]  
“**Ὕγουν διὰ σπουδῆς** ἔστω μοι τὴν περὶ τῆς Δίγινης παραλιπόντε διὰ τὴν μακρολογίαν.—**Τεδὸν χρέος]** **Ὕγουν δὲ ὑμνος.**”

**Στ. 49—50. Ὁλυμπίᾳ τε Θεόγνητον]** Τὸν ἐν Ὁλυμπίᾳ νικήσαντα.

**Στ: 52. Ἰσθμοῖ]** Τὸν ἐν (**Ἰσθμῷ**).—**Θρασσύγυιον]** Ἡν διὰ τὴν τῶν μελῶν θρασύτητά τε καὶ ῥώμην ἔσχεν ἔδει μὲν θρασυροὺς εἰπεῖν πρὸς τὸ **Κλειτομάχον**, τουτέστι ῥωμαλέου καὶ ισχυροῦ, δὲ πρὸς τὸ **ηλεκτρηνόν** εἰπεν αὐτό.<sup>2</sup>

**Στ. 58. Αἴχμῃ]** Τῷ πολέμῳ.

4) Τὸ ἐν τῷ τοῦ σ. 48 ἐντύπῳ σχολίῳ **Τεῖς γὰρ παλαιὶ σμαστὶ διόρθοι δὲ ἡμέτερος:** Ἐν τοῖς γὰρ παλαιὶ σμαστὶ. Καὶ μαρόν ὑποβάς τὸ Τὸν Ὁλυμπίᾳ Θεόγνητον γρ. Τὸν ἐν Ὁλυμπίᾳ οἵαντας ταῦτα: **Ἄλλ᾽ ἔξιος εἰ διμοτέρων καλεῖσθαι διεψιδές, ώς νικητῆς καὶ αὐτὰς γεγονώς.**

2) Εἰς τὸ ἔντυπον τοῦ στ. 53—4 σχόλιον μετὰ τὰς λέξεις τῶν ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας τις προστέθεινται διπλὸ τοῦ ἡμετέρου σχολιαστοῦ ταῦτα: **Στρατευσάντων προτέρων, Ἄδρας τούς καὶ τῶν λοιπῶν,**

**Στ. 64—5.** Θεάμαι σαφεῖς]<sup>\*</sup> Θεάμαι καὶ βλέπω πρᾶγμα σαφές, τὸν Ἀλκμαίωνα πρῶτον διεξάγοντα καὶ ιθύνοντα ἐπὶ τῆς αἰθᾶς καὶ λαμπρᾶς ἀσπίδος (ἀπὸ τοῦ αἰθῶ τὸ λάμπω) ποικίλον δράκοντα ἐν τῇ πόλει τοῦ Κάδμου. Ἀπὸ μέρους δὲ τοῦτο λέγει. Οὗτος δὲ ὁ Ἀλκμαίων, δην οὗτος Ἀλκμᾶνα λέγει, οὐδὲς ἦν Ἀμφιάρεω<sup>1</sup> εἶχε δὲ ἐπίσημον ἐν τῇ ἀσπίδι δράκοντα, ἢ ὡς ἐπιτήδειον, φασίν, δην τὸ ζῶον πρὸς οἰωνίσματα (μάντις γὰρ ἦν Ἀμφιάρεως), ἢ καθὸ δὴν ἀπὸ Μελάμποδος, οὐδὲστοροῦσι δύο δράκοντας διαλεῖσαι τὰς ἀκοὰς καὶ διατρῆσαι· διὸ καὶ ἐδόκει αἰσθάνεσθαι τῆς τῶν ἀλλων<sup>1</sup> ζώων φωνῆς.—Διθᾶς] Λαμπρᾶς<sup>2</sup>.

**Στ. 74—75.** Στρατοῦ θανόντος δόστεά λέξας υἱοῦ]<sup>\*</sup> Οι λέγοντες τοῦ στρατοῦ τῶν Θηβαίων θανόντος, οὐ καλῶς λέγουσιν. ἀλλ', ὡς ἔμοι δοκεῖ, οὕτω χρὴ λέγειν: Μόνος δὲ ὁ Ἀδραστος ἐκ τοῦ στρατοῦ τῶν Δαναῶν ἀφίξεται καὶ ὑποστρέψει εἰς τὰς ἄγυιας τὰς εὐρυχώρους τοῦ Ἀθαντος τοῦ πάππου αὐτοῦ, οἵτοι εἰς τὸ Ἀργος, σὺν λαῷ ἀβλαβεῖ, συλλέξας τὰ δόστα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ θανόντος τύχῃ θεῶν, ξήγουν οἰκονομίᾳ· τοιαύτην γὰρ τὴν τύχην αὐτῷ φίκονόμησαν. Ἀθας δὲ πατήρ δὴν Ταλαοῦ τοῦ πατρὸς Ἀδράστου. Τύχη δὲ λέγει θεῶν, ἐπει ἐκ θεῶν ἐδόθη τοῖς ἀνθρώποις ἢ τύχη.

**Στ. 82.** Γείτων δτι μοι]<sup>\*</sup> Πρῶτον περὶ τοῦ Ἀλκμᾶνος λέγων, δτι στέφω αὐτὸν καὶ φαίνω ἐν ὅμινῳ, εἴτα διὰ μέσου θείς, δτι γείτων αὐτοῦ ἐστιν Ἀμφιάραος καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ φύλακ, περὶ τοῦ Ἀλκμᾶνος πάλιν φησί, καὶ δτι ὑπήντησεν αὐτῷ ἐρχομένῳ εἰς τὴν Πιθῶνα, τῷ Πινδάρῳ φημί, καὶ δτι ἐμαντεύσατο καὶ αὐτὸς ταῖς συγγενικαῖς καὶ προγονικαῖς τέχναις, εἰ χρὴ πορευθῆναι εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον καὶ νικῆσαι· μάντις γὰρ δὴν ἐκ προγόνων<sup>1</sup> ἢ δτι εἰς Πιθῶνα καὶ αὐτὸς ἀφίκετο μαν-

1) Ἀντὶ τοῦ πλημμελοῦς δήπου ἀλλων γράφε ἀλόγων, δπερ ἔχει καὶ τὸ περαπλήσιον παρὰ Βοικκίφ σχόλιον. Δ. Χ. Σ.

2) Κάνταῦθα εἰ ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στ. 62 λέξεις δτι σώζουσι τὴν τῶν γονέων ἀρετὴν γράφονται οὕτως Σώζουσι τὴν τῶν προγόνων ἀρετὴν.

τευσόμενος καὶ ἐνέτυχον ἀλλήλοις. "Οτι δὲ τοῦτο οὗτω χρὴ λέγειν, δῆλον" οὐ γάρ δὲ νικητὴς ἐν Θήβαις φέσει, ἵν' εἰη γείτων Πινδάρου, ἀλλ' ἐν Διγύνῃ οὐδὲ αὖ δὲ Ἀμφιάραος ὑπήντησεν αὐτῷ πάλαι γάρ ἐτεθνήκει.

Στ. 88. Τὸ δὲ ἔκατηβόλει\* Σύ, φησίν, ὡς Ἀπολλον, ἔδωκας αὐτῷ τῷ νικητῇ τὸ μέγιστον τῶν χαρμάτων, οἵτοι τὴν μεγίστην χαράν, τὸ νικῆσαι δολονότι μεγάλην νίκην αὐτόθι ἐν τῇ Πιθίᾳ<sup>1</sup>. πρόσθεν δὲ καὶ πρότερον ἔδωκας αὐτῷ δόσιν ἀρπαλέαν καὶ πάρεργον πεντάθλου οἶκοι, οἵγουν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐν Διγύνῃ τουτέστιν ἔδωκας νικῆσαι αὐτὸν πένταθλον ἐν Διγύνῃ καὶ ἐπήγαγες καὶ ἐπέφερες αὐτῷ ταῦτην σὺν τῇ σῇ ἑορτῇ τῶν Δελφινών· ἐώρταζον γάρ ταῦτα οἱ ἐν Διγύνῃ καὶ ἀγῶνας τινας ἐπετέλουν.

Στ. 89—90. Διανέμων] Διέπων καὶ κυνθρηνῶν.

Στ. 99. Κώμῳ μὲν ἀδύμελεῖ\* Τοῦτο ως ἀπὸ τοῦ χοροῦ δύναται λέγεσθαι καὶ ως ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ χοροῦ οὗτοι· Τῷ μὲν κώμῳ, οἵγουν τῷ χορῷ ἡμῶν, δικαιοσύνη παρέστηκε, τουτέστιν οὐ ψευδόμεθα οἵς λέγομεν περὶ Ἀριστομένους· ἀπὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ οὕτω· Δικαίως δὲ Ἀριστομένης κώμαζεται καὶ ὑμνεῖται· ἀγαθὸς γάρ ἐστι· τὴν δὲ τῶν θεῶν μετὰ ταῦτα οἵτοι εἰς τὸ ἔκτης ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιτίρησιν αἰτῶ ἄφθιτον καὶ διηγεκῆ εἴναι ταῖς ὑμετέραις τύχαις, ὡς Ξέναρκες. Οὗτος δὲ πατήρ ἦν τοῦ Ἀριστομένους.

Στ. 107. Τὰ δὲ οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται.] Οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἔξουσίᾳ αὐτῶν.

Στ. 109. "Ἀλλοτε δὲ ἄλλον<sup>2</sup>].—"Γπερθε βάλλων] "Ηγουν ὑψῶν.

Στ. 110—11. Τπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει]\* Ἐγὼ τὸ ὑπὸ μέτρῳ χειρῶν εἰρησθάι φημι, ἐπει οἱ μὲν δεσπόται ἀμέτρως ἀπολαύουσι τῶν πραγμάτων αὐτῶν καὶ καταχρῶνται ως βούλονται, οἱ δέ γε δοῦλοι καὶ αὐτὴν τὴν τροφὴν μέτρῳ παρ' ἔκει-

1) Γράφει κάνταυθα Πυθῶν. Δ. Χ. Σ.

2) Ὁ ἡμέτερος σχολιαστὴς γράφεις: "Ἀλλοτε' ἄλλον.

**Στ. 523—24.** Οίκον ὥσειν] "Ηγουν τὴν πατρίδα ἐπιδεῖν.  
— 'Επ' Ἀπόλλωνός τε κράνα] \* 'Ἐν Κυρήνῃ κράνη ἦν, τουτέστι πηγή, ἣτις ἔκαλετο Ἀπόλλωνος κράνη. Οὐ χρὴ εὖν Κυράνα γράφειν, ἀλλὰ Κράνα, ἵνα οἰκεῖον ἡ τῷ μέτρῳ. — 'Εφέπων] 'Ἐπιμελουμένος.

**Στ. 525.** Πρὸς ἄβαν] \* Πρὸς αὐξῆσιν καὶ χαράν· νῦν γὰρ ὑπὸ τῆς λύπης φέπεραι καταβέβληται· ἢ τὸ πρός ἄβαν δυντὸν πρὸς τοὺς ἡλικιώτες καὶ τὴν μετ' ἔκείνων ἔνωσιν.

**Στ. 528.** Θιγέμεν] Κρούεται.

**Στ. 529.** 'Απαθή] "Ηγουν μήτε τινὰ τῶν πολιτῶν βλάψας, μήτε βλαβεῖς ὑπὸ τίνος αὐτῶν.

**Στ. 531.** 'Οποιαν 'Αρκεσίλᾳ] \* Εἰ μὲν τὸ 'Αρκεσίλᾳ δοτικὴν φήσεις, οὕτως ἔρεις· Καὶ μιθίσαιτο ἀν καὶ εἴποι κατελθόν εἰς τὴν πατρίδα, ποίαν πηγὴν ἐπέων ἀμβροσίων καὶ θείων εὑρε τῷ 'Αρκεσίλᾳ, ἀντὶ τοῦ ποιῆσθαι ταῦτα ἐγκώμια κατ' αὐτοῦ ἐμηχανήσαιτο, λέγων ἐμοὶ τὰ προεόντα αὐτῷ ἀγαθά καὶ ἐπαινέσαι τῷ ποιήσει παρακαλέσας, πρόσφρατον καὶ νεωστὶ ξενωθεῖς τῇ Θήβῃ, ἤγουν ἐκ νέου πρὸς ἡμᾶς<sup>1)</sup> ἐπιδημήσας. Εἰ δέ ἐστι αλητική, πρὸς τὸ πρόσφρατον ὑποστῆξεις, καὶ οὕτως ἔρεις· Καὶ μιθίσαιτο ἀν καὶ εἴποι, ὡς 'Αρκεσίλος, ποίαν πηγὴν πρόσφρατον ἀμβροσίων ἐπέων εὑρε ξενωθεῖς τῇ Θήβῃ, τουτέστιν ἥλικος ποιητὴς γέγονεν ἐμοὶ συγγενόμενος· διὸ καὶ κρείττον. Τὸ δὲ ἀμβροσίων πρὸς μὲν τὸ πρῶτον ἀντὶ τοῦ αἰδίων καὶ ἀθανάτων<sup>2)</sup> ταοῦτον γὰρ τὸ τῶν φυκωμάτων χρῆμα· πρὸς δὲ τὸ δεύτερον ἀντὶ τοῦ θείων καὶ θαυμαστῶν καὶ ἐκ θεῶν τοῖς ἀνθρώποις δοθέντων.

#### ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ε'.

Τὸ προοίμιον προσφωνητικὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου.

'Ἐκ τῶν παλαιῶν σχολῶν.

'Αρκεσίλαώ] \* Γέγραπται ἡ φύδη νικήσαντι τῷ 'Αρκεσί-

1) 'Βυρεψα ἡμᾶς κατὰ τὸ Βρατιόλ. Εἶναι γραφόν δυντὸν τοῦ ἀκαρτημένου δι μὲν, διπερ ἔχει τὸ τοῦ Σακκ. δι πάγραφον. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 126.** Ό δὲ καλόν τι νέον λαχών]<sup>\*</sup> Ό λαχών, φησί,  
καὶ κληρωσάμενος καὶ εὑρὼν καλόν τι νέον, ἥγουν νίκην νέαν,  
πέταται καὶ ὑψοῦται ἐπὶ ἀδρότητος μεγάλης ἐξ ἐλπίδος· τουτέ-  
στιν ἐλπίζει καὶ προσδοκᾷ ἐπιβήσεσθαι ἐπὶ μεγάλης εὐδαιμο-  
νίας, ἥγουν ἐλπίζει καὶ ἔτέρου τινὸς μείζονος τυχεῖν ἀγαθοῦ ἐν  
τῇ ταχείᾳ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ, ἥγουν διὰ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ, ἔχων  
καὶ τέρψιν καὶ εὐφροσύνην κρείττονα πλούτου· πλέον γάρ οὗτος  
εὐφραίνεται τῶν βαθεῖ πλούτων κομώντων· ὁ γάρ ἐκ τῶν ἀγώ-  
νων τούτων στέφανος μυρίων ἐδόκει τιμιώτερος χρυσίων. Τέρψιν  
δὲ πλούτοιο γράφε, ἵν' οἰκεῖον ἡ τῷ μέτρῳ εἰ γάρ ἄλλως γρά-  
ψεις, οὐκ οἰκείως ἐστὶ γεγραφώς<sup>1</sup>.

**Στ. 138.** [Ἐπεστί<sup>2</sup>].

**Στ. 140—41.** Λίγινα, φίλα μᾶτερ]<sup>\*</sup> Πρὸς τὴν ἡρωϊδα Λί-  
γιναν τὸν λόγον μετέστρεψεν, ἀφ' ἣς καὶ ἡ νῆσος ὀνομάζεται,  
λέγων· Ὡ προφίλεστάτη μῆτερ Λίγινα, τὴν ὁμώνυμόν σοι πόλιν  
φύλαττε καὶ περίεπε σὺν ἐλευθέρᾳ πορείᾳ, ἥγουν σὺν ἐλευθερίᾳ·  
φύλαττε δὲ σὺν τῷ Διὶ τῷ βασιλεύοντι πάντων καὶ τῷ Αἰακῷ  
καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ ἡρωσιν· ἐνταῦθα γάρ κατώκει Αἰακός. "Οτι  
δὲ ὑπερβατῶς εἴρηκε τὴν σύν, ἥγουν σὺν τῷ Διὶ, διὰ τοῦτο  
τέθεικε τὸ Χ<sup>3</sup>.

**Στ. 143.** Κρέοντι] Συνίζησις.

**Στ. 144—5.** Πηλεῖ τε κάριστῳ Τελαμῶνι]<sup>\*</sup> Οὐκ ἀγαθόν,

· · · · · πτῶσσοντι, συμ-  
φορῇ δεδαίγμένοι.

‘Ωςαύτως καὶ τὸν 129—31, οὕτω:

Τποπτέροις ἀνο-  
ρέας, ἔχων κρέσσονα πλούτου  
Μέριμναν.

1) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου τοῦ τέλους ἀπὸ τοῦ Τέρψιν καὶ ἐξῆς  
μέμνηται Μομοσῆνος παρὰ Πινδέρῳ, προςποιεῖ δ' αὐτὸν τῷ Τρικλι-  
νίῳ. Δ. Χ. Σ.

2) Ό τιμέτ. σχολιαστὴς διορθοῖς: “Ἐστ' ἔπι..”

3) Καὶ τὸν στίχον 142—3 διαιρεῖ οὕτω:

Πάλιν τάνδε κάριστε, Δι-  
Χ ἡ καὶ κρέοντι . . . .

ώς εἰπεῖν, *Πηλεῖ τε καὶ ἀγαθῷ Τελαμῶνι γράφειν, ἀλλὰ Πηλεῖ κάροτρῳ δὴ Τελαμῶνι* οὗτω γάρ ἔχει τὸ κῶλον οἰκείως πρὸς τὰ πρὸ αὐτοῦ<sup>1</sup>.

### ΠΤΩΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Θ'.<sup>2</sup>

**Στ. 33—4.** Οὕθ' ίστῳν παλιμβάμους]<sup>\*</sup> Παλιμβάμους δὲ λέγει τὰς δόδοντας τῶν ίστων, δτι αἱ πρῶτον τὸν ίστὸν συνιστῶσαι ύφαντριαι βαίνουσαι τε καὶ ἐρχόμεναι ἔμπροσθεν καὶ πάλιν εἰς τούπισα ἀνακάμπτουσαι τοῦτο<sup>3</sup> συνιστῶσιν ἀπὸ μέρους δὲ τὴν δλην ύφαντικὴν ἐδήλωσε. Καὶ Ὡμηρος (Ιλ. Δ, 31):

'Ιστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος<sup>4</sup> ἀντιδώσαν.

**Στ. 42.** Τὸν δὲ σύγχοιτον γλυκὸν]<sup>\*</sup> Τοῦτο βούλεται εἰπεῖν, ὡς ἐπειδὴ πολὺν εἶχεν ἔρωτα τοῦ θηρᾶν, παῦρον καὶ ὄλιγον ἀ-

1) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου μέμνηται Μομσῆγος. Δ. Χ. Σ.

2) 'Ἐν τῷ τοῦ πρώτου στήχου ἐντύπῳ σχολίῳ μετὰ τὰς λέξεις Τῆς ιππικῆς Κυρήνης προετέθεινται ὑπὸ τοῦ ἡμετ. σχολιαστοῦ διὰ κινναβάρεως ταῦτα: "Ἡ καὶ στέφανον τῆς Κυρήνης· εἰπε δὲ τοῦτο ἀσυνδέτως.—Καὶ ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ σ. 11 μετὰ τὰς λέξεις Βύνκάρπου γῆς ταῦτα: "Ηγουν τῆς Κυρήνης. Καὶ μικρὸν ὅπισθεν μετὰ τὰς λέξεις τὴν Λιβύην ταῦτα: Θάλλουσαν, ἥγουν παντοῖος ἀγαθοῖς εὐθηνουμένην λέγεται γὰρ εὐφορωτάτην είναι τὴν περὶ Κυρήνην γῆν (γρ. εὐφορωτάτη εἶναι ἡ περὶ Κυρ. γῆ) ὃς ἐπὶ δικτῷ μῆνας φέρειν τοὺς καρπούς. Ἀλωθεῖσα δέ ποτε ὑπὸ Περσῶν, αὔθιες δπ'. Αλεξάνδρου ἐκτίσθη καὶ Πεντάπολις ἐπωνομάσθη. Λέγονται δὲ οἱ Κυρηναῖοι καὶ Ιατρικήν ποτε εὐτυχῆσαι. — Αὐτοθί μετὰ τὴν λέξιν Θάλλουσαν ταῦτα: Τὸ θάλλουσαν δύναταις καὶ πρὸς τὸ Διβύην νοεῖσθαις καὶ πρὸς τὴν Κυρήνην τὴν ἡρωΐδα.—Καὶ ἐν τῷ σχολίῳ δὲ τοῦ σ. 27 μετὰ τὰς λέξεις τε τράπολις τῆς Θεσσαλίας ταῦτα: τῆς Κρεούσης δὲ Νηίδος καὶ Πηνειοῦ ίστορεῖ τὸν Ὑψέα είναι. — Ωςαύτως καὶ ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στ. 33—4 μετὰ τὰς λέξεις ίστῳν δόδον ταῦτας: "Ηγουν ίστοδες δφαίνειν ούκ ἡγάπησεν, οὔτε τὰς τῶν δειπνων τέρψεις, ἂς ποιοῦνται πρὸς ἀλλήλας αἱ οἰκουροῦσαι γυναικες, φιλίαν πρὸς ἀλλήλας κατασκευάζουσαι.

3) Γράφει τοῦτον. Δ. Χ. Σ.

4) Τὸ σχόλιον ἔχει: Λέχον.

ναλίτκουσα ἦν τὸν σύγκοιτον καὶ διμόχοιτον αὐτῇ γλυκὺν ὑπνον,  
ρέποντα καὶ ἐπερχόμενον ἐπὶ τοῖς βλεφάροις πρὸς ἡώ, τουτέστι  
πρὸς δρθρον<sup>9</sup> ἥγουν τὸν ἔωθινὸν γλυκὺν ὑπνον ὀλίγον ὑπνωττεν,  
ώς καὶ πρὶν διαλάμψαι τὴν ἡμέραν εὐθὺς πρὸς τὴν θήραν ἐξέρ-  
χεσθαι· τοσοῦτον αὐτῆς δὲ τῆς θήρας κατεκράτησθν ἔρως, ὡς καὶ  
τὸν γλυκὺν ὑπνον ὀλίγον προξέσθαι.

**Στ. 45. Κίχε νιν<sup>10</sup>] Κατέλαβε, φησί, πότε δὲ εὑρυφαρέτρας  
'Απόλλων δὲ ἐκάεργος αὐτὴν τὴν Κυρήνην παλαίουσαν καὶ μα-  
χομένην λέοντι ὀμβρίῳ φαίνεται ἵσχυρῷ ἀνευ ἐγχέων, ἥγουν δόρα-  
τος καὶ ξιφῶν, καὶ θαυμάσας ἐκάλει καὶ τὸν Χείρωνα Κένταυρον  
ἐξελθεῖν καὶ θαυμάσαι<sup>11</sup>.**

**Στ. 53. Ἀταράβει]** Ἀταράχφ.

**Στ. 54. Κεφαλᾶ]** Διανοίᾳ.

**Στ. 55—6. Μόχθου χαθύπερθε νέᾶνις ἥτορ ἔχοισα]** Τουτέ-  
στιν ὑπερφρονοῦσα τοῦ ἀγωνίσματος.

**Στ. 58. Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;**<sup>12</sup> Οὐχ ὡς ἀγνοῶν δὲ 'Απόλ-  
λων ταῦτα φησιν, ἀλλὰ θαυμάζων αὐτήν.

**Στ. 61—2. Όσία, κλυτὰν χέρα]**<sup>13</sup> "Οσια δὲ τὰς χέρας γρά-  
φει οὕτω γάρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον οἰκείως· τὸ δὲ κλειτάρι οὐ  
καλόν<sup>14</sup>.

**Στ. 64. Κείρεν]** Τὸ κεῖραι μεταφορικῶς εἰργηκεν.

**Στ. 68—9. Κρυπταὶ κλειδεῖς<sup>15</sup>]**

**Στ. 73—4. Λιδέοντ<sup>16</sup> ἀμφαδὸν ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον  
εὐνᾶς]**<sup>17</sup> Λιδοῦνται, φησίν, ἀμφότεροι φανερᾶς τυχεῖν τῆς εὐνῆς  
τῆς ἡδείας πρῶτον· τουτέστι τὸ τυχεῖν τῆς εὐνῆς πρῶτον φα-

1) Τὴν ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ ζ. 50 λέξιν Φιλοτιμίαν διορ-  
θοῖ οὖτος: Γρ. Φιλονεικίαν.

2) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου μέμνηται Μομσῆνος τῷ Τρικλινῷ προ-  
ποιῶν. Δ. Χ. Σ.

3) Εἰς τὸ ἐντύπον σχόλιον τοῦ στίχου τούτου μετὰ τὴν λέξιν Δια-  
λέγεσθαι προστέθεται ταῦτα: Τουτέστιν οὐκ εἴθος ἐστὶν  
οὔτε θεοῖς οὔτ' ἀνθρώποις ἀναπτύσσειν καὶ φανε-  
ροῦν διὰ πειθοῦς τὰ περὶ συνουσίας, ἀλλὰ κρύπτειν  
ώς ἐν κλειστὶ τισιν ἀσφαλιζόμενα.

νερῶς αἰδοῦνται καὶ διὰ τοῦτο κρύπτουσι τὰ περὶ τούτου, ἵνα μὴ φανερὸν ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως τὸ πρᾶγμα γένηται· εἰ γάρ καὶ μετὰ ταῦτα φανεροῦται, ἀλλ’ ἐν ἀργῇ τοῦτο κρύπτειν σπουδάζουσι.

Στ. 77—8. Κούρας δ’ ὁ πόθεν γενεῖ<sup>1]</sup>]

Στ. 79—80. Ὡ οὐ<sup>2]</sup>.—“Οἱ<sup>\*</sup> ὅτις χρὴ γράφειν, ἵνα οἴ-  
κεῖν ἦ τῷ μέτρῳ<sup>3</sup>. Τὸ σημεῖον δέ, οἷμαί, Χ τέθειται, ἐπει τὸ  
τέλος μόνον πάντων εἰπεν αὐτὸν εἰδέναι καὶ οὕχι τὴν ἀρχήν·  
πλὴν ἀπὸ τούτου κάκεῖνο νοεῖν ἔδωκε· δ γὰρ τὸ τέλος τινὸς  
εἰδὼς εὔδηλον δτι καὶ τὴν ἀρχὴν ἐπίσταται.—Τέλος] Τὴν ἔκ-  
βασιν τὴν κυρίαν καὶ βεβαίαν<sup>4</sup>.

Στ. 86—8. Χ’ ὡτι πόθεν ἔσσεται<sup>5</sup>].—Εὗ καθορῆς] Σὺ πάντα,  
φησίν, ἐπίστασαι καὶ ὡς θεὸς προγινώσκεις τὸ μέλλον καὶ δ-  
πως ἄρα ἔσσεται· εἰ δὲ χρὴ κάμε ἀντιφερίζειν, ηγουν ἔξισοῦσθαι  
σοι καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἐρῶ· ή τὸ ἀντιφερίζειν ἀντὶ  
τοῦ ἐναντίον σοῦ, ηγουν ἐνώπιόν σου φέρεσθαι καὶ κατατολμᾶν  
λέγειν τι.

Στ. 89. Ταύτα πόσις ἕκει βάσσαν]<sup>\*</sup> Ταύτη, φησίν, ἀφίκου  
πόσις εἰς τήνδε τὴν βῆσσαν, ηγουν τὸ δρος· ή ἕκει καὶ ἐλθέ,  
καὶ μέλλεις ἐνεγκεῖν καὶ κομίσαι αὐτὴν διὰ τοῦ πόντου· τοῦτο  
γὰρ δηλοῖ τὸ ὑπέρ πόντου πρὸς τὸν ἔξοχον κῆπον τοῦ Διός, ή-

1) Κάνταῦθα εἰς ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στίχου τούτου λέξεις ‘Γ πὸ τὸν  
βίον διορθοῖ οὖτω: Γρ. Κ ατὰ τὸν βίον.—Καὶ παρακατιών μετὰ  
τὴν λέξιν Ἀναφύει προστέθεικε ταῦτα: ‘Η γῆ καὶ δσην ψάμ-  
μαθον οἱ ἄνεμοι συνταρέσσουσιν.

2) Ο σχολιαστὴς διορθοῖ οὖτω: Γρ. Ὡναξ.

3) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ «μέτρῳ» μέμνηται  
Μομσῆνος. Δ. Χ. Σ.

4) Τὸν σ. 79—80 οὖτω διαιρεῖ ὁ ἡμέτερος σχολιαστής:

Ἐξερωτᾷς, ὡς ἄνα; κύ-  
ριον δὲ πάντων . . . .

5) Ο σχολιαστὴς διορθοῖ: Χ’ ὡτι ποτ’ ἔσσεται.

ναλίσκουσα ἦν τὸν σύγκοιτον καὶ δόμόκοιτον αὐτῇ γλυκὺν ὑπνον,  
ρέποντα καὶ ἐπερχόμενον ἐπὶ τοῖς βλεφάροις πρὸς ἡώ, τουτέστι  
πρὸς δόθρον· ἥγουν τὸν ἔωθινὸν γλυκὺν ὑπνον ὀλίγον ὅπνιωτεν,  
ὡς καὶ πρὶν διαλάμψαι τὴν ἡμέραν εὐθὺς πρὸς τὴν θήραν ἐξέρ-  
χεσθαι· τοσοῦτον αὐτῆς δὲ τῆς θήρας κατεχράτησεν ἔρως, ὡς καὶ  
τὸν γλυκὺν ὑπνον ὀλίγον προσίεσθαι.

**Στ. 45. Κίχε νιν]**\* Κατέλαβε, φησί, ποτε δὲ εὑρυφαρέτρας  
Ἄπόλλων δὲ ἑκάρηγος αὐτὴν τὴν Κυρήνην παλαίουσαν καὶ μα-  
χομένην λέοντι διμέριψε καὶ ἴσχυρῷ ἄνευ ἐγχέων, ἥγουν δόρα-  
τος καὶ ξιφῶν, καὶ θαυμάσας ἐκάλει καὶ τὸν Χείρωνα Κένταυρον  
ἐξελθεῖν καὶ θαυμάσαι<sup>1</sup>.

**Στ. 53. Ἀταρβεῖ]** <sup>2</sup>Ἀταράχω.

**Στ. 54. Κεφαλᾶ]** Διανοίᾳ.

**Στ. 55—6. Μόχθου καθύπερθε νέανις ἦτορ ἔχοισα]** Τουτέ-  
στιν ὑπερφρονοῦσα τοῦ ἀγωνίσματος.

**Στ. 58. Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;**\* Οὐχ ὡς ἀγνοῶν δὲ Ἀπόλ-  
λων ταῦτά φησιν, ἀλλὰ θαυμάζων αὐτήν.

**Στ. 61—2. Όσία, κλυτὰν χέρα]**\* <sup>3</sup>Όσια δὲ τὰν χέρα γρά-  
φε· οὗτῳ γάρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον οἰκείως· τὸ δὲ κλειτάρ τού  
καλόν<sup>2</sup>.

**Στ. 64. Κείρεν]** Τὸ κείραι μεταφορικῶς εἴρηκεν.

**Στ. 68—9. Κρυπταὶ κλατίδες**<sup>3</sup>]

**Στ. 73—4. Λιδέοντ' ἀμφαδὸν ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον**  
εὐνᾶς]<sup>4</sup> Λιδοῦνται, φησίν, ἀμφότεροι φανερᾶς τυχεῖν τῆς εὐνῆς  
τῆς ἡδείας πρῶτον· τουτέστι τὸ τυχεῖν τῆς εὐνῆς πρῶτον φα-

4) Τὴν ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ c. 50 λέξιν Φιλοτιμίαν διορ-  
θοῖ οὕτως: Γρ. Φιλονεκίαν.

2) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου μέμνηται Μομοσῆνος τῷ Τρικλινῷ προ-  
ποιῶν. Δ. Χ. Σ.

3) Εἰς τὸ ἔντυπον σχόλιον τοῦ στίχου τούτου μετὰ τὴν λέξιν Δια-  
λέγεσθαι· προστέθειται ταῦτα: Τουτέστιν οὐκ ἔθος ἐστὶν  
οὕτε θεοῖς οὕτ' ἀνθρώποις ἀναπτύσσειν καὶ φανε-  
ροῦν διὰ πειθοῦς τὰ περὶ συνουσίας, ἀλλὰ κρύπτειν.  
ώς ἐν κλειστοῖς τισιν ἀσφαλιζόμενα.

νερῶς αἰδοῦνται καὶ διὰ τοῦτο χρύπτουσι τὰ περὶ τούτου, ἵνα μὴ φανερὸν ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως τὸ πρᾶγμα γένηται· εἰ γάρ καὶ μετὰ ταῦτα φανεροῦται, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦτο χρύπτειν σπουδάζουσι.

**Στ. 77—8. Κούρας δ' δπόθεν γενεά<sup>1]</sup>**

**Στ. 79—80. Ὡ δάνα<sup>2</sup>].—“Οἱ\* Ὅτις χρὴ γράφειν, ἵν’ οἰκεῖον ἡ τῷ μέτρῳ<sup>3</sup>. Τὸ σημεῖον δέ, οἶμαι, Χ τέθειται, ἐπει τὸ τέλος μόνον πάντων εἰπεν αὐτὸν εἰδέναι καὶ οὐχὶ τὴν ἀρχήν πλὴν ἀπὸ τούτου κάκενο νοεῖν ἔδωκε· δ γάρ τὸ τέλος τινὸς εἰδὼς εὑδηλον δτι καὶ τὴν ἀρχὴν ἐπίσταται.—Τέλος] Τὴν ἔκβασιν τὴν κυρίαν καὶ βεβαίαν<sup>4</sup>.**

**Στ. 86—8. Χ' ὅτι πόθεν ἔσσεται<sup>5</sup>].—Εὗ καθορᾶς] Σὺ πάντα, φησίν, ἐπίστασαι καὶ ὡς θεὸς προγινώσκεις τὸ μέλλον καὶ δπως ἄρα ἔσσεται· εἰ δὲ χρὴ κάμε ἀντιφερίζειν, ήγουν ἐξισοῦσθαι σοι καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἐρῶ· ἡ τὸ ἀντιφερίζειν ἀντὶ τοῦ ἐναντίον σοῦ, ήγουν ἐνώπιον σου φέρεσθαι καὶ κατατολμᾶν λέγειν τι.**

**Στ. 89. Ταύτα πόσις ἵκειο βᾶσσαν]<sup>\*</sup> Ταύτη, φησίν, ἀφίκου πόσις εἰς τὴνδε τὴν βῆσσαν, ήγουν τὸ ὅρος<sup>6</sup> ἡ ἵκειο καὶ ἐλθέ, καὶ μέλλεις ἐνεγκεῖν καὶ κομίσαι αὐτὴν διὰ τοῦ πόντου<sup>7</sup> τοῦτο γάρ δηλοι τὸ ὑπὲρ πόντου πρὸς τὸν ἔξοχον κῆπον τοῦ Διός, ή-**

1) Κάνταῦθα τὰς ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στίχου τούτου λέξεις· Γ πὸ τὸν βίον διορθοῖ οὕτω: Γρ. Κατὰ τὸν βίον.—Καὶ παρακατών μετὰ τὴν λέξιν Ἀναφύει προστίθεικε ταῦτα: Ή γῆ καὶ δεην ψάμν μαθον οἱ ἔνεμοι συνταράσσουσιν.

2) Ο σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. Ωναξ.

3) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ «μέτρῳ» μέμνηται Μομαῆνος. Δ. Χ. Σ.

4) Τὸν ζ. 79—80 οὕτω διαιρεῖ δημέτερος σχολιαστῆς:

Ἐξερωτᾶς, ὡ δάνα; καὶ—

Χριον δὲ πάντων . . . .

5) Ο σχολιαστὴς διορθοῖ: Χ' ὅτι ποτ' ἔσσεται.

τητα. Τοῦτο δ' ἔσικε τῷ Ὄμηρικῷ, διὰ περὶ Νέστορος ἔχεινος εἰ·  
ρηκεν, εἰπὼν (Ιλ. Δ, 249):

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μὲλιτος γλυκίων βίεν αὐδή.

**Στ. 54. Ἀμείβεται]** Νικᾶ, ὑπερβάνει.—Τρητὸν πόνον] "Η-  
γουν τὰ κηρά.

### ΠΤΩΣΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ζ.<sup>1</sup>

Τὸ προοίμιον ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ νικητοῦ.

**Στ. 1. Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι]**\* Διὶ Ἀθῆναι,  
φησίν, ἡ μεγάλη πόλις, καὶ κατὰ τὰ ἄλλα, ἀπρόσεστιν αὐτῇ  
ἀγαθά, κάλλιστόν ἐστι πρᾶγμα, δηλονότι καὶ βαλέσθαι καὶ ὑπο-  
θεῖναι αὐτὴν προοίμιον, κρηπίδα λέγω καὶ βάθρον τῶν ὁδῶν καὶ  
τῶν ὅμινων τῇ γενεᾷ τῶν Ἀλκμανιδῶν, τῇ ἐρισθενεῖ καὶ μεγα-  
λοδυνάμῳ ἐν τοῖς ἵπποις, τουτέστιν ἐν τῇ νίκῃ τῇ διὰ τῶν ἵππων·  
ἥγουν κάλλιστόν ἐστι προοίμιον θεῖναι τοῦ ὅμινου τοῦ νῦν τὴν  
πατρίδα τοῦ νικητοῦ μεγίστην οὖσαν· ἐπεὶ ἐν Ἑλλάδι γαίων  
καὶ οἰκῶν ἐγὼ αὐτός, τίνα πατρίδα καὶ οἴκον ὀνομάσω ἐπιφα-  
νέστερον ταύτης πυθέσθαι καὶ ἀκοῦσαι, ἢ ἀκοῦσαι τινα;

**Στ. 3. Εὔρυσθενεῖ**<sup>2</sup>].

**Στ. 5. Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἴκον]** Ἐν (ἴσ. Ἐν τῇ) συνηθείᾳ  
φαμηλίαν φασὶ φυλήν.

**Στ. 9.**<sup>3</sup>.

1) Εἰς τὸ περὶ Μεγαλέους ἔντυπον σχόλιον, πρὸς δὲ ἡ ώδὴ γέγραπται,  
μετὰ τὰς λέξεις κόδι πω μα ποιήσοας προστέθεινται ὑπὸ τοῦ ἡμετέ-  
ρου σχολιαστοῦ ταῦτα: ἐν τοῖς ἐν δύμασιν. Καὶ παρακατών, επε-  
τὰ τὴν λέξιν κοδι πώματι προστέθειν ὁ αὐτός: πολὺν (χρυσόν).  
Ὦςαύτως δὲ καὶ τὰ ἔξης: ἔτι δὲ καὶ τοὺς πλοκάμους εἰνέ-  
δησεν ὑπὸ δαλάνων αὐτοῖς καὶ τὸ στόμα οὕτως ἐκφέροντας εἰν  
τοῖς πλοκάμοις καὶ ἐν τοῖς ποσὶ καὶ δὲ τῷ στόματε.  
Μετὰ δὲ τὴν λέξιν στόμα προστέθειν καὶ ἔξελθων. Καὶ μικρὸν  
ὑποβάς, ἐν τῷ ἐπὶ τε τῇ ὄψι καὶ τῷ γλίσχρῳ διορθοῖ τὴν  
τιλευταῖαν λέξιν ἀνορέστω.

2) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ: Ἐρισθενεῖ.

3) Τοὺς τρεῖς τούτους στίχους, ἤτοι τὸν 9, 10 καὶ 11, εὗτα διαιρεῖται  
Ἐρεχθίες ἀστῶν, Ἀπολλον,  
Οἱ τεόν τε δόμουν Πιθῶνι δίᾳ θα-  
νεὸν ἔτευξαν.

Εἰς τὰ ἔντυπα δὲ σχόλια τοῦ ζ. 9 μετὰ τὰς λέξεις Ἀπόλλωνος  
νισῶν προστέθειν ταῦτα: ως ἐνδέξου πόλεως ὅντες καὶ γέ-  
γους θαυμαστοῦ καὶ ἐπιφανεῦς.

Στ. 15—6. Τμαι] Τμέτεραι.

Στ. 17—8. Νέα δ' εύπραγία χαρω]<sup>\*</sup> Τῇ μὲν νῦν εύτυχηθεῖσῃ καὶ γεγονόις νέκη χαρώ, φησίν, ἀχνυμαι δέ τι καὶ λυποῦμαι κατὰ τόδε, τὸν φθόνον δηλούντι λυποῦμαι, δις ἐναλλάσσει καὶ μεταβάλλει καὶ τὰ καλὰ ἔργα καὶ λύπην ἐπὶ τῇ χαρῇ κομίζει. Εοικε δὲ τὴν τελευτὴν λέγειν Ἰπποκράτους, περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν γενομένην, δις συγγενής ἦν Μεγακλέους τοῦ νικητοῦ εἰκὸς γὰρ ἦν ἀκούσαντα λυπηθῆναι ὡς συγγενῆ.

Στ. 20. Φαντι]<sup>\*</sup> Φασὶ δὲ τὴν παρ' ἀνδρὶ εὐδαιμονίαν θάλλουσαν οὕτω μονίμην ἥγουν αὔξανουσαν διηνεκῶς φέρεσθαι ἀν καὶ ἔχειν τὰ καὶ τά, ἥγουν τὰ καλὰ καὶ φαῦλα· ἦτοι ή παρ' ἀνδρὶ διηνεκής εὐδαιμονία ποτὲ μὲν χαράν, ποτὲ δὲ λύπην αὐτῷ φέρει, ὡς φησιν Ὁμηρος (Οδυσ. Θ, 63):

Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε.....

καὶ τὰ λοιπά. Ἐγὼ δὲ καὶ οὕτω τοῦτ' εἴποιμ' ἀν, μικρὸν ἐναλλάξας, εἰ καὶ τολμηρόν, ὅτι τὴν παρ' ἀνδρὶ εὐδαιμονίαν οὕτω φασὶ θάλλειν καὶ αὔξειν μόνιμον, ἦτοι διηνεκῶς φέρουσαν τὰ καὶ τά, ἥγουν καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ ληπτηρά. Ἐπει γὰρ εἰ εἰς ἄκρον εὐεξίαι σφαλεραὶ καὶ ἐκ μεγίστης τις εὐδαιμονίας εἰς ἄκραν δυστυχίαν κατηνέχθη ἀθρόον, δῆλον ὡς ή ἀμφότερα ταῦτα φέρουσα εὐδαιμονία, λύπην φημὶ καὶ χαράν, διηνεκῶς ἀν παραμείνει τῷ ἔχοντι. Οτι δ' ἀληθές ἐστιν δ φημι, μάθοι τις ἀν τὰ περὶ τούτου ζητήσας.—Γε μάν] Ἀλλ' δμως.

#### ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Η'.<sup>1</sup>

Στ. 10. Τὺ δ' ὁπόταν τις ἀμειλιχον]<sup>\*</sup> Κάν τις, φησί, τῶν δυρμενῶν καὶ ἔχθρῶν ἐμβάλλῃ (γρ. ἐμβάλῃ) ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ δργὴν ἀμειλικτον καὶ ιταμωτάτην, τουτέστιν ἐάν τις τα-

1) Ἐν ἀρχῇ τοῦ τῆς φδῆς ταύτης ἐντύπου σχολίου ἀντὶ τοῦ: Τὴν ἥσυχίαν κατακαλεῖται δημέτερος σχολιαστῆς γράφεις Τὴν ἥσυχίαν προσκαλεῖται. Καὶ ἔξῆς ἀντὶ ἵνα διακλείῃ γρ. διακαλόῃ. Ωςαύτως ἀντὶ ἴδιᾳ Αἰγινήταις ἥσαν σάσσεις γρ. ἴδιᾳ τοῖς Αἰγινήταις ἥσαν διν στάσσεις. Όμοίως μετὰ τὸ διὸ καὶ οἰκείως τὴν ἥσυχίαν κατεύχεται προστίθησι ταῦ-

τητα. Τοῦτο δὲ ἔσικε τῷ Ὄμηρικῷ, δὲ περὶ Νέστορος ἔκεινος εἴ-  
ρηκεν, εἰπὼν (Ἔλ. Α, 249):

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ἦσαν αὐδῆ.

Στ. 54. [Διειθεται] Νικῆ, ὑπερβαίνει.— Τρητὸν πόνον] "Η-  
γουν τὰ κηρία.

### ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ζ<sup>1</sup>

Τὸ προσίμιον ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ νικητοῦ.

Στ. 1. Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι<sup>\*</sup> Αἱ Ἀθῆναι,  
φησίν, ή μεγάλη πόλις, καὶ κατὰ τὰ ἄλλα, δὲ πρόσεστιν αὐτῇ  
ἀγαθά, κάλλιστόν ἐστι πρᾶγμα, δηλονότι καὶ βαλέσθαι καὶ ὑπο-  
θεῖναι αὐτὴν προσίμιον, κρηπίδα λέγω καὶ βάθρον τῶν ὡδῶν καὶ  
τῶν ὅμνων τῇ γενεᾷ τῶν Ἀλκμανιδῶν, τῇ ἐρισθενεῖ καὶ μεγα-  
λοδυνάμῳ ἐν τοῖς ἵπποις, τουτέστιν ἐν τῇ νίκῃ τῇ διὰ τῶν ἵππων  
ἥγουν κάλλιστόν ἐστι προσίμιον θεῖναι τοῦ ὅμνου τοῦ νῦν τὴν  
πατρίδα τοῦ νικητοῦ μεγίστην οὖσαν· ἐπεὶ ἐν Ἑλλάδι ναίων  
καὶ οἰκῶν ἐγὼ αὐτός, τίνα πατρίδα καὶ οἶκον δύνομάσω ἐπιφα-  
νέστερον ταύτης πυθέσθαι καὶ ἀκοῦσαι, η ἀκοῦσαι τινα;

Στ. 3. Εὑρυσθενεῖ<sup>2</sup>].

Στ. 5. Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον] Ἐν (ἰσ. Ἐν τῇ) συνηθείᾳ  
φαμηλίαν φασὶ φυλήν.

Στ. 9.<sup>3</sup>]

1) Εἰς τὸ περὶ Μεγαλέους ἔντυπον σχόλιον, πρὸς δν ἡ ὠδὴ γέγραπται,  
μετὰ τὰς λέξεις κόλπωμα ποιήσας προστέθεινται δηπὸ τοῦ ἡμετέ-  
ρου σχολιαστοῦ ταῦτα: ἐν τοῖς ἐν δύμασι γ. Καὶ παρακατών, με-  
τὰ τὴν λέξιν κολπώματι προστέθεικεν ὁ αὐτός: πολὺν (χρυσόν).  
Ὦξεύτως δὲ καὶ τὰ ἔξης: ἔτι δὲ καὶ τοὺς πλοκάμους ἐνέ-  
δησεν ὑποβαλών αὐτοῖς καὶ τὸ στόμα οὕτως ἐκφέροντας: ἐν  
τοῖς πλοκάμοις καὶ ἐν τοῖς ποσὶ καὶ ἐν τῷ στόματι.  
Μετὰ δὲ τὴν λέξιν στόμα προστέθεικε καὶ ἐξελθών. Καὶ μικρὸν  
ὑποβάς, ἐν τῷ: ἐπίτε τῇ ὄψει καὶ τῷ γλίσχρῳ διορθοῖ τὴν  
ταλευταίαν λέξιν ἀκορίστῳ.

2) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ: Ἐρισθενεῖ.

3) Τοὺς τρεῖς τούτους στίχους, ἥτοι τὸν 9, 10 καὶ 11, εῦτα διαιρεῖ:

\*Ερεχθίος ἀστὸν, Ἀπολλον,

Οἵ τεόν τε δόρμον Πιθῶνι δίξα θε-

ποδὸν ἔτευξαν.

Εἰς τὰ ἔντυπα δὲ σχόλια τοῦ ζ. 9 μετὰ τὰς λέξεις Ἀπόλλωνος  
νεών προστέθεικε ταῦτα: ως ἐνδόξου πόλεως ὄντες καὶ γέ-  
γους θαυμαστοῦ καὶ ἐπιφανεῦς.

**Στ. 15—6. Τματ]** Τμέτεραι.

**Στ. 17—8. Νέα δ' εύπραγιάς χαίρω]\*** Τῇ μὲν γῦν εύτυχη θείσῃ καὶ γεγονιά νίκη χαίρω, φησίν, ἄχνυμαι δέ τι καὶ λυποῦμαι κατὰ τόδε, τὸν φθόνον δηλονότι λυποῦμαι, δις ἐναλλάσσει καὶ μεταβάλλει καὶ τὰ καλὰ ἔργα καὶ λύπην ἐπὶ τῇ χαρᾷ κομίζει. Ξοικε δὲ τὴν τελευτὴν λέγειν Ἰπποκράτους, περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν γενομένην, δις συγγενής ἦν Μεγακλέους τοῦ νικητοῦ· εἰκὸς γὰρ ἦν ἀκούσαντα λυπηθῆναι ὡς συγγενῆ.

**Στ. 20. Φαντὶ\*** Φασὶ δὲ τὴν παρ' ἀνδρὶ εὐδαιμονίαν θάλλουσαν οὕτω μονίμην ἥγουν αὐξάνουσαν διηνεκῶς φέρεσθαι ἀν καὶ ἔχειν τὰ καὶ τά, ἥγουν τὰ καλὰ καὶ φαῦλα· ἣτοι ἡ παρ' ἀνδρὶ διηνεκής εὐδαιμονία ποτὲ μὲν χαράν, ποτὲ δὲ λύπην αὐτῷ φέρει, ὡς φησιν "Ομηρος" (Οδυσ. Θ, 63):

Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε. . . . .

καὶ τὰ λοιπά. Ἐγὼ δὲ καὶ οὕτω τοῦτ' εἴποιμος ἂν, μικρὸν ἐναλλάξας, εἰ καὶ τολμηρόν, δτι τὴν παρ' ἀνδρὶ εὐδαιμονίαν οὕτω φασὶ θάλλειν καὶ αὔξειν μόνιμον, ἣτοι διηνεκῶς φέρουσαν τὰ καὶ τά, ἥγουν καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ ληπτηρά. Ἐπει γὰρ αἱ εἰς ἄκρον εὐεξίαι σφαλεραὶ καὶ ἐκ μεγίστης τις εὐδαιμονίας εἰς ἄκραν δυστυχίαν κατηνέχθη ἀθρόον, δῆλον ὡς ἡ ἀμφότερα ταῦτα φέρουσα εὐδαιμονία, λύπην φημὶ καὶ χαράν, διηνεκῶς ἀν παραμείνειε τῷ ἔχοντι. "Οτι δ' ἀληθές ἐστιν δι φημι, μάθοις τις ἀν τὰ περὶ τούτου ζητήσας.—Γε μάν] 'Αλλ' ὅμως.

### ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Η'.<sup>1</sup>

**Στ. 10. Τὺ δ' ὄπόταν τις ἀμείλιχον]\*** Εάν τις, φησί, τῶν δυσμενῶν καὶ ἐχθρῶν ἐμβάλλῃ (γρ. ἐμβάλῃ) ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ δργὴν ἀμείλικτον καὶ ἴταμωτάτην, τουτέστιν ἔάν τις τα-

1) Ἐν ἀρχῇ τοῦ τῆς φᾶσι ταύτης ἐντύπου σχολίου ἀντὶ τοῦ: Τὴν ἥσυχίαν κατακαλεῖται δὲ ἡμέτερος σχολιαστῆς γράφεις Τὴν ἥσυχίαν προσκαλεῖται. Καὶ ἔξης ἀντὶ ἵνα διακλείῃ γρ. διακωλύῃ. Ωςαύτως ἀντὶ ίδιᾳ Αἰγινήταις ἥσαν σάσσεις γρ. ίδιᾳ τοῖς Αἰγινήταις ἥσαν ἀν στάσεις. Όμοίως μετὰ τὸ διὸ καὶ οἰκείως τὴν ἥσυχίαν κατεύχεται προτίθησι ταῦ-

ραχώδης καὶ ὑβριστής ἔστιν, ὑπαντιάξασα<sup>1</sup> αὐτῷ σύ, ὡς Ἡσυχία, τουτέστιν ὑπαντήσασα τραχεῖα τιθεῖς<sup>2</sup> αὐτοῦ τὴν ὑβρίν· ἐν ἀντλῷ, τουτέστι καταβαπτίζεις καὶ ἀφανίζεις ὡς ἐν ὑδατὶ τῇ ἀφανείᾳ, κήρουν βαρέως αὐτῷ ἐπιπίπτεις καὶ ἀφανίζεις ἐν τῷ σφράγαται καὶ τῇ ἴσχυΐ.—'Ἀμελίχον] 'Ἀμάλακτον.

Στ. 15. Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων]<sup>\*</sup> Τοῦτο εἰπεν, δτι ὁ Πορφυρίων ἐπεχείρει βοῦς ἀποσπάσαι ἐκ τῶν Δελφῶν, ἀκούτος τοῦ 'Απόλλωνος· διὸ καὶ βέλει τρωθεὶς ἀνηρέθη ὑπ' αὐτοῦ. "Ἡ οὐδὲ Πορφυρίων μάθει τοῦ ἔλαθεν ἐρεθίζων αὐτὸν παρὰ τὸ πρέπον.

τα: Διὸ δοίκειν τὴν ἡσυχίαν ἐπικαλεῖται, θυγατέρα λέγων δικαιοσύνης· δικαίως γάρ πολιτευομένων καὶ εὐνομούμενων τῶν πόλεων, καὶ εἰρήνη πᾶσα καὶ ἡσυχία καὶ ὁμόνοια πρόσεστιν, ὥσπερ ἐκ τῆς ἀδικίας ἀσσεις καὶ θόρυβοι. Βουλῶν δὲ καὶ πολέμων ἔχειν λέγει τὰς κλεῖς ὑπερτάτας, δτι εἰρήνης οὖσης πρὸς ἀλλήλους, μεγίστη τις ἀσφάλεια γίνεται πᾶσι καὶ τῶν βουλῶν τῶν διπέραθῶν καὶ τῶν πολέμων τῶν πρὸς τοὺς ἔνδικοθεν· κήρουν εἰρηνεύοντες πρὸς ἀλλήλους, καὶ εἰς τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἄριστα βουλεύονται καὶ εἰς τοὺς ἔνδικοθεν διμπίπτοντας πολέμους. Τοῦτο δὲ βούλεται λέγειν, δτι εἰρηνεύσαντες, ὡς Αἰγινῆται, πρὸς ἀλλήλους, δέξασθε τὸν βμνον τὸν εἰς τιμὴν τῆς νίκης γραφέντα τῷ 'Αριστομένει. Οἶδατε γάρ καὶ πρὸς ἐτέρους τὸ μαλθακὸν πράττειν, κήρουν οἴδατε καὶ ἐτέρους σκληρυγομένους μαλάττειν καὶ προσηνεῖς ἀπεργάζεσθαι καὶ τοῦτο πάσχειν αὔτοι, κήρουν καὶ αὐτοὶ μαλάττεσθαι καὶ ἐπιεικεῖς γέγεσθαι καὶ λήγειν τῆς σάσσωσεν καὶ τοιφ ἀληθεῖ καὶ πρέποντι, δπως χρὴ δηλονότι. Πρὸς τὴν ἡσυχίαν δὲ τὸν λόγον ἀποδίδωσιν ὡς ἐμψύχῳ ταύτῃ διαλεγόμενος.

1) "Ἐγραψα διπαντιάξασα ἀντὶ διπαντάξασα, διπερ ἔχει τὸ τοῦ Σακκελίωνος ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ:

2) "Ἐγραψα τιθεῖς ἀντὶ τιθεῖσ', διπερ ἔχει τὸ τοῦ Σακκελίωνος ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ.

3) 'Αντὶ τοῦ «"Ἡ» γραπτέον, οἷμα, «"Ἥν», τὴν Ἡσυχίαν δῆλον διαγράφειν. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 20.** Τυφώς Κίλιξ]<sup>\*</sup> Ὁ πολυκέφαλος Τυφώς, ὁ ἐκ Κιλικίας, οὐχ ἔξεφυγε τὸ ὑπὸ τῆς βίας αὐτοῦ σφαλῆναι, οὐδὲ μὴν ὃ βασιλεὺς τῶν Γιγάντων ὁ Πορφυρίων ἀλυξεν, ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἔφυλάχθη τὸ μὴ ἐκπεσεῖν<sup>1</sup> τῆς αὐτοῦ βίας. *Ιμᾶθερ* δέ, ηγουν ἀλλ' ἐδάμαντας (γρ. ἐδαμάσθησα) καὶ ἀνηρέθησαν (ὅ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἐνταῦθα), ὁ μὲν κεραυνῷ ὁ Τυφώς, ὁ δὲ Πορφυρίων τοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος τόξοις.

**Στ. 21.** Ἀλυξεν]<sup>2</sup> Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀλυξεν<sup>3</sup>.

**Στ. 28.** Πόρ Παρνασσίᾳ]<sup>4</sup> Ἡγουν τῇ δάφνῃ.

**Στ. 29.** Δωρεἴ τε κάμῳ]<sup>5</sup> Ἡγουν Δωρίᾳ ἀρμονίᾳ συντεταγμένον.

**Στ. 30.** Ἐπεσσε]<sup>6</sup> Κεῖται.

**Στ. 31.** Ἀ δικαιόπολις]<sup>\*</sup> Ἡ νῆσος δέ, ἡ δικαιόπολις καὶ δικαιοτάτη Λίγινα, οὐ κεῖται μακρὰν τῶν Χαρίτων ψαύουσα τῶν Αἰακιδῶν ἐν ἀρεταῖς κλειναῖς· ηγουν μικρούμένη ἡ νῆσος τὰς ἀρετὰς τὰς ἐνδέξους τῶν Αἰακιδῶν οὐκ ἔξω τῶν Χαρίτων ἐστίν, ἀλλ' ἔγγυς αὐτῶν κεῖται. Ὡςπερ γάρ ἐκεῖνοι μεγίστας ἀρετὰς καὶ χάριτας ἔχουσιν, οὕτω καὶ αὐτη τούτους μικρούμένη οὐ πόρφω Χαρίτων καθίσταται.

**Στ. 35—6.** Πολλοῖσι μὲν γάρ ἀείδεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις]<sup>7</sup> Ἄνακηρύττεται ἡ Λίγινα ἐν τοῖς ἀγῶσι χάριν τῶν νικηφόρων τῶν ἔξ αὐτῆς, ὡς ἀν εἰ τις εἶποι, Ἀριστομένης ὁ Ξενάρκους Λίγινήτης πάλιν<sup>3</sup> νενίκηκε.—Νικαφόροις ἐν ἀέθλοις]<sup>\*</sup> Ἡ ἐν ἀθλοῖς καὶ ἀγῶσι νίκην φέρουσι καὶ ἐν μάχαις ταχέσις ἐκθρεψαμένη μεγίστους ἥρωας ἀδεται καὶ ὑμνεῖται, ἡ πολλοῖς ποιηταῖς ἀδεται, ηγουν ὑπὸ πολλῶν ποιητῶν ὑμνεῖται ἐν τε τοῖς ἀγῶσι καὶ ἐν τοῖς πολέμοις ἀρίστους καὶ ἔξοχους ἐκθρεψαμένη ἥρωας. Οὐ μόνον δὲ τοιούτους ἥρωας ἔθρεψεν, ἀλλὰ διαπρεπής ἐστι καὶ τὰ ἐν ἀνδράσι, τουτέστι καὶ ἄνδρας ἀρίστους ἔθρεψεν ἐν πᾶσι διαπρέποντας.

1) Ἀναπλήρου μοι ἐνταῦθα τὴν «ὑπὸ» πρόθεσιν, ὅπὸ τοῦ μεταγραφέως δήπου παραλειφθεῖσαν. Δ. Χ. Σ.

2) Τὸ ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ σ. 22: Διοσλῆς γέγονε ἔξηγεται ὁ ἡμέτερος σχολιαστής ἐκεραυνώθη ὑπὸ Διός.

3) Γραπτέον, οἷμαι, πάλην. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 37. Θοαῖς] Σφοδραῖς.**

**Στ. 40. Εἰμὶ δὲ ἄσχολος]**\* Οὐκ ἔστι μοι, φησί, καὶ ρὸς μακρῷ γορεῖν καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν Διίγυνητῶν καὶ τῶν Διακιδῶν δούναι τῇ λύρᾳ καὶ τῷ ἥδει φθέγματι, τουτέστιν ἥδειν αὐτὰ διὰ τῆς ὡδῆς τῆς λύρας, μὴ προσκορής δόξω.

**Στ. 42—3. Λύρᾳ τε καὶ φθέγματι]** Τῇ κρούσει τῆς λύρας καὶ τῇ ὡδῇ, ἥγουν λυρῳδία.—**Κόρος ἐλθὼν]** Ἀηδία ἐπελθοῦσα.

**Στ. 44—5. Κνίσῃ]** Λυπήσῃ.—Τὸ δὲ ἐν ποσὶ μοι ἵτω τρέχον]<sup>\*</sup> Τὸ δὲ σὸν χρέος, ὃ παῖ, τὸ ἐν ποσὶ μοι, ἥγουν τὸ προκείμενον, ἵτω καὶ ἐλθέτω τρέχον πτηνὸν καὶ ταχὺ νεώτατον τῶν καλῶν ἐν τῇ ἐμῇ μηχανῇ καὶ οἰκονομίᾳ καὶ τέχνῃ τουτέστιν δν προεθέμην εἰς σὲ ποιῆσαι ὅμνον, καὶ ταχὺς γενέσθω καὶ νέον καλὸν ἐν τῇ ἐμῇ τέχνῃ. Οφείλων δὲ εἰπεῖν καὶ ταχέως γενήσεται ὁ σὸς ὅμνος καὶ ἀριστος ἐπὶ τῆς ἐμῆς τέχνης, ὁ δὲ οὗτως ἐσχημάτισε τὸν λόγον ὡςανεὶ εὐχόμενος.—Τὸ δὲ ἐν ποσὶ μοι]<sup>\*</sup> Ήγουν διὰ σπουδῆς ἔστω μοι τὴν περὶ τῆς Αἰγύνης παραλιπόντι διὰ τὴν μακρολογίαν.—Τεδὸν χρέος]<sup>\*</sup> Ήγουν ὁ ὅμνος.<sup>1</sup>

**Στ. 49—50. Ὁλυμπίᾳ τε Θεόγνητον]** Τὸν ἐν Ὁλυμπίᾳ νικήσαντα.

**Στ. 52. Ἰσθμοῖ]** Τὸν ἐν (<sup>1</sup>Ισθμῷ).—Θρασύγυιον]<sup>\*</sup> Ἡν διὰ τὴν τῶν μελῶν θρασύτητά τε καὶ ῥώμην ἔσχεν ἔδει μὲν θρασυγυῖον εἰπεῖν πρὸς τὸ Κλειτομάχου, τουτέστι ῥωμαλέου καὶ ισχυροῦ, δὲ πρὸς τὸ νίκηην εἰπεν αὐτό.<sup>2</sup>

**Στ. 58. Αἴχμῃ]** Τῷ πολέμῳ.

1) Τὸ ἐν τῷ τοῦ σ. 48 ἐντύπῳ σχολίῳ Τοῖς γὰρ παλαισμαστοῖς διόρθωτι ὁ ἡμετέρος: 'Ἐν τοῖς γὰρ παλαισμαστοῖς. Καὶ μικρὸν δικόντες τὸ Τὸν Ὁλυμπίᾳ Θεόγνητον γρ. Τὸν δὲ Ὁλυμπίᾳ οὐ πεποντος μετὰ τὴν λέξιν νίκηην προετέθεικε ταῦτα: 'Αλλ' ἔξιος εἰ μφοτέρων καλεῖσθαι ἀνεψιός, ὡς νικητὴς καὶ αὐτὸς γεγονώς.

2) Εἰς τὸ ἐντύπον τοῦ στ. 53 — 4 σχόλιον μετὰ τὰς λέξιας τῶν ἐπιτάξις ἐπὶ Θήβας προετέθεινται ὅπο τοῦ ἡμετέρου σχολιαστοῦ ταῦτα: Στρατευσάντων προτέρων, Ἄδρας τούς καὶ τῶν λοιπῶν,

**Στ. 64—5.** Θεάομαι σαφές]<sup>\*</sup> Θεάομαι καὶ βλέπω πρᾶγμα σαφές, τὸν Ἀλκμαίωνα πρῶτον διεξάγοντα καὶ θύνοντα ἐπὶ τῆς αἰθᾶς καὶ λαμπρὰς ἀσπίδος (ἀπὸ τοῦ αἰθω τὸ λάμπω) ποικίλον δράκοντα ἐν τῇ πόλει τοῦ Κάδμου. Ἀπὸ μέρους δὲ τοῦτο λέγει. Οὗτος δὲ ὁ Ἀλκμαίων, οὗτος Ἀλκμᾶνα λέγει, οὐδὲ ἦν Ἀμφιάρεω εἴχε δὲ ἐπίσημον ἐν τῇ ἀσπίδι δράκοντα, ἢ ὡς ἐπιτήδειον, φασίν, οὐ τὸ ζῶον πρὸς οἰωνίσματα (μάντις γὰρ ἦν Ἀμφιάρεως), ἢ καθὸ δὲ ἀπὸ Μελάμποδος, οὐδὲ ιστοροῦσι δύο δράκοντας διαιλεῖσαι τὰς ἄκοας καὶ διατρῆσαι· διὸ καὶ ἐδόκει αἱ οὐθάνεσθαι τῆς τῶν ἀλλων<sup>1</sup> ζώων φωνῆς.—Αἰθᾶς] Λαμπρᾶς<sup>2</sup>.

**Στ. 74—75.** Στρατοῦ θανόντος ὀστέα λέξας νιοῦ]<sup>\*</sup> Οι λέγοντες τοῦ στρατοῦ τῶν Θηβαίων θανόντος, οὐ καλῶς λέγουσιν. ἀλλ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὕτω χρὴ λέγειν: Μόνος δὲ ὁ Ἀδραστος ἐκ τοῦ στρατοῦ τῶν Δαναῶν ἀφίξεται καὶ ὑποστρέψει εἰς τὰς ἄγυιας τὰς εὐρυχώρους τοῦ Ἀδαντος τοῦ πάππου αὐτοῦ, ἥτοι εἰς τὸ Ἀργος, σὺν λαῷ ἀβλαβεῖ, συλλέξας τὰ ὀστᾶ τοῦ νιοῦ αὐτοῦ θανόντος τύχῃ θεῶν, ηγουν οἰκονομίᾳ· τοιαύτην γὰρ τὴν τύχην αὐτῷ φύκονόμησαν. Ἀβας δὲ πατήρ ἦν Ταλασοῦ τοῦ πατρὸς Ἀδραστου. Τύχη δὲ λέγει Θεῶν, ἐπεὶ ἐκ θεῶν ἐδόθη τοῖς ἀνθρώποις ἡ τύχη.

**Στ. 82.** Γείτων ὅτι μοι]<sup>\*</sup> Πρῶτον περὶ τοῦ Ἀλκμᾶνος λέγων, ὅτι στέφω αὐτὸν καὶ ράινω ἐν ὕμνῳ, εἴτα διὰ μέσου θείς, ὅτι γείτων αὐτοῦ ἔστιν Ἀμφιάραος καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ φύλαξ, περὶ τοῦ Ἀλκμᾶνος πάλιν φησί, καὶ ὅτι ὑπήντησεν αὐτῷ ἔρχομένῳ εἰς τὴν Πυθῶνα, τῷ Πινδάρῳ φημί, καὶ ὅτι ἐμαντεύεστο καὶ αὐτὸς ταῖς συγγενειαῖς καὶ προγονικαῖς τέχναις, εἰ γρὴ πορευθῆναι εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον καὶ νικῆσαι· μάντις γὰρ ἦν ἐκ προγόνων· ἥτι εἰς Πυθῶνα καὶ αὐτὸς ἀφίκετο μαν-

1) Ἀντὶ τοῦ πλημμελοῦς δήπου ἀλλων γράφε ἀλόγων, ὅπερ ἔχει καὶ τὸ παραπλήσιον παρὰ Βοικούφ σχόλιον. Δ. Χ. Σ.

2) Κάνταῦθα αἱ ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στ. 62 λέξεις ὅτι σώζουσι τὴν τῶν γονέων ἀρετὴν γράφονται οὕτω: Σώζουσι τὴν τῶν προγόνων ἀρετὴν.

τενσόμενος καὶ ἐνέτυχον ἀλλήλοις. "Οτι δὲ τοῦτο οὕτω χρὴ λέγειν, δῆλον" οὐ γάρ ὁ νικητὴς ἐν Θήβαις φέρει, ἵν' αὖτις γείτων Πινδάρου, ἀλλ' ἐν Διγύνῃ οὐδὲ αὖτις Ἀμφιάσας ὑπήντησεν αὐτῷ πάλαι γάρ ἐτεθνήκει.

**Στ. 88.** Τὸ δ' ἔκατηνόδελε]<sup>\*</sup> Σύ, φησίν, ὡς Ἀπολλον, ἔδωκας αὐτῷ τῷ νικητῇ τὸ μέγιστον τῶν χαριμάτων, ἥτοι τὴν μεγίστην χαράν, τὸ νικῆσαι δόλονθι μεγάλην νίκην αὐτόθι ἐν τῇ Πινδᾳ<sup>1</sup>. πρόσθεν δὲ καὶ πρότερον ἔδωκας αὐτῷ δόσιν ἀξπαλέαν καὶ πάρεργον πεντάθλου οἶκοι, ἥγουν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐν Διγύνῃ τουτέστιν ἔδωκας νικῆσαι αὐτὸν πένταθλον ἐν Διγύνῃ καὶ ἐπήγαγες καὶ ἐπέφερες αὐτῷ ταῦτην σὺν τῇ σῇ ἑορτῇ τῶν Δελφίνων ἐώρταζον γάρ ταῦτα οἱ ἐν Διγύνῃ καὶ ἀγῶνας τινας ἐπετέλουν.

**Στ. 89—90.** Διανέμων] Διέπων καὶ κυβερνῶν.

**Στ. 99.** Κώμιψ μὲν ἀδύμυελεῖ]<sup>\*</sup> Τοῦτο ὡς ἀπὸ τοῦ χοροῦ δύναται λέγεσθαι καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ ἀπὸ μὲν τοῦ χοροῦ οὗτος: Τῷ μὲν κώμιψ, ἥγουν τῷ χορῷ ἡμῶν, δικαιοσύνη παρέστηκε, τουτέστιν οὐ ψευδόμεθα οἵ λέγομεν περὶ Ἀριστομένους ἀπὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ οὗτος: Δικαίως δὲ Ἀριστομένης κωμιάζεται καὶ ὑμνεῖται ἀγαθὸς γάρ ἐστι τὸν δὲ τῶν θεῶν μιτὰ ταῦτα ἥτοι εἰς τὸ ἔξης ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιτάρησιν αἰτῶ ἄφθιτον καὶ διηγεῖται εἶναι ταῖς ὑμετέραις τύχαις, ὡς Ξέναρκες. Οὗτος δὲ πατήρ τὸν τοῦ Ἀριστομένους.

**Στ. 107.** Τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται] Οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἔξουσίᾳ αὐτῶν.

**Στ. 109.** Ἀλλοτε δ' ἄλλον<sup>2</sup>].—Τιπερθε βάλλων] Ήγουν ὑψῶν.

**Στ. 110—11.** Τιπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει]<sup>\*</sup> Βγὼ τὸ ὅπο μέτρῳ χειρῶν εἰρῆσθαι φημι, ἐπει οἱ μὲν δεσπόται ἀμέτρως ἀπολαύουσι τῶν πραγμάτων αὐτῶν καὶ καταχρῶνται ὡς βούλονται, οἱ δέ γε δοῦλοι καὶ αὐτὴν τὴν τροφὴν μέτρῳ παρ' ἐκεί-

1) Γράφει κάνταῦθε Πυθῶνι. Δ. Χ. Σ.

2) Οἱ μέτερος σχολιαστὴς γράφει: "Αλλοτ' ἄλλον.

νων κομίζονται τὸ ὑπὸ μέτρῳ δὲ ἀττικόν ἔστιν. Οὕτω καὶ Εὐριπίδης φησιν ('Εκάδ. 747):

Οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ.

Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τό: «ὑπὸ τῷ μεγάλῳ πατρὶ σπαργανοῦται<sup>1</sup>».

**Στ. 112.** Μεγάροις δὲ ἔχεις γέρας]<sup>\*</sup> "Ητοι Ἑλαῖες βραβεῖον καὶ τιμὴν ἐν Μεγάροις, ἥγουν νενίκηκας τὰ ἐν Μεγάροις τελούμενα Διόκλεια, ἢ καὶ τὰ Πύθια, καὶ ἐν μυχῷ Μαραθῶνος, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐν Μαραθῶνι, ἀπὸ κοινοῦ, ἔχεις γέρας, τουτέστιν ἐστέφθης νικήσας τὰ Ἡράκλεια. Ἡν δὲ ἀργυρὶς τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἀγῶνος τὸ ἐπαθλον, ἥγουν ἀργυρᾶ φιάλη. Καὶ δὲ αὐτὸς ἐν Ὀλυμπιονίκαις (Εἰδ. Θ', 134):

Οἶον ἐν Μαραθῶνι συ-  
λαθεῖς ἀγενεῖλων  
Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων  
Ἄμφ' ἀργυρόδεσσιν'

**Στ. 113—14.** "Ἡρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον]<sup>\*</sup> 'Ἀγῶνα καλεῖται ἐπιχώριον τῆς "Ἡρας, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸν ἐν "Ἀργείῃ" ἔκει γάρ ἐτελεῖτο ἀγῶν τῶν Ἡραίων ἐπιχώριον δὲ αὐτὸν λέγει διὰ τὸ καλεῖσθαι τὴν "Ἡραν" Ἀργείαν.

**Στ. 119—20.** Τοῖς οὖτε νόστος δύμῶς ἐπαλπνος]<sup>\*</sup> Τούτοις, φησί, τοῖς ἡττηθεῖσιν οὔτε ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῶν ὑποστροφὴ διεχρίθη καὶ ἐγένετο ἐν τῇ Πυθιάδι, ἥγουν ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ ἐν αὐτῇ, ἐπαλπνος καὶ ἡδεῖα καὶ προσηνής, οὐδὲ ἐλθόντων αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα καὶ τοὺς γονεῖς γέλως γλυκὺς ἐνέβαλε χάριν τὴν ἐκ τῆς νίκης, ἀλλὰ λύπη καὶ συμφορὰ γέγονεν αὐτοῖς διὰ τὴν ἡτταν. Πτώσσοντι δὲ καὶ φοβοῦνται κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀπήκωροι καὶ κεχωρισμένοι τῶν ἐχθρῶν, τουτέστιν αἰδούμενοι τοὺς ἐχθροὺς ἐκτρέπονται τὰς ὁδούς, δακνόμενοι τῇ συμφορῇ, ἥγουν τῇ ἡττῇ, ἵνα μὴ δρῶντες αὐτοὺς ἔκεινοι χαιρόωσι· ταῖς γάρ τῶν ἐχθρῶν συμφοραῖς εἰώθασιν οἱ ἐχθροὶ χαίρειν<sup>2</sup>.

1) Ἐξ ἀδηλου ἔμοιγε συγγραφέως, χριστιενοῦ Ἰωας.

2) Τὸν c. 124—5 οὗτα διειρεῖ δὲ ἡμέτερος σχολιαστής

**Στ. 126.** Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχών]<sup>\*</sup> Ὁ λαχών, φησί, καὶ κληρωσάμενος καὶ εὑρὼν καλόν τι νέον, ἥγουν νίκην νέαν, πέταται καὶ ὑψοῦται ἐπὶ ἀδρότητος μεγάλης ἐξ ἐλπίδος· τουτέστιν ἐλπίζει καὶ προσδοκᾷ ἐπιβήσεσθαι ἐπὶ μεγάλης εὐδαιμονίας, ἥγουν ἐλπίζει καὶ ἐτέρου τινὸς μείζονος τυχεῖν ἀγαθοῦ ἐν τῇ ταχείᾳ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ, ἥγουν διὰ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ, ἔχων καὶ τέρψιν καὶ εὐφροσύνην κρείττονα πλούτου· πλέον γάρ οὗτος εὐφραίνεται τῶν βαθεῖ πλούτῳ κομώντων δὲ γάρ ἐκ τῶν ἀγώνων τούτων στέφανος μυρίων ἐδάκει τιμιώτερος χρυσίων. Τέργυρ δὲ πλούτοιο γράφε, ἵνα οἰκεῖον ἡ τῷ μέτρῳ εἰ γάρ ἄλλως γράψει, οὐκ οἰκείως ἔσῃ γεγραφώ<sup>1</sup>.

**Στ. 138.** Ἐπεστι<sup>2</sup>].

**Στ. 140—41.** Δίγινα, φίλα μᾶτερ]<sup>\*</sup> Πρὸς τὴν ἡρωΐδα Δίγιναν τὸν λόγον μετέστρεψεν, ἀφ' ἣς καὶ ἡ νῆσος ὀνομάζεται, λέγων τοι προφίλεστάτη μῆτερ Δίγινα, τὴν δύλωνυμόν σοι πόλιν φύλαττε καὶ περίπετε σὺν ἐλευθέρᾳ πορείᾳ, ἥγουν σὺν ἐλευθερίᾳ· φύλαττε δὲ σὺν τῷ Διτί τῷ βασιλεύοντι πάντων καὶ τῷ Διακῷ καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ ἡρωσιν ἐνταῦθα γάρ κατώκει Διακός. Ὅτι δὲ ὑπερβατῶς εἴρηκε τὴν σύν, ἥγουν σὺν τῷ Διτί, διὰ τοῦτο τέθεικε τὸ Χ<sup>3</sup>.

**Στ. 143.** Κρέοντι] Συνίζησις.

**Στ. 144—5.** Πηλεῖ τε κάριστῳ Τελαμῶνι]<sup>\*</sup> Οὐκ ἀγαθόν,

· · · · · πτώσσουτι, συμ-  
φορῇ δεδαῖγμένοι.

Ωςεύτως καὶ τὸν 129—31, οὗτω:

Τηποτέροις ἀν-  
ρέαις, ἔχων κρίσσονα πλούτου  
Μέριμναν.

4) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου τοῦ τέλους ἀπὸ τοῦ Τέρψιν καὶ ἐξῆς μέμνηται Μοισῆνος παρὰ Πινδάρῳ, προςποιεῖ δὲ αὐτὸν τῷ Τρικλινῷ. Δ. Χ. Σ.

2) Ὁ ἡμέτερος σχολιαστὴς διορθοῖ: "Ἐσ τ' ἔπι..

3) Καὶ τὸν στίχον 142—3 διαιρεῖ οὕτω:

Πάλιν τάνδε κόμιζε, Δι-  
Χ ἴ καὶ κρέντι . . . .

ώς εἰπεῖν, Πηλεῖ τε καὶ ἀγαθῷ Τελαμῶνι γράφειν, ἀλλὰ Πηλεῖ  
χαρίστῳ δὴ Τελαμῶνι· οὕτω γάρ ἔχει τὸ κῶλον οἰκείως πρὸς  
τὰ πρὸ αὐτοῦ<sup>1</sup>.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Θ'.<sup>2</sup>

**Στ. 33—4.** Οὕθ' ιστῶν παλιμβάμους]<sup>\*</sup> Παλιμβάμους δὲ  
λέγει τὰς δόδοντας τῶν ιστῶν, διτὶ αἱ πρῶτον τὸν ιστὸν συνιστῶ-  
σαι ύφαντριαι βαίνουσαι τε καὶ ἐρχόμεναι ἔμπροσθεν καὶ πά-  
λιν εἰς τούπισα ἀνακάμπτουσαι τοῦτο<sup>3</sup> συνιστῶσιν· ἀπὸ μέρους  
δὲ τὴν δλην ύφαντικὴν ἐδήλωσε. Καὶ "Ομηρος (Πλ. Α, 31):

"Ιστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος<sup>4</sup> ἀντιδωσαν.

**Στ. 42.** Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν]<sup>\*</sup> Τοῦτο βούλεται εἰπεῖν,  
ώς ἐπειδὴ πολὺν εἶχεν ἔρωτα τοῦ θηρᾶν, παῦρον καὶ ὀλίγον ἀ-

1) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου μέμνηται Μομσῆνος. Δ. Χ. Σ.

2) 'Ἐν τῷ τοῦ πρώτου στήχου ἐντύπῳ σχολίῳ μετὰ τὰς λέξεις Τῆς  
Ιππικῆς Κυρήνης προσέθεινται δόπο τοῦ ἡμετ. σχολιαστοῦ διὰ  
κινναδέρεως ταῦτα: "Ἡ καὶ στέφανον τῆς Κυρήνης εἰπε δὲ  
τοῦτο δευτέρως.—Καὶ ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ σ. 41 μετὰ τὰς λέξεις  
Εὐκάρπου γῆς ταῦτα: "Ἔγουν τῆς Κυρήνης. Καὶ μικρὸν ὅπι-  
σθεν μετὰ τὰς λέξεις τὴν Λιβύην ταῦτα: Θάλλουσαν, ἥγουν  
παντοῖοις ἀγαθοῖς εὐθηνουμένην λέγεται γὰρ εὐφορω-  
τάτην εἶναι τὴν περὶ Κυρήνην γῆν (γρ. εὐφορωτάτη εἰ-  
ναι ἡ περὶ Κυρ. γῆ) ὡς ἐπὶ δικτῷ μῆνας φέρειν τοὺς καρ-  
πούς. 'Ἀλωθεῖσα δέ ποτε ὑπὸ Περσῶν, αὗθις δπ' Αλεξάν-  
δρου ἐκτίσθη καὶ Πεντάπολις ἐπωνομάσθη. Δέγονται  
δὲ οἱ Κυρηναῖοι καὶ Ιατρικὴν ποτε εὔτυχῆσαι. — Αὐτόθι  
μετὰ τὴν λέξιν Θάλλουσαν ταῦτα: Τὸ θάλλουσαν δύναταις  
καὶ πρὸς τὸ Λιβύην νοεῖσθαι καὶ πρὸς τὴν Κυρήνην τὴν  
ἡρωΐδα.—Καὶ ἐν τῷ σχολίῳ δὲ τοῦ σ. 27 μετὰ τὰς λέξεις τε τρέ-  
πολις τῆς Θεσσαλίας ταῦτα: τῆς Κρεούσης δὲ Νητίδος  
καὶ Πηγειοῦ ιστορεῖτὸν Ὑψέα εἶναι. — Ωςαύτως καὶ ἐν τῷ  
σχολίῳ τοῦ στ. 33—4 μετὰ τὰς λέξεις ιστῶν δόδοντας ταῦτα:  
"Ἔγουν ιστούς διφαινεῖν ούκ ἡγάπησεν, οὔτε τὰς τῶν  
δείπνων τέρψεις, ἃς ποιοῦνται πρὸς ἀλλήλας αἱ οἰ-  
κουροῦσαι γυναῖκες, φιλίαν πρὸς ἀλλήλας κατασκευά-  
ζουσαι.

3) Γράφε τοῦτον. Δ. Χ. Σ.

4) Τό σχολίου ἔχει: Λέχον.

ναλίσκουσα τὴν τὸν σύγκοιτον καὶ διμόκοιτον αὐτῆς γλυκὺν ὑπνον,  
ρέποντα καὶ ἐπερχόμενον ἐπὶ τοῖς βλεφάροις πρὸς ἡώ, τουτέστι  
πρὸς δρθρον<sup>τ</sup> ἥγουν τὸν ἔωθινὸν γλυκὺν ὑπνον ὀλίγον ὑπνωττεν,  
ώς καὶ πρὶν διαλάμψαι τὴν ἡμέραν εὐθὺς πρὸς τὴν θήραν ἐξέρ-  
χεσθαι· τοσοῦτον αὐτῆς δὲ τῆς θήρας κατεκράτησεν ἔρως, ως καὶ  
τὸν γλυκὺν ὑπνον ὀλίγον προσίσθαι.

**Στ. 45. Κίχε νιν]**\* Κατέλαβε, φησί, ποτε δὲ εὐρυφαρέτερας  
Ἀπόλλων δὲ ἔκαρπος αὐτὴν Κυρήνην παλαίουσαν καὶ μα-  
χομένην λέοντι ὀμβρίῳ καὶ ἴσχυρῷ ἀνεύ ἐγγέων, ἥγουν δάρα-  
τος καὶ ξιφῶν, καὶ θαυμάσας ἐκάλει καὶ τὸν Χείρωνα Κένταυρον  
ἐξελθεῖν καὶ θαυμάσαι<sup>τ</sup>.

**Στ. 53. Ἀταρβεῖ]** Διατάραχφ.

**Στ. 54. Κεφαλᾶ]** Διανοίᾳ.

**Στ. 55—6. Μόχθου καθύπερθε νέανις ἦτορ ἔχοισα]** Τουτέ-  
στιν ὑπερφρονοῦσα τοῦ ἀγωνίσματος.

**Στ. 58. Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;**\* Οὐχ ως ἀγνοῶν δὲ Ἀπόλ-  
λων ταῦτα φησιν, ἀλλὰ θαυμάζων αὐτὴν.

**Στ. 61—2. Οσία, κλυτάν χέρα]**\* "Οσια δὲ τὰρ χέρα γρά-  
φε· οὕτω γάρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον οἰκείως· τὸ δὲ κλειτάρ τού  
καλόν<sup>τ</sup>.

**Στ. 64. Κεῖρεν]** Τὸ κεῖραι μεταφορικῶς εἴρηκεν.

**Στ. 68—9. Κρυπταὶ κλειδεῖς**\*

**Στ. 73—4. Λιδέοντ<sup>τ</sup> ἀμφαδὸν ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον  
εὐνᾶς]**\* Λιδοῦνται, φησίν, ἀμφότεροι φανερᾶς τυχεῖν τῆς εὐνῆς  
τῆς ἡδείας πρῶτον· τουτέστι τὸ τυχεῖν τῆς εὐνῆς πρῶτον φα-

4) Τὴν ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ ζ. 50 λέξιν Φιλοτιμίαν διορ-  
θοῖ οὕτω: Γρ. Φιλοτιμίαν.

2) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου μέμνηται Μομοσῆγος τῷ Τρικλινῷ προσ-  
ποιῶν. Δ. Χ. Σ.

3) Εἰς τὸ ἐντυπὸν σχόλιον τοῦ στίχου τούτου μετὰ τὴν λέξιν Δια-  
λέγεσθαι προστέθεται ταῦτα: Τουτέστιν οὐκ ἔθος ἔστιν  
οὖτε θεοῖς οὐτ' ἀνθρώποις ἀναπτύσσειν καὶ φανε-  
ροῦν διὰ πειθοῦς τὰ περὶ συνουσίας, διλλὰ κρύπτειν  
ώς διν κλειστὶ τισιν ἀσφαλιζόμενα.

νερῶς αἰδοῦνται καὶ διὰ τοῦτο κρύπτουσι τὰ περὶ τούτου, ἵνα μὴ φανερὸν ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως τὸ πρᾶγμα γένηται· εἰ γὰρ καὶ μετὰ ταῦτα φανεροῦται, ἀλλ’ ἐν ἀργῷ τοῦτο κρύπτειν σπουδάζουσι.

Στ. 77—8. Κούρας δ’ ὁπόθεν γενεῖται<sup>1]</sup>]

Στ. 79—80. Ὡς ἄνα<sup>2</sup>].—“Οἵτις χρὴ γράφειν, ἵνα οἱ κεῖον ἢ τῷ μέτρῳ<sup>3</sup>. Τὸ σημεῖον δέ, οἷμαι, Χ τέθειται, ἐπει τὸ τέλος μόνον πάντων εἰπεν αὐτὸν εἰδέναι καὶ οὐχὶ τὴν ἀρχὴν πλὴν ἀπὸ τούτου κάκεινο νοεῖν ἔδωκε· δι γὰρ τὸ τέλος τινὸς εἰδὼς ευδηλον δτι καὶ τὴν ἀρχὴν ἐπίσταται.—Τέλος] Τὴν ἔκβασιν τὴν κυρίαν καὶ βεβαίαν<sup>4</sup>.

Στ. 86—8. Χ’ ὅτι πόθεν ἔσσεται<sup>5</sup>].—Εὖ καθορᾶς] Σὺ πάντα, φησίν, ἐπίστασαι καὶ ως θεὸς προγινώσκεις τὸ μέλλον καὶ διπως ἄρα ἔσσεται· εἰ δὲ χρὴ κάμε ἀντιφερίζειν, ἥγουν ἔξισονθαί σοι καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἐρῶ· ἢ τὸ ἀντιφερίζειν ἀντὶ τοῦ ἐναντίον σοῦ, ἥγουν ἐνώπιόν σου φέρεσθαι καὶ κατατολμᾶν λέγειν τι.

Στ. 89. Ταύτα πόσις ἵκειο βῆσσαν]<sup>6</sup> Ταύτη, φησίν, ἀφίκου πόσις εἰς τὴν βῆσσαν, ἥγουν τὸ δρος· ἢ ἵκειο καὶ ἐλθεῖ, καὶ μέλλεις ἐνεγκεῖν καὶ κομίσαι αὐτὴν διὰ τοῦ πόντου· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ὑπέρ πόντου πρὸς τὸν ἔζοχον κῆπον τοῦ Διός, ἢ-

1) Κάνταῦθα τὰς ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στίχου τούτου λέξεις ‘Υ πὸ τὸν βίον διορθοῖ οὗτως: Γρ. Κατὰ τὸν βίον.—Καὶ παρακατιών μετὰ τὴν λέξιν ‘Αναφύει προστέθεις ταῦτα: ‘Η γη καὶ δεην ψάμι μαθον οἱ ἔνεμοι συνταράσσουσιν.

2) ‘Ο σχολιαστὴς διορθοῖ οὗτως: Γρ. Ωναξ.

3) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ «μέτρῳ» μέμνηται Μομσῆνος. Δ. Χ. Σ.

4) Τὸν ζ. 79—80 οὗτω διατρέψο ἡμέτερος σχολιαστής:

‘Εξερωτᾶς, ὡς ἄνα; κύ-

Χριν ὃς πάντων.....

5) ‘Ο σχολιαστὴς διορθοῖ: Χ’ ὅτι ποτ’ ἔσσεται.

πηγουν τὴν Λιβύην λέγει δὲ τὴν<sup>1</sup> καὶ τὰ λοιπά<sup>2</sup>.

Στ. 92. Ἐνθα νιν ἀρχέπολιν]<sup>\*</sup> Ἀποικία ἐστίν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν τινῶν Θηραίων τῶν ἐκ Λακεδαιμονίου μετοικησάντων. Θήρας γάρ εκεῖνος ὁ στελάς εἰς αὐτὴν ἀποικίαν Λάκων ἀνέκαθεν ἦν. Ἡ περὶ τούτων δὲ ιστορία εἴρηται ἐνθα τὴν περὶ Ἰάσονος διηγεῖται καὶ Μηδείας.

Στ. 99. Ἰνα οἱ χθονὸς αἰσαν<sup>3</sup>]

Στ. 104. Τόθι παῖδα τέξεται<sup>4</sup>]

Στ. 113. Ἀνδράσι χάρμα φίλοις<sup>5</sup>]

Στ. 119. Ὦκεῖα δ' ἐπειγομένων<sup>6</sup>]

Στ. 128. Εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχα] Ἀνθηρῷ οὖν εὔτυχίᾳ.

1) Ἐλλιπῆς ἐνταῦθα δὲ λόγος, αὐτοῦ, οἵμαι, τοῦ σχολιαστοῦ παραπόντες τινὰ συντομίας χάριν, ἵνα μὴ ταῦτα τοῖς καὶ ἄλλῳ τινὶ πρόσθεν εἰρημένοις ἐπαναλαμβάνοι. Δοκεῖ δὲ ὁ ἡμέτερος σχολιαστῆς τοιοῦτο τι μάλιστα σχόλιον ἐπίπροσθεν τῶν δρθαλμῶν ἔχειν, οἷον τὸ πρῶτον παρὰ Βοικιώφ. Κατὰ τοῦτο τοίνυν ἀναπληρώσεις ἀν τὸ προσλείπον, τοιάδε τινὰ μετὰ τὸ επῆνα γράψων «Λιβύην Διὸς καὶ ποντὸν διὰ τὸ πλησιάζειν τῇ Αἰγύπτῳ, ἦν Διὸς τέμενος οἱ ποιηταὶ φασιν». Δ. Χ. Σ.

2) Τὰς ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ λέξεις Ἀμμωνος δὲ ἡ Λιβύη οὕτω διορθοῦς γρ. "Αμμωνι γὰρ ἡ Λιβύη ἀνάκειται.

3) Εἰς τὸ τοῦ στίχου τούτου σχόλιον μετὰ τὴν λέξιν Κυνηγεσίων προστέθειται: «Ως τε συντελεῖν αὐτῇ εἰς τὴν θήραν καὶ εἰς πᾶν διούλεται ἔτερον.

4) Καὶ ἐνταῦθα τὴν ἐν τῷ σχολίῳ λέξιν Κυρήνη οὕτω διορθοῦς Γρ. Διβύη. Ήσαύτως καὶ μικρὸν κατωτέρω μετὰ τὴν λέξιν Οἶσει προστέθεικε: Καὶ κομίσει. Καὶ μικρὸν ὑποδάσ, τὴν λέξιν Ωραίς γράφεις ταῖς ὥραις. Καὶ παρακατιών μετὰ τὴν λέξιν Δώσει προστέθεικε: Δώσει αὐτόθιν.

5) Οὕτω καὶ ἐνταῦθα μετὰ τὰς λέξεις Οὐκ εἶχεν προστέθεικεν Ακολούθους καὶ φύλακας.

6) Καὶ ἐνταῦθα μετὰ τὰς λέξεις εἰς Διβύην προστέθεικεν: Επήγαγεν δτὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἦν δὲ Χείρων αὐτῷ διελέγετο. Καὶ κατωτέρω μετὰ τὰς λέξεις Συνῆλθεν αὐτῇ προστέθεικε: Τῆς τε δόδοι τὸ τάχος καὶ τῆς πράξεως διὰ τούτων ἀμφοτέρων διαλύσας. Ωκεῖσα καὶ πρᾶξις γράφε, ἵνα τοῖς πρὸ αὐτῶν κώλοις οἰκείως ἔχῃ τὰ κώλα ταῦτα. [Παρανάγνωθι Μομσῆνον παρὰ Πινδάρῳ σ. 259 καὶ σχ. Γερμ. σ. XX. Δ.Χ.Σ.].

**Στ. 129.** Ἀνέφανε] Ἡγουν ἀνακηρυχθῆναι ἐποίησεν.

**Στ. 130.** Εύφρων] Μετ' εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς.

**Στ. 132.** Δόξαν [μερτάν]<sup>\*</sup> [Ιμερτὴν δόξαν τὴν ἐκ τῆς νίκης λέγει τιμήν πάντες γάρ ἐπεθύμουν νικηταῖς ἐν τοῖς ἀγῶσι τούτοις γενέσθαι καὶ στεφανωθῆναι· τὸν γὰρ ἐκ σελίνων ἡ ἐλαῖων στέφανον μυρίων χρυσίων καὶ λίθων τιμιώτερον ἦγον (ἴσ. γρ. ἡγοῦντο<sup>1</sup>), καὶ σπουδὴ πᾶσιν ἦν γυμνάζεσθαι ὥστ' ἀρίστους γεγονότας μὴ διαμαρτεῖν τῆς νίκης καὶ τῶν ἐπὶ ταύτῃ λαμπρῶν στεφάνων.

**Στ. 134.** Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι<sup>\*</sup> Τουτέστι τὰ μικρὰ μεγάλα ποιεῖν ἀκοὴν ἔχουσιν οἱ ποιηταῖς σοφοὺς γάρ ἐνταῦθα τοὺς ποιητάς φησι καὶ τοὺς ἐν τῷ λέγειν δεινούς. Λύει δὲ τὴν αἰτίαν τοῖς ἐπιφερομένοις καὶ φησιν ὅτι τῇ εὐκαιρίᾳ ἐπόμενοι πολλάκις μακρηγοροῦσι καὶ οὐ τῇ ποιητικῇ αὐτῶν ἀδείᾳ τὰ βαιὰ μεγαλύνουσιν.

### Ἀλεξάνδρου Φορτίου.

**Στ. 137.** Ἐγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον]<sup>\*</sup> Τὴν ἐν Δελφοῖς τοῦ Τελεσικράτους νίκην ἐγκωμιάσας καὶ μέλλων καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ νικηφορίας εἰς ἀνάμνησιν ἀγειν καν τούτῳ ἐμβραδύναντι<sup>2</sup>, προύθεράπευσε τὰ ῥυθησόμενα τῷ: ἀρεταὶ δ' ἀεὶ μεγάλαι πολύμυθοι. Ταῦτα δὲ μέχρι τοῦ: παντὸς ἔχει κορυφὰν διὰ μέσου κεῖται· εἴτα δὲ κατάλογος ἔπειται τῶν ἀγώνων, ὃν Τελεσικράτης νενίκηκε. Φησὶ γοῦν, αἱ ἐπτάπτυλοι Θῆβαι, τουτέστιν οἱ Θῆβαιοι, εἶδον τὸν Ἰόλαον οὐκ ἀτιμάσαντα καὶ ἀτιμον ἀποδείξαντα καὶ ἐφύβριστον τὸν Τελεσικράτην, ἀλλὰ μάλιστα τοῦτον τετίμηκε νικήσαντα τὸν αὐτῷ ἀνακείμενον, τῷ Ἰολάῳ, ἀγῶνα, τὰ Ἰόλαια<sup>3</sup> καλούμενα, οὐ καὶ Ἡράκλεια λέγεται. Ταῦτα δὲ ἐτελεῖτο παρὰ τῷ κοινῷ σῆματι Ἀμφιτρύωνος. Οἱ δὲ τὸν καταφορικὸν εἶναι τοῦ καιρὸς οἴδημενοι καὶ λέγοντες, αἱ Θῆβαι

1) Τὸ ἦγον καλῶς δήπου ἔχον οὐδὲν δεῖ μεταβάλλειν. Δ. Χ. Σ.

2) Ἀντὶ τοῦ ἐμβραδύναντι γραπτέον, οἷμαι, ἐμβραδύνειν τι. Δ. Χ. Σ.

3) Γράφει Ἰολάσια. Δ. Χ. Σ.

ἔγνων τὸν Ἰόλαον οὐκ ἀτιμάσαντά νν καὶ αὐτόν, τὸν καιρόν, ἐτέραν βαίνουσι τῇ τοῦ Πινδάρου (δι)ανοίᾳ κατὰ τοῦτο. Οἱ δὲ ἐντυγχάνοντες τῶν κρειττόνων ἔχεσθε κατὰ δύναμιν<sup>1</sup>.

**Στ. 141.** Ἐπραθεν]<sup>\*</sup> Ἐκ τοῦ πρήθω τὸ καίω τὸ ἐπραθογ  
γίνεται· ἐπακολουθεῖ γάρ τοῖς φονευθεῖσι καὶ τῷ θανάτῳ προσ-  
ομιλήσασι τὸ καυθῆναι κατὰ τὸ σύνηθες. — Ἐπραθεν]<sup>\*</sup> Ἐπέρ-  
θησε καὶ ἔχοφεν. — Ἀκμᾶ] Τῇ κόψει.

**Στ. 143.** Ἀμφιτρύωνος]<sup>\*</sup> Ἀμφιτρύωνα προσκαλεσάμενος δὲ  
Ἡλεκτρύων εἰς βοήθειαν, διε τὸ πρὸς Ταφίους ἥν αὐτῷ πόλεμος,  
τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀλκμήνην τούτῳ κατεγγυᾶται. Οἱ δὲ  
κατὰ τινα τύχην ἄκων αὐτὸν ἀπέκτεινε καὶ τὰς Μυκήνας ἀφεις  
εἰς Θήβας φυγὰν μετώκησεν.

**Στ. 151.** Κωφὸς ἀνήρ τις]<sup>\*</sup> Κωφὸς εἶπεν, ἐπειδὴ δὲ μὴ ἀκη-  
κοώς περὶ τῶν προσόντων τινὶ καλῶν, οὐδὲ εἰπεῖν τι περὶ τού-  
του δύναται καὶ ἐπαινέσαι αὐτόν. Ἐπιμέμραται δὲ γράφε, μὴ  
ἀεὶ μέμραται· οὕτω γάρ ἔχει τὸ κῶλον δρθῶς, οὐκ ἔκεινως<sup>2</sup>.

**Στ. 156.** Τοῖσι τέλειον<sup>3</sup>]

**Στ. 158.** Χαρίτων κελαδεωνᾶν]<sup>\*</sup> Εὑχεται δὲ ποιητὴς καὶ με-  
τὰ χάριτός τινος γράφειν, ἡτοι χάριν τινὰ καὶ ἡδονὴν ἔχειν τὰ  
αὐτοῦ ποιήματα, ὡς πᾶσιν εἶναι ἐπέραστα καὶ πᾶσι γενέσθαι

1) Εἰετὸ σχόλιον μετὰ τὴν λέξιν Κύρυσθέα προστέθενται: Συν-  
ταχθεὶς τοῖς περὶ τὸν Γλάλον καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ  
ἀποτεμών.

2) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου τοῦ τέλους μέμνηται Μομσῆγος ἀπὸ τοῦ  
ἐπιμέμραται καὶ ἔξης. Δ. Χ. Σ.

3) Καὶ ἐνταῦθα δόμοις μετὰ τὴν λέξιν Ἱφικλέα προστέθεικε  
ταῦτα: Φησὶ γάρ παθῶν ἐσθλόντι καὶ ἀγαθόν, τέλειον  
καὶ πληρέστατον ἐπ' εὐχῇ, ἥγουν κατ' εὐχὴν ἐμῆν, κω-  
μάσομαι τούτοις, ἡτοι ὅμνον προσέξω ἢ κωμάσομαι  
λέγε τέλειον ἐν τούτοις, ἥγουν τελείους τούτους  
δι μῆσω. Θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι κλπ. Καὶ κατωτέρω τὰς λέξεις  
ἀντικωμάσω αὐτὸν διορθοῖ οὕτως Γρ. ἀντικωμάσομαι  
αὐτούς. Ωςαύτως καὶ παρακατιῶν μετὰ τὴν λέξιν Γυμῆσω  
προστέθεικε ταῦτα: Νενικηκὼς δὲ ἵσως καὶ τὰ Ἰόλαια καὶ  
διὰ τοῦτο κάκείνου ἐμημόνευσεν.

φανερά, ὡςτε μὴ διεφθαρέντα λήθη παραδοθῆναι. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὸ κελασσεγγόν ἐπίθετον ἐπέθηκε ταῖς Χάρισιν, ὡςτε ἔξηγηθῆναι παρ' αὐτῶν ταῦτα ἐν ἀπασι καὶ μὴ σιγῇ καλυφθῆναι, καὶ τὸ καθαρὸν εἰληπταὶ αὐτῷ φέγγος, ὡςτε δῆλα γενέσθαι καὶ μὴ ἀφανείᾳ τινὶ καλυφθῆναι καὶ σκότῳ.

Στ. 160. Λίγινα τε γὰρ] Ἐν Λίγινῃ ἀγώνι ἐτελεῖτο τὰ Αἰ-άκεια<sup>1</sup>.

Στ. 161. Νίσσου τ' ἐν λόφῳ] Ἡγουν ἐν Μεγάροις, ἔνθα ἦ-γετο τὰ Λιόχλεα.

Στ. 162. Εὐκλείζαι] Ἡγουν ἀνακηρόττει (γρ. ἀρακηροῦξαι).

Στ. 163. Σιγαλὸν] Κατηφῆ.

Στ. 164. Οὐνεκεν εἰ φίλος ἀστῶν]<sup>\*</sup> Τὸ οὖνεκεν εἰ φίλος διὰ τοῦτο, φησίν, εἰ τις τῶν ἀστῶν καὶ τῶν πολιτῶν ὑπάρχει φίλος αὐτῷ, εἰ τις ἀντάξις καὶ ἐναντίος, ἢτοι ἔχθρός, μὴ κρυ-πτέτω καὶ καλυπτέτω ἐν σιωπῇ, ἀλλ' ἐπαινείτω καὶ κηρυτ-τέτω αὐτόν, μὴ βλάπτων καὶ ἀθετῶν καὶ ἀτιμάζων τὸν λό-γον τοῦ ἀλίου γέροντος, ἢτοι τοῦ Νηρέως, τοῦ θαλασσίου θεοῦ· ἔκεινος γὰρ ἔννεπε καὶ ἔλεγεν αἰνεῖν καὶ ἐπαινεῖν οὐ μόνον τὸν φίλον δηλονότι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔχθρον καλὰ ρέζοντα καὶ πράτ-τοντα· ἐπαινεῖν δ' οὐχ ἀπλῶς, ἢτοι ῥαθύμως καὶ ἀφελῶς, ἀλ-λὰ σὺν παντὶ θυμῷ καὶ προθυμίᾳ πάσῃ καὶ δίκῃ, ἢτοι δικαιο-σύνῃ· δίκαιοιν γάρ ἔστι πάντα τὸν καλόν τι πράττοντα ἐπαι-νεῖν, καὶν ἔχθρος εἴη.

Στ. 172. Πλεῖστα νικήσαντα]<sup>\*</sup> Καὶ σέ, φησίν, ὁ Τελεστίκρα-τες, εἶδον νικήσαντα πλεῖστα, ἥγουν πολλάκις, ἐν ταῖς ὡρίαις τε-λεσταῖς τῆς Παλλαδίος, ἢτοι ἐν ταῖς κατὰ καιρὸν ὠρισμένον γε-νομέναις ἑορταῖς αὐτῆς, ἢτοι εἰς τὰ Παναθήναια· καὶ ὡς καὶ διὰ τοῦ πάρθενικαί, ἥγουν αἱ παρθένοι, ἄφωνοι, τουτέ-στιν ἀνευ φωνῆς, ἥγουν καθ' ἑαυτάς· οὐ γὰρ ἔξηκούετο αὐτῶν

1) Τὰς ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολικὲς τοῦ στίχου τούτου λέξεις: "Οτι κετη-φεις εἰσιν οἱ νικηθέντες οὗτω γράφει ὁ ἡμέτερος σχολιαστής: Ἐπειδὴ οἱ νικηθέντες σιωπῇ καὶ ἀπορίᾳ κατέχονται, ἀμηχανοῦντες τι δήποτε πρὸς τοὺς δρωτῶντας ἀν εἰ-ποιειν διου χέριν ἡττήθησαν.

ἢ φωνή ἐκάστη, λέγω, ηδύχετο ἔμμεν καὶ εἶναι σε πόσιν καὶ διὰ  
δρα αὐτῆς, ἢ οὐδόν οὐ μόνον ἐν τοῖς Παναθηναίοις δρῶσαι σε αἱ  
γυναικες ικέντα ταῦτα ηὔχοντο, ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀλυμπίοις καὶ  
ἐν τοῖς ἄλλοις ἀγῶσι τῆς βαθυκόλπου καὶ πλατείας γῆς καὶ ἐν  
πᾶσιν ἀπλώς τοῖς ἐν ἐκάστῃ πόλει ἐπιχωρίοις ἀγῶσιν. Εἰπὼν  
δὲ ἡ νίστρη, ἐδώκε νοεῖν ὡς οὐ μόνον αἱ παρθένοι ηὔχοντο εἶναι  
αὐτῶν ἀνδρας τὸν Τελεσικράτην, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ γυναικες,  
αἱ ἀνδρας ἔχουσαι, ηὔχοντο τοῦτον οὐδὲν αὐτῶν οὐ γάρ αἱ παρ-  
θένοι ηὔχοντο εἶναι αὐταῖς οὐδόν, μήπω πεῖραν ἐσχηκοῦσαι ἀνδρῶν.

‘Αλεξάνδρου Φορτεον.

Στ. 177—8. Καὶ βαθυκόλπου γᾶς\* Τοῦτο οὐχ, ὡς τινες  
οἴονται, καθολικῶς εἴρηται τῷ Πινδάρῳ, ὡς ἀπλῶς τοὺς κατὰ  
πόλεις ἀγῶνας νενικηότα τὸν Τελεσικράτην· τοῦτο γάρ καὶ  
πάνυ ἀδύνατον· ἀλλὰ δηλῶσαι θέλων τὰ Δημήτρια, οὐ καὶ  
Ἐλευσίνα λέγεται, εἰπε: καὶ βαθυκόλπου γᾶς ἀέθλοις. Καὶ  
γῆρ μὲν αὐτὴν τὴν σωματοειδῆ θεὸν ἐνταῦθα νοεῖ, τὸ δὲ ἐπί-  
θετον ἐπίγναγεν, ἀφορῶν πρὸς αὐτὸν τῆς γῆς τὸ εὑρος τῆς τε οἰ-  
κουμένης καὶ ἀοικήτου. Φησὶ γοῦν, αἱ παρθένοι πολλάκις εἰδόν  
σε νικήσαντα καὶ ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις  
(ἀγῶν γάρ καὶ οὗτος Ἀθηναίων ἐπιχώριος) καὶ ἐν τοῖς ἀέθλοις  
τῆς Γῆς, ἥγουν τῆς Δήμητρος, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐπιχωρίοις ἀ-  
γῶ(σι) τῶν Ἀκηναίων, ἥγουν Ἡρακλείοις καὶ Πανελληνίοις· τοῦ-  
το γάρ δηλοῖ τό: ἐρ τε πᾶσιν ἐπιχωρίοις, τοὺς τῶν Ἀθηναίων  
μόνον νοῶν τοῦτο ἔφη. Οἱ δὲ λέγοντες: ἐρ πᾶσιν ἐπιχωρίοις  
ἀέθλοις ἀντὶ τοῦ ἐν πᾶσιν ἀπλῶς τοῖς ἐν ἐκάστῃ πόλει ἐπι-  
χωρίοις ἀγῶσι πόρρω τῆς ὁρθῆς ἐννοίας πλαιώνται. — Βαθυ-  
κόλπου] Εύρυχώρου. — Βαθυκόλπου] “Οτι ἐν Ἐλευσίνι Δήμη-  
τρός ἐστιν ἀγῶν τὰ Δημήτρια, οὐ καὶ Ἐλευσίνια λέγεται.

Στ. 179—80. ‘Εμὲ δ’ οὖν τις ἀοιδᾶν δίψαν αἰκειόμενον]\*  
Ἐ(μέ), φησίν, αἰκειόμενον καὶ θεραπεύοντα τὴν δίψαν τῶν ώδῶν,  
τίς πράσσει καὶ ἀπαιτεῖ ἔτερον χρέος ἐγεῖραι καὶ ἀνυ(ψῶσαι  
καὶ ἀν)ακαλέσασθαι πάλιν καὶ τὴν δόξαν τῶν παλαιῶν σῶν  
προγόνων· τουτέστιν, ἐπεὶ αἱ φύσαι τρόπον δήτι(να . . . . . ὑμ)νη-

σαί σε τὸν νικητὴν, καὶ ἥδη θεραπείαν ἔσχον τῆς δίψης ὑπ' ἐμοῦ ἔξειργασθαι (γρ. ἔξειργασται) γάρ μ(ο); δι περὶ σου β(μνος, θς?) ἀπαιτεῖ με καὶ τῶν σῶν μνησθῆναι προγόνων, καὶ τὴν ἔκεινων δόξαν αὐθίς ἀνακαλέσασθαι; "Ωφειλε γοῦν εἰπεῖν" οὔδεις, ἀλλ' ἐγὼ ἐκών τούτων ἐπιμνησθήσομαι· ὁ δὲ τοῦτο ἀφεὶς, εὐθὺς τὰ περὶ ἔκεινων διηγεῖται· καὶ οὕτω μὲν τὸ τις ἀορίστως νοεῖται· εἰ δὲ βούλει καὶ ὠρισμένως τοῦτο, εἰπὲ οὕτως· Ἐμὲ δὲ ἀκειμένον καὶ θεραπεύοντα τὴν δίψαν τῶν φόδων ἀπαιτεῖ τις χρέος ἔγειραι πάλιν τὴν δόξαν τῶν σῶν προγόνων· ως ἀν εἰ ἔλεγε, τίς τῶν προσηκόντων ἐκείνοις, ή χάρις τις, ήν ἔσχον ἐξ ἔκεινων<sup>1</sup>.

**Στ. 103—4. Λιβύσσας ἀμφὶ γυναικὸς]** "Ενεκα τῆς γυναικὸς τῆς Διβυκῆς.

**Στ. 187. Κάραν<sup>2</sup>]**

**Στ. 188. Πολλοὶ]** 'Δυτὶ τοῦ πλεῖστοι.

**Στ. 190. Σύγγονοι]** 'Δυτὶ τοῦ ἐγεόπτοις.

**Στ. 191. Θαητὸν εἶδος]** Τὴν δψιν, τὴν ιδέαν, τὴν θέσων τῶν μελῶν.

**Σύνταξις:** Οἱοι καὶ ὄποιοι ἔσθαν καὶ ἥλθον εἰς τὴν Ἱρασαν πόλιν τοῦ Ἀνταίου περὶ τῆς γυναικὸς τῆς Λιβύσσης μνηστῆρες ζοησαν εἰς τὴν καλλίκομον κόρην τὴν ἀγακλέα καὶ ἔνδοξον

1) Ἡ γέγραπται τὸ σχόλιον τοῦτο—γέγραπται δὲ ἀκριβῶς ως ἔχει ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ—ἐπεικῶς ἐστὶ δυσεύμβολόν τε καὶ δυξύνετον· ἔσται δὲ δήπου σαφές, ἵνα ὡδε τά τε κενὰ ἀναπτληρῶν καὶ τὰ ἡμαρτημένα διορθῶν γράψῃς· ε' Εμὲ δ' οὖν τις ἀοιδῶν δίψαν ἀκειμενον] Ἐμέ, φησίν, ἀκειμένον καὶ θεραπεύοντα τὴν δίψαν τῶν φόδων, τίς πράσσει καὶ ἀπαιτεῖ ἔτερον χρέος ἔγειραι καὶ ἀνυψώσαι καὶ ἀνακαλέσασθαι πάλιν καὶ τὴν δόξαν τῶν παλαιῶν σῶν προγόνων; τουτέστιν ἐπει αἱ φύσει τρόπον δήτινα ἔδιψων δύνησαί σε τὸν νικητὴν καὶ ἥδη θεραπείαν ἔσχον τῆς δίψης ὑπ' ἐμοῦ· ἔξειργασται γάρ μοι δι περὶ σου β(μνος· τις ἀπαιτεῖ με καὶ τῶν σῶν μνησθῆναι προγόνων καὶ τὴν ἔκεινων δόξαν αὐθίς ἀνακαλέσασθαι; "Ωφειλε.....προγόνων; ως ἀν εἰ ἔλεγε, τίς τῶν προσηκόντων ἐκείνοις, ή χάρις τις, ήν ἔσχον ἐξ ἔκεινων;

Δ. Χ. Σ.

2) Ο σχολιαστὴς διορθοῖς καὶ ούραν.

πάντι, ήντινα πολλοὶ λίαν ἀριστεῖς, ἀνδρες σύγγονοι καὶ συγγενεῖς, ηὗτον λαβεῖν καὶ πολλοὶ ξένοι, ἐπει θαυμαστὸν εἶχεν εἰδος. Τὸ οἶον δὲ ὅμοιόν ἔστι τῷ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πέρσαις (σ. 21):

Οἱος Ἀμίστης τὸδ' Ἀρταφρηνης<sup>1</sup>.

εὑρήσεις δὲ τὸν λόγον ἔκει<sup>2</sup>.

Στ. 194. Πατήρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων<sup>3</sup> "Δλλως ἀρξάμενος,  
δλλως τὸν λόγον ἐσχημάτισεν. Βίτεών γάρ, οὐ πατήρ, ηγουν δ  
Ἀνταῖος, φυτεύων καὶ κατάσκευαν τῇ θυγατρὶ τὸν γάμον  
κλεινότερον καὶ ἐνδαξότερον, τὸ καὶ τὰ πεποίηκεν δὲ σχηματίσας  
τὸν λόγον, προτίθηστ τὸ παράδειγμα τὸ περὶ τῶν παιδῶν  
Δαναοῦ, εἴτα ἐπάγει καὶ δτι οὕτω καὶ οὗτος πεποίηκεν  
ἐπὶ τῇ αὐτοῦ θυγατρί.

Στ. 201. "Δπαντα χορὸν] Τὸ πλῆθος τῶν θυγατέρων.

Στ. 202. 'Ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος] Ἐν τῇ ἀκρᾳ τοῦ δρόμου γραμμῇ.

Στ. 203—4. 'Δεθλοις ἐκέλευσε διακρῖναι ποδῶν] 'Δεθλοις  
ποδῶν, ηγουν δρόμῳ.

Στ. 205. Σχήσοι] Λάδοι.

Στ. 206. Σφιν] "Ηγουν τῷ πατρὶ καὶ τῇ κόρῃ.

Στ. 209—10. Κοεμήσαις] Ορίσας καὶ τάξας<sup>4</sup> κόδιμος γάρ  
καὶ οὐ τάξις, οὐ ἀντὶ τοῦ στολίσας αὐτήν.

Στ. 213. 'Δμφι οἱ ψάυσεις πέπλοις] 'Αντὶ τοῦ περιλάδοις  
καὶ ἀγκαλίσαιτο<sup>5</sup> αὐτάν.

Στ. 215. Φύγε] "Εδραμε.

Στ. 219—20. Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νίκας]<sup>6</sup> Διὰ  
τὸ ταχὺ τῆς νίκης καὶ δτι δρόμου ην η νίκη, ἐν φ περὶ τα-  
χυτῆτος ποδῶν ἀγωνίζονται, πολλὰ πτερὰ νίκης καὶ πρότερον  
αὐτὸν λέγει δέξασθαι, ηγουν πολλοὺς καὶ ἄλλους ἀγῶνας νι-  
κῆσαι. Πτερὰ δὲ νίκης περιφραστικῶς η νίκη, ἐπει οἷον ἐπτε-  
ρωμένους τοὺς νικητὰς καὶ ἐπιτηρένους ποιεῖ.

1) Τὸ ἔντυπον: 'Αρταφρένης. "Ορα δὲ καὶ τὸ αὐτόθι σχόλιον.

2) Χρῆν, οἶμαι, καὶ τοῦτο τῷ σχόλιον, δπερ ἀπὸ τοῦ Σύνταξις  
ἀρχεται, ἐπισημανθῆναι τῷ ἀστερίσκῳ. Δ. Χ. Σ.

3) Γράφε ἀγναλίσαιτο. Δ. Χ. Σ.

ΠΥΘΩΝ ΕΙΑΟΣ Ι.<sup>1</sup>

Στ. 2—3. Πατρός δ' ἀμφοτέραις] 'Ο δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.

Στ. 8. 'Αλεύα τε παιδες<sup>2</sup>]

Στ. 15. 'Ανθειπεν] 'Ανεκήρυξεν.

\*Σύνταξις: 'Η Πυθὼν καὶ τὸ Πελιναῖον (γρ. Πελινναῖον) καὶ τοῦ 'Αλεύα οἱ παιδες προσκαλοῦνται με ὑμνήσαι τὸν νικητὴν, θέλοντες ἀγαγεῖν καὶ κορίσαι τῷ Ἱπποκλέᾳ τὴν ἐγκωμιαστικὴν τῶν χορευτῶν φωνὴν, οἵτις ἔνδοξον τοῦτο<sup>3</sup> ποιήσει καὶ ἔξαχουστον. Γεύεται γάρ, φησί, τῶν αἰθλῶν, τουτέστι νῦν πρῶτον εἰς τὸν ἀγῶνα εἰςῆλθε, καὶ ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ περιοίκων δὲ Παρηάσσοις μυχός, οἵτοι ή Πυθὼν, οἵτατον καὶ ἔξοχον αὐτὸν τῶν διαυλοδρόμων παιδῶν ἀνηγόρευσεν.

Στ. 21—3. 'Ολυμπιονίκα δίς ἐν πολεμαδόνοις "Ἀρεος δπλοις θῆκεν]<sup>4</sup> 'Η 'Ολυμπιονίκη, φησί, τουτέστιν ή νίκη ή ἐν 'Ολυμπίᾳ γενομένη, ἐνέθηκεν αὐτὸν δίς ἐν τοῖς πολεμαδόνοις δπλοις τοῦ "Ἀρεως, οἵγουν δπλιτοδρόμον δντα δίς ἐν τῷ τοιούτῳ ἀγώνι ἐποίησε νικῆσαι" καὶ δ ἀγών δ ὑπὸ τὴν βαθυλείμωνα πέτραν τῆς Κίρφας, οἵγουν δ Πυθικὸς ἀγών, ἐθηκεν, ἀπὸ κοινοῦ, τὸν Φρυκταν τὸν πατέρα τοῦ Ἱπποκλέουν κρατησίποδα, οἵτοι νικῆσαι τοῖς ποσὶν ἐποίησε. Βούλεται δὲ δεῖξαι αὐτὸν καὶ 'Ολυμπιονίκην διὸ καὶ δινω εἰρηκεν ὡς τοῖς ἵχνεσιν ἐμβέβηκε τοῦ πατρός, ἀπὸ τῶν ἴχνῶν δηλώσας ὡς δρομεὺς ήν καὶ οὗτος, ὡς δ πατήρ αὐτοῦ" πλὴν ἐκεῖνος μὲν δπλιτοδρόμος νενίκηκεν, οὗτος δὲ διαυλοδρόμος.

Στ. 29. Τῶν δ' ἐν 'Ελλάδι τερπνῶν]<sup>5</sup> 'Εμοὶ δοκεῖ, πολλῶν καὶ ἀλλων τερπνῶν δντων ἐν τῇ 'Ελλάδι, ταῦτα μόνα λέγειν τὸν ποιητὴν τερπνά, τὴν ἐκ τῶν ἀγώνων νίκην καὶ τὸν ἐπὶ ταύ-

1) Ἐν τῷ περὶ Ἱπποκλέου τοῦ Θεσσαλοῦ διεύπω σχολίῳ, πρὸς δν ή φδη γέγραπται, ἐν τῇ λέξει Πενγαῖον δ ἡμέτερος σχολιαστῆς γράφει: "Ἄλλοθι Πελινναῖον (γρ. Πελινναῖον).

2) Ωςαύτως καὶ τὴν ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στίχου τούτου λέξιν Βασιλεύοντος οὕτω διορθοῖ: Γρ. τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῷ.

3) Γράφε τοῦτον. Δ. Χ. Σ.

τη ὑμνον, ἵνα εἰ βιόλει γε, καὶ τὸν στέφανον πλείστη γάρ ἡν  
αὐτοῖς, τοῖς Ἑλλησὶ φημι, σπουδὴ νικητάς τε γενέσθαι καὶ  
στέφανον ἐν τῇ κεφαλῇ δέξασθαι καὶ ὑμνον ἀνακηρυχθῆναι.

Στ. 31. Μή φθονεραῖς]<sup>\*</sup> Ἐπειδὴ πάθος ψυχῆς ὁ φθόνος ἔστι  
καὶ νόσος αἰσχύστη, διὰ τοῦτο λέγει, εἴη ὁ θεός ἀπήμων καὶ  
ἀβλαβῆς κατὰ τὴν ψυχὴν, ἥγουν μὴ τοιοῦτον πάθος ὁ θεός ἐν  
ψυχῇ δέξαιτο, ὃς φθόνῳ δοκεῖν μετατρέπειν τὰ προσόντα τοῖς  
ἀνθρώποις ἀγαθά. Ἐκεῖνος δέ ἔστι, φησίν, εὔδαιμων καὶ ὑμνη-  
τὸς τοῖς σοφοῖς, ἥγουν ἐκείνον ὑμνοῦσιν οἱ σοφοί, ὃς κρατήσας  
καὶ νικήσας ἐν χερσὶν ἵνα ἀρετῇ ποδῶν, ἥτοι ἐν πάλῃ καὶ δρό-  
μῳ, ἐλη καὶ λάδῃ τὰ μέγιστα τῶν (ἀ)θλῶν, ἥγουν τῶν ἀγώνων  
ἢ τῶν βραβείων, ἐν τόλμῃ καὶ θρασύτητι καὶ σθένει καὶ ἴσχυΐ.  
Ἀμφότερα δὲ τέθεικεν, διτὶ δὲ ἴσχυρὸς καὶ ἀνδρεῖος δεῖται καὶ  
τόλμης· δειλίας γάρ οὖσης ἐν τῇ αὐτοῦ ψυχῇ, οὐδὲν τῆς ἀν-  
δρείας ὄφελος<sup>1</sup>..... διὰ μέσου εἰρηται· τὰ δὲ ἔξῆς τοῖς  
ἄνω συνάπτεται, ἐν οἷς περὶ τοῦ νικητοῦ καὶ τοῦ πατρὸς (αὐ-  
τοῦ<sup>2</sup>.....) κρατήσαντα τῶν μεγίστων ἀθλῶν, εὑρεται καὶ  
τὸν οὐλὸν ἰδεῖν τὸν νεώτερον τυχεῖν στεφάνων Πισθίων. Ἀλλὰ πε-  
ρὶ τῶν νῦν ἐπαινουμένων ταῦτά φησι· καὶ τὰ ἔξῆς δὲ περὶ τού-  
των ἔστιν εἰρημένα· λέγει γάρ διτὶ δὲ μὲν χάλκεος οὐρανός; ἥ-  
γουν δὲ ἴσχυρός, οὐ γενήσεται τῷ τοιούτῳ ἐπιβατός, τουτέστιν  
οὐκ ἀν δυνηθεῖν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν καὶ τοῖς θεοῖς συγγενέ-  
σθαι· γένοιτο δὲ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς τὸν ἕσχατον πλοῦν τῶν ἀγα-  
θῶν, ὃν μετέχει τὸ τῶν βροτῶν ἔθνος, ἥγουν εἰς τὸ ἀκρότατον  
ἀφῆθαι τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν.

Στ. 32. Μετατροπίαις] Μεταβολαῖς.

Στ. 33, ἀπήμων] Ἀπαθής.

Στ. 35. Σοφοῖς] Ἡγουν τοῖς ποιηταῖς.

1) Ἀνεπληρωέον, οἶμαι, ἐνταῦθα «Καὶ ταῦτα μὲν». Δ. Χ. Σ.

2) Τὸ προσλείπον ἐνταῦθα ἀνεπληρῶν οὐκ ἀπεικότως, οἶμαι, μετὰ τὸ  
εαὐτοῦ γράψεις «οὐ λόγος», τὰ ἐπιφερόμενα λαμβάνων ὅδε· εὑρεται δὲ  
ποιητῆς τῶν μεγίστων ἀθλῶν κρατήσαντα τὸν πατέρα καὶ τὸν οὐλὸν ἰδεῖν  
κ.τ.λ. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 36.** Ποδῶν ἀρετᾶ] Ταχυτῆτι.

**Στ. 40.** Τυχόντα] Μετασχόντα.

**Στ. 43.** Βρότεον ἔθνος] Ἡγουν γένος.

**Στ. 46.** Ναυσὶ δ' οὗτε πεζὸς ἵων]<sup>\*</sup> Οὗτε ἐν ναυσί, φησίν, οὗτε πεζὸς ἵων καὶ πορευόμενος εἰς τὸν ἄγῶνα τῶν Υπερβορέων, τουτέστιν εἰς τοὺς Υπερβορέους, εὑροις ἀν θαυμαστὴν ὁδόν τὴν γουν εἰ διὰ τούτων ἔλθης<sup>1</sup>, οὐκ ἀν εἴη θαυμαστόν πολλοὶ γάρ ἀν τοῦτο δυνηθεῖεν. Εἰ δ' ἐνταῦθα τυγχάνων τάκει γινώσκεις γινόμενα, ώς ἐγὼ νῦν περὶ τούτων διέξεψι, τοῦτ' ἀν εἴη θαύματος ἀξίων. Τὸ γάρ διηγεῖσθαι τινα ἢ οὐκ αὐτὸς τεθέαται, ἀλλων δὲ ὁδόντων καὶ διηγουμένων ἀκήκοε, τοῦτο ἐστι θαυμαστόν. Ἀγῶνα δὲ Υπερβορέων οἱ μὲν τὸ ἀθροισμα λέγουσιν, ἐγὼ δὲ φημι τοῦτ' εἰρηκέναι, ώς ἄγῶνος τινος κάκει τελουμένου τῷ Ἀπόλλωνι, εἰ καὶ μὴ δῆλον τοῦτο πεποίηκεν ἔθος γάρ τούτῳ βραχυλογεῖν καὶ λέξει μιᾷ δῆλην αἰνίττεοθαι ιστορίαν. Ἐπειδὴ γάρ τοιαύτην ἐτέλουν Ἀπόλλωνι ἑορτήν, εἰκός ἐστι καὶ ἄγῶνά τινα τούτῳ τελεῖν.

**Στ. 57.** Ἀποδαμεῖ] Ἡγουν ἐλλείπει.

**Στ. 60.** Βοσι] Κτύποι.—Καναχαὶ] Ἡχοι.

*Ἀλεξάνδρου Φορτίου.*

**Στ. 74.** Δρακόντων φθίσαις]<sup>\*</sup> Τοῦτό φησιν δτι ἀντὶ τριχῶν δφεσιν ἐπεφρίκει ἡ τῆς Γοργοῦς κεφαλή. "Οθεν καὶ ἐν Ὁλυμπιονίκαις τὴν Γοργῷ ὀφειώδη φῆσιν δ αὐτὸς (Εἶδος ΙΓ', σ. 89.) διὰ τὴν εἰρημένην αἰτίαν. Παραγέγονεν οὖν κομίζων τὴν πεποκιλμένην τῆς Γοργοῦς κεφαλὴν ταῖς ἐκ δρακόντων θριξὶ, τὴν γενομένην αἰτίαν τοῖς νησιώταις καὶ τοῖς Σεριφίοις τοῦ ἀπολιθοῦσθαις δείξαντος γάρ αὐτοῖς τοῦ Περσέως τὰ Γοργόνειον κάρα, ἐξ ἀνθρώπων λίθοι ἐγένοντο οἱ Σεριφίοι καὶ αὐτὸς δ Πολυδέκτης. "Οτι δὲ ὅφεις εἶχον αἱ Γοργόνες περὶ τὴν κεφαλήν, δ αὐτὸς ἐν τῷ ΙΒ' Εἶδει τῶν Πυθίων (σ. 12—7.) φησί:

1) Ἰσως ὁ σχολιαστὴς ἔγραψεν «Ἐλθοις», παρέρθειρε δ' ὁ μεταγράφευς. Δ. Χ. Σ.

.....τέν ποτε  
Παλλὰς ἀφεῦρε, θρασιῖν Γοργόνων  
Οὐλιον θρῆνον διαπλέξαις, Ἀθάνα.  
Τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀ-  
πλάτοις δψίων κεφαλεῖς  
Ἄτε λειβόμενον

**Στ. 79.** Σχάσον.

**Στ. 87.** Προχεόντων] Πεμπόντων.

**Στ. 89.** "Εκατι] χάριν.

**Στ. 96.** 'Αρπαλέαν σχέθει<sup>1]</sup>

**Στ. 102—3.** "Αρμα Πιερίδων τετράορον]<sup>\*</sup> Τετράορος ἀρ-  
μα τὸν ὅμνον εἰρηκεν, δτι τέσσαροι στροφαῖς, ἀντιστροφαῖς τε-  
καὶ ἐπωδοῖς συντέτακται.

### ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΑ'.

**Στ. 8.** Περίαλλ] 'Εξάχως<sup>2</sup>.

**Στ. 13.** 'Επίνομον] 'Εντόπιον.

**Στ. 21.** 'Εμνασεν] 'Ηγουν ἀνακηρυχθῆναι ἐποίησεν.

**Στ. 37.** Βαρυπάλαμον] Κακομήχανον.

**Στ. 48.** Χρόγω] Βραδέως.

**Στ. 50.** 'Αμφ' Ἐλένα πειρωθέντων<sup>3</sup>] Τὸ περιεχόμενον ἀντὶ<sup>4</sup>  
τοῦ περιέχοντος.—'Αμφ' Ἐλένα] "Ενεκα τῆς Ἐλένης.

**Στ. 58—9.** 'Αμευσίτορον] Τὴν ἀμείβουσαν καὶ ἀλλάττουσαν  
τὴν πορείαν ἔχει γάρ πολλὰς ἐκτροπὰς ή τρίσδος.

**Στ. 63.** Τὸ δὲ τεὸν εἰ μισθῷ<sup>5</sup>]

**Στ. 64—5.** "Αλλοτ' ἄλλα χρὴ ταρασσέμεν<sup>5</sup>]

4) Τὸν στίχον τοῦτον καὶ τοὺς ἀφεῖταις δύο διαιρεῖ ὁ σχολιαστὴς οὕτως:

.....σχέθει

Φροντίδα τὰν πάρ ποδός·

Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτόν.....

2) Καὶ ἐνταῦθα τὸν στίχον τοῦτον διαιρεῖ οὕτως:

.....δν περίαλλ' ε-

τίμασε.....

3) Γράφε πυρωθὲν των Δ. Χ. Σ.

4) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτως: Γρ. Εἰ δ' ἐτεὸν μισθῷ.

5) Καὶ ἐνταῦθα οὕτως: Γρ. "Άλλ' ἄλλοτε χρὴ ταρασσέιν.

Στ. 74. Πολυφάτων] Πολυθρυλλήτων.

Στ. 74. Ἡλεγξαν] Ἡσχυναν.

Στ. 86. Μέλαινος] Τοῦ ἄδου.

Στ. 88. Γλυκυτάτας γενεᾶ] Ἡγουν τοῖς παισὶν αὐτοῦ.

Στ. 89. Εύώνυμον] Εὔδοξον.

### ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΒ'.

Στ. 25. Δυγρόν τ' ἔρανον]<sup>\*</sup> Ἡ ιστορία οὗτως ἔχει ἐπὶ τὰ μυθικώτερον. Τοῦ Περσέως ἐν Σερίφῳ μετὰ τῆς μητρὸς διάγοντος παρὰ Δίκτυον καὶ ήβήσαντος, Πολυδέκτης ὁ Δίκτυος δρυομήτριος ἀδελφός, βασιλεὺς Σερίφου τυγχάνων, ίδων τὴν Δανάην ἡράσθη αὐτῆς<sup>1</sup> ἡπόρει δὲ συγκομιθῆναι, καὶ παρασκευάσας ἀριστον ἐκάλει ἄλλους τε πολλοὺς καὶ αὐτὸν τὸν Περσέα. Πιθομένου δὲ τοῦ Περσέως ἐπὶ τίνι δὲ ἔρανος εὑρεῖται, τοῦ δὲ φήσαντος ἐπὶ ἵππῳ, Περσέus εἶπεν ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ. Μετὰ δὲ τὸν ἔρανον τῇ ἑξῆς ἡμέρῃ, δτε οἱ ἄλλοι ἔρανισται τὸν ἵππον ἀπεκόμιζον, καὶ (γρ. Ἰσως: ἥκε καὶ<sup>2</sup>) Περσέus. Ο δὲ οὐκ ἐδέχετο, ἀπῆτε δὲ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν<sup>3</sup> ἐὰν δὲ μὴ κομίσῃ, τὴν μητέρα αὐτοῦ λήψεσθαι ἔφη. Ο δὲ ἀνιαθεὶς ἀπέρχεται ὀλοφυρόμενος τὴν συμφορὰν εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νήσου<sup>4</sup> Ἐρμῆς δὲ αὐτῷ δόθεις καὶ πεῦσιν αὐτῷ προσαγαγών, μανθάνει τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου<sup>5</sup> ὁ δὲ ἡγεῖται, θαρρεῖν εἰπών. Καὶ πρῶτον μὲν ἡγεῖται αὐτῷ πρὸς τὰς τοῦ Φόρκου Γραίας, Πεμφρηδὼ καὶ Ἐντὼ καὶ Ιαινώ (γρ. Πεφρηδὼ καὶ Ἐνυώ καὶ Λειρώ<sup>6</sup>), Αθηνᾶς φρασάσης<sup>7</sup> καὶ αὐτῶν μὲν ὑφαιρεῖται· τὸν δόθαλμὸν καὶ τὸν ὁδόντα δρεγουσῶν ἀλλήλας<sup>8</sup>. Αἱ δὲ αἰσθα-

1) Οὐδέν, οἵμαι, δέον, Σακκελίων ὑποπτεύων τὸ «καὶ Περσέus» πειρᾶται διορθοῦν· ἔχει γὰρ τοῦτο καλῶς, δεῖ δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ «ἀπεκόμιζε τὸν ἵππον» ὑπακούειν. Δ. Χ. Σ.

2) Οὐδὲν τούτων οἴμαι δεῖν μεταβάλλειν, ως οἴεται Σακκελίων, οὔτε τὸ Πεμφρηδὼ οὔτε τὸ Ἐντὼ οὐδέ γε τὸ Ιαινώ· κεῖται γὰρ ταῦτα καὶ ἀλλαχού· παρανέγνωθε δὲ καὶ λεξικὸν Παπίου (Βενεσελήρου), ἔνθα ἀντὶ Ιαῖνω γραπτέον Ιαινώ. Δ. Χ. Σ.

3) Γραπτέον, οἴμαι, ἀλλήλαις. Δ. Χ. Σ.

νόμεναι βοῶσι καὶ ίκετεύουσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὄδόντα ἀποδοῦγει· ἐνī γάρ αἱ τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ἐκέχρηντο. Ὁ δε Περσεὺς αὐτὸν ἔχειν ἔφη καὶ ἀποδώσειν, ἐὰν αὐτῷ ὑποδείξωσι τὰς νύμφας, αὐτὸν ἔχουσι τὴν Ἀϊδος κυνέην καὶ τὰ πέδιλα τὰ ὑπόπτερα καὶ τὴν κίβησιν. Αἱ δὲ αὐτῷ φράζουσι· καὶ δε Περσεὺς ἀποδίδωσι καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὰς νύμφας σὺν Ἐρμῇ, αἰτήσας τε καὶ λαβών, ὑποδεσμεῖται τὰ ὑπόπτερα πέδιλα καὶ τὴν κίβησιν περιβάλλει κατὰ τῶν ὅμων καὶ τὴν Ἀϊδος κυνέην τῇ κεφαλῇ περιτίθησιν· εἶτα ἔρχεται πετόμενος κατὰ τὸν Ὀκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας, συνεπομένων αὐτῷ Ἐρμοῦ τε καὶ Ἀθηνᾶς· ταύτας δὲ καὶ κοιμωμένας εὑρίσκει. Τυποτίθενται δὲ αὐτῷ οἱ θεοὶ οὗτοι· δπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον, καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν Μέδουσαν, οἱ μόνη ἦν θυητὴ τῶν Γοργόνων. Ὁ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀποτέμνει τῇ ἄρπῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐνθεὶς εἰς τὴν κίβησιν φεύγει· αἱ δὲ αἰσθόμεναι διώκουσιν, οὐχ δρῶσι μέντοι αὐτὸν διὰ τὴν Ἀϊ(δ)ος (κυνέην). Περσεὺς δὲ εἰς Σέριφον γενόμενος, ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην καὶ κελεύει συναθροῖσαι τὸν λαόν, δπως δεῖξῃ αὐτοῖς τὴν τῆς Γοργόν(ος κεφαλήν, εἰ)δώς δτι ἰδόντες ἀπολιθωθήσονται. Ὁ δὲ Πολυδέκτης ἀολλίσας τὸν ὄχλον, κελεύει αὐτὸν δεικνύειν. Ὁ δὲ ἀποστρεφόμενος . . . . ἔκ<sup>2</sup>) τῆς κιβήσεως καὶ δείκνυσιν. Οἱ δὲ ἰδόντες λίθοι ἐγένοντο, καὶ διὰ τοῦτο λυγρὸν καὶ ὀλέθριόν φησιν ἔραγον. . . . . Ταῦτα δὲ Φερεκύδης ιστορεῖ ἐν τῇ δευτέρᾳ. — Λυγρὸν τ' ἔρανον] Οτι πάντας τοὺς ἐν τῷ συμποσίῳ ἀπελίθωσε καὶ αὐτὸν τὸν Πολυδέκτην.

#### ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΥΘΙΑ ΣΧΟΛΙΩΝ.

#### ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ Α'.

Στ. 5. "Γυμνος δρμάται] Τὸ προσίμιον.— Θέμεν] Δαμβάνει<sup>3</sup>.

Στ. 12. Δαμονίαις] Θείας.

Στ. 25. Ιπποκχυμον] Ιππόμαχον, πολεμικόν.

1) Γραπτέον, οίμαι, «ἀποστρεφόμενος ἔξεγει τῆς. Δ. Χ. Σ.

2) Γράφε λαμβάνει γ. Δ. Χ. Σ.

- Στ. 32. Κεκόσμηται] Ἐποίμασται.  
 Στ. 42. Τρόπω] Φύσει.  
 Στ. 43. Χρήσιες] Ἐνέργειαι.  
 Στ. 46. Εὖ τε παθεῖν] Ἀπολαβεῖν,  
 Στ. 47. Ἐξαρκέων] Μεταδιδούς.  
 Στ. 63. Ὄψειας] Δάζδρας,  
 Στ. 64. Ἀμφελίξασθαι] Περιβαλεῖν.  
 Στ. 66. Πειράτο] Ἐγεύετο, ἥπτετο.  
 Στ. 73. Ἀρήγοισαι] Τηρετοῦσαι. — Δέχει<sup>1)</sup>  
 Στ. 77. Ταχὺ] Ταχέως, — Καδμείων] Τῶν Θηβαίων. —  
 Αγο] Ἕγειμόνες.  
 Στ. 78. Ἀθρόοι] Ἀμα πάντες.  
 Στ. 80. Κολεοῦ] Τῆς θήκης.  
 • Στ. 81. Ὁξείαις] Σφοδραῖς. — Τυπεῖς] Πληγεῖς.  
 Στ. 84. Καδός] Πῆμα, κακόν.  
 Στ. 87. Δῆμα] Τρόπου.  
 Στ. 89. Ρήσιν] Δόγον.  
 Στ. 97. Σὺν πλαγίῳ] Ἐγουν μετὰ ἀδικίας.  
 Στ. 98. Κόρω στείχοντα] Ὑπερει προσέχοντα καὶ ἀδικία. —  
 • Εγθρότατον] Ἐγουν ὑβριστὴν καὶ ἀδικον.  
 Στ. 101. Μάχαν] Κατὰ (τὴν μάχην).  
 Στ. 102—3. Ἀντιάζωσιν] Ἐναντίοι ἔλθωσιν. — Τπὸ διπαῖς  
 σι] Ἐ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετά.  
 Στ. 104. Πεφύρεσσθαι] Κονιοῦσθαι.  
 Στ. 108. Δαχόντ] Δαβόντα.  
 Στ. 111. Δαίσαντα] Εστιάσαντα.

#### ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ Β'.

- Στ. 18. Νεῖσθαι] Πορεύεσθαι.  
 Στ. 24. Ἀέξει] Τψοῖ, δοξάζει.

1) Ο σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. Λεχοῖ.

## ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ Γ'.

- Στ. 1. Πότνια] Ἐντιμοτάτη.  
Στ. 25. Ἐμίανε] Ἡσχυνε.  
Στ. 27 (27—8). Καματωδέων] Ἐπιπόνων.  
Στ. 28 (30). Βαθυπεδίω] Μεγάλη.  
Στ. 45 (48). Μοῖσαν] Τὸ ποίημα.  
Στ. 55 (58). Εἴλεν] Ἐπόρθησεν.  
Στ. 75 (81). Ἐπρασσεν] Κατειργάζετο.  
Στ. 76 (82). Ἐναιρεν] Ἐφόρευσ.  
Στ. 78 (84). Ἀσθμαίνοντα] Πνευστιῶντα.  
Στ. 83 (89). Ἐρχεων] Βρόχων.  
Στ. 95 (102). Πεμφεις] Σταλεῖς, πλεύσας.  
Στ. 110—11 (119—20). Τάνδε νᾶσσον εὐκλεεῖ προσέθηκε λόγῳ] Ἡ φράσις ώς τὸ ἐν Ὁλυμπίοις (Εἰδος Δ', 34):

Κράτει δὲ προξέμιξε δεσπόταν

ἀντὶ τοῦ νίκην τῷ δεσπότῃ προύξενησεν· οὗτο χάνταῦθα ἀντὶ τοῦ λόγου καὶ ἔπαινον εὐκλεεῖ τῇ νήσῳ προσέθηκε.

- Στ. 128 (137). Πνοαῖσιν] Φθόργγοις.

## ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ'.

- Στ. 13. Ἐξέλοι] Ἐξείποι.

Ἀλεξάνδρου Φορειον.

- Στ. 32. Οὔνεκ' Ἀμφιτρύωνος]\* Παρὰ τῷ τοῦ Ἀμφιτρύωνος τάφῳ ἐτελεῖτο τὰ Ιολάεια, ώς καὶ Πίνδαρος αὐτός φησιν ἐν Πυθιονίκαις, Εἶδει Θ' (σ. 137—44):

"Βγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον  
Οὐκ ἀτιμάσσαντά νιν ἐ-  
πιάπυλοι Θῆβαι. Τόν, Εὑρυ-  
σθήσος ἐπὶ<sup>1</sup> κεφαλὴν  
"Ἐπραθεν ἐν φασγένου ἀκμῇ,  
Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γῆν  
Διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος  
Σάματι.....

55

\*) Γράφει δὲ πει. Δ. Χ. Σ.

Οὐκ ἔστιν οὖν τὸ Ἀμφιτρύωνος ἀντί τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου, ὃς τινές φασιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ εἰπεῖν: παρὰ τόμβορ τὸ Ἀμφιτρύωνος ἐδήλωσε τὰ Ἰολάεια, ως ἡ ἄνω ρῆσις τοῦ ποιητοῦ μαρτυρεῖ. Ταῦτα δὲ καὶ Ἡράκλεια λέγεται.

Στ. 51. Δρύον] Ὁ λέγω.

Στ. 69. Χρόνος ἔρπων] Ἡγουν προϊών.

Στ. 87. Ἰόνιον πόρον] Κόλπον καὶ πέλαγος.

Στ. 88. Πάρ ποδι] Καὶ τοῖς τέρμασι.

Στ. 90. Προστραπών] Ἡγουν πορθήσας.

Στ. 95. Τῷ Δαιδάλου δὲ μαχαίρᾳ\* Ὁ Πηλεὺς Φῶκον τὸν ἀδελφὸν κατὰ πατρίδα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας φεύγει εἰς Φθίαν πρὸς Εὔρυτον τὸν Ἀκτορος, ὑφ' οὗ καὶ καθαίρεται. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐλθών, Εὔρυτω ἐντυγχάνει καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων. Πάλιν οὖν δ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φυγών, εἰς Ἱωλκὸν πρὸς Ἀκαστον ἀφικνεῖται καὶ καθαίρεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀστυδάμεια δὲ ἡ Ἀκάστου γυνή, θην δ Πίνδαρος Ἰππολύτην καλεῖ, ἐρασθεῖσα Πηλέως καὶ μὴ δυνηθεῖσα πεῖσαι αὐτόν, διὰ τὴν ἄγαν σωφροσύνην τοῦ ἀνδρός, συνελθεῖν αὐτῇ, καταψεύδεται αὐτοῦ πρὸς Ἀκαστον ὡς ἀποπειραθέντος αὐτῆς καὶ βίαν ἐπαγαγεῖν ἐπιχειρήσαντος. Ο δὲ Ἀκαστος κτείνει μὲν, δικαίων καθῆρεν<sup>1</sup>, οὐκ ηδουλήθη, ἄγει δὲ αὐτὸν προφάσει θήρας εἰς τὴν κατὰ τὸ Πήλιον ἐρημίαν. Ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἀκαστος καταλιπὼν καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν βιῶν κρύψας, ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπών, εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσῃ. Ο δὲ ἔξαναστάς καὶ μὴ εὑρών τὴν μάχαιραν, ἔμελλεν ἀπέλλυσθαι καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος, διεὶς καὶ τὴν μάχαιραν ἐζητήσας δίδωσιν αὐτῷ. Ἔτεροι δέ φασιν ως μέλλοντι αὐτῷ ὑπὸ θηρίων διαφθείρεσθαι οἱ θεοὶ μάχαιραν ηφαιστότευκτον ἔχαρισαντο δι<sup>2</sup> Ερμοῦ καὶ οὕτως ἔφυγε τὸν κίνδυνον.

Στ. 96. Φύτευεν] Ἡρτιεν.

Στ. 111.(112). Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατὸν]\* Ἡ-

1) Γραπτέον, οἵμαι, ἐκ αὐθηρεν. Δ. Χ. Σ.



γουν ἀπέρατον καὶ ἀδιόδευτον. Τὰ Γάδειρα γάρ ἔστι τόπος πέρι τὰ ἐσπέρια μέρη, ἀποτελεύτησιν ἔχων τῆς πλεομένης θαλάσσης, ὃν τὸ ἐπάκενα ἀπλωτὸν ὡς βραχῶδες καὶ σκοτεινὸν καὶ θηρότροφον (γρ. Θηροτρόφος). Παρήχθη τοῖνυν ἐκεῖθεν ἡ παρομία καὶ λέγεται, δταν τις ἐκεῖνο φθάσῃ τὸ μέτρον, οὕτε τὸ πλέον οὐ χωρεῖ, ὡς φαστὶν, πρὸς οὐ δύναται τις ὑπερβοῦνται.

— Τὸ πρὸς ζόφον] Τὴν δύσιν.

Στ. 119 (120). Κάρυξ] Υμητής.

Στ. 134—6 (135—7). Υμνος. δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἴσοδαίμονα τεύχει] Ἡγουν ἡ εὐφημία τῶν λαμπρῶν κατορθωμάτων ἵσεν βασιλεῦσι τὸν ἄκρα ποιεῖ.

#### ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ Ε'.

Στ. 6—7. Διάγγελοισ<sup>1</sup>] Διαιωνίζουσα, διαβιῶσα.

Στ. 18. Θέσσαντο] Ηὔξαντο.

Στ. 19. Πατέρος Ἑλλανίου] Διὸς Ἑλληνίου.

Στ. 26. Κεκινδυνευμένον] Ἡγουν τετολμημένον καὶ πεπραγμένον.

Στ. 29. Ἀποινώσας<sup>1</sup>]

Στ. 30—1. Οὕτοι ἀπασσα κερδίων φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει<sup>2</sup> ἀτρεκῆς] Γνωμικόν.

Στ. 61. Ξεινίου πατρὸς] Τοῦ Διός.

Στ. 62. Εὐφράσθη<sup>2</sup>]

Στ. 66. Πράξειν] Παρασχεῖν.

Στ. 98. Ποιάντα] Φαιδρά.

#### ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ Σ'.

Στ. 13. Στάθμαν] Γραμμήν, τέρμονα.

Στ. 17. Ἀμειβόμεναι] Ἡγουν ἐκ διαλειμμάτων.

Στ. 23. Ἔναγώνιος] Ἡγουν ἀγώνος πειραθεὶς καὶ γευσάμενος.

Στ. 24. Μεθέπων] Κληρωθεὶς καὶ μετερχόμενος. — Διέθεν]

<sup>1</sup>Ex θεῶν.

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. ἀ π' οἶνά γας.

2) Κάνταῦθα οὕτω διυρθοῖ: Γρ. ἐφράσθη.

**Στ. 73.** Ἐρεψ] Ἐστεψε.

**Στ. 81.** Πέταται] Διέκνειται.

**Στ. 85.** Ἐπᾶλτο] Διέπτη.

**Στ. 94.** Ἐλισσόμενον] Κυλινδούμενον.

**Στ. 98.** Μεθέπων] Βαστάζων.

**Στ. 102.** Ἐνέποισιν ιεροὺς]<sup>\*</sup> Ιεροὶ ἀγῶνες οἱ ἐπίσημοι καὶ ἔκτροπὰς ἔχοντες περιχώροι δὲ οἱ μὴ τοιοῦτοι, οἵα τὰ ἐν Ἀργεί "Ηραια<sup>1</sup>, τὰ ἐν Θήβαις Ἰόλαια, τὰ ἐν Εύβοίᾳ Βασίλεια, καὶ ἔτεροι ἀγῶνες τοιοῦτοι.—*[Ιεροὺς]* Ἡγουν τοὺς περιοδικούς.

**Στ. 103.** Ἐπάρκεσε] Προσέθηκε, παρέσχεν.

**Στ. 107—8.** Ἀνθε<sup>2</sup>] Ἡγουν στεφάνους.

#### ΝΕΜΕΣΙΝ ΕΙΔΟΣ Ζ'.

**Στ. 16.** Εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων<sup>3</sup>]

**Στ. 19.** Δεόμεναι] Υστερούμεναι.

**Στ. 23.** Ἀποινα] Ἀμοιβή.

**Στ. 26.** Βάλον] Εαυτὸς δηλονότι.

**Στ. 29.** Ἐλπομαι] Ὑπολαμβάνω.

**Στ. 33.** Σοφία] Ἡ ποίησις.

**Στ. 41.** Κομίσαι] Ἀνα(κομίσαι) καὶ ἀνακτήσασθαι.

**Στ. 47.** Ἀβρὸν] Ἀνθηρόν.

**Στ. 49.** Εύρυχόλπου] Εύρυχώρου.

**Στ. 53.** Ἀποπλέων] Ἀπονοστῶν, ἀπαίρων.

**Στ. 68.** Βάρυνθεν] Ἐθαρύνθησαν.

**Στ. 65.** Ἀλσει] Ναῷ.

**Στ. 74.** Θρασύ] Τολμηρόν.

**Στ. 89.** Ἀπέχων] Ἀπωθεν ἔχων.

**Στ. 90.** Ὄντε] Ὄξπερ.

**Στ. 93.** Ἀγαθοῖσι] Ἀνδρεῖοις.

4) Γράφε Ἡ ρ α ἵ α καὶ σμικρὸν ὅπισθεν Ἰ ο λ ἄ ει α. Δ. Χ. Σ.

2) Εἰς τὸ ἔντυπον τοῦ στίχου τούτου σχόλιον μετὰ τὰς λέξεις "Ἡ οὕτως προστέθειται: Τὸ σύμπειρον ἀγωνίᾳ ("Ἐν μέντοι τῇ τοῦ Βοικήλου ἐκδόσει ἡ μετὰ τό: "Ἡ οὕτως ἔχομένη ἐρμηνεία φέρεται ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ c. 9).



**Στ. 96.** \*Ἐν τε δαμόσιαις]<sup>\*</sup> Καὶ ἐν τοῖς ἰδίοις δῆμοσταις κατα-  
φανής είμι, ὡς ἀν οὐδενὶ ἐνεχόμενος ἀτόπῳ πράγματι.

**Στ. 104.** Προβάς]<sup>\*</sup> Τυπερβάς.

**Στ. 107.** Ἀδίαντον]<sup>\*</sup> Αδρεκτον.

**Στ. 116.** Λύριον<sup>1]</sup>

**Στ. 127.** Γεύεται<sup>2]</sup>

**Στ. 143.** Δυζεύτων]<sup>\*</sup> Δυζκόλων.

**Στ. 153.** Ἀμπολεῖν]<sup>\*</sup> Αναδιηγεῖσθαι.

**Στ. 155.** Μαψυλάκας]<sup>\*</sup> Ἐπὶ ματαίῳ ὑλακτῶν καὶ φλυαρῶν.  
Ἄπὸ τῶν κυνῶν εἴληπται τοῦτο τῶν οὗτως ὑλακτούντων καὶ  
ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει..

#### NEMEON EIDOS Η'.

**Στ. 43.** Ἀντέταται]<sup>\*</sup> Ανάκειται.

**Στ. 58.** Ἀντέίνει]<sup>\*</sup> Τυφοῦται.

**Στ. 61.** Ἐφαπτοίμαν]<sup>\*</sup> Ἐχοίμην.

**Στ. 63.** Χρυσὸν εὔχονται]<sup>\*</sup> Προσευχόμενοι αἰτοῦσι..

**Στ. 67.** Ἐπισπείρων]<sup>\*</sup> Προστρίβων.

**Στ. 76.** Κομίξαι]<sup>\*</sup> Ήγουν ἀναστῆσαι.

**Στ. 80.** Υπερεῖσαι]<sup>\*</sup> Υποθαλεῖν.

**Στ. 82.** Δίς δὴ δυοῖν]<sup>\*</sup> Τοῦτο φησιν, δις διαυλοδρόμος ἐν  
κηφόρος, καθὰ καὶ προεῖπε (σ. 26.):

.....Δείνιδος δισσῶν σταδίων

Χαίρω δὲ ἐνιεὶς καὶ ἐμβάλλων κόρμπον, ηγουν τὸ ἀξίωμα τὸ δία  
τῶν ὑμνων, πρόσφορον καὶ ἀρμόδιον τῷ ἔργῳ καὶ τῇ νίκῃ, του-  
τέστι χαίρω ἄξια τῆς ὑποθέσεως λέγων.

**Στ. 84.** Κάματον]<sup>\*</sup> Κακοπάθειαν.

#### NEMEON EIDOS Θ'.

**Στ. 35.** Δίκαν]<sup>\*</sup> Τὴν ἔριν καὶ μάχην.

**Στ. 37.** Ἀνδρομέδαν<sup>3)</sup> ]

1) Ο σχολιαστὴς γράφει: Λείριον.

2) Ο σχολιαστὴς διορθώει οὕτω: Γρ. Δεύεται.

3) Ο σχολιαστὴς διορθώει οὕτω: Γρ. Ἀνδροδάμαν.

- Στ. 52. Ἐντειν] Ἡγουν ἀρμασιν.  
 Στ. 58. Σχίσεν] Διέστησεν, ἡνέῳξεν.  
 Στ. 76. Κτεάκων] Ἡγουν τοῦ πλούτου  
 Στ. 77. Ψυχάς] Γνώμας.  
 Στ. 83. Ἐχρινας] Ἐγνως.  
 Στ. 90. Παρποδίου] Ἐπικειμένου.  
 Στ. 91. Ποδί<sup>1</sup>]  
 Στ. 92. Ψυχᾶς] Βουλῆς.  
 Στ. 106. Ἐών<sup>2</sup>]  
 Στ. 111. Οὐκ ἔτ' ἔστι πόρσω] Ἡγουν ἔξεστιν, οὐ δυνατόν  
 ἔστιν· ἀδάνατος γάρ γενέσθαι οὐ δύναται. Τοῦτο γάρ ἐνοεῖν  
 δίδωσιν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις διαφρήδην φησι.  
 Στ. 112. Θνατόν] Οντα αὐτόν.—Σχόπιας] Ἀκρότητος.  
 Στ. 113. Ἐφάψασθαι] Εφικνεῖσθαι.  
 Στ. 115. Αἰδεῖται] Αντὶ τοῦ χαίρει.

## ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ Ι&gt;.

Στ. 18. Ἀριστεύει]<sup>\*</sup> Τουτέστιν ὑπερτερεῖ καὶ πρόεχει τῶν  
 ἄλλων πόλεων, τὸ Ἀργος δηλονότι. Καλλικόμοισι δὲ ἀπὸ με-  
 ρους, καλαῖς καὶ εὐρύφροις γυναιξὶ πρωτεύει τὸ Ἀργος.

Στ. 32—3. Τελείᾳ παρὰ ματέρι]<sup>\*</sup> Ἡγουν τῇ Ἡρᾷ. Ἀριστεύει  
 φάντης ἐν Θεομοφοριαζόυσαις (c. 982—5):

Ἡραν τε τὴν Τελείαν  
 Μέλψωμεν, δεπέρ εἰκός·  
 Ἡ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμ-  
 παῖσι τε καὶ κλῆδας γάμου φυλάττει.

Ἡγουν η Γαμηλία:

- Στ. 36. Ἀργεῖον τέμενος] Ἡ πόλις τὸ Ἀργος:  
 Στ. 112. Ἀμφὶ βουστήν] Ἐνεκα τῶν βοῶν.  
 Στ. 114. Ταῦγέτου πόδι] Σχόπων.  
 Στ. 127. Ἐμβαλον] Προσέρρηξαν.

1) Κάνταῦθα εὕτω διορθοῖ: Γρ. Πετί.

2) Ωρεύτως εὕτω: Γρ. Αἰών.

Στ. 142. Ὁρθιον] Ἐξάκουστον.

Στ. 148. Μεταλαμβάνειν] Κοινωνεῖν.

### ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΑ'.

Στ. 20. Περιστέλλων] Περιβεβλημένος καὶ φορῶν.

Στ. 23. Μελιγδούποιοι] Ἡδυτάτοις<sup>1</sup>.—Δαιδαλθέντα] Κομιηθέντα.

Στ. 31. Ὀχθῷ] Ὀρει καὶ λόφῳ.

Στ. 34. Ἐορτάν] Πανήγυριν.

Στ. 35. Τέθμιον] Διάταξιν καὶ νόμον οὖσαν.

Στ. 60. Προμαθείας] Προγνώσεως.

### ΤΕΧΝΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΝΕΜΕΑ ΣΧΟΛΙΩΝ.

### ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Α'.

Στ. 49. Τιμαῖσιν] Κατορθώμασιν.

Στ. 60. Ἀγάνορα κόρυπον] Σεμνὸν καύχημα.

Στ. 79. Καὶ σέθεν Ἀρφιτρύων] Διὰ τὰ Ἡράκλεια καὶ Ἰόλαια<sup>2</sup> τοῦτο φησιν.

Στ. 80. Μίνυά τε μυχὸν] Τὸν Ὁρχομενὸν τὰν πόλιν.—Ηγουν τὰ Μίνυεια.

Στ. 81. Καὶ τὸ Δάρκατρος κλυτὸν ἀλσὸς Ἐλευσῖνα] Ἡγουν τὰ Ἐλευσίνεια (sic)<sup>3</sup> καὶ τὰ Βασίλεια καὶ Γεραίστεια (sic)<sup>4</sup>.—Ἐν Εὐβοϊᾳ ἀγών τελεῖται τὰ (Βασίλεια, ἐν δὲ Θεσσαλίᾳ Πρωτειλεια, ἐν δὲ Εύβοιᾳ τὰ Γεραίστεια.

Στ. 83. Πρωτεσθλα] Τὰ Πρωτεσθλεια.

Στ. 90. Εἴη μιν εὐφώνων πτερύγεσσιν] Ἡγουν τοῖς ὄμνοις καὶ ταῖς φδαῖς ᾔεσπερ τιστ πτέρυγῖν ἀσφέντα καὶ μετεώριθέντα.

Στ. 96. Τεύχοντ] Προξενεῦντα.—Νέμει] Κέκτηταί.

1) Γράφε ἡδυτάταις. Δ. Χ. Σ.

2) Γράφε κάνταῦθα ἱολάταις. Δ. Χ. Σ.

3) Γράφε Ἐλευσῖνα. Δ. Χ. Σ.

4) Γράφε Γεραίστεια ἀνταῦθα τε καὶ σμικρὸν ὅπεθεν. Δ. Χ. Σ.

## ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Β'.

Στ. 14. Μαλθακόφωνοι] Ἡδύφωνοι.

Στ. 47. Προσάντης] Χαλεπή.

Στ. 59—60. Τρέσταιλεν ιστίον] Τπεχάλασεν, διπερ ειώθεσι ποτεῖν οἱ πλέοντες ἀνέμου επιπνεύσαντος σφόδροῦ.

## ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ'.

Στ. 5. Τμηφ διώκειν] Διηγεῖσθαι, ὑμνῆσσαι.

Στ. 20. Ἀπτούθ] Ἀπτονται ἀντὶ τοῦ ἐγγύζουσιν.

Στ. 37—9. Ἀνάγει φάμαν] Ἀνεγείρει δόξαν. — Παλαιὰν]  
Ἡγουν τὴν ἥδη πεπαλαιωμένην καὶ σθεσθεῖσαν τῶν κατορθωμάτων.—Ἐν ὑπνῷ γάρ πέσεν] Ἀντὶ τοῦ εἰς λήθην, λιγουν ἀφυπνώτει καὶ μεμάρανται.

Στ. 40. Θαητὸς] Ἐκδηλος.

Στ. 44. Ἀδραστείοις ἀθέλοις] Τοῖς Νεμεακοῖς ἀγῶσι.

Στ. 52. Ἀφάνεια πύχας] Ἡγουν τῆς μελλούσης ἐκβάσεως.<sup>1</sup>

Στ. 59. Φοίνιον] Τὸν φονίαν καὶ πολεμικόν<sup>2</sup>.

Στ. 73. Ηραφρόνων] Προθύμμων.

Στ. 78. Μῆτιν] Τέχνην.

Στ. 83. Φύσιν] Τὴν μορφὴν καὶ τὸ σῶμα.

Στ. 105. Δαιτα πορσύνοντες] Βορτὴν καὶ πανήγυριν. Λέγετ  
δὲ τὴν τῶν Ἡρακλείων.

Στ. 106—107. Νεάδηματα στερεωμάτα] Νεαρὰ στέμματα.

Στ. 108. Ἐμπυρα] Τὰς θυσίας.

Στ. 111. Ἀνατελλομένα] Ἀναπτομένη.

Στ. 112. Παννυχίει] Διανυκτερεύει.

Στ. 113. Λακτίουσα] Πλήγηπουσα.—Ἀττεουσα γάρ λακτίζειν δοκεῖ τὸν ἄφρα ἢ φλέβη.

Στ. 120. Πρόσθεν] Κατὰ τὸν φθάσαντα χρόνον.

1) Τὴν ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ στίχου τούτου λέξιν Κεχαλασμένον ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ: Κεχαλυμένον.

2) Γραπτέον δήπου Τὴν φονίαν καὶ πολεμικήν. Δ. Χ. Σ.

**Στ. 122. Πεπιθών]** Πειθόμενος.

**Στ. 124. Τερπνήν]** Ἡδεῖαν.—**Ἀποστάζων]** Προστιθείεις.

### ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ' (γρ. Ε').

**Στ. 6. ὡς ζασα]** Γρ. **γασσα**, ως Θράξ (γρ. Θράξ) Θράσσα.

**Στ. 7. Ὄχυδινάτοις]** Ταχυτρόφοις.

**Στ. 17. Εὑ πάσχων]** Εὐημερῶν. — Λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ] **Ἡ-**  
γουν εὖ ἀκούει καὶ εὐφημίαις κοσμεῖται.

**Στ. 30. Φθόνει]** Φειδου. — Κόρμπον] **Ἐπαινον.**

**Στ. 33. Λόγον]** Τὴν εὐφημίαν. — Κλέονται] **Ἡγουν** κλε-  
ζονται καὶ εὐκλεῖεις εἰσι. Τὸ κλε συνεστάλη διὰ τὸ μέτρον ἔλ-  
λείψει τοῦ ἴωτα.

**Στ. 45. Παΐδων]** **Ἀπογόνων.**

**Στ. 48. Ἐλα νῦν μοι]** **Ἄγε δεῦρο,**

**Στ. 52. Ἐσλὸν]** **Δυνδρείον.**

### ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ε' (Ϛ').

**Στ. 18. Σπένδειν]** Καταβρέχειν. — Μελιφθύγγοις ἀοιδαῖς] **Ἡδίστοις** λόγοις ἐγκωμιαστικοῖς. **Ομοιον** δὲ μετ' ὅλιγα ἐποίει  
τό:

Τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι,

Τάνδ' ἐξιστάχοντα (νᾶσον)

Ραιν(έμ)εν εὐλογίαις.

**Στ. 26. Ἐρετμαῖο]** **Ἐπιθυμιάτεις.** **Ἐφίεμαι** γάρ σημαίνει καὶ  
τὸ ἐπιθυμῶ.

**Στ. 30. Ραινέμεν]** **Ραιγίζειν.** — **Βύλογίαις]** Λόγοις ἐγκω-  
μιαστικοῖς καὶ ἑπαίνοις.

**Στ. 32. Ἐν σχερῷ κέλευθοι]** Οδοὶ φέρουσαι δηλονότι.

**Στ. 55. Καρτεραίχμαν]** Τὸν πολεμικότατον καὶ γενναιόν.

**Στ. 59. Πεφρικυῖαν]** **Ἡγουν** πεπληρωμάτην, ὥστε φίεσσιν  
ἐπ' αὐτῇ τὸν τοῦ οἴνου ἀφρόν.

**Στ. 72. Φαμένῳ]** Εὐξαμένῳ.

**Στ. 93. Χαρίτων]** Τὸν ἐκ τῆς ποιήσεως ἐγκωμίων,

**Στ. 94. Αρδοντι]** Καταβρέχοντιν;

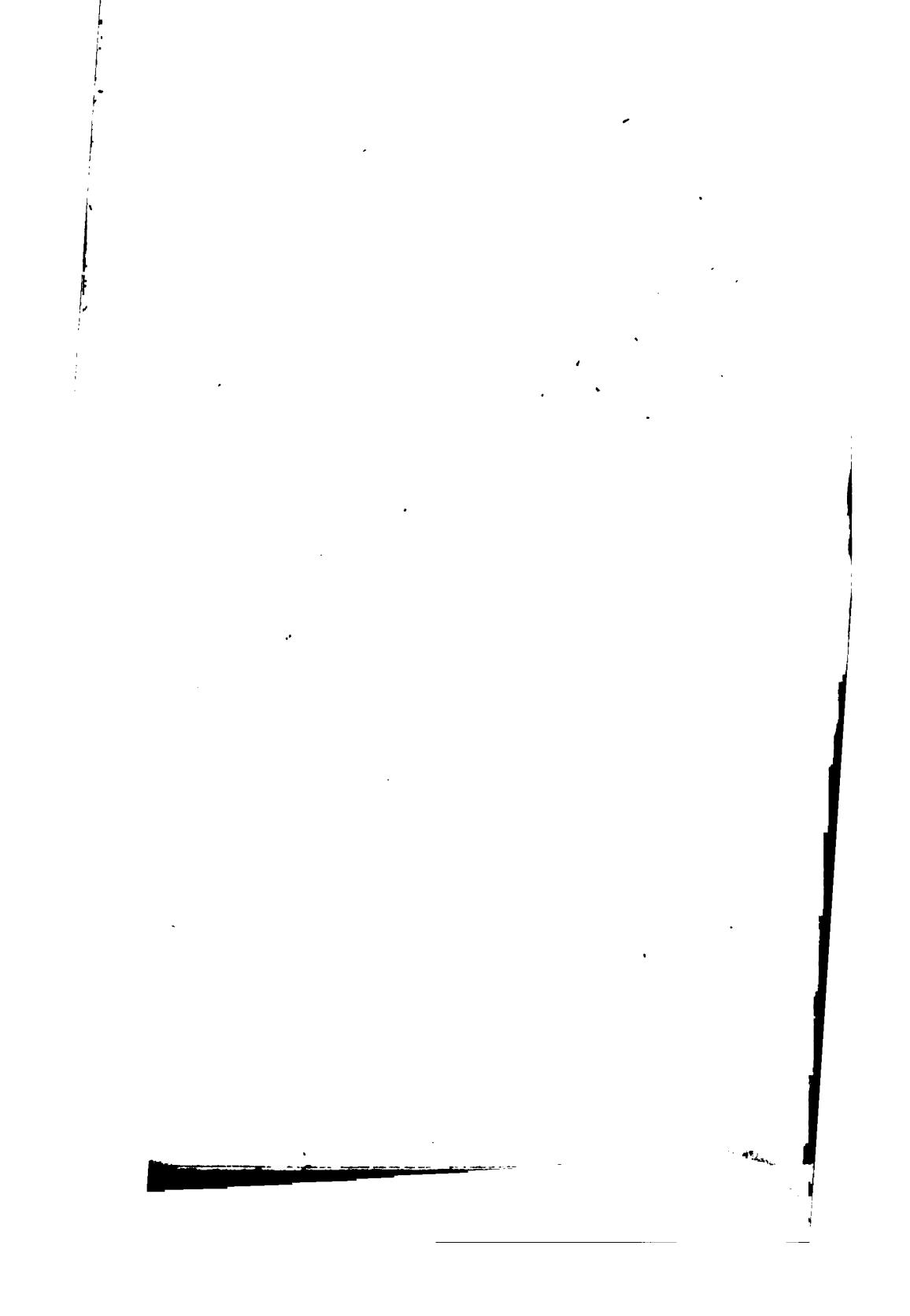
## ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Σ' (Ζ').

- Στ. 19.** Ἐστασαις] Στῆναι παρεσκεύασαι.  
**Στ. 23.** Εῦδαι] Σεσιώπηται.  
**Στ. 24.** Χάρις] Δόξα.  
**Στ. 25.** Σοφίας] Ποιήσεως.  
**Στ. 31.** Ἀρετὰν] Γνώμην.  
**Στ. 33.** Φλέγεται] Καταλάμπεται καὶ περιφανής γίνεται  
τοῖς ἐκ ποιήσεως δώροις.  
**Στ. 47—48.** Εὐανθέ'] Ἀνθηρὰν καὶ ώρα(αν). — Ἀπέπνευσαις]  
Θνήσκων ἀπώλεσσαις. — Ἀλικίαν] Νεότητα.  
**Στ. 49.** Ἀριστοι] Οἱ ἀνδρειότατοι.  
**Στ. 57.** Διώκων] Ζητῶν.  
**Στ. 61—62.** Ἐξικέσθαι] Καταλαβεῖν.

## ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Η'.

- Στ. 21.** Ταντάλου λίθον] Τὸν κίνδυνον.  
**Στ. 23.** Ἀτόλματον] Ἀνυπομόνητον δεινόν. — Μόχθον]  
Πόλεμον.

ΤΕΛΟΣ.







Πολεῖται γέλας δραχμῶν ἵκοι γρύπων 4.







